

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

NALINI SINGH

Heart of Obsidian

A
Psy-Changeling
Novel

"The alpha
author of
paranormal
romance."
—*Booklist*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psi-Changeling Serisi

SENSASYONUN KÖLESİ

ISININ GÖRÜNÜMLERİ

SAHIP OLMAK İÇİN

BUZ MADENİYLE

OKŞANDI

ZEVKİN REHİNESİ ATEŞLE

DAĞLANMIŞ

HAFIZANIN ALEVLERİ

ADALETİN BAĞLARI

TUTKUNUN OYUNU

KAR ÖPÜCÜĞÜ

İHTİYAÇ KARMAŞASI

OBSİDİYENİN KALBI

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI

ARCHANGEL'İN ÖPÜCÜĞÜ

BAŞMELEK'İN EŞİ

BAŞMELEK'İN BIÇAĞI

BAŞMELEK'İN FIRTINASI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

Obsidyen Kalp

NALINI SINGH

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.
375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika | Çin

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini

ziyaret edin. Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal yayınıdır.

Telif hakkı© 2013 by Nalini Singh.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.
BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari

markasıdır. eKitap ISBN: 978-1-101-60519-6

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Singh, Nalini, 1977-
Obsidyen kalp / Nalini Singh.-İlk baskı. sayfa cm
ISBN 978-0-425-26399-0 (alk. kağıt)
1. Fantastik kurgu. I. Başlık.

PR9639.4.S566H43 2013
823'.92-dc23 2013007937 İLK

BASKI: Haziran 2013

Ceket çizimleri Tony Mauro'ya ait. Ron Zinn tarafından el yazısı.

Ceket tasarımı George Long'a aittir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

İçindekiler

[Nalini Singh'Berkley Kitapları in](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Gecenin En Karanlık](#)

[Kısmı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Saf Psişik](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Saf Psy .](#)
[28. Bölüm](#)
[Saf Psy 29.](#)
[Bölüm](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Saf Psy .](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Şafak](#)

Gecenin En Karanlık Kısımı

1979 **YILINDA**, Psy ırkı Sessizliği kucaklamaya ve gençlerinden tüm duyguları çıkarmaya karar verdi; umutsuzluk ya da umutsuzluk, öfke ya da korku, üzüntü ya da sevinçten yoksun olmak.

Anneler ve babalar çocuklarını, karşılığında asla hissetmeyecekleri derin bir sevgiyle buz gibi kontrollü bir hayata mahkum ettiler. Bebeklerine Sessizliğin değerli bir hediye olduğunu, onları psişik yeteneklerinin şaşırtıcı güzelliğiyle sık sık iç içe geçen delilik ve şiddetten kurtaracağını söylediler.

Günün önde gelen filozoflarından biri, *"Sessizlik olmazsa, Psy ırkı korkunç bir anıdan başka bir şey olmayana kadar, kan, ölüm ve delilik fırtınası içinde kendimizi yamyamlaştıracağız"* dedi.

1979'da Sessizlik bir umut ışığıydı ... ama 1979 yüz yıldan daha uzun bir süre önceydi.

O ilk çocuklar çoktan ölmüştür ve PsyNet, Dönüşenleri ve insanları da beraberinde götürerek onu parçalayabilecek bir iç savaşın ilk yayılım ateşiyile sarsılmıştır. Bu iç savaş halkta Sessizliğin irkin ironisine dair fısıltılı bir anlayış uyandırdı: Psiler duygu yoksunluğunu ödüllendiren bir toplum yaratarak, psikopat kişiliklerin ırklarının liderliğine yükselmesi için verimli bir zemin yarattılar.

Ne de olsa hiçbir şey hissetmeyen bir birey, Sessizliğin mükemmel mezunudur.

Acımasız. Soğukkanlı. Merhametsiz. . . . vicdansız.

Bölüm 1

KALEB KRYCHEK, KARDİNAL telekinetik ve kimsenin karanlık bir gecede tek başına karşılaşmak istemeyeceği bir adam, yedi yıl, üç hafta ve iki gündür avını arıyordu. Uyurken bile zihni Psy ırkının kalp atışı ve kafesi olan geniş psişik ağda avlanmaya devam etmişti. Bir gün, bir saniye bile arayışını unutmamış, ondan ne aldıklarını unutmamıştı.

Bu işe karışan herkes bedelini ödeyecekti. Bundan emin olacaktı.

Ancak şu anda farklı öncelikleri vardı, araştırması tamamlanmıştı, hedefi Moskova'nın dış mahallelerindeki izole evinde küçük, penceresiz bir odanın bir köşesinde toplanmıştı. Önüne çömelip bir bardak su uzattı. "İç."

Verdiği tepki, kendini köşeye daha da sıkıştırmak ve kollarını göğsüne sardığı dizlerinin etrafında sıkmak oldu. Adamın onu hapishanesinden çıkarmasından bu yana geçen bir saati kırılğan bir sessizlik içinde sağa sola sallanarak geçirmişti. Saçları yüzünün etrafında karmakarışık bir fare yuvasına dönmüştü, kollarının üst kısmında hem yeni çizikler hem de daha eski oyukların izleri vardı.

Hâlâ bir metre iki santim boyundaydı ya da o öyle tahmin ediyordu. Işınlanmadan önce büzülmüş bir pozisyondaydı ve son altmış dakika içinde kabuğuna daha da kıvrılmıştı. Gözleri -gece yarısını andıracak kadar derin bir maviydi- onunkilerle buluşmayı reddediyor, görüş alanına girdiğinde sıçrayarak uzaklaşıyordu.

Şimdi başını eğmişti, zengin bir siyah olması gereken keçeleşmiş bel uzunluğundaki saç telleri, beklenmedik kırmızı-altın telleriyle iç içe geçmiş, aşağı eğilmiş yüzünün etrafında donuk ve yağlıydı. Yüzü, soluk kahverengi teninin altındaki kemiklerden ibaretti; ellerinin tırnakları kemirilmişti ama kurumuş kana gömülmüştü.

sapları ya kendi derisini ya da bir başkasınınkini, belki de her ikisini de acımasızca çizmek için kullandı.

Sonunda, dönekler hariç gezegendeki tüm Psy'ları birbirine bağlayan geniş psişik ağın her k  esini bilen ikiz varlıklar olan NetMind ve DarkMind'ın onu neden bulamadıklarını anlamıştı - kaç kez talepte bulunmasına veya aramanın kapsamını daraltmak için onlara ne kadar bilgi vermesine rağmen. Kaleb geri getirme sırasında onun zihninin *içindeydi*, ı ınlanmayı tamamlamak için öyle olması gerekiyordu ve o zaman bile, aksi yönde tartışılmaz bir kanıt olmasaydı onun o olduğunu bilemezdi. Olduğu kişi gitmişti.

Geriye kalan şeyin kırık bir kabuktan başka bir şey olup olmadığı henüz cevaplanmamı  bir soruydu.

"   yoksa seni pisliliğin içinde debelenmeye bırakırım."

Bir zamanlar onun tepki vermesine neden olacak kelimeler kullanmıştı ama artık onun o parçasının var olup olmadığını bilmiyordu. Yıllar boyunca titizlikle bir araya getirdiği dosya, uykusunda içindekileri ezberleyene kadar üzerinde çalıştığı dosya i e yaramayacaktı. O artık düz ve parlak taranmış saçları ve derisinin çok ötesini g r yormu  gibi görünen gece yarısı gözleriyle o kız değildi.

"Belki de çöpten bir şey gibi kokmak hoşuna gidiyordur."

Sallanma arttı.

Mantık, buraya mümkün olduğunca çabuk bir Psy-Med uzmanı getirmesi gerektiğini söylüyordu. Ama Kaleb bunu yapmayacağını biliyordu. Çok ama çok az insana güveniyordu ve söz konusu o olduğunda kimseye güvenmiyordu. Mevcut yaklaşımı istediği sonuçları vermediği için, bir karara duygusal bağlılığı olmayan bir adamın rahatlığıyla odağını değiştirdi.

"Dudakların  atlamı  ve en az yirmi dört saattir yeterince sıvı almadığın belli." Kızın tutulduğu beyaz üzerine beyaz odaya ı ınlandığı saniyede, tepedeki ışık işkence edici parlaklığıyla kesilirken, duvara fırlatılan  i eleri ve yere dökülen sıvıyı görmüştü.

 lk varsayımı, acı veren parlaklığın varlığının normal bir parçası olduğu yönündeydi ama bu bir ceza olabilirdi,

Onu esir alanlar iradesini kırmaya çalışıyorlardı. Zaten kırılmamış olması. . evet, onunla herhangi bir düzeyde etkileşime girmeyi reddeden kadın hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Eğer kendini öldürmek istiyorsan," dedi, bu acımasız sözlere en ufak bir tepki verip vermeyeceğini izleyerek, "susuzluktan ölmekten daha kolay yollar var. Yoksa bunu kadar zeki değil misin?"

Sallanma daha da hızlandı.

"Seni kolayca duvara yapıştırabilir ve suyu boğazından aşağı akıtabilirim. Sana dokunmama bile gerek kalmaz."

Koyu mavi gözleri karmakarışık saçlarının ardında parlayarak ona doğru .

Kıpırdamadı, sözsüz de olsa sonunda bir şekilde karşılık verdiği gerçeğine herhangi bir tepki göstermedi. "İç şunu. Bir daha sormayacağım."

Yine de direndi. Beklenmedik. Zihni kırık olabilirdi ama akılsız değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Hayır, zekâsı o kadar keskindi ki öğretmenleri ona ayak uydurmakta zorlanmıştı. Onu reddetmenin bir seçenek olmadığının farkında olmalıydı. Bir kardinal telekinetik gücü çok büyüktü. Anlık bir düşünceyle onun vücudundaki her kemiği kırabilir, isterse o kemikleri toz haline getirebilirdi. Artık bunu anlamıyor olsa bile, onu hücrelerinden alıp evine ışınladığında onun gücünü tecrübe etmişti; içinde bulunduğu tehlikeli durumu kavraması gerekiyordu.

Gözleri adamın elindeki bardağa kaydı, dişleri fena halde çatlamış alt dudağını ısırıldı. Yine de çok ihtiyacı olan suya uzanmadı. Neden?

Düşünmek için bir an durdu, onu bulduğu koşulları değerlendirdi. "Uyuşturulmamış," dedi, hiç tanınmayan bir yüzle konuşuyordu, kanla ıslanmış son karşılaşmalarını hatırladığına dair hiçbir işaret yoktu, o kadar uzun süre ve o kadar acı içinde çılgılık attığı bir karşılaşma ki, boğazında onarılması için tıbbi müdahale gerektirecek bir hasara neden olmuştu.

"İhtiyacın olan mineraller ve vitaminlerle aşılanmış," diye devam etti, "ama uyuşturulmamış. Komadayken işime yaramazsın."

Sonunda onunkiyle birleşen bakışlarını tutarak sudan sağlıklı bir yudum aldı, sonra bardağı uzattı.

Bir saniye sonra elinden alındı. Kadın ilk bardağı bitirmeden önce mutfaktan dolu bir bardak daha ışınlamıştı. Kadın ikisini de boşalttı. Telekinezisini çok az kullanarak bardaktan kurtulduktan sonra çömeldiği yerden kalkıp kadının önüne geldi. "Önce yemek mi istersin yoksa duş mu?"

Gözlerini kısarak ona baktı.

"Peki, senin yerine ben karar vereceğim." Bir tabak taze, kesilmemiş meyvenin yanı sıra tereyağı ve bal sürülmüş kalın bir dilim ekmek getirdi. Bu onun yediği türden bir yemek değildi - çoğu Psy gibi o da beslenme çubuklarıyla yaşıyordu, çünkü Sessizlik duyuların yokluğunda gelişirdi ve tat da güçlü bir duyuydu.

Ancak misafirinin Sessizliği bir ömür önce paramparça olmuştu. Kişiliği ve yeteneklerinin gömülü olduğu zihinsel çorak topraklardan onu geri getirmenin anahtarı duyum olabilirdi. Bir bıçak ışınlayarak ekmeği dört küçük parçaya böldü, sonra kalçalarının üzerine çökerek tabağı ona uzattı. Kadın bir dakikadan fazla baktı ve adamın beklediği gibi hızlı bir hamleyle değil, ölçülü bir dikkatle bir parça seçti.

Yani onu tutsak edenler aç bırakmamıştı. Yemek yememeyi seçmişti.

Zihniyle uzanmak, mutfakta suyu kaynamaya bırakmak, bir fincan çayı yudumlayabileceği kadar sıcak hazırlamak hiç çaba gerektirmedi. Bardağa üç çay kaşığı şeker koyduktan sonra çayı ona götürdü. Bu kez tereddüt etmedi ve bardağı göğsüne bastırdı.

Sıcak.

Üşüdüğünü fark eden adam, zaten sıcak olan odayı daha da ısıtmak için termostatu ayarladı. Kadın ekmeğin dörtte birini daha almak dışında bir tepki vermedi. Kadın yavaşça ve özenle yerken, adam kendisinin değerlendirildiği hissine kapıldı. Görüldüğü kadar kırgın olmadığı, tüm bunların zekice bir oyun olduğu sonucuna varmak kolay olabilirdi ama onun zihninde geçirdiği kısacık anlar çok daha farklı bir hikaye anlatıyordu.

İçten dışa doğru parçalanmıştı.

Şu anda onu yargılayan zekâ, daha çok her medeni varlığın içinde bulunan ilkel arka beyne benziyordu; avcıyı avdan, tehlikeyi güvenlikten nasıl ayırt edeceğini bilen kısım. Ondan beklediği işlev düzeyi bu değildi ama tam bir katatoni ya da gerçek bir fiziksel beyin hasarından daha iyiydi.

Beyni iyiydi. Bozuk olan zihniydi.

Bir elma alıp kesmek istedi ama kızın gözleri sol taraftaki üzümlere kaydı. Tek kelime etmedi, sadece elmayı bıraktı ve üzümler eline yakın olacak şekilde tabağı çevirdi. Dört tane yedi, çayından bir yudum aldı ve durdu.

Yarım dilim ekmek, dört üzüm, iki bardak su ve bir yudum çay.

Bu, başlangıçta tahmin edebileceğinden daha iyi bir sonuçtu.

"Bunu senin için buraya bırakıyorum," dedi ve tabağı yatağın uzak tarafındaki küçük masanın üzerine koymak için ayağa kalktı. "Daha fazlasını ya da farklı bir şey isterseniz mutfaktan kendiniz almanız gerekecek."

Bu onun dikkatini çekti.

Ayağa kalktığı anda yeniden başlayan hafif sallanma durmuştu ve onun kendisini dinlediğini biliyordu. *Psy-Med Dergileri*'ni onu bulduğunda kırılmış olması ihtimaline hazırlıklı olarak okumuş, hatta konuyla ilgili sayısız konferansa uzaktan katılmıştı ama uzmanların sessiz, sakın, nazik bir etkileşim önerdiği yerde, o gece mavisii gözlerin ardındaki ilkel zihnii böyle bir eylemi hemen göreceğini biliyordu.

O, kâbusun peşindeki canavardı ve ikisi de biliyordu ki o.

"Evde istediğii gibi dolaşabilirsin," dedi ona, Herhangi bir özgürlüğe izin verilmesinin üzerinden kaç yıl geçtiğini hesaplıyordu. Tutsaklığı boyunca mı? Eğer öyleyse, onun ruhu üzerindeki etkisini psiko-tıp eğitimi almış herhangi bir yabancidan daha iyi anlayabilirdi.

"Bu odanın penceresiz olmasının nedeni," dedi, kızın sormadığı ama bilincinin yüzeyinde olması gereken soruyu yanıtlayarak, "kapalı bir ortamdan çıkarıldığınız için paniğe kapılma olasılığınızı ortadan kaldırmaktı."

Omuzları sertleşti. Belki de, diye düşündü, vücudunun kırılğan kabuğunun içinde hayvani bir zihinden fazlası *vardı*. Belki de. "Başka bir odayı tercih ederseniz, onu seçin. Şimdilik banyo şurada." Yatağın diğer tarafındaki kapıyı işaret etti; evin en küçük süitini seçmesinin nedeni de penceresiz olmasıydı.

Süiti onun için, tam da bu olasılık için inşa etmişti.

Evi çevreleyen geniş açık manzaraya nasıl tepki verebileceğini tahmin etmek imkânsızdı. Çıglık atma mesafesinde hiç komşusu yoktu. . . daha uzakta. Çimenlik alanlarla sınırlanmayan tek tarafta teras bulunuyordu ve bu teras sivri bir vadiyle aynı hizadaydı. Korkulukları olmayan ve bu terasın karşısındaki yatak odası dahil olmak üzere evin herhangi bir odasından ulaşılabilen bir teras olduğunu hemen fark etti.

O konuşurken bu ihmali düzeltmek için gerekli malzemeleri almaya başlamıştı bile. "Domuz ahır gibi kokmaya devam etmek istiyorsan, bu senin seçimin. Ancak, bu kokudan , sizi kıyafetlerinizle birlikte duşa ışınlayacağım ve başınızdan aşağı sıvı sabun dökerken suyu açacağım."

Sallanma artık tamamen durmuştu.

"Dolapta senin için sivil kıyafetler var." Bir deri bir kemik kalmış bedenine her parça uymazdı ama şimdilik yetecek kadar vardı. "Eğer kurum üniformana bağlıysan" - beyaz bir önlük, beyaz pantolon, ikisi de kirli - "şifonyerde temiz bir takım var." Birkaç dakika önce, eksikliğini asla fark etmeyecek bir tıbbi tesisten almıştı.

Köşedeki kadın isyan edercesine sessiz kaldı.

Dönerek kapıya doğru yürüdü, parmakları cebindeki küçük platin yıldızın üzerinde oynuyordu. "Saat gece yarısını geçti. Dilerseniz uyuyun, dilemezseniz evi keşfetmek size kalmış. Ben terasta olacağım." Başka bir şey söylemeden ayrıldı. Bu satranç oyunu hayatının en önemli , her hamle bir sonraki kadar kritikti. Onu tutsak edenler ona aptal bir hayvanmış gibi davranmışlardı ama o öyle biri . Hayır, o çok daha yetenekli bir ödüldü. Tehlikeye atmak için hiçbir şey yapmayacağı bir ödül.

Nihai bir karar vermeyeceği için.

Henüz değil. Onun ne kadarını kırdıklarını öğrenene kadar olmaz.

* * *

KALEB telekinetik yeteneklerini kullanarak teras ile geçit arasındaki bariyeri inşa edebilirdi ama o soyundu, vücudu serin tutmak için tasarlanmış ince siyah eşofmanlarını giydi ve görevi elle üstlendi. Bir Tk olarak enerji onun can damarıydı ama şu anda psişik düzlemde değil ama fiziksel düzlemde fazlasıyla vardı.

İnsan ya da Dönüşen olsaydı, enerji seviyesindeki ani yükseliş, yedi yıldır itici gücü olan hedefe ulaşmanın, onu evinde ve ulaşabileceği bir yerde tutmanın heyecanına bağlanabilirdi. Ama o duygusal ırkların bir üyesi değildi. O Psy'ydi ve Sessizdi, duyguları daha çocukken şartlandırılmıştı. Bu Sessizliğe giden yolu zaman zaman düzensiz olmuştu ama sonuçta korku ya da umudun, ıstırap ya da heyecanın gölgesini taşımayan, soğukkanlı ve rasyonel bir zihin geliştirmişti.

Bir zamanlar kondisyonunda büyük bir yapısal kusur, Sessizliğinde kemik derinliğinde bir çatlak vardı ama bu başka bir hayattaydı. Kırık adamantine sertliğine dönüşmüş, zayıf nokta Sessizliğinin en güçlü kısmına dönüşmüştü ama taşın arkasında hatanın devam ettiğini biliyordu.

Artık öyle olmadığı gün... bunun gerçekleşmemesi dünya için daha iyi olacaktı.

Alnındaki teri ön koluyla silerek dış mekân ışıklarının voltajını yükseltti ve yerleştirmekte olduğu metal bariyerin büyük bir yer sarsıntısında bile yıkılmamasını sağlayacak vidaları delmeye başladı. Avını hazırlıksızlık yüzünden kaybetmek için bu kadar uzun süre aramamıştı.

İşine konsantre olmuşken bile kulağı misafirindeydi. Bazıları "tutsak" kelimesinin daha uygun olduğunu söyleyebilirdi ama kelimelerin bir önemi yoktu. Sadece kızın onun elinde olduğu gerçeği önemliydi.

CRASH!
Matkap
onu
işledi.

terkedilmiş,
oda önce

o ışınladı içine
sesin şiddetini bilinçli olarak

Bölüm 2

Banyo kapısının karşısındaki duvarda duran **GİYSİ AYNASI** parçalanmış, cam parçaları halıya, yatağa ve yatağın ortasında kambur bir şekilde oturan kadının üzerine düşmüştü. Bir kıymığın doğrudan kendisine doğru fırladığı yerden yanağına bulaşmış ıslak kırmızı bir çizgi vardı ama başka bir yara almamış görünüyordu.

Aynanın az ötesinde, bardağı kırmak için kullandığı kupanın kırık parçaları duruyordu; dökülen çay, şifonyerin üzerinde ve cilalı ahşap zemini kaplayan soluk halının üzerinde paslı bir leke oluşturmuştu.

Kaleb onun bu davranışının ardındaki nedeni sormadı. "Kıpırdamadan dur." Daha büyük cam parçalarını toplayarak onları çöp kutusuna ıslınladı. Kanın kendisini halıdan çıkarabilen bir ıslınlamacı tanıyordu ama Kaleb'in yeteneğı daha büyük ölçekte çalışıyordu. Bir şehri yutacak bir depreme neden olabilir, zihniyle bir hava jetini gökyüzünden sökebilir, hatta bir gelgit dalgası yaratabilirdi - yapamadığı tek şey her bir cam parçasını toplamaktı.

"Bu odada kalamazsın," dedi. "Temizlenene kadar olmaz." Sessiz bir isyanla sırtını yatak başlığına yasladı. Onu itaate zorlamak, güvenini kazanma niyetine ters , durumu yeniden gözden geçirdi ve şöyle bir çözüm buldu

başka bir uygun çözüm. ". "

Yatağın tamamı yerden bir karış havaya kalkarken misafiri şaşkın bir nefes alarak çarşaflara tutundu. Yatağı ve diğer mobilyaları havada tutan Kaleb, Tk'sını kullanarak odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan ve zeminin yüzde doksanını kaplayan kalın halıyı rulo haline getirdi. Zeminde herhangi bir kırık yokmuş gibi görünüyordu ama emin olmak için odanın içinde bir tur attı ve kapının yanındaki pozisyonuna, ayaklarının dibindeki rulo haline getirilmiş halıya döndü.

Çayın neden olduğu lekelerin etkisini ölçerek, güncel tutmaya özen gösterdiği bir görsel dosyaya erişti ve görüntüyü bir kilit olarak kullanarak halıyı doğrudan bölgenin merkezi atık işleme ve geri dönüşüm tesisinin yakma fırınına ışınladı.

Ne onun ne de kızının DNA'sının yanlış ellere geçmesine izin verilemezdi.

Ne olduğunu anlayamadan onu çarşaflardan kaldırdı ve yatak takımını rulo haline getirip aynı yakma fırınına attı. Kadını artık yırtık olan yatağa geri yerleştirdikten sonra evin altındaki depodan yedek bir halı getirip serdi. Yatağı yeniden yerleştirirken, "Buna zarar vermemeye çalış," dedi. "El dokuması ipektir."

Krem ve çivit mavisi karışımı canlı bir ve beş yıl önce, şirketleri en muhafazakâr bireyin bile sağlıklı bir güvenlik marjı olarak kabul edebileceğinin çok ötesine geçen kârlar elde etmeye başladığında satın almıştı. "Yok etmek istediğın başka bir şey var mı? Şimdi yap ki şarapneli yakalayabileyim."

Yataktaki kadın ona baktı, sonra da hiç beklemediği bir şey yaptı. Komodinin üzerindeki küçük vazoyu aldı ve başının üzerindeki bir şeye doğru fırlattı. Adam eğildi ve tam zamanında dönerek merminin yangın alarmının konumunu gösteren küçük sensör ışığına çarpmasını engelledi.

Vazo yanıp sönen kırmızı ışığın önünde dururken, onun mantıksız görünen hareketinin ardındaki çok mantıklı nedeni anlamaya başladı. "Bu bir kamera değil. Ayna da sadece bir aynaydı." Konuşurken bile kadının ona inanmayacağını anlamıştı. Kapıdan çıktığı anda alarm paramparça olacaktı, onu parçalamak için odadaki her mermiyi kullanması gerekse bile.

Vazoyu masaya geri koyarak alarmı duvardan sökmek için uzandı, boyu -onunkinin aksine- bu iş için fazlasıyla yeterliydi. Sökme işlemi kadının güvenliğini tehlikeye atmayacaktı; bundan emin olacaktı. Görevini tamamladıktan sonra cihazdan kurtuldu ve yatak odasında görüldüğünden beri gözlerini ondan ayırmayan kadınla bir kez daha yüzleştı. "Başka bir şey var mı?"

Bakışları tavandaki gömme ışığa yöneldi.

"Onu çıkarırsam," dedi, "karanlıkta kalırsın."

Odaklanmasında bir değişiklik yok.

Bu savaşta çok önemli bir muharebe olmadığı için evin başka bir yerinden küçük bir masa lambası getirdi. "Şunun üzerinden geç."

Bunu yapmak için acele etmedi, ama yok etmeye çalışmak yerine ışığı açtığında, gözetleme ekipmanı ile donatılmadığına kanaat getirdi. Tavan lambasını sökerek, kadının zihninde şüpheli olarak algılanabilecek başka bir şey var mı diye odayı taradı. Hiçbir şey göze çarpmıyordu ve odaklandığı alanlara bakılırsa, muhtemelen duvarları çoktan kontrol etmiş ve tavanı görsel olarak incelemişti.

Onun çarpık zihinsel yollarına dair gördükleri ne olursa olsun, kesinlikle sadece hayvan seviyesinde işleyen bir zihin değildi.

Bu düşünceyle banyoya girerek hem lambayı hem de tavana monte edilmiş ısı lambasını söktü, yerlerine uzun, ayaklı, gerektiğinde sökebileceği su geçirmez bir lamba yerleştirdi. Ayna da gitti ve hava akış sisteminin üzerindeki ince ızgarayı çıkardı, böylece yoğunlaşmayı azaltmaya yönelik sessiz bir fandan başka bir şey olmadığını görebildi.

Terasa döndüğünde teni soğumuştı ama vadinin diğer tarafındaki ağaçlardan gelen hafif esintide bile yeterince çabuk ısındı. Yerine yerleştirdiği her bir vida ile kızın tutulduğu odayı, hücresinden gelen beslemeyi ani bir parazit yüzünden kaybettiklerinde onu esir alanların olası tepkisini düşündü. Sadece birkaç saniye sürmüş ve geçtikten sonra onları boş bir odanın görüntüsüyle baş başa bırakmış olabilirdi.

Parazit, gençliğinde yeteneklerini denerken keşfettiği kullanışlı bir araçtı. Telekinezisinin gücü sayesinde insansı kulakların fark edemediği ama hayvanları tedirgin eden ve teknolojiyi bozan düşük seviyeli bir "uğultu" çıkarıyordu. Elbette artık bunu kontrol altına almıştı. Uğultunun kalkanlarından kaçmasına izin verdiği tek zaman, bir kameranın önünde varlığını gizlemesi veya teknolojik gözetimi başka bir şekilde bozması gerektiği zamandı. Bu, yeteneklerinin Kaleb dışında yaşayan sadece bir kişi tarafından bilinen bir yönüydü.

Yine de, ışınlanmanın hızı göz önüne alındığında, misafirini yakalayanlar yüksek seviyeli bir Tk'nın olaya karıştığından şüphelenebilirdi ve

çok azı havuzdaydı ama kimse Kaleb olduğunu bilmiyordu. Ta ki o hazır olana kadar.

Ve sonra merhamet için yalvarırlardı.

En güçlü, en Sessiz olanlar bile sonunda yalvardı, Kaleb'in içinde merhamet olmadığı gerçeğini görmelerini engelleyen panik karşısında şartlanmaları kırıldı.

Son vidayı da yerine taktıktan sonra ekipmanlarını topladı ve ışınlandı. Terasın metal parmaklıklarla çevrili olduğunu görmek tuhaftı; parmaklıkların arasından dışarıya bakılabiliyor ama vadinin kara ağzına girilemiyordu. Misafiri bile parmaklıklar arasındaki boşluklara sığacak kadar ince değildi.

Efendim.

Kibar telepatik kapı çalma sesi, yardımcısı ve sessiz sedasız nüfuz sahibi Mercant ailesinin bir üyesi olan Silver'a aitti.

Telepatik kanalı açtı. *Ne oldu?* Rahatsız edilmemesini istediğini ona hatırlatmadı -Silver gerekli olmadıkça onun açık emirlerine karşı gelmeyecekti.

Hartum'da küçük bir düşünce kuruluşuna saldırı düzenlendi. Düşünce kuruluşu bir sonraki araştırma projesinin parametrelerini henüz açıklamıştı: insanlar ve şekil değiştirenlerle daha fazla siyasi işbirliği ve sosyal etkileşimin Psy'a faydaları.

PsyNet'in üzerinde beliren iç savaşta bir sonraki yayılım ateşinin açıldığını düşündü. *Kaç ölü vardı?*

O sırada binada bulunan on kişinin hepsi. Hava kaynaklarına zehirli bir gaz karıştı.

Pure Psy sorumluluğu üstlendi mi? Sessizlik yanlısı radikal grup, Kaliforniya bölgesinde SnowDancer kurtları ve DarkRiver leoparlarının yanı sıra bölgedeki iki Konsey Üyesi olan Nikita Duncan ve Anthony Kyriakus'un rehberliğine başvuran Psy'dan oluşan bir güç karşısında aldığı kesin yenilginin ardından sessizliğe gömülmüştü. İnsanlar da Saf Psy'ın San Francisco ve Sierra Nevada bölgesinin kontrolünü ele geçirme girişimine karşı direnişe katılmış ve Saf Psy'ın her ne pahasına olursa olsun korumak istediği ırksal sınırları aşan bir ittifaka yol açmıştı.

Böyle bir amaç, grubun PsyNet, ancak altında yatan Saf Psy'nin dışa dönük "rasyonel" odaklanmasına ters düşüyor gibi görünüyordu.

Retorik, Psilerin diğer ırklardan üstün olduğuna, eğer halkları Sessizlik Protokolünün temellerinde belirmeye başlayan çatlakları kapatırsa, bir kez daha gezegendeki en güçlü ırk olacaklarına inanıyordu.

Dolayısıyla, Psy halkını insanlar ve Dönüşenlerle daha iyi entegre etmeye yönelik her türlü girişim yalnızca Protokole karşı bir saldırı olarak değil, aynı zamanda Psy ırkının genetik üstünlüğüne yönelik bir tehdit olarak görülüyordu. Bu sağlam olmayan bir önermeydi. Kaleb Psy'ların da en az insanlar ve Dönüşenler kadar kusurlu olduğunu biliyordu; bu yaşına kadar kan kokan odalarda, kulaklarında yankılanan çığlıklarla büyümüştü; ırklarının karanlık yanlarının silinmediğini, sadece gömüldüğünü biliyordu.

Onaylandı, dedi Silver kısa bir gecikmeden sonra. *Pure Psy zehirlenmenin sorumluluğunu üstlendi ve bu iddia kamuoyuna duyuruldu.* Ona bir görsel gönderdi, telepatisi o kadar güçlüydü ki net ve açıktı.

Düşünce kuruluşuna ait binanın yan tarafına, ortasında *P* harfi bulunan bir yıldız resmi işlenmişti. *P harfi* beyaz, etrafındaki alan ise siyahtı. Altında ise *Saflıkta Bağışlanma, BİZE KATILIN* yazıyordu.

Absolution in Purity
JOIN US

Bu yeni, dedi Silver'a.

Evet. Bu çıkartmanın ilk görünüşü.

Bir çıkartma. Bu, Saf Psy ajanlarının onu nasıl bu kadar hızlı asabildiklerini açıklıyordu. Dini tonun kasıtlı olup olmadığını merak etti. Konsey Üyesi Henry Scott'ın ölümünden beri Safkan Psy'ın başındaki meçhul adam Vasquez bir fanatik olabilirdi ama o bir

Kimsenin fiziksel görünüşü hakkında doğrulanabilir bir ayrıntı bulamamış olmasının da kanıtladığı gibi, akıllı bir fanatikti. Şimdi, Sessizliği kırılmış olanları, duyguların Psy ırkının düşmanı olmadığına inananları kınarken bile, duygusal bir silahlanma çağrısı kullandı.

Zekice.

Ya da psikotik.

Bu haber neden internete düşmedi? Kaleb'in son birkaç saattir dikkati dağılmış olabilirdi ama zihni İnternet'in yollarını taramaya devam ediyordu ve önemli bir saldırganlık eylemi hakkında hiçbir şey duymamıştı.

Kötü zamanlama, diye yanıtladı Silver'in zihinsel sesi. Saf Psy ajanları, bir İnfaz aracı caddeden aşağıya inip ilanı görmeden saniyeler önce ilanı asmayı bitirmiş olmalıydı. Memurlar şüphelenmiş, binayı kontrol etmiş ve cesetleri bulmuşlardı.

Sonuç olarak, harici işlemler şehir uyurken tamamlanıyor, çıkartma kaldırılıyor. Verilere sahip olmamın tek nedeni, ülkedeki İcra Komutanlığı'nda üst düzey bir kuzenim - medya söz konusu olduğunda olayı karartmayı başardılar.

Net çapında görünürlük kazanamamak Saf Psy'ı daha fazla ölümcül şiddet eylemine teşvik edecektir. *Bağlantınız iç çembere sızmaya yaklaştı mı?* Pure Psy şu anki oyun sonu için ihtiyaç duyduğu istikrarsızlığı yaratma konusunda mükemmel bir iş çıkarıyor olsa da, grup haydut bir unsurdur. Kaleb her şeyde demir kontrolü tercih ederdi.

Hayır. Vasquez çok ama çok dikkatlidir.

Hartum'daki durumu izlemeye devam edin. Beni güncel tutun. Peki efendim.

Telepatik bağlantıyı kapatırken arkasından gelen küçük bir ses duyunca dönmek yerine korkuluklara doğru yürüdü, gözleri vadinin aşılmaz derinliklerindeydi.

Işıklar bir saniye sonra söndü ve teras sadece yıldızlar tarafından aydınlatıldı, ay bu gece tamamen karanlıktı.

Çıplak ayakları terasın ahşabına basıyordu, temiz ve taze bir koku fısıldıyordu, yanına geldiğinde yeşil bir dalgalanma vardı

-Yine de aralarında üç metrelik bir mesafe bırakmıştı. Yeşil bir tişört ve yumuşak gri bir pijama pantolon giymişti, saçlarını yıkadığı belliydi ama parmaklarını etrafına kapatıp metalin soğuşunu tenini hayalet gibi beyaza çevirecek kadar sıkarken, saçları yüzüne dolanmış ve düğümlenmiş, profilini ondan gizliyordu.

"Bu sadece bir hapishane," dedi, "zihninin kontrolü sende olmadığı sürece." Eğer onu sarmaladığı kalkanları düşürürse, zihni koruyucu kaplamasından sıyrıldığı için en zayıf kardeşlerine karşı bile savunmasız hale gelecekti. "Kalkanlarını yeniden inşa et ve seni özgür bırakayım."

Bu bir yalandı.

Gitmesine asla izin vermezdi.

Bölüm 3

Burası **FARKLIYDI**, başı zonklayana kadar gözlerini acıtan sert, kesici ışık hiçbir yerde yoktu. Her şey yumuşak ve göze batmıyordu. Hayır, her şey değil. Onu buraya getiren adam değil. Adam sertti.

Siyah buz gibi.

Onunla derisini karıncalandıran bir sesle konuşuyor, bazen anlamlı bazen de zihninin çarpık labirentinden geçip ona ulaştığında kaybolan sözler söylüyordu. O labirenti o yaratmıştı, bunu biliyordu. Bilmediği şey ise nedeniydi. Neden kendi zihnini sabote ediyordu? Neden kendi yeteneklerini bilinçli olarak engelliyordu?

Labirent, onu o beyaz odada o kadar uzun süre tutmalarının nedeniydi ki artık başlangıcını hatırlayamıyor, en son ne zaman gerçekten *uyuyabildiğini* düşünemiyordu. Bir topun içine kıvrılıp yüzünü kollarının arasına saklasa bile, parıltı onu acımasız bir çekiç gibi dövmüştü. Hapistekiler, labirenti çözüp tekrar işe yarar hale gelirse, onlar için bir şeyler *yaparsa* ışıkları kapatacaklarına söz vermişlerdi.

Labirent sıfırlanırken zihni bir dakikalığına berraklaştı ve işbirliği yapmaya niyeti olmadığı anlaşıldığında idam edilmesi gerektiğini fark etti. Yaşamasına izin verilmiş olması ona, yapabileceği şey her neyse, yarı canlı, kapana kısılmış ve zincirlenmiş olsa bile onu güvende tutacak kadar önemli ve güçlü olduğunu söylüyordu. Son denemesi-

Labirent, günde binlerce kez yaptığı gibi şekil değiştirerek kıvrıldı ve düşünceleri tüm kavrayışının dışına çıkarak aklın ve hafızanın ipeksi dokusunu parçaladı. Parmakları, onu karanlığa düşmekten koruyan parmaklığın demir parmaklıklarını sıkıca kavradı.

Diğer taraftaki uçurumda, değişim boyunca nefes aldı ve gözlerinin önündeki ışık noktalarını kırıştırarak uzaklaştırdı. Ancak noktalar kaybolmadı ve o noktaların gece gökyüzündeki yıldızlar olduğunu fark ettiğinde şaşkınlık içinde kaldı.

Elini uzatıp dokunmak isteyene kadar parıldadılar ve ışıldadılar. Ama çok uzaktaydılar ... ve elinde bir kitap tutuyordu. İrkildi, neredeyse beklenmedik nesneyi düşürüyordu ama elinin etrafındaki katı hava yastığı ona siyah buzdan adamın kitabın uçuruma düşmesine izin vermeyeceğini söyledi.

Karanlıkta kapaktaki kelimeleri okuyamıyordu, okuyup okuyamadığını bile bilmiyordu. Ama ince cildi parmaklıkların arasından geri çekerek bir hazineymiş gibi göğsüne dayadı ve adamın onu izlemediğinden emin olduğunda, adama bir bakış attı.

Hapishanesi olan acı dolu ışıkla dolu beyaz yerdeki gardiyanlar gibi değildi. Onu incitmişlerdi ama bu adam, gözünü kırpmadan boğazını kesebilirdi. Bunu beyninin labirenti doğuran kısmıyla, amansız hayatta kalma arzusuyla hareket eden kısmıyla biliyordu. Hayatının kalitesi umurunda değildi, sadece hayatta kalmasını istiyordu. Bu acımasız pragmatizm sayesinde burada, yıldızların altında, siyah ipek zemin üzerinde buz beyazı gözlere sahip bir adamın yanında olacak kadar uzun yaşamıştı.

Kardinal, hafızasının gizli bir cebine fısıldadı, *gözleri bir kardinalin gözleri*.

O k-

Labirent tekrar büküldü, düşüncüyü şekilden şekle soktu ve zihnini bir kaleydoskopla dönüştürdü; milyonlarca canlı görüntü, hiçbir şey mantıklı gelmeyene ve güzellik paramparça camdan bir eser olana kadar parçalandı ve döndü. Bazen saatlerce kaleydoskopla olan hayranlığına teslim oluyor, onun kendisini keskin beyaz ışığın acıtmadığı ve zihninin kabuğu olmayan bir yengeç olmadığı, yumuşak, savunmasız ve açıkta olduğu bir iç dünyaya izin veriyordu. Korkunç derecede açıkta. *Acıtıyordu*.

Ama artık bir kabuğu vardı.

Kaşlarını çatarak psişik parmağıyla zihnini çevreleyen sert siyah kalkanı dürttü. Vermek yok. Yok. Merakla zihnini okşadı.

parmaklarını iç yüzeyde gezdirdi ve siyah buz "tadı" aldığını fark etti. Onun. Onu uyumasına izin vermedikleri, varlığının kanını akıtacak şeyler yapmasını istedikleri yerden çalan, sert sesli, tehlikeli, güzel adam.

Onu parmaklıklı bir yere koyan aynı adam.

Labirent bir kez daha sıfırlanıp kelimeleri ve cümleleri konfetiye dönüştürerek duyularını kamaştırmadan ve etrafındaki gerçekliği unutturmadan önce aklına gelen son tutarlı düşünce buydu.

* * *

KALEB, misafirinin gelişinden iki saat sonra terastan ayrılışını izledi. Geceye uzandığı ve Kaleb'in ona kitabı verme riskini aldığı an hariç, hareketsiz durmuş, gözlerini yıldızlara dikmişti. Bir yanı PsyNet'in yıldızlarla dolu gecesini, halkın büyük çoğunluğunun hayal ettiği gibi, her Psy zihninin karanlıkta bir kıvılcım olduğunu hatırlıyor olabilirdi ya da belki de kafeste geçirdiği onca yıldan sonra gökyüzünün açıklığı onu hipnotize etmişti.

Gerilen metalin sesi.

Döndüğünde ağır demir çubuklardan birinin neredeyse ikiye bükülmüş olduğunu gördü. Doğrudan terasın sol tarafına açılan sürgülü kapılardan yatak odasına geçmeden önce bir an düşünerek düzeltti. Odası onunkinin karşısındaydı, yani uyurken bile kulağı onun için açık olacaktı.

Terden arınmak için duş almak sadece birkaç dakika sürdü.

Kuruduktan sonra yatağına uzandı, çarşaflar çıplak tenine karşı gevrekti, zihnini tam beş saatlik uykuya ayarladı. Daha azıyla uzun süre hayatta kalabilirdi ama beş saat, fiziksel ve psişik pillerini yeniden şarj etmek için ihtiyaç duyduğu en uygun dinlenme miktarıydı. Tüm ev zaten kilitli ve alarmlıydı, ancak herhangi bir ses çıkardığı anda çalacak psişik bir alarm kurarak uyumaya gitti.

Rüya görmüş.

Rüyalar şartlanmasında alt düzeyde bir başarısızlığa işaret ediyordu, ancak Kaleb bilinçaltını kontrol edemese de uzun zaman önce bu başarısızlıkları telafi etmeyi öğrenmişti. Bununla birlikte, rüyalar artık gençliğinde olduğu kadar her şeyi kapsamıyordu - o zamanlar sık sık o kadar stresli uyanırdı ki konsantrasyonunu yeniden kazanması en az bir saatini alırdı. Bir yetişkin olarak, uyanık ve bilinçaltı tarafından yaratılan gece görüntülerinin her yönünü tam olarak hatırlayarak uyandı.

Psy-Med ertesi sabah işe hazır siyah takım elbise pantolonunu ve beyaz gömleğini giyip yakasını açık bırakırken, rüyalarından bazı ilginç sonuçlar çıkarabileceğini düşündü; ama onların hiçbirisi zihnine davet edilmeyeceği için bu tartışmalı bir konuydu.

Yatak odasından çıktığında kendisinininkinin karşısındaki kapı kapalıydı ve misafirinin dinlenmesini bozmadı - artık onun çatısı altında olduğu için dünyadaki tüm sabra sahipti. Mutfağa aniden durdu. Kadın, birkaç insan şirketi tarafından özel olarak inşa edilirken tasarımın içine yerleştirdiği güneş alan kahvaltı "köşesinde" bir sandalyeye kıvrılmıştı - burayı kullanmayı hiç planlamamıştı.

İnsanlar, bir Psy mimarını evde bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda uyaracak özelliklerde hiçbir yanlışlık görmemişlerdi, hele ki bu ev Ağ'daki en Sessiz kişilerden biri olarak kabul edilen Kaleb Krychek için tasarlanmışken. İnsanlar mükemmel bir iş çıkarmışlardı ve her firma inşaat sürecinin sadece sınırlı bir bölümünü bildiğinden, Kaleb'in kendisi de son güvenlik özelliklerini yerleştirdiğinden, evi koruyan gelişmiş sistemler hakkında hiçbir bilgiye sahip değillerdi.

Misafirinin kurduğu psişik alarmdan haberi olmadığı için, odasını terk etmiş olmasına rağmen alarm devreye girmemişti. Alarmı kontrol etti ve temel bir yanlış hesaplama yaptığını fark etti. Çünkü kalkanlarının kaynağı oydu ve zihni onunkinden aşılmaz bir güvenlik duvarıyla ayrılmış olsa da, bilinci onu kendisinin bir parçası olarak görüyordu. Hatanın tekrarlanmaması için parametreleri sıfırladıktan sonra tezgâha doğru yürüdü ve

'sahibi olduğu son derece başarılı bir otelin mutfağından kahvaltılık hamur işleri getirerek bir fincan sıcak çikolata hazırladı.

Tatlı sıvıyı kendisi hiç tatmamıştı ama duygusal yarışlarda "rahatlık" sağladığı düşünölen hisler ve tatlar üzerine araştırma yapmıştı. Güneş ışığında oturan kadının şu anki zihinsel ve fiziksel sağlık durumu göz önüne alındığında, bu tür nesneler güvensizlik duvarını aşmada etkili olabilirdi.

Fincanı onun önüne koymak için yürüdü ve "Aç mısınız?" diye sordu.

Koyu mavi gözler, saçlarının karışık ama temiz tellerinin arkasından ona bakıyordu ve adam, kadının tam da kalkanlarının arkasından baktığı hissine kapıldı. Bunun bir önemi yoktu; kız onun en karanlık sırrını zaten biliyordu, çığlık atarken bu sırrın demir gibi zengin kokusunu tatmıştı.

Ani bir baş hareketiyle göz temasını keserek sıcak çikolataya doğru eğildi. O çikolatayı incelerken, kahvaltıda tercih ettiğı besleyici içeceği hazırladı ve zihinsel olarak o günkü programını gözden geçirdi. Yaklaşan iletişim toplantısına burada ya da Moskova'daki merkez ofisinde katılması nihai sonuç açısından bir fark yaratmıyordu; Kaleb toplantıdan galip çıkacaktı. Her zaman öyle yapardı.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

Tam o sırada, yedi yıldır aradığı kadın sandalyesinden kayarak ona doğru yürüdü. Kadın bir metre ötede durduğunda, Kaleb geri çekildi ve kadın ışınlandığı yiyeceklere uzanırken hiçbir şey söylemedi, uzaktan 'port' basit bir meseleydi: söz konusu otel mutfağı, kendine özgü kağıt kılıflara tek tek sarılmış taze hamur işi sepetleri de dahil olmak üzere her şeyin tam olarak yerinde olmasını seven bir şef tarafından işletiliyordu. Kaleb'in mutfağın görüntü dosyası ona bir konum kilidi, kağıt kılıflar ise o belirli konum içinde bir ayrıntı kilidi verdi. Şimdi, misafirinin sıcak bir kayısılı çörek seçmesini, bir tabağı düzgünce koymasını ve koltuğına geri götürmesini izliyordu.

Onun böreğı yemesini bekliyordu ama kadın tezgâha döndü, bir Danimarka böğürtleni daha aldı, ikinci bir tabağı koydu ve masaya geri götürdü. Onu masanın diğer tarafına koyup sıcak çikolatayı ortaya itene kadar kahvaltıya davet edildiğini fark etmemişti.

Lenik, dedi ve Silver'ın astının telepatik yolu açmasına yetecek kadar bekledikten sonra *Imkorp'la toplantımı yeniden planla*, dedi.

Efendim. Anlaşma konusunda zaten kararsızlar.

Bekleyecekler. Müzakerede güç Kaleb'in elindeydi, unutmuş olması halinde Imkorp CEO'suna hatırlatmaktan mutluluk duyacağı bir gerçektir bu.

Hemen onlarla iletişime geçeceğim.

Bunu yaptıktan sonra Kaleb kendine bir bardak su doldurdu ve masaya götürdü. "Teşekkür ederim," dedi ve bardağı ona geri itti, "ama bu senin için."

Onu incelemeye devam etti, gözlerinin derin maviliğindeki ani ve keskin zekâ, adamın içgüdülerini alarma geçirmişti. "Kimsin sen?" Kelimeler sanki aylardır ya da yıllardır ses tellerini kullanmamış gibi kısıktı.

"Kaleb Krychek."

Bir duraklama. "Kaleb Krychek." Adını onun verdiği aynı düz tonda tekrarladıktan sonra başını eğerek Danimarkalısını aldı ve ısırdı. Ona baktığında, o da aynı hareketi yineledi.

Tadı, gerekli kalori ve mineralleri sağlamak için tasarlanmış tatsız beslenme barlarına ve içeceklere alışkın olan damak tadına şiddetli bir hakaretti, diyetini dengelemek için ara sıra tatsız bir yemek atılmıştı, ancak hamur işinden aldığı ısırtığı yuttu ve yıkamak için biraz su içti. Masanın diğer tarafındaki ufak tefek kadın bundan memnun görünerek kendi çöreğini düzgün, hassas ısırıklarla yemeye devam etti, ta ki tamamı bitene kadar.

Güzel. Yemek yiyor.

Dansçılığına yakışır şekilde her zaman ince ve zarif bir vücuda sahipti ama artık düşük vücut ağırlığına rağmen sağlıklı olduğunu haykıran esnek kasları taşımıyordu. Vücudu artık kırılıyordu, omuz kemikleri giymeye devam ettiği yeşil tişörtün içinden çıkıntı yapıyordu, yanakları çökmüştü. Adam tepsinin geri kalanını masaya ışınladığında, muzlu bir çörek seçmeden önce düşünceli gözlerle tepsiye baktı.

Tepsiden bir yağ bıçağı alarak çöreği ikiye böldü ve yarısını adamın tabağına koydu. "Teşekkür ," dedi tekrar ve bir ısırık aldı.

Onu yatıştırmak için yumuşak, çok tatlı bir şey.

Tekrar konuşmadan önce kekin yarısını yedi ve sıcak çikolatasının çoğunu içti. "Kaleb Krychek. Bu uzun bir isim."

"Bana Kaleb diyebilirsin," dedi ve bu sözler daha önce, onun ne olduğunu, neden ondan kaçması gerektiğini anlamadığı zamanlarda ona söylediği sözlerdi.

"Kabuğun bende, Kaleb."

Kadının bir anlam veremedi. "Öyle mi?" "Siyah ve sert."

"Üzerine yerleştirdiğim zihinsel kalkandan bahsediyorsun." Suyunu bitirdi. "Bu gerekliydi. Zihnin açığa çıktı." Çıplak, savunmasız; bu onun için her açıdan kabul edilemez bir gerçektir. "Obsidyen kalkan seninle ilgili tüm izleri Ağ'dan gizliyor."

Yüzünde açık bir endişe beliren kadın fısıldadı: "Şu anda açıkta mısın?"

Empati kurması onu şaşırtmamıştı; işkence görmesine neden olan da buydu. "Hayır," dedi, "çift kalkanı sorunsuzca koruyabilecek kapasiteye sahibim." Ağdaki en güçlü Psy'dı, bundan hiç şüphesi yoktu, psişik gücü ırklarının dokusunu yok etmeye ya da onu kontrol etmeye yeterdi. Hangisini yapacağına gelince... bu ona bağlıydı.

Eğer intikam isterse, dünyayı kana bulayacaktı.

Terk edilmiş çöreğe uzandı, bir parça kesti ve yedi. "Beni görebiliyor musun?"

"Düşüncelerin sana ait." Işınlanma için gerekli olan temas anından sonra onun zihnini işgal etmemişti.

Yine delici bir zeka. "Kabuğunu paylaşman sırlarını görebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Zihnimin içini görmek istemezsin." Bu bir uyarıydı. "İnternetteki söylentilere göre insanları delirtebiliyordum."

Dehşet yok, korku yok, sadece onun söylediğinden çok daha fazlasını duyduğunu gösteren sarsılmaz bir dikkat. "Yapabilir misin?"

"Evet." Ona baktığında ne gördüğünü, kâbusun o gece yarısı gözlerinde belirgin olup olmadığını sormak istedi. "Hayaletler görene ve korkunç sesler duyana kadar, artık

artık rasyonel dünyada var olamıyorlar ve bir zamanlar oldukları kişinin kırık dökük bir kopyası haline ."

"Neden?"

"Çünkü yapabilirim."

Bölüm 4

Cevabını **duydu**, bu adam saldırmak üzere olan bir kobra kadar okunaksızdı, sesi vücudundaki her küçük tüyü kaldırıyordu, ama ona her şeyi anlatmadığını biliyordu. Emin olmasının ve onu adamın buz gibi yüzünü sıyrıp atmaya iten açıklanamaz duygu şiddetinin nedeni, ifade edebileceği bir şey değildi. Ancak bir gerçek, düşünebildiği, muhakeme edebildiği bu anda aniden tüm berraklığıyla ortaya çıkmıştı; onun soğuk gücüne karşı yeteneklerine ihtiyacı vardı.

Hayatta kalmasının başka yolu yoktu.

Onu kırmaya çalışırken bir kafeste tutanların aksine, karşısındaki kardinal labirent tarafından durmaya zorlanmayacaktı. Kazacak, daha derine inecek, acımasız bir kararlılıkla onu saklandığı yerden çıkaracaktı. Peşinde acımasız, amacında gaddar olacaktı. Hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramazdı, hele de en büyük gücüne ket vurmuş bir Psy.

Güvenini kazanmak için hesaplanmış olduğunu bildiği bir jestle ona verdiği zengin, tatlı sıvıyı içerek-

Labirent büküldü.

Ancak bu kez, düşünce akışını kaybetmek istemeyerek onunla birlikte döndü. Karnındaki yemek, boğazındaki çikolatanın sıcaklığı, Kaleb'in yeni yıkanmış vücudunun taze kokusu . . önceki gece teni ay ışığında parıldarken kokladığı temiz, erkeksi terden farklıydı . . . hepsi bunun bir halüsinasyon olmadığına ikna olmasına hizmet etti.

Kaleb asla bir halüsinasyon olamazdı, neredeyse yerçekimsel bir güç yayıyordu, damarlarında yaşayan gücün sessiz bir hatırlatıcısıydı, onu göz açıp kapayıncaya kadar hapisanesinden alıp başka bir hapisane olabilecek bu eve getiren bir güçtü.

bir göz. Hayır, şu anki haliyle ondan kurtulamazdı, ruhu parçalara ayrılmıştı, yetenekleri o kadar karmaşık bir labirentin ardına hapsedilmişti ki, onu esir alanların hiçbiri bu labirenti aşmaya yaklaşmamıştı.

"Labirentin kilidini açmak için bir anahtar yarattım," diye mırıldandı.

Tamamen, kesinlikle hareketsiz kaldı, temiz çizgilerle oyulmuş bir heykel gibi. "Nereye?"

"Zihnimin içinde." Labirent şekil değiştirmeye devam ederken ondan çok kendi kendine konuştu, ama artık düşüncelerini parçalamayacak bir şekilde. . tıpkı bir asırdır uyuduğu ilk gerçek uyku saatlerinden uyandığından beri gerçekten yapmadığı gibi. Düşünceleri bir saatten fazla bir süredir berraktı, benlik duygusu, hafızası giderek daha tutarlı hale geliyordu.

Ve ne yaptığını anladı.

Zihninin kilidini açmanın ve labirentin yaratılışını tersine çevirmenin manuel bir yolu yoktu. Kendisi bile psişik tuzağın karmaşık dokusunu bir komutla çözemezdi. İşkence, rüşvet, zihinsel güç - bunlar sadece onu koruyan çarpık ormanı güçlendirmeye yaramıştı. Onu esir alanlar onu öldüresiye dövebilir, diri diri yakabilirdi ama bu onlara hiçbir şey kazandırmazdı.

Kendi yarattığı yıkıcı etkileri tersine çevirmenin *tek* yolu, bilinçaltının "güvenli" olarak kabul ettiği bir ortama yerleştirilmesiydi.

Bu durumun bu parametrelere uyması imkânsızdı; simsiyah saçlı, yüzünü tenine sürtmek istemesine neden olacak şekilde buz ve çam kokan ve gözlerini ondan hiç ayırmayan bir erkeğin hiçbir şekilde, hiçbir biçimde güvende olmadığı açıktı. O bir yırtıcıydı: ona deliliğe neden olma yeteneğinden bahsetmiş ve böylesine iğrenç bir eylemi gerçekleştirirken hiç pişmanlık duymadığını göstermişti. Dahası, onu eski hapishanesinden kaçırmaktaki amacı anlaşılmaz olmaktan da öteydi.

Yine de labirent kendini çözmeye devam etti, zihni uzun kış uykusundan çıkarken örümcek ağlarını fırçaladı, parçalanmış anılar güve yemiş bir akışta birleşti. Kaleb'in gözleri hiçbir uyarıda bulunmadan simsiyah olduğunda, onun büyük bir güç kullanıyor olması gerektiğini anlayacak bilgiye sahipti.

. . ve o bir güç olduğuna göre, bu çok ama çok kötü bir şeyin olmak üzere olduğu ya da çoktan olmuş olduğu anlamına geliyordu. "Kaleb."

* * *

Psşik dalgalanma Kaleb'in zihnini sert bir darbenin gücüyle etkiledi.

Dalğanın hızı, onu yaratan hasarın felaket boyutlarında olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Tek bir telekinetik komutla evi kilitleyerek PsyNet'e çıktı ve yüz binlerce zihnin ani hakaret karşısında sersemlemiş bir şoku ifade edecek şekilde titrediğini gördü.

Bu Psilerin tek zayıf noktasıydı, ırklarını birbirine bağlayan psşik ağın sağladığı biyolojik geri beslemeye duydukları ihtiyaç. Bu bağlantı Psy'in psşik düzlemde dünyanın herhangi bir yerine gidebileceği ve diğer ırkların hayal bile edemeyeceği bir kolaylıkla veri paylaşabileceği anlamına geliyordu. Aynı zamanda başka bir kıtada meydana gelen ölümcül bir olayın yıkıcı artçı şoklarından kaçamayacakları anlamına da geliyordu

-Avustralya'da Perth adında bir şehirde.

Şimdi ulaştığı bir şehir.

PsyNet'in siyah dokusu, içindeki zihinler acı verici bir acıyla paramparça olurken panik içinde kırmızı renkte yanıp sönüyordu, burada daha önce sadece bir kez tanık olduğu bir şekilde içe doğru çöküyordu. O zaman yüzlerce kişi ölmüştü -erkekler, kadınlar, çocuklar- ama Cape Dorset'in nüfusu Perth'inkine kıyasla çok azdı.

Yeterince yaklaştığı anda koruyucu bir telepatik kalkan fırlatarak çöküşü durdurdu. Ve binlerce kişinin çoktan öldüğünü biliyordu; zihinleri, çocukların hayatını bir sona erdirecek acımasız bir yumrukla patlamayla Ağ'dan kopmuştu. Yetişkinler birkaç saniye daha uzun yaşayabilirdi, en güçlüleri belki bir dakika dayanabilirdi.

Perth'deki anchor ağı tehlikeye atıldı, Oklar'ın liderine iletti, gizli ajanlar

dünyanın en iyi eğitimli ve tehlikeli askerleriydi. *İkincil yedeklemeyi başlatın.* Saf Psy'nin Ağı çökmekten koruyan demirleri hedef almaya başlamasının ardından sessizce devreye sokulan bu yedekleme sistemi hâlâ üzerinde çalışılan bir konuydu.

Başlatıldı, Aden bir saniye içinde cevap verdi. *Kalkana yardım edeceğim.*

Gereksiz. Kaleb yarığı kendi başına kapatabilir. *Bunun nasıl yapıldığını öğren.* Önceki cinayetlerin arkasındaki telekinetik ölmüş, bir başka öldürme girişimi sırasında bir şekil değiştiren tarafından parçalanmıştı. Dünyadaki diğer tüm çapalara haber verilmişti ve çoğunluğu şu anda saklanıyordu, yerleri her bölgede sadece birkaç kişi tarafından biliniyordu.

Aden, *Perth'in çeşitli bölgelerinde yangınlar çıktığına dair raporlar olduğunu* söyledi.

kısa bir duraklama. *Vasic ve ben etkilenen bölgeye ışınlanıyoruz.*

Ağın psişik dokusundaki kanayan yarayı ölçülü bir etkinlikte diken Kaleb, hayatları avucunda tuttuğu bir ipliğe bağlı olan zihinlerle konuştu. *Ben Konsey Üyesi Kaleb Krychek,* dedi, artık kullanılmayan unvanını sükuneti teşvik edeceği için kullanıyordu. *Bu bölgeyi istikrara kavuşturma sürecindeyim. Güvendesiniz.*

Basit. Gerçekçi. Etkili.

Bu insanların hiçbiri, dünyaları cehenneme döndüğünde yardımlarına koşanın kim olduğunu asla unutmayacaktı.

* * *

ADEN yolun karşısındaki, öğle güneşinin altında siyah dumanlar püskürten yanmış kereste yığınınına baktı; küçük bir kulübe olması gereken yerin kalıntılarını yalamaya devam eden ateşin koyu kırmızıya boyadığı kirşler parlıyordu. Bölgedeki adamlarından biri, çapaların çoğunun yalnızlığı tercih ettiği bilinen bir banliyö bölgesinde olmasına rağmen, kulübenin bir çapaya ev sahipliği yaptığını doğrulamıştı.

Bölgenin daha iyi kamuflaj sağlayacağı düşünülmüştü.

Gözlerini stratejinin başarısızlığının sessiz bir kanıtı olan yıkıma dikerek, kendisini oraya getiren adama "İşinlanmayı kolaylaştırmak için ne kullandınız?" diye sordu.

Vasic, uzakta toplanan ve birçoğunun elinde kamera özellikli şık telefonlar bulunan komşularına başıyla işaret etti. "İçlerinden biri canlı yayın yapıyor ve bölgeyi tarıyor. Bu binayı gördüm."

"İyi bir seçimdi." Durdukları beyaz badanalı ahşap kilise, yanan evin karşısındaki yolda yer alıyordu. Hem mahremiyet hem de mükemmel bir görüş açısı sağlıyordu. "Bu kaba bir saldırı gibi görünüyor." İncelik yok, sadece binlerce kişinin hayatının bağlı olduğu bir canı alma niyeti var.

"İşaretleri doğru okuyorsam, hızlandırıcı ve patlatmak için bir molotof kokteyli."

"Ucuz ve etkili." Aden saldırının mekaniğini düşündü. "Asıl sorun hızlandırıcı - hedefi içeride tuzağa düşürecek kadarını eve nasıl soktular?" Komşu evlerden birinin posta kutusundaki küçük bir işarete bakınca cevabı buldu. "Gaz. Gaz hatlarını kurcalamışlar, bir şekilde bir sızıntı başlatmışlar - gaz, komşuların bildirdiği bölgesel patlamayı da açıklıyor. Yangın başladığında kurban çoktan ölmüş olabilir."

"Yapılabilir... özellikle de Saf Psy elektrik şirketine inanmışsa." Vasic'in soğuk bakışları itfaiye ekibinin yırtıcı alevleri kontrol altına alma çabalarına takıldı ve birdenbire geciktirici çok daha etkili bir iş yapmaya başladı.

"Gücünü boşa harcama," dedi Aden, ortağının kinetik enerjisini yangının enerjisiyle savaşmak için kullandığının farkındaydı. "Yakındaki tüm evler boşaltıldı ve diğer bölgeleri de kontrol etmemiz gerekiyor."

Vasic, biyo-uyumlu donanımı test etmek için deneysel bir süreçte kendi hücreleriyle kaynaşarak kolunun bir parçası haline gelen bilgisayar eldivenine baktı. Prosedürde önemli riskler vardı ve Aden Vasic'e buna karşı tavsiyede bulunmuştu, ancak diğer erkek, ekipten birinin bunu test etmesi gerekiyorsa, bu kişinin kendisi olması gerektiğine karar vermişti.

Vasic gelecekteki yaşam süresi konusunda fazla endişeli değildi. "Hepsi için imaj kilitlerim var," dedi şimdi.

"Git."

Her bir alan ilkiyle aynı çıktı: alevler içinde ve çökmüş bir bina. İki vakada yangın komşu evleri de sarmış, ekipler olay yerine ulaşamadan cehennem yayılmıştı, ancak eşzamanlı hedeflerin çokluğuna rağmen müdahale sürelerinin kusursuz olduğu kanıtlanmıştı. Gaz olasılığı ve yangınların şiddeti de hayatta kalan olma ihtimalinin olmadığı anlamına geliyordu - hatta içeride tek parça halinde bir ceset bulma şansı bile çok azdı.

Dışarıda ise başka bir hikâye vardı. Gaz çalışan bir işçi olduğu belirlenen bir adam, ev patladığında vücudu patlamanın şiddetiyle şiddetli bir şekilde dışarıya fırlamış halde, sitelerden birinin önündeki çıkmaz sokakta bulunmuştu. Aden, "Olay yerini yeterince hızlı temizleyememiş," dedi. "Ya da bir hata yaptın."

"O sadece bir
piyondu." "Evet."

Vasic yine telekinetik yeteneklerini kullanarak itfaiyecilere en tehlikeli yerde -yangın bir bakımevinden sadece bir sokak ötede, hastalar tahliye edilemeyecek kadar kötü durumdayken- kurnazca yardım ederken Aden, kendisini imkânsız bir çift kardinal olarak işaretleyen muazzam telepatik yeteneğini kullanarak Ağ'daki yırtığı neredeyse tamamen kapatan eski Konsey Üyesi'ne raporunu verdi.

Bölgenin önemli bir bilgi sızıntısına maruz kaldığını söyledi. Çapaların en az yarısının yerleri ve güvenli ağları ölümcül bir şekilde tehlikeye atılmıştı. Pure Psy belirli bir yol haritası olmadan bu kadar insana aynı anda ulaşamazdı. Hayatta kalma şansı yok.

Sorumlu kişiyi bulun ve ibret olsun diye cezalandırın.

Aden ve Oklar Krychek'in yanında yer almıştı ama onun emirlerine körü körüne uymayacakları da anlaşılmıştı. Ekibin üyeleri Ming LeBon'un ellerinde yaşadıkları deneyimden sonra derslerini almış, sadakatin kendi paraları dışında kolayca harcanan bir para olduğunu anlamışlardı. Sadece Kaleb'in kendisine yardım teklif edenlere asla sırtını dönmeme konusundaki sicili nedeniyle

Onunla çalışmayı seçtikleri için sadakat. Güven ise farklı bir konuydu.

Ancak bu özel sipariş fazla düşünmemi gerektirmedi. *Zaten üzerinde çalışıyorum.* Öldürülen çapalardan birinin Psy ebeveynleri tarafından kullanılan bir anaokuluna yüz metre mesafede yaşadığı ortaya çıktığında, Aden'in haini ihanetin sonuçlarını açıkça gösterecek kanlı ve halka açık bir şekilde öldürmekle ilgili etik bir sorunu yoktu. O çocukların hepsi patlayan bölgedeki PsyNet'e bağlıydı. O çocukların hepsi ölmüştü.

PSYNET BEACON: SON DAKİKA HABERLERİ

**Avustralya'nın Perth kentinde yerel sunucu ağına yapılan saldırı nedeniyle PsyNet çöktü. Pure Psy sorumluluğu üstlendi. Sekiz bin kişinin öldüğü doğrulandı ve sayı artıyor. Konsey Üyesi Kaleb Krychek gediği kapatarak yakın bölgelerden gelen çapaların zayıflayan bölümü desteklemesini sağladı.*

ÇÖKÜŞ BÖLGESİNE GİRMEYİN. TEKRAR EDİN. ÇÖKÜŞ BÖLGESİNE GİRMEYİN. ÇAPA AĞI ÇOK ZAYIF VE İLAVE ZİHİNLERİ DESTEKLEYEMİYOR.

Bu yayın, yeni haberler geldikçe güncellenmeye devam edecektir.
*mevcut.**

PSYNET BEACON: GÜNCEL BASKI

EDİTÖRE MEKTUPLAR

Size, muhabirinizin Kaliforniya'daki şiddet ilgili olarak kaleme aldığı uzun makaleyle ilgili olarak yazıyorum. İlk kurulduğu günden bu yana Pure Psy'in destekçisiyim. I

Sessizliğin ırkımızın hayatta kalmasının nedeni olduğuna ve o olmadan çoktan ölümcül bir ahlaksızlığa batmış olacağımıza inanıyoruz.

Ancak, şimdi kendimi çelişkili buluyorum. Muhatabınızın, Saf Psy'nin Dönüşenlere karşı uyguladığı gibi bir şiddetin, grubun benimsediği Saflik amacına ters düştüğü ve Sessizliğin kuruluş ilkelerini doğrudan ihlal ettiği yönündeki argümanına katılıyorum.

Bu durum beni artık Saf Psy'nin destekçisi olup olmadığını bilmediğim bir konuma getirdi. Sessizliğin ırkımızın hayatta kalmasının nedeni olduğu gerçeğinin savunucusu olmaya devam ediyorum.

Saygılarımla,

İsim istek üzerine gizli tutulmuştur

(Prag)

Muhabirinizin haberi, savaşı Dönüşenlere karşıymış gibi gösterme konusunda son derece taraflıydı.

Net'teki her akliselimin farkına vardığı gerçek, şiddetin ne yazık ki bölgede kışkırtıcı olarak hareket eden ve başkalarını da koşullanmayı bozmaya teşvik eden bir grup sığınmacı tarafından yönlendirilmiştir. Bunun devam etmesine izin verilemez ve ben kendi adıma Pure Psy'nin bu konudaki eylemlerini tamamen destekliyorum.

E. Miller

(Mexico City)

Son olaylarla ilgili olarak sürdürdüğünüz cesur ve eleştirel haberciliğinizden dolayı sizi tebrik etmek isterim. Pure Psy'nin yıldırma taktikleri artık kamuoyunun malumu ve muhabirinizin bu tür tehditlere boyun eğmemesi takdire şayan - kendisinin de söylediği gibi, Pure Psy'nin korumaya çalıştığını söylediği protokolün tam kalbine vuran tehditler.

C. Prasad

(Nairobi)

Bölüm 5

Bedenine döndüğünde **KALEB'İN DÜŞÜNCELERİNİN** normalleşmesi bir an **aldı**. Bu, Moskova'da temel düzeyde işlev görmeye devam ederken gediği kapatmak için harcadığı güç miktarının tahmin edilebilir bir sonucuydu - fiziksel veya psişik bir saldırıya karşı asla savunmasız olmadığı bir nokta.

Kuruyan gözlerini temizlemek için gözlerini kırptırarak elinin yanındaki su bardağına uzandı, bardak birkaç beslenme çubuğunun yanına yerleştirilmişti. Net'e girdiğinde bunların hiçbiri masada değildi. "Teşekkür ederim," dedi ve tatsız yiyecekleri metodik bir şekilde yemeye başladı, enerji seviyeleri neredeyse en yüksek verimliliğe geri dönmüştü. Çoğu Psy bu kadar çabuk iyileşemezdi ama Kaleb uzun zamandır hiçbir şekilde "normal" olmadığını, DNA'sının binlerce sır barındırdığının farkındaydı.

Üçüncü beslenme barını bitirdiğinde, bugünün en ufak bir olay gibi görünmesine neden olacak bir katliama yol açabileceği kadına baktı. Ve kadının temel bir şekilde değiştiğini gördü; sırtı artık eğik değildi, başı artık eğik değildi. Aksine, dimdik oturuyordu, saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı, gözlerinin koyu mavisi, her zaman kendisinininkini test etmiş olan canlı bir zekayla ona odaklanmıştı.

Vücudu ve zihni üzerinde böylesine granit bir kontrolü olmasaydı, kalp atışları hızlanabilir, nefes alış veriş düzenlenmezdi. *O geri geliyordu*. "Labirent," dedi içindeki ilkel çılgının içinden, "onu gezdin mi?"

"Buna gerek yoktu. Çözüldü."

Verdiği yanıt beklenmedikti - ışınlanma sırasında gördüğü zihin o kadar kaotik bir karmaşaydı ki

teller kendilerini çözmüştü. "Hafızanı ve yeteneklerini geri kazandın mı?" *Hatırlıyor musun?*

"Yeteneklerim, evet. Anılarımın tamamı, hayır." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve adam kollarının ne kadar ince, vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu bir kez daha gördü.

Ayağa kalkarak, onun en sevdiği kiraz aromalı besleyici bir içecek hazırladı. Kadın içeceği kabul etti ve bir yudum aldı. Gözlerini açarak bir yudum daha aldı. "Kiraz." Zevkle dolu bir iç çekiş. "Teşekkür ederim."

Yerine oturmadan önce başıyla onayladı.

"Labirentin süresi," dedi, sesi kullanılmadığı için hâlâ boğuktu, "hafıza merkezlerimde kalıcı hasara neden olmuş olabilir. Labirenti yarattığımda çok gençtim, henüz tam olarak eğitilmemiştim ve yapımı da çok zordu."

On altı. Kaybolduğunda bu yaşıydı. "Adın ne?" diye sordu, vücudundaki her hücre hareketsiz bir şekilde onun cevabını beklerken, onun ne kadarının geri geldiğini görmek için bekledi.

Gece mavisini onunkini yakaladı, görüntüsü opak derinliklerde yansıdı. "PsyClan NightStar'dan Sahara Kyriakus."

* * *

SAHARA'NIN ifşası Kaleb'in yüz ifadesinde gözle görülür bir değişiklik yaratmadı, bir kirpik titreşimi bile olmadı. Ona verdiği vişne aromalı içecekten bir yudum daha alırken, onun sessizliğinin tertemiz olması gerektiğini düşündü. Kendisinininkine hiç benzemiyordu. Yine de verdiği tepkilerin, içinde bulunduğu tehlikeli durum göz önüne alındığında, pek de doğru ve mantıklı olmadığını biliyordu.

Ben, diye fark etti garip sakinliği içinde, *henüz tam olarak uyanmamışım.*

"NightStar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu karşısındaki tehlikeli adam, anlam veremediği bir şekilde içinde yankılanan o buz gibi soğuk sesiyle - sanki içinde onun söylemediği şeyler duyuyormuş, onu imkânsız şekillerde tanıyormuş gibi. Onun içinde bile

Kaleb Krychek gibi bir adamın sırları konusunda kimseye güvenmeyeceğini biliyordu.

Ya biri onları keşfetme talihsizliğine uğrarsa?

O kişi bu keşfi paylaşacak kadar uzun yaşamayacaktı. Siyah saçları, kardinal gözleri ve bilenmiş fiziğiyle Kaleb neredeyse şok edici derecede yakışıklı olabilirdi ama bu güzellik, içindeki ölümcül zihnin maskesinden başka bir şey değildi. Bu bilgi onu korkutmalıydı ama kendini ağlamak için garip bir dürtüyle savaşıırken buldu, ürkütücü sükûnet parçalanma tehdidiyle karşı karşıya kalınca gözleri yandı.

"NightStar bir F-Psy klanıdır," dedi, o dipsiz gözyaşlarını uzak tutmak için harcadığı çabadan dolayı sesi pürüzlüydü - önceki tutsaklarıyla olduğu gibi onunla da işbirliği yapmaya niyeti olmadığını fark ettiğinde hayatını sona erdirebilecek bir yabancı için. "Ama PsyClan'ın adını sonuncusu olarak taşımıyorum, çünkü ben bir değilim, ne olacağını göremiyorum."

"Hayır." Kaleb'in siyah ipek saçları sabah güneşinin ışığında parlıyordu ve Kaleb daha önce de bu anda burada olduğunu, güneş saçlarının üzerinde oynasıırken bu adamın karşısında oturduğunu hissediyordu. "Geçmiş görüyorsun."

Kaleb'e güvenmesi yönündeki ısrarıyla baştan çıkaran bir ağın yapışkan ipleri arasında mücadele ederken, uzun süreli hafızasına kazınmış gerçeklere geri döndü. "Sahara Kyriakus, NightStar Klanı, Leon Kyriakus-Gradient 7.7 M-Psy, resesif F genlerine sahip.

"Biyolojik annesi Daniela García, Gradient 8.2 telepat, Küba merkezli küçük ama saygın bir aile grubunun parçası." Gözleri koluna takıldığında, ten renginin anne ve baba DNA'sının karışımından kaynaklandığını ve güneşe daha fazla maruz kaldığında koyu bir altın kahverengisine dönüşeceğini düşündü.

"Daniela García aynı zamanda resesif F yetenekleri için işaretlere de sahip, ikincisi babam için iyi bir genetik eşleşme olarak görülmesinin nedeni." NightStar soy ağacında kâhinler vardı ve klan bu kazançlı çizgiyi korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Ben bir önsezici olmasam da, aynı atamada, B alt atamasında yer alıyorum."

F yeteneğinin nadir bir dalı olarak kabul edilen geri görüş, zihninin okuduğu kadarıyla, telepati türüne yeterince benzerlik taşıyordu.

Justice Psy'nin akademik çevrelerde doğru yeri konusunda süregelen tartışmalar vardı. İki tanımlama arasındaki en önemli fark, J-Psy'den farklı olarak, B alt tanımlamasında yer alanların canlı bir zihne girip belirli bir anıyı geri getirmemeleriydi.

Daha ziyade, ilgili yerlere ya da kişilere fiziksel yakınlıklarından bağımsız olarak, herhangi bir uyarı olmaksızın geçmişle ilgili flaşlar tarafından vurulabilirler - ancak, F kardeşleri gibi, bir B de zihnini belirli bir geçmiş olay hakkında bilgi aramaya "hazırlayabilir". Ve bir J'ye benzer şekilde, tüm geçmiş görüş parçasını başka bir zihne yansıtabilirler. Sonuç olarak, kullanım alanlarından biri de, zaman zaman hayatta kalan kimsenin olmadığı olaylara tanıklık edebilmeleriydi. Ani bir yaralanma ya da kaza nedeniyle kritik verilerin kaybolduğu durumlarda da B alt atamasına başvurulmuştur.

Gerçekler zihninde kaymaya devam ederken, "Testler," diye ekledi, "Gradient'te 8.1'de olduğumu gösteriyor."

Kaleb onun unuttuğu bardağını dürttü ve vişne aromalı takviyenin yarısını içmesini bekledikten sonra şöyle dedi: "Bunlar on altı yaşındayken sahip olduğun istatistiklerdi, ama henüz plato yapmamıştın ve Gradient'teki kalıcı pozisyonun belirlenmemiştii. Tahminimce şu anda 9.5 ve 9.7."

"Beni bu yüzden mi istiyorsun?" diye sordu, içindeki gözyaşları ağrıyan bir düğüme dönüşürken. "Arkamı görebilmem için mi?"

Konuşurken çenesinin temiz çizgisi gözüne çarptı, parmakları masanın üzerinde yayıldı. "Bir B'ye ne ihtiyacım var ne de kullanıyorum."

Sözleri onu duraksattı, zihni arka görüşünün altında var olan ve onu test edenlerin bilmediği, Gradyan'daki konumunun gerçek nedeni olan tehlikeli gölge yeteneğindeydi. Arka görüşü, psişik yeteneği ölçmek için kullanılan ölçekte en fazla 3'tü. Bununla birlikte, bu hata test personelinin becerilerinden değil, içinde var olan şeyin gizliliğinden kaynaklanıyordu; öyle ki kendisi de on iki yaşına kadar bunun farkına varmamıştı. O zaman da bunu saklamayı öğrenmişti çünkü bu onu hedef haline getiriyordu.

Kaleb'e "Eğer benim görüşüme ihtiyacın yoksa," dedi, "o zaman ben neden buradayım?" Sorusu ne olursa olsun, Kaleb'in bunu bildiğinden emindi.

Yapabilecekleri - onu bulmak ve yakalamak için bu kadar uğraşmasının başka bir nedeni olamazdı.

Gözlerinin siyah derinlikleri bir kez daha yıldızlardan yoksun, onu içine çekmekle tehdit eden sonsuz bir gece, ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine koyarak, uzanıp parmaklarını yeni tıraş edilmiş çenesinde gezdirebileceği kadar ona doğru eğildi. "Buradasın," dedi kalbinin kaburgalarına doğru çılgınca çarpmasına neden olan bir ses tonuyla, "çünkü bana aitsin."

* * *

ON dakika sonra Sahara kendisine ait olan yatağın kenarında otururken Kaleb'in sözleri zihninin duvarında parıldıyordu. Kaleb'in söylediği zamanki gibi şimdi de pek bir anlam ifade etmiyorlardı. Ancak bir şey kesindi.

Bu evden ayrılmakta özgür değildi. PsyNet'e girmekte de özgür değildi.

İçinde bulunduğu tehlikeli durumdan kendisini soyutlayan anormal sükûnet içinde bu gerçekleri düşünürken, şu anda ikisini de yapmak istemediğine karar verdi. Kaleb'in zihinsel korumasının obsidyeninden sıyrıldığı anda çıplak ve savunmasız zihnini açığa çıkarmıştı. Dahası, ondan kaçtıktan sonra nereye gideceği ve ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendisi ve duyguları arasındaki puslu mesafenin de kanıtladığı gibi

-Dünyaya bir su duvarının arkasından bakıyormuş gibi hissedene kadar zihni yaralı, düşünme süreçleri kusurlu kaldı.

NightStar.

Bir sığınma seçeneği idi ama hafıza merkezlerinin parçalanmış olması nedeniyle, klanının onu esir alanlarla el ele verip yeteneğini kendi amaçları doğrultusunda kullanıp onu ruhunu yok eden bir yalnızlığa terk edip etmediklerini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hapishanesindeki gardiyanlar onu bir birey olarak görmemişlerdi, hatta onu hissedebilen bir varlık olarak bile görmemişlerdi. O sadece isimsiz ve kimliksiz bir görevdi.

Biri ona en küçük bir nezaket bile gösterseydi, labirent çözülmeye başlar mıydı? Sahara bunu asla bilemeyecekti, çünkü hapsedilmesinden sorumlu kişi labirenti keşfettiği anda -süreci durdurmak için çok geç- onunla ara sıra konuşan normal gardiyanlarının yerini öyle soğuk ve sessiz adamlar ve kadınlar almıştı ki, kendilerine verilen görevlerden sapmak akıllarına bile gelmemişti... bu görevler onu zorla beslemek ya da oda sıcaklığını dondurucu dereceye düşürürken derisini yüzmek de olsa.

Kaleb ise şimdiye kadar ona zarar verecek hiçbir şey yapmamıştı. Ona *mahremiyet* sağlamış, temiz kıyafetlere ve duşa ücretsiz erişim vermiş, ayrıca damak tadını şenlendiren ve kavrulmuş ruhunu ürperten yiyecekler sunmuştu. Bozuk sessizliği hakkında yorum yapmamış ya da ona meydan okumamıştı. Daha iyi bir zihinsel duruma gelene, dostu düşmanı ayırt edebilene kadar onun korumasını bırakmak aptalca ve erken olurdu.

Kaleb'in kendisine gelince... onda uyandırdığı tepkiler çiğ, rahatsız edici ve acı vericiydi. Şu anda bile gözyaşlarının düğümü göğüs kemiğine dayanmış, sanki tamamen sebepsiz bir duyguya teslim olmasını bekliyordu. Kaleb için ağlayabilmesi için onu tanıması gerekiyordu ve Kaleb onun vişne aromalı içeceklere bayıldığını ve soğuğu çoğu insandan daha şiddetli hissettiğini bilen bir yabancıydı. Evin tüm alanının şu anda onun en rahat bulduğu sıcaklıkta olduğu gözünden kaçmamıştı.

Ona gitme, ifade edemediği sorulara cevap isteme dürtüsüyle savaşmak için derin bir nefes alarak, önceki gece ona verdiği kitabı aldı ve terasa doğru yürümeye karar verdi. Güneş ışığını, serin sonbahar rüzgârını teninde hissetmeyi arzuluyordu... başka bir canlıyla temas kurmayı arzuladığı gibi, bedeni yiyecekten çok daha fazlasına açlık çekiyordu.

Karmakarışık koyu renk yeleli bir kadının kısacık yansımasını yakaladığında düşünceleri dağıldı. Gözlerini kırıştıtarak pencereye baktı ama bu iyi bir ayna değildi ve sadece hayal kırıklığına hizmet ediyordu. Odasında ayna olmadığı için -parçalanmış camın belli belirsiz bir anısı, yanağında ince, parlak bir çizgiyi kesen kırıklar- koridordan geri yürüdü ve kendi odasının karşısındaki odaya girdi.

Sabun ve tıraş losyonunun temiz, ferah kokusu bir parça çam kokusu taşıyordu.

Kaleb kapıyı açık bıraktığı için buranın yasak bölge olmadığına karar verdi ve içeriye doğru ilerleyerek kitabı yatağın üzerine koydu. Yatak ve küçük bir komodinin, terasa açılan sürgülü kapıların karşısındaki duvara gömülü dolap dışında hiçbir şey bulunmayan oda askeri bir düzene sahipti, etrafa saçılmış tek bir giysi parçası ya da başka bir eşya yoktu.

Banyo da aynıydı, Kaleb'in kişisel bakım malzemeleri lavabonun bulunduğu granit tezgahın üzerindeki aynalı dolabın içinde verimli bir şekilde saklanıyordu. Büyülenmiş bir halde tıraş losyonunu eline aldı, tenini sızlatan kokuyu içine çekti, sonra tıraş olmak için kullandığı kaygan siyah aleti inceledi, kendisini bu kadar mahrem bir hareket yaparken düşünen buz gibi adamı hayal edemiyordu.

Elini kendi çenesine götürerek, adamın mutfakta üzerine eğildiği zamanı düşündü. Parmaklarını onun yüzünün sert köşelerinde gezdirmemek için tüm iradesini kullanmıştı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Kemiklerini sızlatan bu düşüncüyü silkeleyip attı, bunun hasarlı zihninin bir eseri olduğunu biliyordu. Kardinal bir Tk'nın bir kız olarak hayatının çevresinde olması için hiçbir neden yoktu -Gece Yıldızı'nın içine kapanıklığı meşhurdu ve Tk'lar güvenlik nedeniyle özel okullarda eğitilirdi. Hayır, Kaleb Krychek'e hiç dokunmamıştı, ne olursa olsun, fiilen gardiyanı olan adama karşı tehlikeli derecede saplantılı bir dürtünün doğuşu olarak adlandırılabilirdi.

Tıraş makinesini yerine koydu, parmakları olması gerekenden uzun süre kaldı, dolap kapaklarını kapattı ... ve kime dönüştüğüne baktı. On altı yaşındayken yanaklarında biraz daha yağ, çenesinde daha yumuşak bir kıvrım vardı. Şu anda ise tamamen kemikliydi. Kalori alımının artması daha sağlıklı bir görünüme dönmesini sağlayacaktı ama yeniden bebeklik yağlarını taşıyacak kadar değil. Yüzünün daha ince hatları yetişkinliğin doğal bir sonucuydu ve bu hoşuna gidiyordu.

Ancak saçları.

Karışık bir tutam alıp burnuna götürdü, narenciye ve daha yumuşak bir şeyin kokusunu aldı. Bu yüzden duş almayı ve saçlarını üç kez ovalamayı hayal etmemişti. Temiz olmasına rağmen, aynı zamanda onu deli bir kadın gibi gösterecek kadar düğümlenmişti-

"Amaç buydu." Labirent, kendisini emirleri yerine getirmeye hazır, eğitilmiş bir hayvana dönüştürecek olanlardan saklamak için yaptığı planın sadece bir parçasıydı. "Artık buna gerek yok," diye fısıldadı ve kendinden bir parça daha kopardı.

Bölüm 6

CİDDİ BİR KONSANTRASYON GEREKTİRİYORDU, sonunda kolları ağrıyordu ama bir saat sonra tekrar eve doğru ilerlerken saçları düz ve gür bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu. Terasa açılan ana kapıların hemen yanında bulunan geniş odaya göz attığında Kaleb'in bir masada oturduğunu gördü. Önünde -onun bakış açısına göre- şeffaf bir bilgisayar ekranı vardı ve görünüşe göre iletişim modunda çalışıyordu.

Bileklerinde çelik-platin kelepçeler ve boğazında beyaz gömleğiyle keskin bir kontrast oluşturan krom mavisi bir kravat vardı, ekranın diğer tarafındaki birine odaklanmıştı ama parmaklarını "içeri gel" hareketiyle ona doğru kıvırdı. Görünmez bir iplikle bağlanmışlar gibi hissedene kadar, muhakeme yeteneğini tehdit eden bir seviyede ona doğru çekildi, içeri girdi.

Masası son derece cilalı ahşaptan bir parçaydı, kenarları pürüzlüydü, sanki bir orman devinin kökleri dilimler halinde kesilmiş ve sonra düzeltilmiş gibiydi, içindeki akıcı çizgiler geçmiş yüzyılların hikayesini anlatıyordu. Çok güzeldi ve ondan bekleyebileceği bir şey değildi... ama bu seçimin ilkel doğasında ona uyan bir şeyler vardı. Tıpkı masanın tek bir kalem ya da kâğıt parçasıyla bile lekelenmemiş tertemiz yüzeyi gibi.

Masanın karşısındaki duvarlarda, Değişken toplumundan fiziğe, inşaat el kitaplarından jeolojik araştırmalara kadar sayısız konuda, depremler ve yanardağlarla ilgili birkaç ayrı ciltten oluşan bir dizi pahalı basılı kitap barındıran raflar vardı.

Zeki bir zihnin derlediği eklektik koleksiyonu anlayabilirdi, hatta kardinal bir Tk'nın tektonik plakaların hareketiyle ilgilenmesinin nedenini bile kavrayabilirdi - her ne kadar

Onun bu kadar güce sahip olabileceği fikri kalbinin teklemesine neden oldu.

-Ama rafların orasında burasında uyumsuzluklarıyla sarsıcı şeyler duruyordu. Güney Amerika volkanları hakkındaki kitabın yanındaki cilalı mavi çakıl taşı gibi. Çakıl taşını parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra Lapis lazuli olduğunu teşhis etti.

Başka bir rafta da aynı derecede anlaşılmaz bir şey duruyordu: üzerinde kendi adı ve cılız bir ağaç resmi olan yassı bir tahta parçası. İşçilik kabaydı, ahşabın kendisinde benzersiz bir şey yoktu. Çok uzak olmayan bir yerde, depremler üzerine kalın bir ders kitabıyla denizaltı akıntıları üzerine bir kitabın arasına sıkıştırılmış küçük bir şiir kitabı vardı. O kadar inceydi ki tesadüfen gördü ve sırtına bakarak raflardaki diğer kitapların aksine ucuza ciltlendiğini, yırtık pırtık durumda olduğunu anladı.

Merakla raflara bir kez daha baktı ve göz önünde gizlenmiş birkaç beklenmedik cilt daha buldu. Hepsi de nispeten dayanıksız bir yapıya sahipti ve içlerinde şiirden tiyatro oyunlarına, bir insan tarafından yazılmış bir on dokuzuncu yüzyıl klasiğinin yeniden basımına kadar her şey vardı. Bir de bükülmüş bir metal parçası vardı ki, zihninin ona bunun bir zamanlar bir hızlı trenin parçası olduğunu söylemesi dışında, özel bir şey olarak tanımlanamazdı

İçindeki tuhaf bilme duygusundan sıyrılıp bir kez daha şu anda rakibini soğukkanlılıkla parçalara ayıran kardinalin acımasızca kesilmiş koyu renk saçlarına, yüzünün temiz hatlarına, tüm zamanını kapalı alanlarda geçiremeyecek kadar bronzlaşmış tenine ve o inanılmaz gözlerine odaklandı. Ama güzelliğine rağmen, sert bir şekilde erkeksiydi, her hareketi onu özünde ve büyüleyici bir şekilde erkek olarak işaretliyordu.

Nefesi kesildi, parmakları rafa geri koymadığı lapis lazuli çakıl taşını yokladı. Kendini onu geri vermeye zorladı, *çünkü* onu çalmak istiyordu, hissi ve şekliyle büyülenmişti, Kaleb'e bakmamaya çalıştı. Muhafızlarının çoğu erkekti ve bir kısmı da şüphesiz gençliğini ve parçalanmış sessizliğini manipüle etmek için görünüşleri nedeniyle seçilmişti. Onların kendi varlığına yönelik bir tehdit olduğu gerçeğini bir kez bile unutmamıştı.

Yine de bu acımasız, hiç şüphesiz manipülatif ve ısıricı derecede zeki erkekte ilkel bir güzellik görüyordu; güç için, kontrol için yaşadığı açığı - gölge yeteneğinin elde etmesini acımasızca kolaylaştıracağı her şey. Sahara Kyriakus'u kontrol eden kişi PsyNet'i de kontrol edebilirdi ve kulakları ona Kaleb Krychek'in güç dansı söz konusu olduğunda elindeki her avantajı kullanacak türden acımasız bir adam olduğunu söyledi.

Bu farkındalık onu temel düzeyde rahatsız etti, göğsünde bir sızı hissetti ve masasının sağındaki açık cam kapılara doğru yürüdü. Telsizin diğer ucundaki agresif sesli adamın görüş alanından uzak durmak içgüdüsel bir davranıştı ve çatışmayı kaybetmek üzere olduğu açıktı. Şimdilik, dünyanın gözünde bir hayalet olarak kalması daha iyiydi.

Terasın cilalı ahşabı ayaklarının altında pürüzsüzdü, güneş tenine karşı durgun bir okşayıştı. Yüzünü yukarı doğru eğerek güneşi içine çekti, teni sıcağın ve ışığın öpücüğüne açgözlülükle bakıyordu.

Yanacaksın.

Açığının farkında olmadığı telepatik bir yol boyunca ilerleyen soğuk kelimelerle irkilerek çalışma odasının içine bakmak için başını çevirdi. Onu hem meraklandırmaya hem de kafasını karıştırmaya devam eden adamın gözleri iletişim ekranındaydı ve hâlâ her kelimesi maksimum hasar vermek üzere tasarlanmış ölümcül bir ustura oyununa benzeyen bir iş görüşmesine katılıyordu. Kapıları sürgüyle kapatıp uzak köşedeki şezlonga doğru ilerledi, bu sabah orada olmayan bir eşyaydı bu ve bacaklarını minderli kumaşa uzatarak oturdu, ayak parmakları güneşe uzanıyordu.

Bir saniye sonra büyük bir açık hava şemsiyesi üzerinde durdu, ayaklarını açıkta bırakırken yüzünü gölgeledi. *Şunu yapmayı kes*, dedi aynı telepatik kanaldan ve bu ne yeni, ne de garip hissettirdi. Hayır, sanki bu yol zihnine kazınmış, sayısız yıl boyunca yiv açılmış gibi hissetti. Sanki Kaleb'i kendisinden daha uzun süredir tanıyormuş gibi. *Gösteriş yapıyor.*

Dirseğinin dibinde küçük bir masa belirmeden önce şaşkınlığa işaret edebilecek bir duraklama oldu. Üzerinde bir tabak kurabiye ve mango nektarı olduğu anlaşılan bir şeyle dolu uzun bir bardak vardı. Kurabiyelerin cazibesine kapılarak iki farklı çeşit yedi ve yoğun olanından bir yudum aldı,

Güzel esirini görmezden gelip kucağındaki kitabı açmadan önce ferahlatıcı bir içki içti.

Matematik ders kitabıydı.

Bu tür fiziksel kitapların artık eğitim sisteminin bir parçası olmadığını hatırlıyordu ama bu kitap iyi kullanılmıştı. Birisi siyah mürekkep kullanarak denklemlerin kısa açıklamalarını yazmış ve mavi mürekkep kullanan bir yazarın yaptığı sinir bozucu hataları -satırların üzerini çizmiş, yeniden yazmıştı- düzeltmişti.

Siyah yazıya dokunmak canını yaktı, boğazını düğümledi ve kitabı kapattı.

Kapağın dokusu, bir köşedeki yırtık, kitabın kullanılmış eşya satıcısından alındığını gösteren damga, her biri o kadar tanıdıktı ki, melodiyi tanımlamanın imkansız olduğu kadar uzakta bir müzik duymak gibiydi. Parmaklarını solmuş damgaya dokundurarak, fiziksel nesneler üzerinde bırakılan anıları hissetme yeteneğiyle doğmuş bir Ps-Psy olsaydı neler görebileceğini hayal etti.

* * *

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan Kaleb, terasa cam kapıların önünde durmuş, kapılardan şezlongda oturan, ayaklarını sonbaharın ilk günlerinin hâlâ sıcak olan güneşine uzatan ve parmaklarıyla ilk olarak şüpheli "antikalar" satan bir hurdacıda bulduğu ders kitabının kapağını okşayan kadına bakıyordu. Birkaç dakika önce verdiği tart cevabından da anlaşılacağı gibi, içinde korku yoktu, onun kontrolünde olmaktan kaynaklanan bir panik duygusu yoktu.

Bu eksikliğin bir anlık bir sükûnet olduğunu biliyordu; onunla endişelenmeden konuşan ve hiçbir şey karşısında şok olmuş ya da tedirgin olmuş gibi görünen bu kadın gerçek Sahara Kyriakus değildi. Hayır, görevi Sahara'nın bedenini ve zihnini gerçek uyanışa hazırlamak olan bir uyurgezerdi.

Bu gerçekleştiğinde sakin olmayacak, korkuyla lekelenmemiş koyu mavi gözlerle ona bakmayacaktı. Sonra, ya onu kullanacaktı

ya da kaçacaktı, her tırtıklı nefesinde dehşet vardı. Bu yüzden kızın çamaşırhaneye attığı kirli önlüğü geri almış ve kokusunu korumak için vakumla kapatmıştı. Zihnini asla onunkine tasma takmak için kullanmayacaktı ama yağmurda, doluda, ateşin kendisinde onu takip edecekti. Bir daha asla kimse, Sahara'nın kendisi bile, onu ondan alamayacaktı.

!!!

Hem NetZihin'den hem de KaranlıkZihin'den gelen sözsüz uyarı karşısında en güçlü kalkanlarını kaldırdı ve aynı anda ikiz neosentience ile bağlantı kurdu. *Ne oldu?* Bu başka bir çapa çöküşü değildi, az önce geçen şok dalgasının kükreyen gücüyle değil - sanki Ağ'ın tüm genişliği boyunca ivme kazanmış gibi.

Yıkılan evlerin, yırtılan duvarların, yırtık bir elbisenin görüntüleri, Ağ' doğan ikiz neosentience'ın kafasının karışık ve acı içinde olduğunu söyleyen bir hızla zihnine düştü. Her bir görüntüyü yakalayarak onları ayırdı ve ortak paydayı buldu. Tüm hasara çürüme, mantar ve küf neden olmuştu.

Göster bana.

Kendisine Moskova sokakları kadar tanıdık gelen psişik ağa girerek gizlendi ve belirledikleri yere doğru ateş etti ... ama artık orada değildi.

Bölge siyahtı ama PsyNet'in geri kalanıyla tek benzerliği de buydu. Bu siyahlık sadece yıldız barındırmamakla kalmıyor, ışığı da etkili bir şekilde itiyordu. Dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca Psy'ı birbirine bağlayan ağın bazı bölümlerinde sürünen ve sinsice halkın zihnine sızan çürümeye karşı bağışıklığı olmasına rağmen, titreşen boşluğa yaklaştırmaya özen gösterdi.

En uç noktada durarak, karanlığın içine psişik enerjiden oluşan bir keşif filizi gönderdi. Hiçlik onu içine çekti ve eğer Kaleb dalcığı çoktan kesip atmamış olsaydı, hem zihnindeki hem de bedenindeki tüm enerji damlalarını çalana kadar emmeye devam edecekti. Ölüm dayanılmaz derecede acı verici bir süreç olurdu.

Oraya gidebilir misin? diye sordu NetMind'a.

İkiz neosentiensin halk tarafından tanınan ve kabul edilen yarısından gelen bir ıssızlık hissi, korkunç bir acı

PsyNet'in kütüphanecisi ve koruyucusu. Ancak sadece çok çok kısa bir insan listesiyle iletişim kuruyordu. Ve hiç kimseyle Kaleb'le olduğu gibi iletişim kurmuyordu.

Kadim ama çocuksu neosentience ve onun çarpık, kırık ikiziyle olan bağı, fiziksel acı ve zihinsel işkenceden oluşan soğuk, izole bir çocukluk döneminde oluşmuş ve onu bugünkü haline getirmişti. Uzun bir süre boyunca NetAkıl ve KaranlıkAkıl onun tek dostları olmuştu.

Artık onları o şekilde düşünmüyordu, dokuz ya da on yaşından beri de düşünmemişti. Kronolojik olarak Kaleb'den çok daha yaşlı olsalar da, PsyNet'in şafağında ortaya çıkmış olsalar da, onun yetişkinliğine göre henüz genç, çocuktular.

NetZihin'in masum olduğu yerde, KaranlıkZihin görmezden gelinen, istismara uğramış bir çocuğa benziyordu; tek amacı başkalarına zorbalık etmek ve onları istismar etmektir, başka bir etkileşim yolu bilmiyordu. Kaleb'de kabul görmüş, varlığının özündeki kötücül şiddet ve öfkeyi memnuniyetle karşılayan bir karanlık bulmuştu.

Ya sen? diye sordu o karanlık ikiz.

Karanlığın içinde sinsice kayıyor, bir kedi gibi yuvarlanıyordu.

Bir barikat kurun, diye emretti NetZihin'e. KaranlıkZihin geri kayarak etrafına şefkatle dolarken, dokunuşu Kaleb'in birden fazla kez gerçekleştirdiği ölüm kadar soğuktu. *Geniş bir tampon bölge sağlayın. Kimsenin bununla temas etmesini istemiyorum.*

Yapı taşlarının görüntüleri zihnine hücum etti ve NetZihin'in çoktan barikat üzerinde çalışmaya başladığını fark etti. *İyi*, dedi ve ona ihtiyacı olan övgüyü verdi.

İkiz neosentience görevine yöneldiğinde pozisyon değiştiren Kaleb, KaranlıkZihin kendi nedenleriyle NetZihin'e yardım etmeyi seçerek Denek 8-91'in zihnini buldu. Erkek, Ağ'ın bir parçasını yiyip bitiren aynı hastalıkla enfekte olmuştu ve bu nedenle Kaleb'in hastalığın ilerleyişini kontrol etmesi, "kömür madenindeki kanaryası" olarak hareket etmesi gerekiyordu.

Bazıları bunu zalimlik olarak nitelendirebilirdi, ancak 8-91 yardım edilemeyecek kadar ileri gitmişti ve harcanabilirdi, dünyaya katkısı önemsizdi. O, adı olmayan bu hastalık için bir barometre görevi görerek, vatandaşlarına yardım ederek çok daha fazla katkıda bulunuyordu.

Ancak Denek 8-91 hayatta, işlevsel ve frontal korteksini yiyip bitiren hastalığın farkında olmadan kaldı. Açıkça görülüyordu ki, enfeksiyon bir bireyde gezegendeki Psy'ların yüzde doksan dokuzunu birbirine bağlayan psişik dokuda farklı bir hızda ilerliyordu.

Kaleb'in cep telefonu çaldı.

Aramayı bekliyordu. "Nikita," dedi ve Konsey dağılmadan önce Konsey Üyesi olan ve şimdi Sessizliği parçalananların odak noktası haline gelen bir bölgede gücü elinde tutan kadınla konuşmak için Ağ'dan çıktı.

"Sanırım," dedi, "az önce interneti saran şok dalgasından haberdarsınız?"

"Sebebini gördüm. Bir dakika." Telefonu kapattıktan sonra Sahara'yı kontrol etmek için dışarı çıktı ve onun uykuya daldığını, yan yatmış haldeyken saçlarının ipeksi bir siyah havuza dönüştüğünü gördü. Olması gerektiği kadar canlı ve parlak değildi ama umut vaat ettiğini gördü. Yine de olması gereken Sahara'nın yakınından bile geçmiyordu -küçüktü, teni çok solgundu, her an yok olacaktı gibi görünüyordu.

Uzanarak tek bir saç telini kaldırdı ve parmak uçlarının arasında ovuşturdu. Gerçektir, hem de çok. Ve zaptedilemez bir kasaya dönüştürdüğü evinde güvendeydi.

Çevre alarmlarını uzaktan alarma geçirdi ve güneş şemsiyesinin açısını tamamen korunacak şekilde değiştirdi, takım elbise ceketini giydi, Nikita Duncan'ın San Francisco'daki yüksek katlı ofisini ve oradaydı, zihni bir zamanlar ölü Konsey Üyesi Santano Enrique'nin özel kullanımı için bir araç olarak gördüğü bir hız ve doğrulukla geçiş yapıyordu.

"Kimsenin bir açıklaması yok," dedi Nikita ona görünür görünmez, sesi giydiği etek takım elbise kadar işveli, San Francisco'nun ışıkları arkasındaki gece yarısı karanlığında parlıyordu. "Yine de sebebini gördüğünüzü söylediniz."

Gerçeği paylaşmamak için hiçbir neden görmüyordu; olan bitenle ilgili teorisinin doğruluğu kanıtlanırsa, bu gerçek çok yakında ortaya çıkacaktı. "Ağın bir kısmı yok oldu."

"Başka bir çapa saldırısı mı?" Nikita masasına yaslanmış, ellerini cama dayamışken saçlarının küt kenarı çenesinin üzerine döküldü ve

Badem şeklindeki gözleri, dünyanın en zengin kadınlarından biri olmasını sağlayan buz gibi bir zekâyla sabitlenmişti. "Hiçbir haber duymadım-"

"Hayır. Ağın kendisi parçalandı."

Nikita ona baktı, duvardaki iletişim paneli gelen aramayı çaldığında bir sarsıntıyı zorlukla bastırdı. "Ben Anthony," dedi ve çağrıyı kabul etmek ve diğer adamı konuşmalarına dahil etmek için masasına yerleştirilmiş gizli pede dokundu.

Kaleb, Anthony Kyriakus'un yeğeninin şu anda Kaleb'in olduğunu bilseydi ne yapacağını düşündü. Muhtemelen onu geri almak için NightStar'ın gücünü ortaya çıkarırdı -Sahara'nın klanı kaybolduğundan beri sessiz ve amansız bir ısrarla onu arıyordu. Kaleb bunu biliyordu çünkü iz sürücülerini birden fazla kez atlatmak zorunda kalmış ve onların dosyalarına sızmıştı. Yerini ondan önce tespit etmiş olsalardı, bu bilgiyi hiç çekinmeden ele geçirip kullanacaktı -Sahara ona aitti, başka kimseye değil.

Nikita Anthony'yi bilgilendirdikten sonra, "Günüşiği İstasyonu'ndaki salgın," dedi. "Ayrıntıları hatırlıyor musun?"

"Elbette." Anthony'nin cevabı anında geldi. "Yüz kırk bir kişi ani bir psikoz yüzünden hayatını kaybetti; birbirlerine acımasızca ve kanlı bir şekilde saldırdılar."

Nikita, Kaleb'e ikisinin telepatik iletişim içinde olduğunu söyleyen kusursuz bir rahatlıkla anlatıyı aldı. "Salgın, tıpkı Rusya'daki bilim istasyonunda meydana gelen olay gibi, Protokolle ilgili kritik sorunların bir göstergesi olarak kabul edildi." Bir duraklama. "Bir keresinde bana Ağ'ın 'hasta' bir bölümünü göstermiştin. Küçük ve gizliydi - psikozun bu enfeksiyondan kaynaklandığını mı söylüyorsunuz? Ağ'da böylesine büyük bir rahatsızlık yaratacak kadar büyüdüğünü mü?"

Kaleb Nikita'nın bağlantıyı kurmasına şaşırmamıştı; ne de olsa zihinsel virüsler onun uzmanlık alanıydı. "Evet." Doğuştan psişik ağa bağlı olan kendi ırkından olanların virüsten kaçınmasının hiçbir yolu yoktu; yaşamak için ihtiyaç duydukları biyolojik geri beslemenin her milisaniyesi potansiyel olarak ölümcül bir yük taşıyordu. "Görünüşe göre enfeksiyon birincil konakçısına saldırmaya başlamış."

PsyNet çok büyüktü, hatırı sayılır bir darbeye dayanabilirdi ama yok edilemez değildi. "Bu geceki hasar," diye devam etti, "herhangi bir can kaybına yol açmadı, ama sadece Çünkü o oldu yerleştirilmiş içinde ve bölge "Sunshine'daki zihinleri destekleyecek bir şey." Ve o istasyon terk edilmişti, buz gibi bir ölüm anıtı, duvarlarda donmuş kan lekeleri ve yarı yenmiş yemekler, kilometrelerce ötede hiçbir canlı yoktu. Nikita, "Enfeksiyonun nüfusun yoğun olduğu bir bölgeye ulaşmasına izin veremeyiz," dedi, Her zamanki gibi sadede geliyor. "Eğer Sunshine'da yarattığı etkiyi yaratırsa, bir katliamla karşı karşıya kalırız."

Gergin bir sessizlik oldu ve Kaleb hepsinin cinnet geçiren Psy'ların istila ettiği bir San Francisco ya da Moskova düşündüklerini biliyordu. Akılsız, hücreleri virüs için fabrika olan insanlar önlerine çıkan her şeyi öldürüyor, yurttaşlarını parçalara ayırıyor, sokakları kana boyuyorlardı.

Bölüm 7

Konuşan kişi **ANTHONY** idi. "Virüs kontrol altına mı?"

"NetMind, insanların virüslü bölgeye girmemesini sağlamak için bir barikat inşa ediyor, ancak bunun virüsün kendisine karşı dayanacağını sanmıyorum." Kaleb'in "tedavi" konusunda bir teorisi vardı ama Net'i ele geçirmek için tüm parçaları yerine oturtana kadar bunu Nikita ya da Anthony ile paylaşmayı planlamıyordu.

"Sen," dedi Nikita'ya, "bazı yararlı içgörülere sahip olabilirsin." Zihinsel virüslerle ilgili yeteneğini hiçbir zaman doğrulamamıştı ama bu konuşmadaki herkes bunun var olduğunu biliyordu.

Hakkını teslim etmek gerekirse, başıyla onayladı. "Bu gece bir keşif yapacağım."

Anthony, şakaklarındaki gümüş rengi masasının üzerindeki ışıktaki parlarken, "Günüşiği'na hizmet eden Ağ bölgesini tüketmesi bu kadar uzun sürdüyse," dedi, "yavaş ilerleyen bir hastalık olmalı."

Kaleb, "Göstergeler güçlendiğini ama hızlanmadığını gösteriyor," diye onayladı. "Üzerinde çalışmamayı göze alamayız ama Saf Psy tehdidi çok daha acil."

Kaleb konuşmasını bitirdiğinde Nikita Anthony ile baktı ve bu Kaleb'in telepati içermediğini bildiği sessiz bir iletişimdi. Bir kez daha, ikisinin birlikte ne kadar yakın çalışmaya başladıklarını merak etti. Bunun bir önemi yoktu. Nikita ve Anthony son derece güçlü olsalar da, devasa bir ekonomik ve mali güce sahip olsalar da, Kaleb'i durduramazlardı. Hiç kimse durduramazdı.

Şimdi olmaz.

Belki iki yıl önce. Ancak -Nikita'nın bölgesindeki leopar ve kurt şekli değiştirenler sayesinde, hayatında oynadıkları rolü asla bilemeyecek olsalar da- gücü tam anlamıyla olgunlaşmıştı.

potansiyeline sahipti. Bunun kapsamı başka bir adamı delirtebilirdi; çocukken delilikle karşılaşmış ve hayatta kalmış olması Kaleb'in avantajına oldu.

Aklı başında olup olmadığı ise başka bir soruydu.

"İzninizle," dedi Nikita ya da Anthony onun Saf Psy hakkındaki görüşüne cevap veremedi önce, "ilgilenmem gereken başka bir konu var." Yanıt beklemeden oradan ayrıldı. Ming ve Tatiana onunla PsyNet üzerinden bağlantı kurmuş, o da Nikita ve Anthony ile paylaştığı bilgilerin aynısını paylaşmıştı. Şüpheli bir şekilde sessiz olan Shoshanna Scott'a gelince, onun saflarında son derece güvenilir bir casusu vardı.

Eski Meclis Üyeleriyle daha fazla zaman kaybetmek için bir neden yoktu.

Terasa döndüğünde Sahara hâlâ uyuyordu, nefes alıp veriyordu. Tam topuklarının üzerinde dönüp gitmek üzereydi ki Sahara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı; masmavi gözleri doğrudan ona ve onu KaranlıkZihin'le akraba olarak işaretleyen korkunç sirlara bakıyor gibiydi.

"Kitabı açtım," dedi, görünüşte kas gücünü ve denge duygusunu geliştirmek için dans dersleri aldıktan sonra gençken geliştirdiği neredeyse kedi zarafetiyle bacaklarını açarak.

Hepsi de gayet tatmin edici sebepler. Hepsi yalan. Sahara dans etmeyi çok severdi.

"Matematikten nefret ederim."

Kızın uykulu mırıltısı üzerine ceketini çıkarıp ofisine götürdü, sonra kol düğmelerini çözüp cebine koyarak sarmaya başladı. Sol ön kolunda bir iz vardı -yara izi- ve bu izi görmesi gerekiyordu, çünkü zihni artık önceki gece olduğu gibi karışık değildi. Hatırlayıp hatırlamadığını bilmek zorundaydı.

"Matematik hiçbir zaman en iyi dersin olmadı," dedi, kızın gözleri tanımadığı yara izine takılıp kaldığında. "Ama son sayıma göre, on dili bir yerli akıcılığıyla konuşuyordun. Fransızca, İspanyolca, Hintçe, Mandarin Çincesi, Svahili, Arapça ve Macarca bunlardan birkaçı."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sessiz bir davetle şezlongun üzerinde kayarken gözlerinde bir kıvılcım .

Onu alarak, sırtı ona dönük ve kollarını dizlerine dayamış bir şekilde kenara oturdu. . ve onun geri dönmesini beklediği yedi yılı, bu terasta durup vadiye baktığı sayısız günü hatırladı; zihninin mantıklı kısmı, içinde yaşayan saplantılı deliliği onun muhtemelen öleceğine ikna etmeye çalışıyordu.

Derin ve sonu olmayan uçurum, onun varoluştan silindiğini ilk kez hayal edene kadar var olmamıştı. "Dinlendin mi?"

"Mmm." Bu sözsüz yanıtla doğruldu, yan tarafını adamın sırtına yasladı, gömleğinin ince pamuğunun arasından kadının sıcaklığı adamı dağlıyordu.

Kaleb hareketsiz kaldı, dokunuş hayatında yok denecek kadar azdı.

"Vücudum," diye fısıldadı, bir eli onun omzuna geldi, "ağrıyor, başka bir canlıyla temas kurmaya o kadar aç ki."

Kaleb kaslarını teker teker gevşemeye zorladı. Onun güveni çok önemliydi.

-ve eğer bunu elde etmek için gereken buysa, aşırı duyuşal yüklemeyi kaldırabilirdi. "Dönüşenler," dedi sessizce, "deri ayrıcalıkları denen bir kavrama sahipler."

Parmakları ensesine dokundu, vücudu şok edici seviyedeki girdiyi işlemeye çalışırken cildinde neredeyse acı verici bir akım gönderdi. "Bunu nereden biliyorsun?" Husky kolunu onun beline dolayarak konuştu.

Bir asırdır kimse onu tutmamıştı. "Ben," dedi, ses tonunu dengede tutmaya çalışarak, "bazı bağlantılarım var." Gerçek şu ki, bir Dönüşen paketinin iç işleyişini keşfetmeyi kendine amaç edinmişti - bilgi güç, güç de kontrol demektir.

Elini karnına götürerek, "Deri ayrıcalıkları... bana onlardan bahset" dedi.

"En temel düzeyde, bu terim bir Dönüşen'in diğeriyle ne kadar temas edebileceğini düzenleyen kurallara atıfta bulunuyor," dedi, bileğinin ince kemiklerini, teninin yumuşaklığını keşfetmek için kendine zar zor güvenerek. "Dokunsal bir ırktırlar, ancak dokunma izni asla varsayılmaz. Bu bir hediye ve ayrıcalık olarak kabul edilir." Bu kavram Kaleb'de hiçbir Dönüşen'in anlayamayacağı bir yankı uyandırmıştı.

Sahara birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, evrendeki tek ses nefes alıp veriydi. "Ten ayrıcalıklarını kimseyle paylaşıyor musun?" diye sordu sonunda, elini onun kalçasına bıraktı, bileği yukarı dönüktü, sanki onu savunmasız alt tarafı okşamaya davet ediyordu.

Uyluk kasları kaskatı kesilen Kaleb parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı, esnetti ... ve başparmağını kızın teninde görebildiği narin damarların üzerinde gezdirdi. "Yaptım," dedi ona, sadece bir başka canlının varlığından haberdar olduğu bir geçmişten bahsederek. "Uzun zaman önce."

Sahara parmak ucuyla kürek kemiğine bir desen çizdikten sonra elini sırtından aşağıya doğru okşayarak kayaların vadiye yuvarlanmasına neden oldu. "Sessizliği ihlal ettin."

Tk'sını hemen disipline etti ama bileğini bırakmadı. "Evet." İhlalinin bedeli, ucuz otel çarşaflarını ıslatan yavaş bir sıcak kırmızı nehir olmuştu, yanmış et kokusu havayı kokluyordu. Vücudunun her hücrelerine işlemiş bir anıydı bu, hatırladığında Sahara'nın takım elbiselerinin ve uygarlık cılasının altında tam olarak kim olduğunu anlamasını sağlayacak bir olay.

Zamanı geldiğinde, daha iyi bir adam onun gitmesine izin verirdi. Ama Kaleb daha iyi bir adam değildi. Onu tekrar tekrar geri getirecekti. Dehşeti ne olursa olsun. Ta ki yeteneği ham bir psişik dalgalanmayla yüzeye çıkana kadar. "Acıkmış olmalısın." Bileğini bıraktı, soğuk ve sert gerçek, karanlıkta yaşayan parçasının üzerine yerleştirdiği kalkan kadar sertleşmesine neden oldu. "Başka bir şey yemeye hazır mısınız?"

"Mango nektarından biraz daha alabilir miyim?" Sahara sırtını okşamaya devam etti ve bunun parçalanmış bir zihinden doğan yanılsamalı bir güven olduğunu biliyordu.

İstediği içeceği ışınladıktan sonra hafifçe dönerek kapağı açtı ve koyu kıvamlı sıvıyı yeni bir bardağa boşalttı. "Senin de katı maddelere ihtiyacın var."

Adam yemek getirdiğinde Sahara itiraz etmedi, sonra da midesi kaldırabildiği kadarını yerken onunla birlikte oturdu. Kuş kadar bir porsiyondur ama Sahara'nın gün içine serpiştirilmiş küçük öğünlerle daha iyi besleneceğini bildiği için herhangi bir yorum yapmadı. Kadın ona bir elma ve bir bıçak uzattığında, elmayı onun için kesti ve ona verdiği parçayı yedi.

Bu sessiz, beklenmedik bir araydı, takip eden yedi gün boyunca süren sakinliğin bir parçasıydı - Sahara'nın sık sık ve derin uyuduğu; Kaleb'in her zaman hazır olduğundan emin olduğu besleyici, iştah açıcı yemekler yediği; bilmeseydi bile dansçı olarak öğrendiğini bildiği esneme hareketleriyle vücudunu nazikçe çalıştırdığı ve onunla korkmadan konuştuğu bir hafta.

Uyanık olduğu zamanların neredeyse tamamında evde olduğundan emin oluyor, o uyurken Oklarla toplantılar da dahil olmak üzere diğer işlerle ilgileniyordu. Perth sızıntısının arkasındaki kişinin izini gizlemek için uzman yardımı aldığı anlaşılmıştı ama Kaleb'in Okların onu ya da kadını bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Kaleb'in başka öncelikleri vardı.

Arada sırada Sahara onu terasta buluyor ve konuşurlarken bedenini onunkine yaslıyordu. Bunun kısa bir süre sonra acı dolu çığlıklarla dolu bir geçmiş tarafından silinecek geçici bir an olduğunun farkında olan , ondan kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Kendisi ya da durum hakkında daha fazla bilgi almak için ona baskı yapmadığında, bilinçaltının iyileşmesine zaman tanımak için onu gerçeklikten yalıtmaya devam ettiğini anladı.

Sekizinci gün her şey değişti.

* * *

SAHARA, yıldızların altında konuşurlarken Kaleb'in kaslı vücudunu kendi vücudunda hissettiğini hatırlayarak yattı ve boğazına takılan bir çığlıkla uyandı, kalbi göğüs kafesini delmekle tehdit edecek kadar sert atıyordu. En derin seviyede korkmuş bir halde, kendisine ne yapıldığını öğrenmek umutsuzca bir ışık aradı.

Tırmalayan parmakları bir şekilde komodinin üzerindeki lambanın dokunmatik sensörüne çarptı ve odaya yumuşak bir sıcaklık yayıldı. Güzel bir ipek halı, yumuşak bir kreme boyanmış duvarlar, yüzeyinde bir saç fırçası bulunan aynasız bir şifonyer ve geniş bir yatak

Küçük güllerle desenli bir yorganla. Hücre değildi ama yine bir hapisane olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Onu esir alan kişi koridorlarda istediği gibi dolaşmasına izin verse bile.

"Kaleb Krychek."

"Sen bana aitsin." "İç."

Avucunun altında sıcak bir kas duvarı.

Hatıra şelalesi karşısında yutkunarak çarşafı itti ve tökezleyerek banyoya gitti. Yüzüne su döküp silerken parmakları titriyordu ve kendini düşünebilecek kadar dengede tutabilmek için birkaç dakika boyunca lavabonun kenarına tutunmak zorunda kaldı. Kaleb onu buraya getirdiğinden beri içinde bulunduğu sakın sis perdesi iyice dağılmış, korkusunun mide bulandırıcı dalgaları arasında parçalanmıştı.

Nasıl bu kadar sakın olabildi? Kaleb Krychek'e sanki sıradan bir adammış gibi dokunuyor? Değildi. Hapsedildiği sırada bile dış dünyadan gelen haberlerden tamamen kopmamıştı; gardiyanlar onunla olmasa da birbirleriyle konuşuyorlardı ve zihni labirentin içine inşa ettiği kısa, gizli berraklık dönemlerinde kulak misafiri olduğu bu bilgileri katalogluyordu.

Kaleb Krychek, *Konsey Üyesi* Kaleb Krychek, o kadar güçlü bir telekinetikti ki şehirleri batırabileceği, muhtemelen gezegenin kabuğunu çatlatabileceği söyleniyordu. Kendisinin de teyit ettiği gibi zihni olan bir erkek, eğer isterse kadının zihninde gerçek bir deliliğe neden olabilirdi; başka bir erkeğin nefes alıp vermesiyle aynı rahatlık ve endişesizlikle öldürebileceği fısıldanıyordu.

Lavabonun üzerinde, karanlıkta geçirdiği onca yıldan sonra güneşle yeni yeni yaldızlanmaya başlayan teni karşısında kemikleri bembeyazdı.

"Santano'nun çırağı olduğunu duydum."

Şu anda erişebildiği uzun süreli anılara göre Santano Enrique bir Konsey Üyesiydi ama onun hakkında bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu. Yine de hatırladığı seslerin tonu ona bunun Kaleb hakkında önemli bir gerçek olduğunu söylüyordu.

Biraz su içerek derin bir nefes aldı ve bir sonraki hamlesini belirlemeye çalıştı.

En azından bir umut var.

Bu düşünce kalbinde bir parıltı yaratmıştı. O kadar uzun zamandır umut etme ihtimali bile yoktu ki, zihni öylesine acımasız bir çirkinlikle parçalanmıştı ki, hayatta kalmak için kendi içine kapanmak zorunda kalmıştı. Soyulma, labirenti yaratmasına misilleme olarak yapılmıştı ama Sahara pişman değildi. Labirent olmasaydı, sözde rehabilite edilmiş, kişiliği silinmiş, zihni hapishanedekilerin emirlerini harfiyen yerine getiren bir otomattan daha beter olacaktı.

Kalkan.

Zihinsel hatırlatmayla nefes alıp vererek psişik gözünü zihnini koruyan obsidyen kalkana açtı. Bu *güzel*, yok edilemez yaratık onun değildi, asla onun olamazdı. O Kaleb'e aitti. Eğer ondan kaçmaya kalkışırsa, Kaleb onu cezalandırmak için çökertebilirdi.

Bir kez bu kadar çıplak ve çaresiz olma fikri midesini bulandırdı, panik duyularını ele geçirme bulundu ama dişlerini sıktı, kendisini, bir hiç olana kadar onu kullanmak isteyen yabancıların merhametine kalmış korkak bir genç kızken yaptığı gibi *düşünmeye* zorladı. Hafızasında boşluklar, labirentin kıvrımlarında kaybolmuş büyük parçalar olabilirdi ama bazı şeyler sabitti. Nasıl kalkan yapılacağını biliyordu, bunu çocukluğundan beri yapmıştı.

Ve Kaleb bana asla zarar vermez.

Kendisine gösterdiği ilgiden yaşadığı kafa karışıklığının bir ürünü olması gereken bu düşünceyi görmezden gelerek, kendi kalkanlarını onunkilerin altına örmeye başladı. Adam, kadının ona istediğini vermeye niyeti olmadığını anladığında ve korumasını geri çektiğinde-

Bana zarar vermez. Bana asla zarar vermez.

Labirentten akli başında çıkamadığı anlamına gelebilecek düşünceler karşısında titreyerek, suyun onu sakinleştireceği umuduyla duş almaya karar verdi. Öyle de oldu, bir düşünce panik içinde ok gibi fırladı.

Kaçmak için aletlerim var.

Bölüm 8

Bu aletleri Kaleb'e karşı kullanma fikri **midesini** şiddetle **isyan** ettirdi ama çaresiz olmadığını hatırlamak ona tutunacak bir şey verdi. Artık zihni üzerinde dengesiz kontrolü olan, uyuşturulmuş on altı yaşında bir çocuk değildi; o bir kadındı, hayatta kalan biriydi. Giyindi, saçlarını arkadan bağladı ve sessiz olmaya özen göstererek kapısını açtı. Kaleb'in onu bulmakta hiç zorlanmamasına bakılırsa, bir şekilde onu takip ediyor olmalıydı... belki de zihnindeki bir Truva atı aracılığıyla.

Boğazını yakan safra, bir telepatın diğerinin zihnine arka kapıdan girmesini sağlayabilecek yapı için sinirsel yollarını kontrol etmeye çalıştı. Belirgin bir şey gözüne çarpmadı ama Kaleb böyle bir sızıntıyı nasıl saklayacağını bilemeyecek kadar güçlüydü ve bilinçaltının ona güvenme konusundaki kararlılığı ne olursa olsun, o güç için yaşayan bir adamdı. İkinci düşünce aklından geçerken bile, daha mantıklı olan başka bir parçası ona böyle bir yapının - ne kadar ince olursa olsun - yeteneğinden doğan eşsiz doğal korumaları atlatamayacağını hatırlattı.

Zihni dış güçler tarafından *tehlikeye atılamazdı*.

Eklendi için Bu, Eğer Kaleb vardı diledi için Biliyorum onu Düşünceleri bölük pörçük de , onu kaçırdığından beri geçen günler içinde onları kolayca karıştırabilirdi.

Labirentten çok önce zihninin içine sakladığı sessiz psişik kayıt cihazları bunu yapmadığını söylemişti. Bunun farkına varmak onu rahatlatmak yerine kanını dondurdu çünkü geriye onu neden kontrol altında tutmak istediğine dair tek bir neden kalıyordu.

Ve yeteneğini obsidyen kalkanları olan bir adama karşı hiç test etmemişti.

Her nefesi tırtıklı, kalbi senkronize değildi, kendi odasının kapısının açık olduğunu görmek için odasından dışarı adım attı. Bir bakış bile atmadan

Hâlâ içeride olma ihtimaline karşı koridordan mutfağa doğru ilerledi, pencereden gelen hafif ışık ona güneşin yeni doğduğunu söylüyordu. Oraya vardığında kendini yemek yemeye zorladı - gücünü yeniden toplaması gerekiyordu. Ama hâlâ sıcacık olan bir kahvaltı simidini eline elleri titredi; simidin etrafındaki kâğıt kılıfın üzerinde lüks bir otelin zarif silueti vardı.

Telekinetiklerin çoğu güçlerini sadece en gerekli kullanım için biriktirirdi, ama Kaleb . . . bu güç seviyesi korkutucu olmanın ötesindeydi. Ancak delirmiş bir parçası bilinçli zihniyle savaşmaya devam etti, onu güvenli ve cephaneliğindeki tek yıkıcı silah için *sınır dışı* olarak görmeye devam etti. Bunun mantıksızlığı onu korkutuyor, kendi yargılarına güvenmemesine neden oluyordu - çalışan bir beyni olan herkes için Sessizliğin bu kadar derinliklerindeki bir adamın başka bir varlığa yalnızca kendi yararına olacaksa "yardım edeceği" açıkken başka türlü nasıl ?

Simit boğazına takıldı ama soğutucuda bulduğu güçlendirilmiş besin içeceğini kullanarak onu yuttu ve derin bir nefes alıp Kaleb'in çalışma odasına doğru ilerlemeden önce bir saat sonra tekrar yemek için zihnine bir not düştü.

Boştu.

Avuç içleri nemli, bakışları masanın üzerindeki bilgisayar paneline gitti. Şeffaf ekran, masanın üzerinde düz bir şekilde durduğu yerden yukarı kaldırılmıştı ve görüş açısını değiştirdiğinde, üzerinde kayan haber raporlarını görebiliyordu, yani şifre temizlenmişti.

Bir hareket titreşimi.

Sarsılarak cam kapıdan baktı ve Kaleb'i terasta gördü. Üzerinde sadece bir çift uzun siyah atletik pantolon vardı, ayakları çıplaktı, adını bilmediği ama içgüdüsel olarak bir sivilin bilmesi gereken bir şey olmadığını bildiği bir dövüş sanatının zarif ve ölümcül kalıplarını uygularken teni güneş ışığı altında altın gibi parlıyordu.

Tabii Kaleb'in sivil olmaması dışında.

Onu izlerken parmakları ellerinin içine kıvrıldı, vücudunun akıcılığı ve zarafeti, güzel hareketlerin hızla ölümcül hale gelebileceği gerçeğini maskeleyen için hiçbir şey yapmıyordu. Hareket etme şekli, kaslarının esnemesi ve gevşemesi hipnotize ediciydi.

ta ki kendini Fransız kapılarına yaslanmış, avuçlarını cama dayamış bulana kadar.

Soğuk bir şok etkisi yaratmış, onu yeni gardiyanı olan adama sağlıksız ve tehlikeli bir bağıllık kurmuş gibi görünen bir mahkûm olduğu gerçeğine geri döndürmüştü; oysa yıllarca esaret altında kalmış ve mahkûmların kendilerini esir alanlara karşı sempati duymalarına neden olan psikolojik tuzağa düşmemişti. Yine de Kaleb'le geçirdiği iki gün labirenti çözmüştü. Sadece bu da değil, o ölümcül derecede bilenmiş bedene *sarılmış*, uzun, yavaş vuruşlarla onu okşamıştı.

Ve mutlu hissettim.

Boğazı kurudu ve teni ısındı, sandalyesine kaymadan önce terastaki erkeğe son bir kez baktı. İnterneti açtığında korku omurgasına tırmandı ve omzunun üzerinden bakarak adamın dışarıda olup olmadığını kontrol etmekten alamadı. Dışarıdaydı, saçları doğan güneşin yumuşak ışığında mavi-siyah parlıyordu.

Arama kutusu ona göz kırptı.

Alt dudağını ısırarak Kaleb'in adını değil, görünürdeki akıl hocası Santano Enrique'nin adını girdi. Biri ona neden böyle yaptığını sorsaydı, onlara bir cevap veremezdi; seçimi içgüdüsel, kızılötesi klavyede yazarken Enrique'nin ismini "hissetmesi" karnında çalkantılı bir rahatsızlığa neden oldu.

Arama sonuçları ekranda kayarak ilerledi. En üstteki sonuca tıkladığında kendini bir haber sitesinde buldu. Meclis Üyesi Enrique ölmüştü. Konsey'in resmi bir açıklamasından alınan detaylar yeterince zararsız görünüyordu.

"İhtiyacın olanı buluyor musun?"

Kanı dondu.

Masanın yanında duran adam bir elini kendisine tahsis ettiği sandalyenin arkasına, diğer elini de bilgisayarın yanına koyduğunda, kendini koşma dürtüsü ile

. . ve başını onun bedeninin karanlık sıcaklığına yaslayıp, tenini parıltıdan temiz erkek terini derin derin solumak. Kaleb'le ilgili deliliğinin köklü ve sebepsiz olduğu açıktı.

"Ah," dedi, kadının çıkardığı makaleyi okurken. "Demek Santano'yu duydun."

Bir keresinde, bir doğa programında, bir aslanın ceylanla oynadığını, avının kaçmak üzere olduğuna inanmasını sağladığını ve bu sırada pençelerini çaresiz hayvanın derinliklerine sapladığını görmüştü. Şu anda ceylan olduğunu biliyordu, tıpkı korkusunu gizlemeye çalışmanın bir anlamı olmadığını bildiği gibi - o kadar da başarılı bir yalancı değildi.

Ancak, donup kalacak ve onun kendisine işkence etmesine izin verecek de değildi; labirenti önceki tutsaklarından kaçmak için yaratmıştı ve zihnini tekrar o şekilde hapsedmeye niyeti ya da arzusu olmasa da, onu alt etmenin, hayatta kalmanın başka bir yolunu bulacaktı.

"Sahara! Senin için geleceğim! Hayatta kal! Benim için hayatta kal!"

Bu ilkel sözün yankısı, tutsaklığı boyunca zihninde sürekli bir döngü halinde devam etmişti. Sahara olayın anısına ya da orijinal sözlerin söylendiği zamana sahip değildi, konuşmacının kimliğini bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı: ölümü, bir hayatın basitçe söndürülmesinden *çok daha* fazla şey ifade edecekti.

Bazıları bu inancın zihninin bir kâbustan kurtulmak için yarattığı bir kuruntu olduğunu söyleyebilirdi -belki de öyleydi- ama son yedi yılın delici yalnızlığını atlatmasına yardımcı olmuştu. Bunu da atlatmasına yardımcı olacaktı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu, sesinin titrememesinden gurur duyarak.

Yıldızlardan yoksun kardinal gözleri kendi bakışlarıyla buluştu, Kaleb'in saçları alışılmadık bir şekilde dağılmıştı. "Size kendi düzenleyicinizi vereyim." Bir an sonra masanın üzerine kâğıt inceliğinde bir tablet bilgisayar kondu. "Yirmi dakika içinde bir iletişim konferansı için bu ekrana ihtiyacım var."

Elini uzattı ve tarayıcıya bir URL girdi; bir dizi rakamdan oluşan bu URL onun gözünde anlaşılmazdı. "Bu size Santano hakkında bilmeniz gerekenleri söyleyecektir." Masadan kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Unutma, on dokuz dakika içinde o ekrana ihtiyacım var."

Artık onun ayak seslerini duymayana kadar ağzı açık bir şaşkınlıkla arkasından baktı. Zihni bir çeşit neden bulmaya çalıştı

verdiği yanıtın açıklanamazlığı karşısında afallamıştı. Kaleb bilginin güç olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı ama yine de ona bilginin anahtarını vermişti.

Kafa karışıklığını gidermek için boşuna bir çabayla parmak uçlarını şakaklarına sürterek dikkatini adamın getirdiği sayfaya çevirdi

-Ve kendini komplo teorisyeni olarak tanımlayan biri tarafından yönetilen bir sitede buldu. Sitenin anonim sahibi kendini Psy olarak tanıtıyordu ve sitedeki bilgi miktarına bakılırsa, izlerini Konsey'in uygulayıcılarından saklayacak kadar zeki biriydi - çünkü ele aldığı konular tabudan daha fazlasıydı.

Resmi bir duyuru olmamasına rağmen Konsey'in artık var olmadığını belirten son kayıtları gözden geçirerek arama kutusunu buldu ve bir kez daha Enrique'nin adını yazarak güncelleme üzerine güncelleme içeren tek bir sürekli sayfaya yönlendirildi. En sonuncusu iki yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine aitti ve basitçe şöyle diyordu: *Kaleb Krychek artık Konsey'de. Santano Enrique'nin himayesinde olduğu kabul ediliyor - işkence cinayetlerinde S.E.'ye yardım ettiğine dair teorinin lehinde ya da aleyhinde bir kanıt yok.*

Göğsünde bıçak gibi bir ağrı, elinin arkasında sıkışmış bir çığlık. Sayfanın en altına doğru ilerleyerek en eski kayıttan itibaren okumaya başladı.

Yazara göre Santano Enrique, nadir bulunan bir çapaydı; yalnızlık yerine siyaseti benimsemekle kalmamış, Konsey'in acımasız dünyasında da başarılı olmuştu. Aynı zamanda bir dizi genç Dönüşen kadının işkenceyle öldürülmesinden sorumlu bir seri katildi. Ana akım medyada bildirildiği gibi doğal sebeplerden ölmemişti. DarkRiver leoparları ve SnowDancer kurtları tarafından korkunç bir şekilde infaz edilmiş ve Konsey'in geri kalanına diline zımbalanmış bir mesaj bırakılmıştı.

"Beş dakikanız daha var."

Başını kaldırdığında kapının girişinde Kaleb'i gördü. Saçları nemli ama düzgünce taranmıştı, gömleği koyu mavi, pantolonu kömür rengi, kemeri siyahtı -ayakkabılarıyla aynı tonda. Elinde bir bardak besin içeceği tutuyordu.

Akıl hocasının dizinin dibinde her ne öğrendiyse, bu iyi bir şey olamazdı. Yine de ona gitme dürtüsü kanında gürledi,

kendi zihnine güvenmemesine neden oluyordu - bu seviyede zihin kontrolüne karşı bağışıklığı olduğunu *bilmesine* rağmen. Hiç kimse onun zihnini tehlikeye atamayacağı gibi, hiç kimse de onu kontrol edemezdi, o müdahalenin farkında olmadan.

Yine de midesi burkuldu, tırnakları avuçlarının yumuşaklığına battı.

"Konsey'in dışından biri tüm bu detayları nasıl bilebilir?" dedi, bedeni ve zihni açıklayamadığı bir savaş vermeye devam ederken kelimelerin sakin ve mantıklı çıkmasına şaşırılmıştı. "Ya hayal görüyor ya da bir kaynağı var."

Kaleb gözlerini ondan ayırmadan içkisini yudumladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Suçlamaları o kadar tuhaf ki, gerçek bile olabilirler. Bir kaynak."

"Muhtemelen." İçkisini bitirdikten sonra bardağı ışınladı. "Her konuda haklı."

Ajandayı eline aldığı anda parmakları titriyor, yedi yıl öncesine göre çok daha ince ve hafif olduğunu dalgınlıkla fark ediyordu. "Santano Enrique deli miydi?" Soruyu sorarken bile, Kaleb'in beş yaşından beri fiilen Enrique'nin "bakımında" olduğunu söyleyen az önce okuduğu ifadeyi düşünüyordu. Bu deneyimin onun gelişimini çarpıtmadığını, onu hayatındaki baba figürü olan adamın bir aynasına dönüştürmediğini varsaymak en büyük yanılgı olurdu.

Kaleb ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine soktu, içindeki hiçbir şey eskiden olduğu çocuktan bahsetmiyordu - bir canavarla büyümüş bir çocuktan. "Bu," dedi, "bir görüş meselesi. Bazıları onun Sessizlik'in mükemmel bir eseri olduğunu söyler. Tamamen duygusuz, empatiden yoksun. Onun için cinayetler ilginç deneylerdi."

* * *

KALEB, sandalyesinden Sahara'nın gözlerindeki kaygan korku parıltısını gördü; saçları, içinde hiçbir hile olmayan bir yüzü ortaya çıkarmak için arkaya doğru kırılmıştı. Onun her gün oynadığı, amaçlarına ulaşmak için gerçekleri ve yalanları birbirinin yerine kullandığı oyunları bile yapıp yapamayacağını merak etti.

Gözlerini ondan ayırmadan odadan çıkmasına rağmen, anılarının tamamını geri kazanmadığını biliyordu - yeterince korkmuyordu, içindeki temkinlilik geneldi ve ona özgü değildi.

Onu bıraktı, eğer şu anda ona zarar vermek istiyorsa, dünyada onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını belirtmedi. Telekinetik gücünün en ufak bir kısmını serbest bırakırsa kemikleri kibrit çöpü gibi kırılacak, kanı en koyu kırmızıdan bir nabızla dışarı akacaktı. Tıpkı daha önce Santano'nun oynamayı sevdiği oyunlar sayesinde yanarak kül olan ama Enforcement'ın gözünden kaçmayan o ucuz otel odasındaki yatağın çarşaflarına sızdığı gibi.

Kadının gardının düşmesi için birkaç dakika bekledikten açık kapıya doğru yürüdü ve kadının şezlonga bağdaş kurmuş olduğunu gördü. Günün bu saatinde gereksiz olan şemsiyesi kapalı duruyordu, saçlarının parlak siyahı şafak ışığında kızıl-altın tonlarıyla parlıyordu.

Bu saç telleri alışılmadı ama anne ve baba DNA'sının genetik karışımı göz önüne alındığında tamamen öngörülemez değildi. Annesinin saç rengi yumuşak bir siyahken, babasınıninki ıslak kil rengiydi, aksi halde Kyriakus soy ağacında kızıl saç için güçlü bir resesif özellik vardı. Sahara'nın psişik profili birdenbire ortaya çıkmış, çift kardinal gibi nadir bir özellikti.

Kaleb'in bildiği kadarıyla, Sahara Ağ'da kendi özel yeteneğine sahip *tek* kişiydi; öyle ki onu esir alanlar labirente rağmen onu idam etmemişlerdi.

Sahara Kyriakus'un içinde bir adamı imparator yapabilecek potansiyel vardı.

Saf Psy

Eğer Ağ'da Vasquez'in saygı duyduğu bir kişi varsa, o da Kaleb Krychek'ti. Kardinal Tk, Konsey'e soğukkanlı ve hesaplı yükselişle Sessizliğini kanıtlamış, yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırmış ve bunu hiçbir infazın kendisiyle bağlantılı olmadığı anlamına gelen bir gizlilik ve zekâyla yapmıştı.

Henry de genç adamdan övgüyle söz etmişti ama Saf Psy'nin iç işleyişi konusunda Kaleb'e güvenme konusunda emin değildi. "Krychek'in öncelikleri bizim önceliklerimiz değil," demişti Saf Psy'nin artık ölmüş olan lideri. "Ağın kontrolünü tamamen ve sorgusuz sualsiz ele geçirmek istiyor, bundan eminim."

Bu amaç Saf Psy'inkiyle çatışıyordu çünkü Krychek bu kontrolü kendi gücünü artırmak için kullanmak isterken, Saf Psy bunu Psy ırkının iyiliği için kullanmak istiyordu. Bununla birlikte, Henry'nin Krychek'i yakın çevrelerine davet etmeme kararından bu yana durum değişmişti, en kritik olanı da Henry'nin suikaste uğramasıydı.

Örgüt güçlendiğinde dümende güçlü bir adama ihtiyaç duyacaktı ve Krychek bu işe tam olarak uyuyordu. Onun katılımı aynı zamanda halkı sakinleştirecek ve önceki Konsey ile sürekliliği koruyacaktı.

Vasquez'in eğitimine daha uygun bir görev için mevcut pozisyonunu Kaleb'e bırakma konusunda bir sorunu yoktu. Liderlik için yaratılmadığını biliyordu. Seçtiği lidere mutlak sadakat gösterme kapasitesine sahip bir generaldi. Buna karşın Krychek kimseden emir almazdı. Tam da besin zincirinin en tepesindeki adam için olması gerektiği gibi.

Birlikte mükemmel bir takım olurlardı.

Bölüm 9

SAHARA, Kaleb'in ona verdiği düzenleyicinin faaliyetlerini ona iletecek şekilde ayarlanmış olabileceğini **anlıyordu** ama en başta cihazı saklamış olabileceği için bu mantığa aykırı görünüyordu. Bir de zihninin tüm niyet ve amaçlar için çıplak kaldığı, kalkanlarının yeni olduğu gerçeği vardı ve yine de izinsiz girmek için hiçbir çaba sarf etmemiş, onu avlanmış hissettirecek tek bir şey yapmamıştı.

"Onun motivasyonları hakkında endişelenmek bir şeyleri değiştirmeyecek," diye kendi kendine mırıldandı ve önemli haber sitelerini taramaya başladı.

Psy'a bağlı sitelerde bu kadar çok bilgi bulması onu şaşırtmıştı; bu bilgiler kaçırıldığı sırada Konsey tarafından ağır ceza tehdidi altında ambargoya tabi tutulmuştu. Konsey Üyesi Henry Scott ve Saf Psy adlı bir grubun Dönüşenlere karşı giriştiği silahlı çatışmaya yapılan göndermelerden etkilenerek makale üstüne makale okudu.

Onu açık bir çatışma fikrinden daha çok ürküten şey ise köşe yazılarıydı.

Sessizlik Protokolü bizi bir ırk olarak tanımlar hale geldi, diyor insan eliyle yönetilen bir haber kuruluşundaki isimsiz bir yazı, ama bırakmak istediğimiz miras bu mu? Kötülüğün dolaştığını bile bile, onları bastırmak ve artık yoklarmış gibi davranmak yerine şeytanlarımızla yüzleşecek güce sahip değil miyiz?

Yedi yıl önce, yazarın zihninin ve kişiliğinin, onu ancak gündelik işlerde çalıştırabilecek kadar işlevsel hale getirecek şekilde soyulduğu, hızlı bir rehabilitasyon emrine yol açacak kelimeler karşısında elini saçlarının arasından geçirerek okumaya devam etti ve yıllardır bilgiye aç bırakılmış bir zihnin her şeyi özümsemi.

Ancak, her ne kadar o dönemde meydana gelen siyasi değişimlerden etkilenmiş olsa da, onu büyüleyen konu

çoğu Kaleb Krychek'ti. Ancak Kaleb'in kendisine gösterdiği komplo sitesini bir kenara bırakırsak, onunla ilgili aramalar sadece iş ve kamu Konseyi biyografik verilerini ortaya çıkardı, Konsey dışı tek biyografi insan tarafından işletilen bir kamu ansiklopedisindeydi:

KALEB KRYCHEK

Özet: Çekinik genleri fetüste güçlü sonuçlarla birleşen iki düşük Gradyanlı ebeveynden doğan beklenmedik bir kardinal telekinetik. Beş yaşından itibaren Santano Enrique tarafından eğitilmiş ve izlenmiştir.¹

İletişim ekranı teknolojisinde büyük bir atılıma yol açan yüksek riskli projeyi destekledikten sonra yirmi üç yaşında ilk milyonlarını kazandı. Yirmi yedi yaşında Konsey'e yükseldi.

Moskova'da ikamet ediyor.

Makalenin tamamına devam et

1. Atıf gerekli

Kaleb'in yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırarak mevcut konumuna yükseldiğini ima eden biyografinin tamamını okuduktan sonra - zamanında gerçekleşen doğal ölümler, uyarıda bulunmadan müzakerelerden vazgeçen insanlar, açıklanamayan ortadan kaybolmalar- ancak iddialara dair hiçbir kanıt sunmayan Sahara komplo sitesine geri döndü. Orada, onun deliliğe yol açabildiğine dair söylentiler olduğunu, kendisinin de bunu doğruladığını ve ellerinin temiz olduğu söylene de kendi kirli işlerini yapmaktan kaçınmadığını okudu.

Bir yıl önce yapılan bir güncellemeye göre *Krychek Konsey'in en genç üyesi olmasına rağmen, en acımasız ve tehlikeli olanıdır. Krychek'in ilgi gösterdiği hiçbir pazarlıktan başka kimse galip çıkmaz.*

Altı ay önce Agro Grav, Konsey Üyesi tarafından yapılan bir teklifi geri çevirdi. Ancak CEO iki gün sonra ani bir karar değişikliğine gitti. Şu anda

Geri dönüşünü hiçbir noktada açıklamadı - ancak aynı zamanda kızlarını yatılı okuldan evde özel ders lehine çıkarması dikkat çekicidir.

Eli tekrar ve o kadar kötü titredi ki tableti düşürmeden önce yere bırakmak zorunda kaldı. Göğsünün içinde kalbi çılgınca bir hızla atarken başı dönüyor, vücudu artık kontrolünde değildi. Panikle bacaklarını şezlongun kenarına doğru salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak tekrar yere yığıldı, kemikleri lastik kıvamındaydı ve kalp atışları artık ağzındaydı, nefesi göğsünde sıkışmıştı, kırık aynaların parçaları boğazına saplanıyordu ve görüşünün kenarlarına boğucu bir siyahlık giriyordu.

"Nefes al." Bu acımasız bir emirdi, ısrarcı bir el başını dizlerinin arasına itiyordu.

Gitti, görüşü iki küçük ışık noktasıyla sınırlıydı.

Bir hareket hissi, Kaleb'in vücudunun önünde çömelmesi. "İçeri ve dışarı."

Adamın sakın, ılımlı bir sesle tekrarladığı kelimelerin sabit ritmine sarıldı, siyahlık geri çekilmeye başlayana ve adam elini ensesinden kaldırıana kadar göğsü genişledi ve indi.

Başını kaldırarak, gerçekten de içlerindeki en kötü canavar olabilecek bu adamın gözleriyle karşılaşmadan önce adamın verdiği suyu içti. Kardinalin bakışları yine simsiyahtı, karanlığın içinde ışık yoktu ve nedense bu manzara kalbinin kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oldu, içindeki gözyaşı düğümü acı verici bir gerginliğe dönüştü.

"Teşekkür ederim," dedi, hiçbir zaman kendisine ait olmamış bir şeyin yasını tutmaya duyduğu şiddetli ihtiyacı zar zor dizginlemeyi başararak. "Daha önce hiç panik atak geçirmemiştım."

Çömelmiş vaziyette durmuş, daha önce defalarca gördüğünü hissettiği o sert, güzel yüzüyle ona bakıyordu, ancak geri dönen anılarının hiçbirinde görünmüyordu. Belki de zihni ona oyun oynadığı için ... ya da belki de karşılaşmaları hatırlanamayacak kadar çirkin olduğu için.

Ne de olsa Kaleb bir seri katilin çırağıydı ve bu gerçeği kendisinin unutmamasına izin veremezdi. Santano Enrique tercih etmişti.

Dönüşen kurbanlar, ama Kaleb'in kendi ırkından kadınlarla birlikte olmadığını kim söyleyebilirdi?

Kaleb bana asla zarar vermez.

Yine ruhunun derinliklerinden gelen o ses, göğsünde kilitli kalan gözyaşlarına şarkı söyleyen o güvenme dürtüsü.

"Seni götürdüklerinde bile mi?" Kaleb sordu ve onun hakkında okuduklarını unutamasa da, parmaklarını hafifçe çenesinin sıcak sertliği üzerinde gezdirmekten kendini alıkoyamadı.

Hareketsiz kaldı ama onu durdurmadı.

Çok uzun zaman oldu.

Gizemli düşüncüyü içinde tutarak, "Korkuyordum," dedi ve Sessizliğinin her zaman sorunlu olduğuna dair kanıta tepki verip vermeyeceğini görmek için bekledi, ama adam sadece onu izlemeye devam etti.

"Korktum," dedi tekrar. "İçimdeki her şeyin soğumasına neden olan bir şekilde, ama paniklemedim. Bu şekilde değil." Bu sözleri söylemek, bir kafeste gösteri yapan bir hayvan gibi tutulduğu yıllar boyunca bedeninin kırılanlaşmasından çok daha fazlasının farkına varmasını sağladı. "Ben kırıldım."

İfadesinde bir değişiklik yok. "Bunun seni geri dönülmez bir şekilde kusurlu yaptığını inanıyor musun?"

Kaşlarını çatarak, tekrar ona uzanacakları sırada parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer kırıldıysam, kusurluyumdur."

"Bu da bir yorum." Bu esrarengiz cümleyle birlikte ayağa kalktı; buz gibi bir güzelliğe sahip olan bu erkek, yaşayan, nefes alan bir etten çok bir heykele benziyordu.

Yine de o etten biriydi; parmak uçlarında teninin sıcaklığının yankısı vardı, bedeni tam da bu şezlongda ona yaslandığı zamanki sırtının gücünü hatırlıyordu ... ve daha fazla temas için can atıyordu, mantığı erişemediği anılarda doğan ve hayal dünyasının ötesinde bile var olmayan bir ihtiyaçla çarpışıyordu.

"Travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip olduğun neredeyse kesin," dedi.

Kendini test etmek isteyerek o da ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ama dayanıyordu. "Muhtemelen bir uzmandan yardım almalıyım," diye mırıldandı, basitçe

Evinde istediği gibi dolaşmasına izin veren, zihnini koruyan, dünya hakkında bilgi edinmesi için ona araçlar veren ama çıkamasın diye kapıları alarma geçiren bu adamın nasıl tepki vereceğini görmek için.

"Psy-Med'den biriyle konuşmak ister misiniz?"

Şaşkınlıkla ona baktı. "Evet dersem?"

"Dünyadaki en iyi uzmanlara erişebilmenizi sağlayacağım."

Onu yargılayamayacağını, konuşmanın konusuyla ve onu tanıdığı kısa süreyle orantısız bir umutsuzluk duygusuyla fark etti. Diğer Psy'ların bile verdiği fiziksel ya da sesli ipuçlarının hiçbirini vermiyordu, kontrolü imkânsız bir sınıra ulaşmıştı. "Nasıl? Başka birini esir alarak mı?"

Sabit bir bakış. "Kimse benim sırlarımı konuşamaz."

İfadesindeki katıksız, dehşet verici duygusuzluk karşısında nefesini tutarak başını salladı. "Başka bir canlının dehşetini yaşamak istemiyorum"-Sessiz ya da değil-"vicdanımda."

Adamın durgunluğu birden öylesine ki, onu karşısında görmese yalnız olduğuna inanacaktı. "Başka yollar da var."

Umutsuzca onun uzlaşmaya çalıştığına, makalelerin onu gösterdiği gibi soğukkanlı bir katil olmadığına inanmak istiyordu. İhtiyacının korkunç derinliği onu iliklerine korkutuyordu; Kaleb'e karşı hissettiği dürtünün sağlıksız olduğunu ve ölümcül olabileceğini söylemesi için bir uzmana ihtiyacı yoktu.

"Henüz hazır değilim." Yıllarca zihnini açık tuttuktan sonra, başka birinin sırlarını öğrenmeye çalışması fikrine katlanamıyordu. "Tek istediğim," diye fısıldadı gardiyanına, "özgür olmak."

Kaleb'in kirpikleri aşağı indi, dünya bir anlığına parçalandı ve sonra rüzgârlı bir kumsalın parıldayan siyah kumlarının üzerinde durdu, her yönde kilometrelerce uzanan bir alanda görünürde başka bir varlık yoktu; sağındaki inişli çıkışlı kum tepeleri esintide dalgalanan dayanıklı otlara ev sahipliği yapıyordu. Diğer tarafında ise su, kumda zarif dalgalanmalar bırakarak kıyıya doğru nazikçe dans ediyordu; deniz köpüğü, öğleden sonranın sarı-turuncu güneş ışığı altında parıldayan minik deniz kabuklarına dolanmış vahşi danteldi.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadı, adamın zihninde bir illüzyon yaratmış olmasından korkuyordu, o kadar detaylı bir illüzyondur ki tuzlu rüzgârı dudaklarında bile hissedebiliyordu.

"Acı, bir şeyin yanılısana mı yoksa gerçek mi olduğunun en iyi göstergesidir."

Bu sözleri tüm Psy çocuklarına öğretilen bir çocukluk dersinden hatırlıyordu.

Uzanarak kolunun arkasındaki hassas eti imdikledi ve yüzünü buruşturdu. Sonra gülümsedi ve dönerek ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını güneşin ısıttığı, aslında hiç de siyah olmayan ama ışıktayarı renkler bir karışımı olan tanelerin içine soktu.

Bunun özgürlük olmadığını biliyordu, Kaleb en yakındaki kum tepesinin yanında sessiz ve tetikte dururken bile, ama kadınlığa bir kafeste adım atmış bir kız için bu güneşli an yeterliydi. *Şimdi* güzel olanın tadını çıkaracak ve mutluluğu içtikten sonra gelecek hakkında endişelenecekti.

İleri doğru koşarak kollarını açtı ve daireler çizerek döndü, gökyüzü paramparça bir maviydi, güneşin okşayışı teninde durgunlaştı, kum ayak parmaklarının arasında şeker inceliğindeydi. Güldü, güldü ve sonunda artık dönemeyecek kadar başı döndüğünde, kumun sıcak yumuşaklığına yığıldı ve Kaleb'in bir kum tepesinin dibine oturduğunu, kollarını dizlerine gevşekçe dayadığını, hiç şüphesiz pahalı takım elbisesinin insan eli değmemiş bu vahşi doğada tamamen yersiz olduğunu gördü.

Ama yine de uyuyordu.

Tahmin edebileceği bir şey değildi ama Kaleb Krychek buraya, denizin sakinliğinde bile öfke vaat ettiğiy ve rüzgârın otların arasında sahiplenici bir şekilde okşadığı, saçlarını, kendi saçlarını ekiştirdiğiy bu vahşiy yere uyuyordu. Kum tepeleri ve su kadar manzaranın bir parçası gibi görünüyordu ... ve o kadar izole, o kadar yalnız.

Düşüncelerinin bir kez daha kendisini esir alan kişiyeye döndüğünü fark edince kaşlarını çatarak ayağay kalktı ve uzaktaki kayalıklara doğru yürümeye başladı. Bir saat boyunca yürümüş olmasına rağmen uzakta kaldılar, ama suyun huzuru, dalgaların kucağı, her nefesindeki tuz, herhangi bir invaziv Psy-Med sınavından daha iyi bir terapiydi.

Sadece vücudu alışık olmadığı egzersiz seviyesini protesto ettiğinde durdu. Geriye dönüp baktığında Kaleb'in gücünü hiçbir şekilde azaltmayan bir sabırla beklediğini görebiliyordu ama ona geri dönemeyeceğini biliyordu, vücudu neredeyse sınırına gelmişti. Ancak kalbi henüz yeterince dolu değildi, teni hâlâ Moskova'nın sabah gökyüzünden uzakta, dünyanın bu dramatik, unutulmaz bölgesini iliklerine kadar hissediyordu.

Uçuşan bir tutam saçını geriye atarak kumun üzerine oturdu, kollarını Kaleb'in pozisyonunun bir yankısı olarak dizlerine doladı, zihni onun muamması karşısında hem hayal kırıklığına uğramış hem de büyülenmişti. Bu tutsaklıkta doğru olmayan bir şeyler vardı, Kaleb'in davranışlarında doğru olmayan bir şeyler vardı. Yedi yılı aşkın bir süredir hapsedilmişti, kafes ile ... bu her neyse arasındaki farkı biliyordu.

"Sen bana aitsin."

Kaçmaya kalkışırsa peşinden geleceğini söyleyen açık bir sahiplik beyanı. Yine de şimdiye kadar istediği diğer her şeyi vermişti. Bu, tam da onun dengesini bozan kafa karışıklığına neden olmak için yapılmış zekice bir numara olabilirdi ama bu, Kaleb Krychek konusunda kendi zihninin neden ikiye bölündüğünü açıklamıyordu.

Şu anda bile ona gitmek, tenini onunkine değdirmek için içini kemiren bir istekle savaşıyordu.

Çok uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Aralarındaki telepatik kanala, onu bulduğundan beri açık olan kanala erişerek karanlığa doğru bir el uzattı. *Benimle oturmak ister misin?* Onu bu kadar yalnız görmek onu rahatsız etmişti.

Bir saniye sonra onun yanına oturmuştu, gözleri gelgitin kıyıya vurmaya başladığı, köpüklerin ayaklarının bir metre önündeki kumları öptüğü ağır dalgalara takılmıştı. "Denizi seviyorsun."

"Her zaman ," dedi, on santimlik mesafeye rağmen adamın iri bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Hücreye ilk konulduğumda, kendimi sakinleştirmek için denizin hareketini ve genişliğini hayal ederdim."

Kaleb'in gözleri onun profilinde, bir dokunuş kadar güçlü. "Esir tutulduğunuz yıllarla ilgili her şeyi hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," diye fısıldadı, dönmeyi reddederek, onu ona çeken ihtiyaca karşı koyabileceğinden emin değildi, "boşluklar var." Neredeyse, ona labirentten önce, yeteneğinin gerektirdiği bedeli anlamadığı zaman verdiği geri dönüşü olmayan hasarı anlatacaktı.

"Peki ya öncesi?" diye sordu. "Hayatının ilk on altı yılını hatırlıyor musun?"

"Hepsi değil." Ancak, bu eksik parçaların kalıcı olmadığını hissetti. "Okuduğumda hatırlayacağım-" Kaleb'in uyarıda bulunmadan ayağa kalkması ve aynı anda onu yukarı çekmek için aşağıya uzanmasıyla sözünü kesti.

Nefes almaktan başka bir şey yapamadan terasa geri dönmüşlerdi. Nefes nefese sallanıyordu, eğer Kaleb onu sabitlemeseydi tökezleyecekti. "Kaleb? Ne oldu?" diye sordu Kaleb'in üst kollarını tutarak.

Ama adam çoktan gitmiş, onu havaya tutunur halde bırakmıştı.

Bölüm 10

KALEB KENDİSİNİ kaosla çevrili **buldu**, çığlıklar Kopenhag'da sabahın erken saatlerindeki sessizliğı bozdu. Olay yerine çoktan ulaşmış olan kurtarma görevlileri, Danimarkalı hızlı itfaiye ekipleri alevleri bastırmak için acele ederken, insanların bölgeyi boşaltması için bağıırıyordu. Ancak, patlayıcının bir tarafı çöken apartmanın önünde duran Kaleb'e kimse yaklaştımadı; alevler pencereleri patlatıp etraftakileri kesip biçen kıymıklar yağdırırken havada toz bulutları uçuşuyordu. Bina sıradan bir binaydı, sıradan insanlarla doluydu ama bir şey hariç. Adelajas'ın Sessizliğın değıeri konusundaki orijinal teorilerine ve kanıtlarına meydan okuyan bir tez üzerinde çalışan bir akademisyene ev sahipliğı yapıyordu. Akademisyenin odak noktası Adelajas'ın "ilkler" olarak bilinen ikiz oğullarının iyi gizlenmiş bir şekilde ortadan kaybolmasıydı ve çift tüm teorilerini Psy'den duyguları şartlandırmanın onları

ırklarını yok etmekle tehdit eden delilik ve şiddet.

Kaleb bunu biliyordu çünkü NetZihin ve KaranlıkZihin ona Net'i etkileyebilecek her şeyi anlatıyordu - tıpkı bu patlamayı anlattıkları gibi - ama eğer bu bir Saf Psy saldırısıysa, o zaman fanatik grubun tahmin ettiğinden çok daha iyi bilgi kaynakları ve çok daha güçlü sempatizanları vardı.

"Yardım edin! Lütfen!"

Danca ve tekrar İngilizce olarak tekrarlanan ince çığlığın kaynağını bulmak için başını kaldırdığında, ilk patlamada yıkılmamış olan yedinci kattaki odalardan birinde göğsüne bastırıldığı bebeğıyle bir kadın gördü. Etrafını saran yoğun gri dumana bakılırsa, kadının ve çocuğın birkaç dakika içinde öleceğini biliyordu.

Anne ve çocuğunu güvenli bir yere götürmek için ışınlamak hiç de zor olmadı; kadının öksürükleri sağlık görevlilerinin dikkatini çekti, ancak çılgın çılgınlıklarla onlara doğru ittiği çocuktu. Her iki kazazedeyi de bir battaniyeye saran sağlık görevlileri, dumandan zehirlenme ihtimaline karşı sıkıntılı hastalarını kontrol etmeye başladı.

"Ben bu tarafı alacağım," dedi bir saniye önce Kaleb'in Oklar'dan doğrudan yardım istemesine yanıt olarak gelen ışınlayıcıya. "Buradan göremediğimiz odalarda kapana kısılmış insanlar var."

Vasic başıyla onayladı ve binanın arka tarafına doğru gözden kayboldu. Ortağı Aden, Arrow sağlık görevlileri de dahil olmak üzere sağlık görevlilerini askeri bir hassasiyetle organize etmeye başlamıştı bile. Siyah üniformalarıyla internetin en tehlikeli kadın ve erkekleri arasında yer alan ölümcül suikastçılar ekibi, insani yardım için ilk kez bu kadar aleni bir şekilde devreye girmişti.

Doğru kişilerin doğru görevleri yerine getirmesi için insan gücünü yönetmesi için Aden'i bırakan Kaleb, bir sonraki kapana kısılmış kazazedeye odaklandı. Geçerli bir görsel kilidi olduğu sürece onlara ulaşabilirdi.

* * *

Kaleb'in ani gidişinden rahatsız olan Sahara, düşüncelerini düzene sokmak için evin içinde yürümeye karar verdi. Şimdiye kadar çok iyi bildiği gibi, burası insanların bir kardinal Tk'dan bekleyebileceği sade bir küp değildi. Bunun yerine, her biri diğerinden tek bir geniş basamakla ayrılan ve en alt katında parlak turuncu balıklarla dolu küçük bir iç koi göleti bulunan ve zaman zaman dışarıdaki daha serin havayı içeri almak için açılan çok sayıda tavan penceresinin yarattığı sıcaklıkta gelişen yeşilliklerle çevrili bir kattan diğerine akıyordu. Bugün fark ettiği üzere havuzun sıcaklığı, sakinlerinin rahat etmesini sağlamak için ayrı bir sistem tarafından ayarlanıyordu.

Bu gölet onu çok mutlu etmişti, gözleri dolmuştu. "Aptal kız," diye fısıldadı, diz çökmek için gözyaşlarını silerek

Suyun kenarındaki sivri taşın yanında, kalbinde yoğun bir duygu .

Burası... tüm bu ev, çok *tanıdık*, çok güvenli geliyordu.

Uzun ve huzurlu bir zaman sonra havadar, ışık alan odalar ve geniş koridorlarda yürümeye devam etti. Yine de, alanın cömert kullanımına rağmen, ev kişisiz hissettirecek kadar büyük değildi. Hayır, burası bir evdi; tasarımında düşünölmüş olduğunu gösteren yüzlerce küçük ayrıntı vardı ve sınırlı sayıda oda dışında her odada tavandan tabana geniş pencereler bulunuyordu.

Göletin hemen üst katındaki pencereler, alfabetik sıraya göre dizilmiş yüzlerce değerli ciltten oluşarı raflardaki kitapları korumak için bir şeyle kaplanmıştı. Bükölmüş sırtlar ve yıpranmış kapaklar ona kitapların okunmuş ya da kullanılmış olduğunu gösteriyordu. Birçoğı kurgusal olmayan kitaplardı ve konuları Kaleb'in çalışma odasındakiler kadar eklektikti.

Güzel bir oda, yerdeki halı yakut kırmızısı ve krem beyazı, sandalyeler rahat ... ve yine de bitmemiş gibi hissettiriyordu. İliklerine kadar Kaleb'in kitapları kullansa da buraya hiç oturmadığını biliyordu. Tıpkı kahvaltı alanında oturmadığı ya da oturma odasını kullanmadığı gibi. Yatağına uyuyor olabilirdi ama çalışma odası, evdeki, kendisini esir alan zeki, ölümcöl ve *büyöleyici* adamın izlerini taşıyan tek odaydı.

Bir sonraki kata çıkan geniş basamağı tırmanırken, pencereden dışarı bakıp boş otlakların unutulmaz manzarasını gördü. "Senin kadar güzel, tehlikeli ve yalnız," diye fısıldadı, zihni kum tepelerinin fonunda Kaleb'in görüntüsüyle doluydu.

Cildi aniden üşödü, kollarını kendine sardı ve terastaki güneş ışığına geri döndü. Düzenleyicisindeki haber sitelerini kontrol etmek otomatik bir eylemdi, zihni onun için bilinmeyen bir gelecek olan bu şimdiki zamanla ilgili boşlukları doldurmak için yarışıyor.

DAKİKA! Kopenhag'da Bomba Patlaması - Yaralılar Artıyor

Hemen canlı yayını ararken, bir insan muhabir tarafından yönetilen bir iletişim yayınına tıkladı, at kuyruklu sarışının arkasında görönen katliam karşısında içinde üzüntü ve şok iç içe geçti: kırık tuğlalar, devrilmiş keresteler, yangın olması gereken yerden çıkan yoğun siyah duman

İkincil ateş, kirli ve kanayan kurbanlar, omuzlarında tıbbi battaniyelerle yolda şok geçirmiş halde oturuyor.

". . . inanılmaz! Hiç bir şey görmemiştim!"

Muhabirin yersiz heyecanı Sahara'nın kaşlarını çatmasına neden oldu... tam da Kaleb kucağında bir çocukla bir sağlık aracının önünde belirdiğinde, gömleği isle kaplıydı, yüzünde siyah çizgiler vardı. Bir saniye sonra gitmiş, çığlık atan çocuk güvenli bir şekilde sağlık görevlisine teslim edilmişti.

Kameraman bir sonraki ışınlanma için tarama yaparken, muhabir kadrajın dışından, "Çoğunuzun tanıyacağı gibi, o Konsey Üyesi Kaleb Krychek'ti," dedi. "O, siyah savaş üniforması gibi görünen giysiler giymiş bir dizi isimsiz Tk'nın yardımıyla, bu trajik ve sebepsiz şiddet eyleminin bedelinin ilk patlamada ölenlerle sınırlı kalmasını sağladı."

Kamera binanın çöken tarafına yakınlaştırma yaptı. Muhabir, "Avustralyadan gelen doğrulanmamış haberlere göre," diye devam etti, "bu, Konsey Üyesi Krychek'in son iki hafta içinde ikinci kez büyük bir kurtarma çalışmasına dahil oluşu."

Kamera, battaniyeye sarınmış, sağ elinde sahra bandajı olan bir kadının oturur vaziyette durdu. "Hanımefendi"-yumuşak, hassas -"Konsey Üyesi tarafından kurtarıldınız, değil mi?"

"Evet." Sahara, iki elini de battaniyenin içine saklamadan önce kadının parmaklarının titrediğini fark etti. "O olmasaydı şimdi ölmüş olurum."

"Siz Psy'sınız, ama telekinetik yardım ummak için herhangi bir nedeniniz var mıydı, özellikle de Konsey Üyesi Krychek'in kendisinden?"

Battaniyeyi etrafına daha sıkı saran kadın başını salladı. "Konsey üyeleri zamanlarını böyle 'küçük' olaylarla harcamazlar.

. . ama o yaptı ve bu şehirdeki hiç kimsenin bunu unutacağını sanmıyorum."

Sahara dondu kaldı.

Kaleb'in bugün yaptığı şey, muhabirin onu kahraman olarak neden olan eylemler, ne şöhretine ne de açık güç arzusuna uyuyordu -tüm tatbikatı planlayacak kadar acımasız değilse tabii.

Hayır, , hayır.

Zihnindeki sarsılmış sesi duymazdan gelerek daha fazla rapor taradı ve Pure Psy'nin saldırıyı üstlendiğini gördü ama bu bilgi damarlarındaki buzu eritmek için hiçbir şey yapmadı.

İnterneti tamamen ele geçirmeyi hedeflediğine inanılan bir adam için, her eylemi Psy toplumunun yapısında daha fazla çatlağa yol açan bir gruptan daha iyi bir ortak olabilir mi? Bir "kahramanın" devreye girip pisliği temizlemesi için bolca yer bırakan çatlaklar.

Kaybedilen hayatlara gelince, bunlar ikincil hasar olarak yazılacaktır.

* * *

KALEB medyaya konuşmadan evine döndü. Buna gerek yoktu; yaptıklarının tüm dünyada viral olduğunu biliyordu, kollarında kurtulanlarla çekilmiş görüntüleri söyleyebileceği her şeyden çok daha güçlüydü. Koridordan yatak odasına doğru yürürken gömleğinin düğmelerini açtı ve içeri girdiğinde Sahara'yı yatağının kenarında otururken buldu.

Sarsılarak ayağa kalktı, gözleri adamın göğsüne gitti, geri geldi, elmacık kemiklerine renk geldi. "Özür dilerim, düşünemedim. Seni bekliyordum."

Bu son sözler göğüs kafesine inen bir yumruk gibiydi, zamanın ötesinde bir yankı yarattı ama kızın utancının altındaki korkunun tadına varan adam mesafesini korudu. "Duş aldıktan sonra konuşabiliriz." Duman ve kum her nefesini kapladı.

Yanaklarının rengi hâlâ sıcaktı, "Elbette," dedi ve sıvıştı.

Kapıyı kapatarak soyundu ve hücrelerine işlemiş gibi görünen duman ve alev kokusundan arınmak için duşun şiddetli spreyinin altına girdi. Bomba maksimum hasar verecek şekilde ustalıkla yerleştirilmişti, ortaya çıkan yangın Saf Psy için bir bonus oldu. En az yüz beş kişinin öldüğü doğrulanmış, elli yedi kişi ise kayıptı.

Kayıpların bir kısmının çoktan işe gitmiş olma ve haber yayıldıkça yetkililerle temasa geçme ihtimali yüksekti, ancak içeride bina bildiriminde yer almayan kişilerin bulunma ihtimali de yüksekti. Adli tıp ekipleri binaya girip kurbanları arayana kadar, nihai ölü sayısı kesin olarak tahmin edilemezdi.

Su berraklaşınca kadar vücudunu ve saçlarını ovalayarak dışarı çıktı ve kurulandı. Silver'ın ertelemek zorunda kaldığı toplantılara hazırlanmak için takım elbisesini giymek üzereyken Sahara'nın bakışlarının çıplak göğsünde sabitlendiğini, teninin ısınmasıyla nefesinin kesildiğini hatırladı.

Fiziksel olarak çekici bir vücuda sahip olduğunu biliyordu ve insan dişiler ona düzenli olarak gönderdikleri sessiz davetlerle bunu açıkça göstermişlerdi. Hiçbiri onun kim ve ne olduğunu anlayarak yaklaşmamıştı ama bu davetlerden birini kabul etmeye karar verirse "hayır" kelimesini duymayacağını biliyordu. Soğukkanlılığı bazı kadınları cezbediyor gibiydi ve onun gerçekliğiyle yüzleştiklerinde dehşet içinde çığlık atıp atmayacaklarını düşünmek için duraklamış olsa da, bu teoriyi asla test etmemişti.

Ona göre vücudu bir araçtı ve davetiyeleri gönderen kadınların ona sunacakları hiçbir şey yoktu ki bu aracı samimi bir şekilde kullanmasına değsin. Sahara, gözlerinde ona Santano Enrique'nin öldürüldüğü andaki ateşini hatırlatan bir sıcaklık olan o isimsiz kadınlardan biri değildi. Kan ve işkenceyle bağı düşünülüğünde, Kaleb davetlerini kabul etseydi kadınların kırılğan boyunlarını kırmayacağından emin değildi.

Bu Sahara için asla bir sorun olmayacaktı. O kendine özgü bir kategoriye giriyordu. Dahası, onunla bağ kurması için ona ihtiyacı vardı. Fiziksel temasın onda ciddi bir rahatsızlık yaratmasına ve seksin kendisini Sahara'nın bedeninin içine sokmasını gerektirmesine rağmen, bu ilkel eylemin herhangi bir zincirden çok daha güçlü bir bağ yarattığı biliniyordu. Sanki seksin teri ve sıcaklığı çifti birbirine kaynaştırıyordu.

Elleri büküldü, sıkıldı, vücudu bilinçli olarak oluşturduğunun farkında olmadığı görüntülere tepki olarak sertleşti. Bu sorunlu bir gelişmeydi. Vücudu en iyi durumda olsa da, gerçek şu ki,

karşılık vermemeliydi - bunu böyle hafif bir kışkırtmayla yapmış olması, Sahara'ya elini sürmeden önce düzeltmesi gereken kontrolüyle ilgili derin sorunlara işaret ediyordu.

Bu tür düşünceler için henüz erkendi. Sahara henüz fiziksel bağın en samimi seviyesini başlatabileceği bir noktada değildi. Şimdilik, vücuduna duyduğu çekimi onun dengesini bozmak için kullanacak, ona her baktığında gözlerini renklendiren korkuyu yemesine izin verecekti ... Tk'sının dizginlerini titreten, serbest kalmaya ve etraflarındaki her şeyi yok etmeye hazır bir korku.

Aldığı tişörtü atarak, üzerine sadece koşarken giydiği hafif siyah pantolonu geçirdi, vücudunun üst kısmı çıplaktı. Havluyu banyodaki parmaklığın üzerinden atarken gözü sol ön kolundaki ize takıldı. Sahara şimdiye kadar birçok kez görmüş olmasına rağmen, bunu sormamıştı.

Yapacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Yedi yıl önce olanlar, onun yaptıkları kadar kaçınılmazdı. Bir canavarla büyüyen bir çocuğun hayatta kalmak için başka bir canavara dönüşmekten başka çaresi yoktu. Kurtuluş imkânsızdı, kanla lekelenmiş bir seraptı.

Sahara bunu gezegendeki herkesten daha iyi biliyordu.

* * *

SAHARA mutfağa ulaştığında, kalbi boğazına kaçmış bir halde uzun, ürpertici bir dakika boyunca duvarlardan birine yaslandı. Kaleb'in odasına, yorgunken ve muhtemelen gardını düşürmüştü, Saf Psy ile olan ilişkisi hakkındaki şüphelerini onunla yüzleştirmek gibi belirsiz bir fikirle gitmişti.

Sonra adam içeri girdi ve nöronları allak bullak oldu. Onu gömleğinin düğmelerini beline kadar açmış bir halde görmek vücuduna elektrikli bir öpücük kondurmuştu, fiziksel bir tepki o kadar derindi ki sanki şekillenmesi birkaç gün değil de yıllar sürmüştü gibiydi. Kaslı göğsünün ve karnının görüntüsü boğazını kurutmuş, onu

Kalbinin en düzensiz ritimlerle teklemesine neden olan şey, onu yarı giyinik görmenin ima ettiği *yakınlıktı*.

İçindeki garip çırpınma hissini kontrol etmek için elini boş yere midesine bastırarak kendini hareket etmeye ve onun tercih ettiği besleyici içeceği ve kendisi için de bir fincan sıcak çikolata hazırlamaya zorladı. Tatlı içecek kısa sürede özenle, güvenlikle ilişkilendirdiği bir şey haline gelmişti.

Bunu ona ilk kez Kaleb'in vermiş olduğu gerçeği gözünden kaçırmamıştı.

Bir an düşündükten sonra, soğutucuda bulduğu yüksek kalorili bir sürme kullanarak birkaç sandviç yaptı ve tabağı dört bitter çikolatayla birlikte masaya koydu. Tüm yiyecekler Psy için özel olarak tasarlanmıştı, tatları yumuşatılmıştı ve Kaleb'in az önce harcadığı büyük miktarda enerjiden sonra vücuduna yakıt ikmali yapmasına yardımcı olacaktı.

Görev çok kısa sürede tamamlandı ve onu yatak odasında boğazını sıkan aynı pençe arzusuyla boğuşurken bıraktı. "Kararsızım," diye fısıldadı, teni keskin bir beklenti duygusuyla ağrıyordu. "Muhakeme yeteneğim zayıfladı. Yakalandığımda on altı yaşındaydım."

"Çok olgun bir on altı," dedi kapı aralığından tanıdık erkeksi bir ses. "Yemek hazırlamışsın. Teşekkür ederim."

Gözlerini ondan alamıyordu, adamın teni yüzündeki soğuk ifadesizliği yalanlayan bir güneş altınıydı. Adam mesafesini , yatak odasından beri içinde dolaşan cazibeye karşı koyabilirdi... ama adam ona doğru yaklaştı, parmaklarını adamın gergin sıcaklığında gezdirdiğinde tek kelime etmedi, meme uçları kolsuz lila gömleğinin ince kumaşına sıkıca yapışmıştı.

Çenesini kavrarken kendi eli büyük ve sıcak bir şekilde yanağına değiyordu. "Benden korkma Sahara." Başını eğip dudaklarını dudaklarına değdirerek konuştu, bu temas kızın kanında binlerce küçük şimşegi ateşledi. "Sana zarar vermektense sokakları cesetlerle doldururum."

Bölüm 11

Sana zarar vermeden önce sokakları cesetlerle doldururdum.

Sözünün şiddeti zihninin etrafındaki puslu bulutu parçaladı, kendisini ona ne kadar yakın bir şekilde bastırıldığının farkına varmasını sağladı, vücudu karnına doğru bastırıyordu. Ama onun gözleri, o kardinal gözleri, dikkatli ve hesaplıydı.

Sarsılarak uzaklaştı ve tökezleyerek masadaki yerine oturdu. "Neler oluyor?" Fısıltıyla sorduğu soru kendisine yönelikti, hareketleri rasyonel aklı için açıklanamazdı. Ne de olsa bu, iktidarı ele geçirmek için toplu katliam planına katılacak kadar vicdansız olduğundan şüphelendiği adamdı. Yine de şu anda bile ona gitmek, dokunmak, okşamak, sarılmak ve sarılmak için yanıp tutuşuyordu.

Kaleb bir eliyle masaya dayandı, diğer eliyle de kızın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak istercesine uzandı. Kız irkilince durdu ve "Kapı her zaman açık," dedi, sesi kızın ensesindeki minik tüylerin ezici bir ihtiyaç, şaşkınlık ve korku karışımıyla yükselmesine neden oldu.

Masanın diğer tarafına oturmaya giderken onu izliyordu, her hareketi ölümü içinde tutan bir adamın ölümcül zarafetiyle doluydu, aniden ona olan arzusu olan çılgınlık duyularını pençelemeden önce ne söylediğini hatırladı. On altı yaşında olgun biri olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi şu anda bile teninin yüzeyinin hemen altında kalan arzuyla boğuklaşarak.

Hazırladığı sandviçlerden bir ısırık almış olmasıyla açıklanabilecek hafif bir duraksama. Yutkunduktan sonra, "Psy-Med raporlarınız," dedi, "bir seviyede olduğunuzu gösteriyor

psikolojik gelişimi bir kızıdan ziyade genç bir kadınıninkine daha yakındır."

Ellerini sıcak çikolata bardağının etrafında kavuşturarak, avuç içleri canlı bir sıcaklık için haykırsa da, "Bana yalan söylüyorsun," dedi, o kadar emindi ki canı yanıyordu.

"Sana asla yalan söylemem." Yıldızsız gecenin gözleri onunkilerle kilitlendi.

Nefes nefese kalan kadın, adamın nasıl olup da aklı başında kalabildiğini hayal bile edemeyeceği kadar acımasız bakışlarını ona dikti. "O zaman bana tüm gerçeği söylemiyorsun."

Cevap vermedi, yüzü ifadesizdi, güneş ışığının altın yaldızla kapladığı bir heykel gibiydi.

"Peki ya sen?" İçinde giderek artan soğuğu ısıtmak için nafile bir çabayla sıcak çikolatasını yudumlarken, bedeni adını koyamadığı derin bir kayıp duygusuyla ağrıyordu. "Sen hiç çocuk oldun mu?" Vücudu yanarken bile onu buzdan bir adama dönüştüren o acımasız kısıtlama olmadan hiç mi?

"Tabii ki." Sessiz bir cevap.

Soruya cevap vermeyen bir soru. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Besin içeceğinin yarısını içti, tekrar konuşmadan önce bir sandviç daha yedi. "Önünüze çıkan herkesi öldürme potansiyeline sahipken çocukluk imkansızdır."

Sözlerindeki yalın dürüstlük, fincanı ağzına götürmek üzereyken duraklamasına, kalbinin hızla çarpmasına, zihninin arkasında ani bir "itme"ye neden oldu - sanki önemli bir şey serbest kalmak için mücadele ediyormuş gibi. "Santano Enrique seni ne zaman . . seni ne zaman aldı?" diye sordu ve sormak istediği soru bu değildi, bilinçaltı dizginleri elinden alıyordu.

"Onunla ilk kez üç yaşında tanıştığımı hatırlıyorum." Sesinde ya da yüzünde, eğitmeni olan canı psikopattan bahsederken rahatsız olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. "O zaman potansiyel olarak tehlikeli çocuklar için yapılmış bir tesise yerleştirildim; çoğu Ok Timi için ayrılmıştı."

Sahara komplo sitesinde Oklar hakkında bir şeyler görmüştü. "Yüksek eğitilmiş askerler ve suikastçılardan oluşan gizli bir birim mi?" Sahara başını sallayınca, "Oklar'ın başlangıçta kurulduğunu okumuştum," dedi.

ve temel amaçlarının Protokolün devamı olduğunu" ifade etmiştir.

Bir Arrow olmak, Sessiz olmak demektir. Ekip, gezegendeki en şiddetli ve tehlikeli psişik yeteneklere, bilinçli kontrollerinden çıkmasına izin verilemeyecek psişik yeteneklere sahip kadın ve erkeklerden oluşmaktadır.

Kaleb onun sorusuna cevaben, "Oklar kendi akıllarını tutuyorlar," dedi, "ama Ağ'daki mevcut durum ışığında hedeflerini yeniden değerlendirdiklerine dair işaretler var."

Hafızası bölük pörçük ve dünya hakkındaki bilgisi henüz yüzeysel olsa da Sahara, Kaleb ve Oklar'ın bir şekilde bağlantılı olması gerektiğini anlamıştı. Dünyadaki en güçlü kardinal Tk'nın ekibin dikkatini çekmemiş olması mümkün değildi - ya da tam tersi - özellikle de çocukluğu göz önüne alındığında. "Onlarla birlikte büyüdün."

Kaleb onu şaşırtacak şekilde başını salladı. "Tesiste sadece dört yıl geçirdim. Yedi yaşıma geldiğimde Santano beni ayrı bir yere taşıdı ve yeteneklerimin vahşiliğinin beni diğer çocukların güvenliği için bir tehdit haline getirdiği anlaşıldı."

Bu hiç mantıklı değildi; o çocukların *hepsi* tehlikeli olmalıydı. Ama canavar sadece bir tanesini almıştı. Yalnız ve savunmasız olan Kaleb'i bir kâbusun içine sürüklemişti. Korkudan boğazı düğümlendi, ne yapacağını şaşırdı. "Ailen de seninle mi geldi?" Psy yavrularını terk etmezdi, çünkü çocuklar genetik bir mirastı.

"Arrow tesisine yerleştirildikten sonra onları hiç görmedim." Her kelimesinde kara buz. "Kardinal bir yavruyla başa çıkabilecek donanıma sahip değillerdi ve gelecekte benim üzerimdeki hak iddialarından vazgeçmeleri karşılığında yüklü bir tazminat aldılar. Yeteneklerimin sahibi olmasaydı Santano'nun beni eğitmesinin hiçbir mali anlamı olmazdı."

Kalbi onun için, bir zamanlar küçük bir çocuk olan bu tehlikeli adam için ağlıyordu. Eğer şimdi bir canavarsa, bunun tohumları çocukluğunda atılmıştı; hiçbir çocuk, baş edilemeyecek kadar belalı olduğu için *satıldığını* bilerek büyümemeliydi. Soğuk gerçek, nazik olmak için hiçbir nedeni olmayan eğitimciler tarafından yüzüne vurulmadan önce tesiste geride bırakılmaktan çok korkmuş, kafası çok karışmış olmalıydı.

İstenmediğinin bu kadar küçük yaşta farkına varmak, ırklarının soğuk tarzında bile olsa kendisine ait kimsesi olmadan büyümek... yaralar acımasız olurdu. Çünkü PsyNet'te aşk nefret edilen bir şey olsa da, aile ya da en azından *genetik* sadakat ırklarının temelinin bir parçasıydı.

Hoş karşılanmayacağını bildiği için duygularını yutarak, "Neden bir Ok değilsin?" dedi. Kelimeler beklenmedik bir şekilde gergin çıkmıştı, ta ki hatırlayamadığı ama onu esir alan göz temasının yoğunluğu altında nefes almayı bıraktığını fark edene kadar.

"Santano'nun benim için başka planları vardı." Bu kesin ifadedden sonra, son sandviçi, lezzetin hiçbir şey ifade etmediği, yemeğin sadece bir yakıt kaynağı olduğu bir adamın metodik hızıyla yedi; sonra bir çikolatayı açtı. "Neden sormuyorsun?"

"Ne?" Damarlarında yavaş yavaş yanan bir öfke alevlenirken, öfkesi bu dünyaya güçlü ve yetenekli bir çocuk getirip sonra da onun tüm sorumluluğundan kaçan insanlara yönelmişken sesini korumak çaba sarf etmesi gerekti.

"Eğitmenimin tam olarak ne kadar çırağı olduğumu."

Ayaz kalbini kazıyordu, sivri ve kırılgan. "Çünkü cevap için hazır değilim." Ondan en korkunç suçları işlediğinden şüphelenebilirdi ama ölü Konsey Üyesi'nin kurbanlarına işkence edip öldürmesine yardım ettiğini itiraf ederse, gerçeklik üzerindeki kırılgan pençesi kırılabilirdi.

Kaleb'in yüz ifadesi değişmedi ama yine de yanlış cevap verdiğini, onu açıklanamaz bir şekilde *incittiğini* hissetti. Ne yapmış olursa olsun, ne kadar ahlaki çizgiyi aşmış olursa olsun, ellerinde ne kadar kan olursa olsun, vücudunun onun için ağrımasına neden olan deliliğin bir başka işareti.

Kendi elini masanın üzerinde parmak uçları onunkine değene kadar esnetti, gözleri onun hareketlerini görüyordu ama zihni geri çekilme emrini reddediyordu, "Beni neden tutuyorsun?" diye fısıldadı.

Elini onun elinin üzerine kapattı, omuzlarının bronzlaşmış teni pencereden sızan güneş ışığında sıcacıktı, "Çünkü sen bana aitsin," dedi.

Kelimelerdeki, obsidyen gözlerdeki karanlık sahiplenme karşısında ürperdi. "O şekil değiştiren kadınların Enrique'ye ait olduğu gibi mi?" Kelimeler döküldü, güneş ışığında kanlı bir yağmur gibi.

Elini kavrayarak avucunu dudaklarına götürdü ve ortasına, rahminin sıkışmasına neden olan bir öpücük kondurdu. "Hayır." Sert bir cevaptı, keskin kenarları vardı. "Kendilerini asla ona teslim etmediler."

Nefesi kesildi. "Öyle mi yaptım?" Parmaklarını avucunun içine kıvrarak elini geri çekti. "Kendimi sana verdim mi?" On altı yaşındaydı, şartlandırılması hiçbir zaman tam olarak doğru olmamıştı ama ırkının en büyük tabusunu yıktığı ve bedenini onunla paylaştığı fikri, içindeki her şeyin şiddetli bir şekilde olumsuz tepki vermesine neden oldu.

Yine de onun için yanıp tutuşması, yıllarca mayalanması, olgunlaşması gereken bir çekimden söz ediyordu. Onun on altı yaşına karşılık yirmi iki yaşında, güçlü ve tehlikeli olan bu adam, tıpkı şimdi olduğu gibi, onun duyuları için şok edici derecede çekici olabilirdi. Genç bir kızdan faydalanması durumunda bunun affedilemez bir haneye tecavüz olacağını kabul etse bile, o güçlü ellerin teninde, sahiplenici ve okşayıcı bir şekilde gezinmesi fikri terlemesine neden oldu.

"Ben," dedi, ayağa kalkıp başlangıçta yaptığı gibi eliyle onun yanağını okşayarak, "bakireyim."

Söyleyebileceği onca şey arasında en az beklediği şey buydu. Boğazı kuruyunca başını salladı. "Bu sorduğum soruya cevap değil." için kim olduğunu, kim olduğunu söylemedi... eğer bir şey . Bu ham çekim, Kaleb'in kendi yararına kullanacak kadar akıllı olduğu, parçalanmış ruhunun formüle ettiği bir başa çıkma mekanizmasından başka bir şey olmayabilirdi. Kimse delici bir zekâ seviyesine sahip olmadan yirmi yedi yaşında Konsey Üyesi olamazdı. Onun bedenine olan duyarlılığını diğer avantajlarını kullandığı gibi acımasızca kullanacaktı, izin verdiği fiziksel temas hesaplanmış bir manevraydı.

"Sana ne söylersem söyleyeyim," dedi, onu bırakmadan önce başparmağını alt dudağına sürterek, "inanmayacaksın. Bana güvenmiyorsun." Bu açık sözlü yorumla birlikte kapıya yöneldi. "Bazı işleri sonuçlandırmam gerekiyor."

belgeler, ama sabahtan beri dinlenmiş hissediyorsan daha sonra yürüyüşe çıkabiliriz."

Durumun aniden değişmesiyle irkilen kadın başını salladı, adam başka bir şey söylemeden giderken gözleri adamın kaslı sırtında gezindi. "Bu," diye umutsuzca kendi kendine fısıldadı, "beni elinde tuttuğu gerçeğine karşı tahmin edilebilir bir psikolojik tepki." Ancak zihni bu hipotezi kesin bir dille reddetti. Kanıt olarak, ilk tutsaklığının başlangıcından, hala bir hücreden ziyade küçük bir oda süitinde olduğu zamanlardan anılar sundu.

O ilk aylarda bir ana koruması vardı. Ona hiçbir şekilde zarar vermemiş, fazladan battaniyesi, okuma materyalleri ve eğitici oyunları olmasını sağlayarak zihninin durgunlaşmamasını sağlamıştı - her ne kadar yemeğine koydukları ilaçlarla körelmiş olsa da. Uzun boylu, sarışın, ince yüz hatları ve keskin yeşil gözleriyle klasik bir yakışıklılığa sahipti ve on dokuz yaşında, kendisinden sadece üç yaş büyüktü.

Şüpheli koşullara sahip korkmuş bir genç kıza hitap ettiği için seçildiğine şüphe yoktu, ama asla, *bir kez bile*, onun gardiyanı olduğunu, amacının onu güzel kafesinde mutlu tutmak olduğunu unutmamıştı. Kesinlikle onun dokunuşunu arzulamamıştı, aslında kazara temastan bile aktif olarak kaçınmıştı. Özgürlüğünü çalmasına yardım ederek, görünürdeki diğer tüm iyiliklerini boşa çıkarmıştı.

Kaleb için bunların hiçbir önemi yok gibiydi.

Vücudu ağrıyordu, duyuları tıraş losyonunun kalıcı tazeliğini koklayabildiği tek şey olana kadar içiyordu, Kaleb'e, karanlığa sarılmış ve kan rengine boyanmış bu yabancıya gitme ihtiyacı boğazını sıkana kadar. Tek yapmak istediği derisini soymak ve ona öyle bir sarılmaktı ki bir daha hiçbir şey onları ayıramayacaktı.

Deliriyorum, diye düşündü, yüzü kızarmıştı, *gerçekten deliriyorum*.

Sıcağın ardından gelen ürperti, gözlerinin arkasını yakan bir damla yaş, ağzının içinde, kulaklarının içinde, bir kalp atışı. **BOOM! BOOM! BOOM!** Dünya, sesin öfkesi altında kenarlarından parçalanmaya başladı, duvarlar sıvılaşarak parıldayan beyaz havuzlara dönüştü, zemin göz kamaştırıcı bir kaleydoskop oldu.

Sandalyeden tökezleyerek kalktı, dünya denen o titrek serapta dengesini kaybederek tezgaha çarptı.

Kapıya ulaşmaya, duyularını yiyip bitiren delilikten kaçmaya çalışıyordu. "Nefes almam gerek." Boğazı düğümleniyordu, hava ciğerlerine çekilemeyecek kadar yoğundu.

Kapı tam ona ulaştığında yerinden oynadı ve yapışkan kırmızıya bulanmış parçalara ayrıldı. Ve aniden, zihni sıcak ve zengin demir kokusuyla doldu, kardinal gözlü bir adam etine bir bıçak saplarken kulaklarında ince bir kadın çığlığı yankılandı, yaranın kenarlarından akan kan, onu güldüren bir sıcaklık nehrinde çürük ve yırtık cildinden aşağı aktı.

Ve gül.

Bölüm 12

DURUN! Bana zarar veriyorsun! Dur!

Korkmuş, acı dolu kelimeler Kaleb'in zihnine bilinçsiz bir telepatik çılgılık gibi çarptı. Zihinsel durumu bir ışınlama için çok dengesiz olduğundan, sadece sesle yaptığı konuşmayı acımasızca keserek mutfağa koştu ve Sahara'nın kapıyı tırmaladığını gördü, saçları eğilmiş yüzüne dökülmüştü ve parmakları kanlıydı, tırnakları kırılmış ve yırtılmıştı.

Hayır! Hayır!

"Sahara." Omuzlarını kavrayarak onu yüzüne doğru çevirdi, temas daha önce verdiği aynı tehlikeli tepkiyi başlattı; TK'sı derisini itti, yumruklamak, kırmak, parçalamak ve vahşileştirmek istiyordu. O zaman yaptığı gibi, onu boğarak vahşi bir şekilde boyun eğdirdi. "Bana bak."

Soğuk komut karşısında irkildi, gözleri vahşi ve ürkekti. Kapana kısılmış bir yaratığın gözleri. Nefes alış veriş hızlandı, kanı derisinin altında kaynarken zihni ölümcül olabilecek bir şekilde bulanıklaştı. Kavrayışını sağ bileğine kaydırarak, artık sertleşmiş olan bedenini kapının yanındaki alarm paneline çekti.

Sahara onun yanında sessiz ve zorlukla nefes alarak dururken, adam ses kodunu girdi ve ardından Sahara'nın elini kaldırarak avucunu tarayıcıya yerleştirdi. "Sahara Kyriakus, tam ve sınırsız yetki."

Avuç içi plakasının altındaki küçük ekranda bir sorgu belirdi.

Krychek mülklerini mevcut konumun dışına dahil etme yetkisi?

"Evet." Bir daha asla bir kafese kapatılmayacaktı.

Bilgisayar mırıldandı, Sahara'nın avuç içi taranırken yeşil bir parıltı paneli aydınlattı. *Yetkilendirme başarılı*, bir saniye sonra mesajı kaydırdı.

Elini bırakıp kapıyı iterek açtı. Kız bıraktığı yerde kalmıştı, yüzündeki paniklemiş, kapana kısılmış ifade yavaşça yerini korku olarak tanıdığı bir ifadeye bıraktı. Etrafta bir tehdit olup olmadığına bakarken sadece dramatik mavi bir ufka doğru yayılan boş tarlalar gördü. Düşmanlarının çevre güvenliğini aşmayı başarmaları halinde saklanacak yer bulamamalarını sağlamak için onları bu şekilde tutuyordu ama ona muhtemelen uçsuz bucaksız mavi-yeşil bir deniz gibi görünüyordu.

Yanından ayrılmadan, duvar ve çitlerden arınmış manzaraya alışması için ona zaman tanımak amacıyla sessiz kalarak, Tk'sını kullanarak bir havluyu ıslattı ve ilk başta sandığı kadar büyük bir hasar vermediğini ortaya çıkarmak için ellerindeki kanı silmek için kullandı. Yine de, yırtık ve çürük kısımları bir merhemle kapladı ve artık onun varlığından kaçamayana kadar görüş alanına girdi.

"Bir şeyler gördüm," diye fısıldadı, gözlerinin koyu, lacivert rengi kafa karışıklığına boğulmuştu, "ve şimdi hatırlayamıyorum." Akıldan çıkmayan bir kırılganlık, ışıpta saydamlaşan teni. "Deliriyor muyum, Kaleb?"

Gözünün önüne gelen anıları tahmin edebiliyordu ve verdiği tepkiden, zihninin çirkin gerçekle başa çıkmaya hiçbir şekilde hazır olmadığı anlaşıyordu. Ellerini saçlarının arasına sokarak başını tuttu ve temas sinirlerini gererek, "Hayır," dedi, ses tonu soğukkanlıydı çünkü şu anda onun akli başında olmasına ihtiyacı vardı. "Psy-Med raporlarına göre, geriye dönüşler ve bilinç kayıpları TSSB'den muzdarip hastalarda sık görülen olaylardır." Bazıları için bu hiç bitmemişti, yaraları çok derindi ama bu gerçeği Sahara'yla paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Titreyerek bir nefes aldı, sonra bir nefes daha, bakışlarını ardına kadar açık kapı aralığına kaydırdı. "Kilit yok mu?"

"Yok." geldiği anda onları ayırmayarak neredeyse ölümcül bir hata yapmıştı. "Sen zeki bir kadınsın. Güvenli bölgeden ayrılırsan kendini riske attığını biliyorsun. Ancak, bu çevre her yöne bir mil uzanıyor." Altı ay önce, Sahara'nın hayatta olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra, bu alan içinde kalan tüm mülkleri satın almıştı. "O bölgenin içinde güvendesiniz."

Yutkunurken boğazı kırırdayan Sahara, mutfaktan çıktıktan sonra giydiği gömleğin ince pamuğuna elini sokmak için uzandı. "*Kimsin sen?*"

"Bir bekçi," dedi ve her şey olmasa da bu *bir* gerçektir.

Kaşları çatıktı, parmakları göğsünde zaten dengesiz olan kontrolünü zorlayacak şekilde esneyip sıkılıyordu. "Bu evden mi?"

"Evet." Bu bir çapaydı, arayışının ve *onun* fiziksel bir sembolüydü.

"Sahibi kim?"

"Sen biliyorsun." On beş yaşındayken belirlediği şartlara göre inşa ettirmiş, esareti boyunca ona göz kulak olmuş, zarar vermek isteyenleri ölümcül güç kullanarak püskürtmüştü. "Evine hoş geldin."

PSYNET BEACON: SON DAKİKA HABERLERİ

**Kopenhag'daki durum kontrol altına alındı. Yüz beş kişinin öldüğü teyit edilmiş olup, adli tıp ekipleri tarafından kazı yapılabilmesi için alanın temizlenmesinin ardından bu sayının artması beklenmektedir.*

Konsey Üyesi Kaleb Krychek ve kurtarmaların yüzde doksan beşinden sorumlu Ok Ekibi'nden olduğu söylenen isimsiz ajanlardan oluşan bir ekip. Hiçbiri yorum yapmak için erişilebilir değil.

*Bu yayın, yeni haberler güncellenmeye devam edecektir.**

PSYNET BEACON: GÜNCEL BASKI

EDİTÖRE MEKTUPLAR

Konsey'in dağılacağı yönündeki söylentilere ilişkin son köşe yazınız, bu saygın haber bültenini bir magazin gazetesi seviyesine indiriyor.

Bu tür sansasyonel yaklaşımlar, sakın ve rasyonel kalmamızın elzem bir dönemde sadece kafa karışıklığına ve istikrarsızlığa yol açabilir.

Şikayetimi Haber Medyası Gözetim Komitesi'ne ileteneğimden emin olabilirsiniz.

R. Vrruti

(*Torino*)

Halkın birçoğunun doğru olduğundan şüphelendiğı şeyi nihayet dile getirdiğı için *Beacon*'a bravo. PsyNet'in Konsey'in yokluğunda hayatta kalabilmesi için yeni bir yönetim düzeninin belirlenmesi gerekiyor.

Saf Psy açıkça kendilerini bir seçenek olarak ortaya koyuyor, ancak çapalara karşı akılsızca saldırıları bir yana, Kaliforniya bölgesindeki derme çatma güçlere karşı son yenilgileri onların savaş yeteneklerini yetkin bir ışık altında yıkamıyor. Mevcut ortamda, yeni liderliğimizin hayatta kalmamız için çok gerekli olan barış ve sessizliğı sağlamak için güç kullanmaya istekli ve yetenekli olması gerektiğı açıktır.

İsim istek üzerine gizli tutulmuştur

(*Sioux Falls*)

Eğer Konsey gerçekten de artık mevcut değilse, o zaman eski Konsey üyeleri arasında savaş, köşe yazısında belirtildiğı gibi bir olasılık değil, kaçınılmaz bir durumdur.

Dünyadaki en güçlü Psy'lardan bazıları oldukları için, her birinin Net'in bir parçasının kontrolünü ele geçirmeye çalışacağı kesindir. Sivillerin onların yolundan durması iyi olacaktır - yan hasarın yüzbinlerce olması muhtemeldir.

K. Ichikawa

(*Fukuoka*)

Bölüm 13

EVE HOŞ GELDİN.

"Burası nasıl benim evim olabilir?" Sahara fısıldadı, Kaleb'in göğsünün avucunun altındaki kaslı düzlemlerinin sıcak bir şekilde farkındaydı. "Kaçırıldığımda on altı yaşındaydım." Vücudunun her hücrelerinde yaşayan ve az önce onu karanlığa doğru korkunç bir düşüşe sürükleyen arzuya teslim olmamasını söyleyerek derin bir nefes aldı ... ama bırakmadı. Bunun yerine, avucunu gömleğinin pamuğunun üzerine yaydı ve başını geriye eğerek bakışlarının zifiri karanlığına baktı.

"Bu bir hediye idi," diye açık ama anlaşılmaz bir cevap verdi. "On dokuzuncu doğum günün için."

Sahara'nın ona böylesine güzel bir evi kimin hediye ettiğini sormasına gerek yoktu, bu ev sanki onun düşüncelerinden koparılmış gibiydi. Yüreği göğsünde kasılırken, "Söyle bana," dedi, ayaklarının altındaki uçsuz bucaksız , zihnini zorlayan ama nüfuz edemeyen bir bilgi fırtınasının farkındaydı. "Bana kötü olmadığını söyle." *Lütfen*.

Kaleb'in başparmakları kadının şakaklarında gezindi. "Özür dilerim."

Ona söylemeye çalıştığı şeyi kabul etmemek için başını sessizce sallayarak, titreyen parmaklarını adamın çenesine doğru kaldırdı. "Ne yaptın sen?"

"Asla geri alınamayacak çok şey var."

Tanımadığı ama kalbinin en gizli köşesinde alan bir adam için şimdi ciddi ciddi ağlarken, kollarını onun boynuna doladı ve tutundu, sadece tutundu, bu arada onun çoktan avuçlarından kayıp gitmiş olabileceğini biliyordu.

Kolları ona dolandı, sıkıca kenetlendi, nefesi kulağına sertçe vurdu. "Özür dilerim," dedi tekrar, sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü ve

Vücudu kaskatı kesilmişti, sanki sahip olduğu tüm kasları sıkılmıştı.

"Sorun yok," dedi hıçkırıklarının arasından. "Her şey yolunda." Kaleb'in ensesini kavrayarak bu sözleri tekrar tekrar mırıldandı, bunu neden yaptığına dair bilinçli bir bilgisi yoktu ama odadaki tehlikeli kişi o olsa da, şu anda güçlü olanın kendisi olduğunun iliklerine kadar farkındaydı. "Sorun yok, Kaleb. Ben buradayım."

Ve çok geç olmasına izin vermeyeceğim.

Sessiz yemini kalbinde parlayan bir damga gibi, kahvaltı köşesinin üzerindeki pencereye bakıyordu ki, pencere gürültülü bir çatırtıyla ortadan çaprazlamasına kırıldı. Beklenmedik ses, başka bir anıyı, onun elinden kurtulmak için çırpındığı bir anıyı canlandırdı. "Canını yakıyorum!"

Çok geç hatırladığı üzere sessizlik, yanlış davranışları cezalandıran bir sistem üzerine kurulmuştu ve kendi şartlanması paramparça olmuş olsa da Kaleb bunun içinde yaşıyordu. Ona dokunması, onu tutması, kendisini dayanılmaz bir acı tepkisine açık hale getirmek demekti; öyle ki burnundan akan bir damla kanı sildi, rengi gömleğinin koluna kırmızıya boyandı.

"Hayır, bu-" Söyleyebileceği her ne idiyse, gözünün köşesinde dikkatini yana çeken bir titreşimle .

* * *

KALEB odaya ışınlanan kalın kaslı adamı tanıyamadı.

Davetsiz misafiri duvara fırlatarak boğazını telekinetik bir kavramayla sıktı ve aynı anda kalkanlarını açarak erkeğin zihnini boğdu, böylece herhangi bir telepatik mesaj gönderemedi. Bu seviyede bir iletişimi engelleme yeteneği çoğu telepatın sahip olduğu bir yetenek değildi; Kaleb bunu bir canavardan öğrenmişti. "Kendini tanıt."

Adamın çamur rengi gözleri Sahara'ya kaydı, nefes yolunu kesen görünmez eli pençelerken ağızından kan fışkırmaya başlamıştı. Kaleb dikkatini Sahara'ya çevirdiğinde, Sahara'nın titreyerek geriye doğru bir adım atmasına neden olan mide bulandırıcı bir korku gördü, elleri yanlarında kansız yumruklar halindeydi. "Bu adam seni incitti mi?"

Bir yutkunma, sarsak bir baş sallama, bir elini dalgınca diğer kolunun üst kısmına sürme. Ve o kolun kırılmış olduğunu biliyordu. Davetsiz misafirin kafasını bir kez daha duvara çarparak, infazı bitirmek için yürüdü ve erkeği boynundan elle kavrayarak canını sıkmaya başladı. Panikten çalkalanan gözler durması için yalvarıyor, bazı şeylerin affedilemez olduğunu asla fark etmiyordu.

Sahara onun arkasında aniden canlandı. "Kaleb, dur."

Kaleb'in önündeki duvarda asılı duran adam artık baygındı, Kaleb'in onu duvara fırlatması sonucu kemiklerinin çoğu parçalanmıştı, kulaklarından, burnundan ve ağızından kan akıyordu.

"*Kaleb!*" Sahara haykırdı, bir zamanlar labirentin derinene kadar kendisine işkence eden adamın bedeninde bir kemik kırılması daha duydu, hiçbir acı, hiçbir dokunuş, hiçbir şey hissetmedi, uyuşukluk mutlaktı.

Döndüğünde Kaleb'in yüzündeki ifade kanını dondurdu. O kadar karanlık bir yerdeydi ki, ışıktan eser bile yoktu. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır." Öfkesinin derinliğinden ve ödeyeceği bedelden dehşete düşmüş bir halde elini onun koluna koymaya cesaret etti.

"Git." Soğuk, sert bir emir. "Bu odadan çık."

"Sen benimle gelene kadar olmaz." Kendini tüm sorumluluktan muaf tutarak onu terk etmeyecekti.

Karanlık, yaşayan bir varlık gibi gözlerinden süzülüyordu. "Ne kadar yumuşak kemiklerin var Sahara, kırılması çok kolay."

Onu korkutmak içindi. Korkuttu. Oh, . "Bana nedenini söyle. Bu adamı neden öldürdün? Hangi sebep bu işkence için yeterince iyi olabilir?" diye fısıldadı, adam tekrar sıkmadan önce davetsiz misafirin kendine gelmesine izin verirken.

Adam elini kaldırdı ve kadın bu hareketin onu şu anda üzerinde durduğu ince kenardan iteceğinden ölümcül bir şekilde emin olarak irkilmemek için kendini zor tuttu. Ama adam onu incitmedi, parmağı elmacık kemiğinin kıvrımlarında gezinirken nefes kesecek kadar nazikti. "Bu bir kere kırıldı."

Uyuşturucuyla doldurulduğu ve ruhunu paramparça etmek için tasarlanmış ortamlara sokulduğu puslu yıllar, anlık görüntülerin titreyen bir montajı:

- karanlık, ışıksız ve havasız bir oda*
- sahte bir titizlikle muamele görmek*
- Kemik kırılma sesi ve acı, labirentin kalbine yeterince hızlı çekilmediğinde duyduğu korkunç acı*
- Kaleb'in onu götürdüğü beyaz odadan bile daha parlak ışıklar*
- Çıplak vücudunda zalim bir soğuk.*

"I . . . Sanırım hatırlıyorum." Anıların çirkinliği ne olursa olsun, uzaklaşamazdı, onu obsidyen gözlü ölümcül Tk'ya bağlayan bu acı verici, yoğun bağı koparamazdı.

Kaleb tekrar elmacık kemiğinin izini sürdürdü. "Senin üzerinde cop kullandı." O kadar yumuşak bir fısıltıydı ki, saf bir öfkenin eseri idi. "Elmacık kemiğini paramparça etti, seni baygın bıraktı. Bu anı zihninin en ön saflarında. Ona ulaşmak için sadece kalkanlarının ilk seviyesini delmem yetti. Ne yazık ki zihni artık yok olmuş, diğer anıları da parçalanmış."

Mide bulantısı midesinde çalkalandı, son cümleinin kopuk uzaklığıyla ağzını doldurdu. "Hayır," dedi, geçmişin yankıları o zaman ona verdikleri ilaçlarla körelmişti ama *şimdi* korkunçtu. "Hayır, Kaleb. O hiç kimse değildi, sadece bir muhafızdı. Orada-" Korkunç bir hata yapmadan önce kendini tuttu.

Bir eliyle başka bir adamın nefes borusunu sıkıştıran kardinal, diğer eliyle kızın elmacık kemiğini izlemeye devam etti. "Diğerleri. Başkaları da vardı. Hepsi teker teker ölecek." Sonra döndü, avucunun içindeki topal adama bir kez baktı ve her şey sona erdi.

Muhafızın boynu kırıldı, vücudu yere düştü, atılmış bir çöp parçası gibi.

Sahara kuma ve geri çekilme isteğiyle savaştı. "Neden?" diye tekrar sordu, göğsünde ürpertici bir soğukluk vardı. "Neden benim için intikam alıyorsun?"

Elini yanağından çekti, gözleri deliliğin ve ölümün gizli yerlerinden bahseden kıvrımlı bir karanlıkla dolup taşmaya devam ediyordu. "Seni çalmak istedi." *Ve sen bana aitsin.*

Tehlikeli derecede sahiplenici telepatik koda göğsünde keskin bir acı, kanını buza çevirmek için tırmanan soğuk ... çünkü onun kim olduğunun kanlı, kırık gerçekliğiyle yüzleştğinde bile, sadece yüzünü Kaleb'in göğsüne yaslamak, kollarını ona sarmak ve dünyayı unutmak istedi. Kendini hiç ona sarıldığı zamanki kadar güvende, gerçek hissetmemişti, içindeki huzur çelişkili bir duygu fırtınasına dönüşmüştü. Sanki o kendi kişisel deliliği idi.

Kemik kadar kuru boğazını ıslatmak için yutkunarak, akıl sağlığını sorgulamasına neden olmayacak pratik bir şeye odaklanmaya çalıştı. "Beni nasıl buldu ki?"

"Onun Tk'sı da benimki gibiydi; mekânlara olduğu kadar insanlara da kilitlenebiliyordu." Kaleb'in ses tonundan, bu bilgiyi gardiyanın morarmış ve kanayan zihninden, o zihin kaba kuvvet müdahalesinin baskısı altında buruşmadan önce aldığı anlaşılıyordu. "Ancak, Gradyan'da çok daha zayıftı ve ışınlanma menzili oldukça sınırlıydı. Yani sizi bu bölgeye kadar takip etmek için yardım almış."

Bir tarayıcıyı ışınlayarak, o daha noktaları birleştirmeden vücudunun üzerinde gezdirmeye başladı. İnce siyah cihaz sırtının alt kısmından geçirildiğinde tiz bir bip sesi çıkardı. "Gömleğini yukarı itmem gerekiyor."

Titrek bir şekilde başını salladı ve bekledi, derisi nemli ve nabızı garip bir şekilde sessizdi, sanki işitme duyusu hasar görmüştü, dünyayı bir su duvarının arkasından duyuyordu.

"Derinizin altında bir takip cihazı var" - belkemiğinin sağ tarafına hafif bir dokunuş, eşofmanının içine doğru kıvrılmadan hemen önce - "yaklaşık bir pirinç tanesi büyüklüğünde."

"Beni bir hayvan gibi etiketlediler." Sert bir fısıltıydı, onu ihlalin gerçekliğinden izole eden uyuşukluk tel inceliğinde bir iplikle tutuyordu. "Bir mülk parçası gibi."

"Bekle." Tişörtünü tekrar aşağı indiren Kaleb, vücudunu taramaya devam etti.

Beş iz sürücü buldu. *Beş.*

"Çıkarması zor değil." Siyah buz, daha önce gördüğü öfkeyi kapladı. "Seni eve ilk getirdiğimde takip cihazlarını kontrol etmeliydim. Tk sana kilitlenebilecek kadar yaklaşmadan önce onları ortadan kaldırabilirdik."

"Hemen yap," diye emretti, su acı, öfke ve tiksinti dolu bir kükremeye etrafına çarpıyordu. "Hemen çıkmalarını istiyorum!" Sesi kırıldı. "Çıkarın onları! Çıkar-"

Kaleb onun ensesini sıktı. "Önümüzdeki beş dakika içinde onları çıkaracağım."

Onun güvencesi, akıl sağlığının kırıntılarına tutunması için yeterliydi ... çünkü Kaleb asla sözünden dönmezdi.

"Sahara! Senin için geleceğim! Hayatta kal! Benim için hayatta kal!"

Elbette ona bu sözleri söyleyen, bu yemini ettiren Kaleb'di. Başka hiç kimse için o kadar önemli değildi. Bunun neden doğru olduğu ve bu sözü ne zaman verdiği cevaplayamadığı sorulardı ama şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Onu yatak odasına götürdükten sonra elini saçlarına koyup, "Yüzüstü uzan ve ben steril bir tıbbi kit getirirken ağrı reseptörlerini uyuştur." dediğinde değil.

Yatağa tırmanıp söyleneni yaptı.

"Lazer neşter kullanıyorum," dedi ve etinde ince bir kesik açmak için gömleğini tekrar yukarı itti. Elleri sıcak ve güçlüydü, dizlerini vücudunun her iki yanına dayamıştı. "Cımbızın girdiğini hissedebilirsin."

Yakan soğuk bir itme, sonra hiçbir şey.

"Çıktı mı?" diye sordu, bunca zamandır içinde taşıdığı şeyi düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

"Evet." Yaranın üzerine ince deriden küçük bir sargı bezi bastırarak ters dönmesini istedi ve bir sonrakine geçti. Sağ kalçasının hemen altına yerleştirilen cımbızı kullandığında gerçekten canı yanmış, dudaklarından bir inilti kaçmıştı. Çok garipti. Esareti sırasında canını çok yaktıklarında hiç ama hiç ağlamadığını hatırlıyordu ama

Kaleb'in yanında alt dudağı titredi, gözleri yandı. Sanki tüm savunması düşmüştü.

Kaleb durakladı, başı yukarı kalktı. "Sahara"-sesinde bir kırbaç -"Neden dediğimi yapıp ağrı reseptörlerinizi azaltmadınız?"

"Nasıl olduğunu hatırlamıyorum," diye itiraf etti, parmakları çarşafın üzerinde esnedi ve sıkıştı. "Acıdan kaçmak için labirente çekilmeye alışkınım. Lütfen çıkar onu. Lütfen, Kaleb."

." İkinci takip cihazını kızın boğuk hıçkırıklarına çekerek, ağrı reseptörlerinin geçici olarak nasıl uyuşturulacağına dair bir dizi adım talimatı telepatladı. "Dene, psişik durumunu etkilemeden sana herhangi bir ağrı kesici veremem."

Konsantre olmak zordu ama beceriksizce bir girişimde bulundu ve acıyı bir parça azaltmayı başardı.

"İzleme cihazlarını yok etmiyorum," dedi Kaleb, sağ koltuk altına yerleştirilmiş üçüncü böceğin tam yerini işaretlemeye konsantre olurken başı eğikti - kontrol etmeyi asla düşünmeyeceği bir yer.

"Neden?" Evde kalabileceklerini düşünmek tüylerini diken diken ediyordu.

"Her birini dünya çapında ulaşılması zor farklı bir yere ışınıyorum."

Adamın sesindeki soğuk mantık karşısında dehşeti azaldı. "Bu akıllıca," dedi adam küçük teknoloji parçasını çıkarırken. "Kafalarını karıştıracak." Elinde tuttuğu şeyi görmemek için gözlerini onun göğsüne odaklayarak, nefes alış verişini dengede tutmak için bilinçli bir çaba sarf etti.

Dördüncü böcek iki ayak parmağının arasına yerleştirilmişti. Ama beşincisi ... "Ben yaparım," dedi, bu kadar kapsamlı bir şekilde ihlal edildiği bilgisiyle midesi kalkıyordu. Bunun bir sağlık ekibi tarafından yapılmış olması, daha az iğrenç hale getirmiyordu.

"Yapamazsın. çok derinlerde." Tıbbi aletleri bırakan Kaleb, böcekleri tespit etmek için kullandığı tarayıcıyı geri aldı. "Eğer yeterince detaylı görebilirim, onu dışarı çıkarabilirim."

Adam tarayıcıyı göbeğine odakladığında Sahara alt dudağını sertçe ısırdı. Ona yaptıkları çok çirkin bir şeydi.

Öyle ki bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Bunun yerine dikkatini ölümcül, esrarengiz yakalayıcısına verdi, "Tarayıcıyı bu pozisyonda tut" dediğinde ipeksi siyah saçları alnının üzerinden kayıyordu.

Bunu yapmak için bakmadan aşağı uzandı.

"Buldum." Kaleb'in gözleri onunkilere kilitlendi, aralarındaki bağ acı verici derecede samimiydi. "Etini çıkarmam gerekecek ama derinin yüzeyine nispeten yakın bir yere gömülü olduğu için hasar küçük olacak. Acıtacak."

"Sorun değil," dedi, tarayıcıyı sıkıca kavrayarak. "Ben hazırım."

Kaleb'in çenesi ondan kaçan nefesi duyunca sıkıştı. "Dışarıda ve SnowDancer kurt bölgesinin kalbindeki bir dağın derinliklerinde, sadece çok aptalların izinsiz girmeye çalışacağı bir yerde gömülü."

Cildi aniden nemli hissetti. "Teşekkür ."

"Yaranın önümüzdeki iki gün içinde kendiliğinden iyileşmesi gerekiyor," dedi ve tarayıcıyı kızın kemik beyazı pençesinden çekip alarak komodinın üzerine koydu, "ama bir sorun olduğunu hissedersen seni saniyeler içinde bir M-Psy'nin karşısına çıkarabilirim."

"Artık gerçekten acımıyor." Vücudunu saran ürpertiyle kendi içine kıvrıldı. Gıcırdayan dişlerinin arasından "Diğerleri de eninde sonunda gelecek," diyebildi. "Okuduklarını Tk'nın raporuyla karşılaştırdıklarında, izleyicilerin hepsinin burada tek bir yerde olduğunu fark edecekler."

Bölüm 14

KALEB onun önüne **uzandı** ve onu çekti.

Cildi temas için ağrısa da direndi. "Bu seni incitiyor." "Hayır." Eli karanlık bir sahiplenmeyle kadının boğazına kapandı. paradoksal olarak sakinleştiriciydi. "Uyumsuzluğu kapatabilirim."

Kelimelerin hiçbir anlamı yoktu ama sonra anlam kazandı, midesi bulandı. Eğer acı kontrollerini istediği zaman açıp kapatabiliyorsa, telekinetik gücü üzerinde *hiçbir kısıtlama* yoktu. Bu onu ölümcül olmanın ötesinde bir şey yapıyordu. "İmkânsız," diye fısıldadı, gözleri onun yüz ifadesinde yanlış anladığına dair bir işaret arıyordu. "Uyumsuzluk olmasaydı yetişkinliğe kadar hayatta kalmazdın." Güçlü ve saldırgan Psy'ların istemeden kendilerine veya başkalarına zarar vermesini engelleyen şey buydu.

"Bir çocuk pek çok şey öğrenebilir." Bu düz ifadeye cevap vermesine fırsat vermeden, "Kimse senin için gelmeyecek. Beyni içe doğru çökmeden önce, Tk'nın verileri paylaşmadığını öğrendim çünkü senin iyileşmeni kendi statüsünü yükseltmek için kullanmak istiyordu."

Adamın soğuk acımasızlığı onu şok etmeye devam ediyordu ama yine de boğazına sarılmasına izin verdi, nabızı adamınkiyle aynı anda atmaya başlamıştı. "İz sürücüler mi?"

"Cihazlar sadece büyük bir şehrin yarıçapına eşit bir alanda yayın yapıyor. Rusya'nın bu bölgesine başka kimse gelmedi."

Yani güvendeydi. Vicdan azabı duymadan ve acıyı uzatmak için tasarlanmış hesaplı bir zalimlikle bir can alan bir kardinalin yanında olabileceği kadar güvendeydi. Korku çığlık atarak kaçmak yerine onun kollarına atılması, esaretinin sandığından çok daha fazla hasara yol açıp açmadığını düşünmesine neden oldu. Parmaklarını onun teninde gezdirmek için gömleğinin üst düğmelerini açmasına olan bu zorlayıcı, acımasız çekim, şüphesiz güçlü hayatta kalma arzusunun bir eseri olmalıydı

İçgüdü. Hayatta kalmak için kendisini esir alan kişiyi inandırmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

İğrenç düşünceler, mutfakta pek çok parçası eksik olan bir konuşma yaparken onu parçalayan ham duygulara sertçe çarptı, söylenmemiş kelimeler yüksek sesle söylediklerinden çok daha acı vericiydi. Bu kadar derin, bu kadar acı verici tutkulu, bu kadar *eski* hiçbir şey, yalnızca hayatta kalmaya odaklanmış bir zihnin eseri olamazdı.

Yine de, onu bir an sessizlik içinde bir heykel gibi duran, bir an sonra ise kapkara bir öfkeyle hareket eden kardinal Tk'ya bağlayan gizemli duygusal bağ ne olursa olsun, gerçek şu ki, Tk *geri dönen anılarının hiçbirinde görünmüyordu*. Ya onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı ve deliriyordu ya da önceki karşılaşmaları o kadar korkunçtu ki, zihni şimdi bile bundan koruyordu ... psikopat bir katil tarafından yetişkinliğe kadar yetiştirilen bir adamın merhametine kaldığını fark etmesini engelliyordu.

"Enrique'nin kurbanlarını öldürmesine yardım ettin mi?" diye sordu, kelimeler ağzından dökülmüştü.

Kaleb'in gözleri abanozdan daha derin görünen bir karanlığa bürünürken, eli hâlâ boğazında olan kadına bakacak şekilde pozisyon değiştirdi. "Ben," dedi başparmağını nabzının titremesi üzerinde gezdirerek, "işkencelerinin ve ölümlerinin her saniyesinde oradaydım."

* * *

Nihayet Kaleb'den kaçtıktan **saatler** sonra, öğürme dürtüsüyle savaşıırken midesi , Sahara kendi yatağında, göğsündeki, kemiklerindeki dondurucu soğuğu yok etmek için hiçbir şey yapmayan üç battaniyenin altında cenin pozisyonunda yatıyordu. Çoktan uyumuş olmalıydı ama Kaleb'in sesini aklından çıkaramıyordu.

İşkencelerinin ve ölümlerinin her saniyesinde oradaydım.

Bunu söyleme şekli basit ve kesin bir gerçektir. Pazarlığa ya da kurnazlığa yer yoktu. Aktif olarak yardım etmemiş olsa bile -ki bunun boş bir umut olduğunu biliyordu, ne kadar doğru olmasını istese de- Enrique'nin ne yaptığını, sonunda Konsey Üyesi'ni idam eden Dönüşenlerin dikkatini çekmeden çok önce biliyordu. Kaleb'in bir zamanlar olduğu masum çocuğu asla suçlayamazdı ama telekinetik gücüne tam erişimi olan bir yetişkin olduktan sonra bile bu sessizliğini korumuştur; akıl hocasını, öğretmenini korumuştur.

"Sadakat her şeydir."

Bu çarpıtılmış ses yankısının hemen ardından zihninde bir geri görüş öfkesi dönmeye başladı ve zihni geçmişte gördüğünde her zaman olduğu gibi o da olaya karışmayan bir seyirci konumundaydı ... ancak bu kez imgelemenin öznesi kendisinin daha genç bir versiyonuydu. Düzgün beyaz bir gömleğin üzerine oturmuş gri bir tunik giymiş, ayağında siyah babetler, tam çiçek açmış kiraz ağaçlarının gölgelediği yapraklı bir caddede yürüyordu, ışık narin çiçekler tarafından yumuşak bir pembeye boyanmıştı.

Sahara bu üniformanın kendi ortaokul üniforması olduğunu anladı. Saçını yapma şeklinden - omuzlarının ortasına kadar uzanan tek bir düzgün örgü - omzuna taktığı çantanın tipinden ve çürükten, on beş yaşında olduğunu ve son dönem beden sağlığı dersinde güçlü bir beyzbol oyunundan sonra eve gittiğini anladı.

Okul arkadaşlarından biri tabağa doğru fırlatmış, eve doğru kayarken onu kolundan yakalamıştı. Çok özür dilemişti ama Sahara ona iyi olduğunu söylerken doğruyu söylemişti. Bir Psy olarak fizyolojisinin insanlardan ya da Dönüşenlerden biraz daha zayıf olması, kolayca kırılabilir olduğu ya da hayatın normal yıpranma ve aşınmasına dayanamayacağı anlamına gelmiyordu. Zihni destekleyen beden olduğu için, fiziksel egzersiz her Psy öğrencisinin hayatının rutin bir parçasıydı.

Sahara'nın haftada üç kez dans dersi almasının resmi nedeni buydu.

"Hafıza," diye fısıldadı Sahara, bir zamanlar beyzbol oynadığı okuldan çok uzakta bir yatakta, arka görüşün parçasını anlayarak

gizli bir anıya dönüşmüştü.

O uzak günde yürürken, düşen yumuşak pembe yapraklardan yolda ara sıra görülen hover yetenekli arabalara kadar etrafındaki her şeyi dikkatle inceledi. Her zaman çiçek açan ağaçların yarattığı gölgeyi sevmişti, ancak bunu itiraf etmek kendini düzeltici şartlandırmaya mahkum etmek olurdu, bu yüzden zaten sağlam olmayan Sessizliğindeki kırığı gizledi ve baharın sayısız tonundan zevk almaya devam etti.

Gerçek şu ki, Protokol için mizaç olarak uygun değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Protokol ona kancasını geçiremiyordu. Ve denemişti de. Küçük bir herkes gibi olmak istemiş, zihinsel alıştırmalar yapmak için gayret göstermişti. Sonuncusunun bir etkisi olmuştu - her zaman Faith'in şüphelendiğini düşünmüş olsa da, Sessiz olarak geçebiliyordu.

İnanç! Kızıl saçlı. Kardinal gözler. Sırrını saklayan yetenekli kuzeni.

On beş yaşındaki Sahara, yanından geçen bir insan sınıf arkadaşına bisikletinden el sallayarak selam verdi. Sosyal uyumu korumak için bu tür eylemlere izin verilebilirdi, ancak gerçek şu ki, Sahara farklı insan türleriyle etkileşimde bulunmaktan hoşlanıyordu. Bu yüzden özellikle Psy'lara yönelik olmayan bir okula gitmeyi tercih etmişti, gerçi aile reisine bu talebi iletğinde okulun dünya standartlarındaki yabancı diller programına odaklanmıştı.

Tek Psy öğrencisi o değildi, okulun akademik kulvarı parlaktı ama onlar kesin bir azınlıktı. Bu da Sahara'ya Sessizlik dışında yaşayan insanlarla kaynaşması için sayısız fırsat veriyordu. Sınıfında en çok sevdiği kız yetenekli bir insan piyanistti. Magdalena'nın yaratabildiği müzik, notaların ve tuşların ötesine geçen unutulmaz bir tutku taşıyordu.

Sahara'nın bir de spor sahalarında imkansız olması gereken şeyleri yapabilen, şekil değiştiren bir sınıf arkadaşı vardı. Sahara'nın zihni neşter gibi keskin, eğitim yükü sınıfının geri kalanından çok daha ileri olmasına rağmen, parmakları ruhu uçuran bir müzik yaratamıyor, vücudu bir değişkenin zarafetiyle hareket edemiyordu.

Dönüşen'in. Ama dans ederken bunun bir önemi yoktu. Uçuyormuş gibi hissediyordu.

O gün okuldan eve yürürken de böyleydi.

-Kusurlu, mutlu, zekânın her şey olmadığını bilecek kadar akıllı ve sessiz bir parkın içinden geçen bir patikayı tercih ederek yoldan sapmayı seçtiğinde kim olduğunu biliyordu. Burada başka hiçbir öğrenci yürümüyordu ama havada kuş sesleri, gökyüzünde güneş ışığı vardı. Hiçbir endişe duymuyordu, güvenliğinden son derece emindi ve heyecanlıydı.

Çok heyecanlıyım!

* * *

SAHARA yatağında doğrulurken hafızası dağıldı ve akıl sağlığıyla ilgili daha önceki şüphelerini parçalayan tek bir parlak bilgiyle baş başa kaldı. O ve Kaleb'in ilişkisi karanlık bir şey olabilirdi, ama o hasta, hasarlı olduğu ve hayatta kalmak için mücadele ettiği için ortaya çıkmamıştı.

Kaleb'le daha önce tanışmıştı. Uzun zaman

önce. Bir kere değil.

Birçok kez.

Her yıl doğum gününde, o patikanın gizli bir onu beklerdi ve ...

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Battaniyeleri iterek yatağın sağ tarafına gitti, şilteyi kaldırdı ve uzun zamandır koruduğu, alışkanlıktan dolayı oraya sakladığı küçük hazineyi çıkardı. Bir gardiyan ceza olarak hazineyi ondan almaya çalıştığında öyle bir psikoza girmişti ki, gardiyan kovulmuştu; çünkü Sahara'nın histerisi onu günlerce esir alanlara karşı işe yaramaz hale getirmişti.

O aşamada hala belli bir noktaya kadar işbirliği yapıyordu, onları yanlış bir güvenlik duygusuna sokabileceği umuduyla. Bu plan başarısız olmuştu ama verdiği tepkinin çılgınlığından sonra, sanki onu ölümcül bir şekilde kırmaktan korkuyorlarmış gibi, en kötü cezalar sırasında bile kimse bir daha hazinesini ondan almaya çalışmamıştı. Yine de,

Onu giymeyi bırakmış, kıyafetlerinde yarattığı düğümlerin içine saklamıştı.

Şimdi, lamba ışığında parlıyordu, parlayan platinden bir tılsım bileziği.

"On üç," diye fısıldadı ve kendisine açık olan sonsuz seçenekleri temsil ettiğini bildiği anahtara dokundu.

"On dört." Açık bir kitap. Dillere olan yeteneği o yıl ortaya çıkmıştı; Fransızca'yı anlamak ve kullanmak onun için Kantonca ve Macarca kadar kolaydı - bilgisayar destekli araçlar yerine o dili akıcı bir şekilde konuşan biri tarafından öğretildiği sürece. Meraklı öğretmenleri, onun etrafındakilerin dillerini bilinçsizce özümsemesine izin veren bir tür duyulmamış psişik yeteneğe sahip olduğu teorisini ortaya atmışlardı, tehlikeli gerçeğe ne kadar yaklaştıklarını asla fark etmemişlerdi.

"On beş." Dünyayı görme hayalini temsil eden küçük bir küre.

"On altı." Merak dolu parmaklarını, kollarını başının üzerine kaldırmış, yüzünde saf bir neşe ile boşluğa atlayan dansçıya dokundurdu.

Dört, sadece dört.

Hepsi şu anda onu esir tutan adamdan.

Yatağın kenarına oturdu, parlak metal avucunda sıcacıktı, tılsımlar mükemmel işçilikteydi. Kaleb'in Santano Enrique'yle olan bağlantısı ve Kaleb ile Sahara arasındaki altı yaş farkı göz önüne alındığında, bu pek çok açıdan ele alınabilecek türden bir hediye idi. Artık ikisi de yetişkin olduğu için bunun bir önemi yoktu ama başlangıçta Kaleb on dokuz, Sahara ise on üç yaşında olacaktı.

Ancak ... bilezik onun için umutla ve ender rastlanan, akkor halindeki bir neşeyle ilişkiliydi. Kaleb'in onu gelecekteki bir kurban olarak yetiştirdiği anlamına gelebilecek hiçbir leke, hiçbir çirkinlik yoktu. Bu fikir bile midelerini bulandırıyor, sanki tarif edilemeyecek kadar değerli bir şeye korkunç bir hakarete bulunmuş gibi.

Kaleb bana asla zarar vermez.

Sahara, gölgeler içindeki tanıdık bir yabancıнын kendisine verdiği güzel hediyein üzerinde parmaklarını kapatırken, bir

seçim yapmak: bu bileziğin yarattığı duygulara güvenmek

-Yedi uzun, acı verici yalnız yıl boyunca koruduğu ve değer verdiği bir bilezik ya da Kaleb'in çocukluğundan beri canı bir canavarla el ele yürüdüğünü hatırlatan soğuk ve mantıklı tarafını dinlemek.

* * *

Geç saate rağmen masasında çalışıyordu, koyu renk saçları tertemizdi, çelik grisi gömleği odadaki tek aydınlatmayı sağlayan masa lambasının hafif sarıya çalan ışığında kırışmamıştı. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı, yatak odasında gördüğü karanlığı gözlerinde görebiliyordu, "Evet?" dedi.

Adamın sesindeki ölü sükûnet onu tereddüde düşürmüştü; verdiği karar, yıkılmasına dayanamayacağı acı verici bir umuttu.

"Sahara," dedi onun sessizliği üzerine, "eğer bir sebepten dolayı buradaysan, konuş. Eğer değilsen, git."

Onu itmemesini söyleyen soğuk uyarı karşısında yutkunarak masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Adam, dünyanın daha önce hiç görmediği kadar ölümcül bir yırtıcının gözünü kırpmadan bakışlarıyla onu izledi. "Nerede?" -çöl güneşi gibi kurumuş boğazını ıslattı- "Diğerleri nerede?"

Gözleri ondan ayrılmadı.

İçi titreyerek yumruk yaptığı elini önüne doğru kaldırdı. Parmakları açıldığında altın ışığında platin parıldadı. Bir anlık mutlak, sonsuz sessizlikten sonra Kaleb gözlerini kırıştırdı ve yıldızlar tekrar gözlerinin içinde belirdi.

Onu içten içe dağlamakla tehdit eden göz temasını kesmeden, sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masasının üzerine koydu. Bir kalp atışı ile diğeri arasında yedi tılsım teninde uzanıyordu. En gizli yanı sevinçle inlerken gözyaşlarını bastırarak daha da yaklaştı ve elini kaldırdı.

Tılsımları çekti.

Öfke parladı, sıcak ve çığ. "Onlar benim."

"Bu işler böyle yürümez."

Kaşlarını çatarak ve tılsımları *isteyerek*, adam ayağa kalkıp masanın etrafında her zaman dikkatini çeken o ölümcül zarafetle hareket ederken sandalyeye geri oturdu, vücudu çok yetişkin bir gerginlikle gerildi. Nefes nefese bileziği bileğine geçirdi, kopçasını yerine oturttu ve kolunu ona doğru uzattı. "Şimdi."

Önündeki masaya yaslanarak elini kaldırdı ve parmak uçlarının arasında tek bir tılsım belirdi. "On yedi."

"Bir pusula." *Evimin yolunu bulmak için*. Tılsımı bileziğe takmayı bitirdiğinde kalbi kırılarak ona baktı ve bir kez daha kendine onun kendisi için kim olduğunu sordu. Onun için kim *olmuştu*, sonsuza dek kırılacak kadar derin hasar görmüş bu güzel adam?

Bölüm 15

YUKARI **BAKTI**, bir tutam saç alnına düşmüştü, altın tenine karşı gece yarısı karasıydı. Kısa bir an için onun bir zamanlar olduğu çocuğu gördü, ipeksi saçları ve sessiz gözleriyle ve anının doğru olduğunu biliyordu. O ve Kaleb, onları birbirine bağlayan her neyse, on üç yaşından çok önce, *ikisi* de çocukken başlamıştı.

"Acele et," diye fısıldadı çaresizce, diğer eli adamın alnındaki saç telini itmek için kalkarken.

Uzaklaşmadı, dokunuşunu reddetmedi. "On sekiz." Parmaklarının arasında ikinci bir tılsım belirdi.

Adam onu yerine takarken ne olduğunu görmek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi ama adam kasıtlı olarak görüşünü engelledi. Adam doğrulduğunda bunun nedenini anladı. "Kınından çıkarılmış bir bıçak." *Kızın ortadan kaybolduğu gün ne hale gelmişti.*

"On dokuz." Telekinetik getiriye görmeden önce tılsımı takmaya başladı.

Küçük bir ev.

Kalbi olan kaya daha da ağırlaştı. "Yirmi." "Yirmi."

Bunu görmesine izin verdi.

Masmavi bir taştan oluşan minik bir kalp, o kadar güzeldi ki nefesini bir iç çekişle serbest bırakmasına neden oldu. "Safir mi?"

"Tanzanite." Gözleri onunkilerle buluştu. "Nadir. Eşsiz."

Donmuş bir kalp, diye düşündü, merakı akıldan çıkmayan bir kederle doluydu. Onun kalbi mi yoksa kendi kalbi mi?

"Yirmi bir." Bir

kum saati.

"Yirmi iki."

Pürüzlü bir obsidyen parçası, kenarları sadece derisini kesmeyecek kadar düzeltilmiş.

"Yirmi üç."

Tek, mükemmel bir yıldız.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlamıyorum."

Tılsımı yerine taktı. "Sadece bu yıldız önemli." Başparmağı bileğinin iç kısmını okşadı. "O silinirse, başka hiçbirinin yaşamaya hakkı kalmaz."

"Sana zarar vermeden önce sokakları cesetlerle doldururdum."

Siyah bir dalga, bir anlayış kâbusuyla içinden geçti. "Yirmi dört nedir?" diye sormayı başardı gürültünün arasından, bileğini göğsüne yaklaştırarak.

"Henüz karar verilmedi."

"Ne istediğimi biliyorum." Bu savaşı kazanması gerekiyordu, sadece dünyanın geleceği için değil, kendisi için, Kaleb için, olabilecekleri şey için... olabilecekleri şey için.

Onun intikamını almak için bütün bir medeniyeti yok edebilecek, milyonlarca masumun ve günahkârın hayatına son verebilecek bir adamdan beklenen bir sessizlik.

"Bıçak için bir kılıf," diye fısıldadı.

Yıldızlar siyaha dönüştü. "Bu mümkün olmayabilir."

Çok geç olamaz, diye tekrar düşündü. Çok geç olmasına izin vermeyi reddetti, onun sonsuza dek gittiğine, hasarın kalıcı olduğuna inanmayı reddetti. "Kılıfın üzerinde mücevherler istiyorum, parlak ve renkli." *Ve umutlu.*

"Oldukça büyük bir çalışma gerektirecek," dedi yumuşak bir sesle, obsidyen bakışları onunkileri kavrarken, "imkânsız bir görev bile olabilir."

"Teslim mi oluyorsun o zaman?" Yumuşak bir soruydu. "Çekip gidiyor musun?"

Kaleb'in yanıtı onu tutsak edebilecek bir sahiplenme duygusu taşıyordu. "Seni asla bırakıp gitmeyeceğim."

* * *

KALEB, Sahara'nın kendisinden öğrendikleri ve esaret aldığı yaralar göz önüne alındığında, gerçekleşeceğini hiç düşünmediği bir etkileşimin ardından ofisinden ayrıldıktan sonra yatağa gitmedi. Onu tahmin etmeye ya da yargılamaya kalkışmaması gerektiğini bilmeliydi - Sahara Kyriakus her zaman beklenmedik ve inatçı bir iradeye sahipti. Başka hiçbir kadın cehennemde geçirdiği yedi yıl boyunca hayatta kalamaz ve Kaleb'e meydan okuyacak güçle oradan çıkamazdı.

Onun derin bir uykuya dalması için bir saat bekledikten sonra ayağa kalktı ve gömleğinin kollarını kıvrarak manşetlerini düzeltti. Ceketini çalışma odasının kapısının arkasında asılı olduğu yerden alıp omuz silkti. Kıyafet seçimi başka bir maskeydi - insanlara onun hakkında belli bir izlenim veriyordu, bu izlenimi bu gece Sahara'nın gelecekteki güvenliğini sağlamak için kullanmayı planlıyordu.

Bir daha hiç *kimse* onu ondan alamayacaktı.

Hazır, onun güvende ve rahatsız edilmeden dinlendiğinden emin olmadan ayrılamayacağını fark etti. Onu şimdi kaybederse, sonunda ona döndükten sonra, gece mavisini gözleri bir daha asla görmeyi beklemediği kırılmalı bir güven taşıırken, artık akıl sağlığı ya da eksikliği hakkında hiçbir soru olmayacaktı. Dünya, kaderini tutan narin eller hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi.

Odasına ışınlanırken kapının yanındaki gölgede durmaya dikkat etti, uykuya dalmamışsa onu korkutmak istemiyordu. Sahara'nın gözlerindeki korku, daha önce ondan kaçtığında öğrenmişti, Santano'nun çocukken üzerine döktüğü asitten daha kötü yakıyordu. Bu acı tehlikeliydi, dünyayı kana bulayabilirdi ama Sahara onun şartlanmasında ilk ve her zaman en derin çatlak olacaktı.

Bu, rüzgâr kadar saf ve kaçınılmaz bir gerçektir.

Oda zifiri karanlıktı ama gözleri çocukluğunun karanlığına uyum sağlamayı öğrenmişti ve onu görmekte hiç zorlanmadı. Nefes alışverişinin sessiz ve sabit olduğunu görünce yaklaşma riskini göze alarak, sırt üstü yatarken yüzünün yastığa yan döndüğünü, saçlarının siyah tellerinin yastık kılıfının Mısır pamuğunun üzerinde ipeksi ve kalın olduğunu gördü.

Paranın satın alabileceği en iyi şeydi. Bundan emin olmuştu.

Elini kaldırdı, neredeyse yanağının uykudan sıcak kıvrımına dokunacaktı ki bunun onu uyandıracağını ... korkutacağını fark etti. Bunu riske atamazdı. Şimdi değil, ona temel düzeyde güvenecek kadar hatırlamışken, ama onu kendini bildiği canavar olarak damgalayacak kadar değil.

"Ben seni nasıl yarattıysam sen de öylesin. Başka bir şey yok."

Retinasında parlak ve sıcak kan görüntüleri püskürürken dışarı ışınlandı ve her kapıyı ve pencereyi elle kontrol etti. Evin güvende olduğundan emin olduktan sonra çevre alarmlarını cep telefonuna yönlendirerek sirenin aktif kalmasını sağladı. Eğer bir ihlal olursa, Sahara'nın hazırlıksız yakalanmasını istemiyordu. Yastığının altına sakladığı fileto bıçağı, bir ya da iki saniye gecikirse silah olarak işe yarayabilirdi, özellikle de şahdamarını ya da şahdamarını kesmek için tek bir vuruş yetecek kadar sessizce bileceği için.

Güvenlik kontrolü tamamlandıktan sonra, her zamanki anlık değişimlerinden daha karmaşık bir ışınlanmanın çerçevesini oluşturmak için Tk'sına erişmeden önce maskesinin yerinde kaldığını, saçlarının düzgünce tarandığını ve takım elbise ceketinin düğmelerinin ilikli olduğunu doğrulamak için aynaya baktı. Sahara'yı arayışının da ortaya çıkardığı gibi, insanlara kilitlenme yeteneği kusursuz değildi. Eğer söz konusu kişi onun kim olduğunu bilmiyorsa, girişim başarısız olurdu. Düşman Tk'nın Sahara'yı labirentten çıktıktan *sonra* bulması tesadüf değildi.

Ağıdaki az sayıdaki telepat da -en güçlüleri değil ama en zekileri- bu zayıflığın farkına varmıştı. Kaleb'in tahmin etmesi gerekirse, şu anda SnowDancer kurt sürüsünün bir parçası olan Lauren ailesinin tamamının ilticalarının başarılı olmasını bu şekilde sağladığını söyleyebilirdi.

Bu gece, telepatik kamuflajdan anlayan bir başka kişiyi bulması gerekiyordu: Tatiana Rika-Smythe, eski Konsey üyesi ve o kadar karmaşık sahte izler bırakmayı bilen bir kadın ki, dolambaçlı yollarda gezinmesi ve Sahara'yı geri getirmesi yıllarını almıştı . . ve Sahara'nın zihnini gizleyen, onu kendisinden *saklayan* psişik kasanın planlarını çözmesi günlerini almıştı.

Planları parça parça sökmüştü ve gördükçe Tatiana'nın titiz psişik yeteneğini daha iyi fark etmişti.

İnşaat. "Seni tutsak eden kişinin adını biliyor musun?" diye sormuştu o gece Sahara'ya, karşısındaki sandalyede kıvrılmış otururken, yıldız nihayet ait olduğu yerde, bileziğindeydi. "Yetkili olan."

Başını salladı. "Ziyarete geldiğinde her zaman gözlerim bağlı, psişik duyularım tasmalı ve ellerim bağlıydı."

O.

Tabuta bir çivi daha çakmıştı ama bu yeterli değildi. Bugün infaz edeceği adamın Tatiana'nın paravan şirketlerinden birine bağlı olduğunu tespit etmiş olması daha da ikna ediciydi ama Kaleb'in bu cezayı vermeden önce şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin olması gerekiyordu. Ancak tuzağa yem atmak sadece biraz çaba gerektiriyordu.

Tatiana sürgü deliğinin koruma konusunda çok ama çok dikkatli davranmıştı, bu yüzden Kaleb dikkatini onun mali durumu üzerinde yoğunlaştırmıştı. Beklendiği gibi, çok katmanlı ve kârlı bir imparatorluğu vardı. Uzun zaman önce resmi kayıtlara göre mal varlığına sahip olan hayali şirketleri ortadan kaldırmış, ardından mülkleri iş ve kişisel olarak ikiye ayırmıştı.

Gizli operasyon üssünün o dosyalarda olduğunu biliyordu.

-Tatiana'nın en büyük zayıflığı sahip olduğu hiçbir şeyi bırakamamasıydı, tam kontrol sahibi olduğu paravan bir şirkete bile. Yeterince derine inildiğinde gerçek sahibi olarak *her zaman* onun adı ortaya çıkıyordu. Bu kazma işi büyük bir sabır gerektiriyordu ve iş Sahara'yı ondan cezalandırmaya geldiğinde Kaleb'in sabrı sonsuzdu.

Avustralya ilk aramasında birden fazla kez karşısına çıkmıştı ama Tatiana daha önce o ülkenin ücra bir köşesine çekildiği için bunu dikkate almamıştı. Aynı yeri iki kez seçmesi onun yapacağı bir şey değildi. Ancak daha sonra Tatiana'nın tam da bunu yaparak herkesi kandırabilecek kadar zeki ve kurnaz olduğunu düşünmüştü. Önceki karargâhıyla aynı yerde değilse bile, oraya yeterince yakın bir , zaten kurmuş olduğu altyapıya erişebilecekti.

Bundan sonra, bilinen üssünden iki mil ötedeki gizli mülkü keşfetmesi uzun sürmemişti. Işınlanma kilidi için kullanabileceği bir görüntü elde etmek ona yüz bin dolardan fazlaya mal olmuştu ama

onu işe aldığı adam gelmişti. Bu görüntüyü kullanarak kendini arazinin sınırına taşıdı, Tk gücü korumasızdı, sabahın erken saatlerinin puslu grisiyle yıkanan alanı taradı.

Büyük bir arazinin ortasında yer alan, görünüşte sıradan olan kulübede tek bir ışık yanıyordu, evin etrafı seyrek yerli bitki örtüsüyle çevriliydi. Bulunduğu yerin yakınından hayvanların geçtiğini düşündüren ayak izleri gördü - şekline bakılırsa kangurulardı - ama eve yakın olan bölge alarm vermeye ve bubi tuzakları kurmaya elverişliydi.

Cebine yerleştirdiği yüksek güçlü dürbünü geri alarak, Tatiana bir şeyler almak için ayağa kalkıp pencerenin önünden geçip geri dönene kadar tek bir ışık karesine odaklandı. Hedef doğrulandıktan sonra dürbünle, pencerenin karşısındaki çam kaplamadaki çok özel bir düğüm desenini seçecek kadar netleşene kadar çalıştı.

Sahara'nın yedi yıllık hayatının bedelini ödeme vakti gelmişti.

Güç dansı söz konusu olduğunda algı çoğu zaman her şey demek olduğundan, dürbünü kaydırды. Tatiana'nın onu nereye giderse gitsin bulabileceğini bilmesini istiyordu; korkuyu tatmasını istiyordu, buruk ve asitli.

Hayatı için yalvarmasını istedi.

Önünde belirlediği masanın arkasında oturan Tatiana, ışınlanmayı tamamlamadan önce kafasına bir silah doğrultmuştu ama bilinmeyen bir duruma girmenin getirdiği anlık zafiyeti nasıl telafi edeceğini uzun zaman önce çözmüştü. Akıcı bir hareketle lazer ateşinden kurtuldu, ardından silahı Tatiana'nın elinden aldı ve aynı anda onun şiddetli telepatik saldırısını da engelledi.

"İş konuşmak isteyen bir meslektaş için dostça olmayan bir karşılama," dedi esmer adama ve masanın kendi tarafındaki sandalyeye oturmadan önce takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü.

Tatiana'nın ela yeşili gözleri şüpheyle dümdüz kalsa da başka bir silaha davranmaya yeltenmedi. "Burada ne işin var Kaleb? Planlanmış bir toplantımız yoktu."

"Özellikle ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir eşyaya rastladım."

Kayıtsız bir tavırla sandalyesinin siyah derisine gömülen Tatiana eline bir kalem aldı ve önündeki elektronik kurutma kâğıdına dokundu. "Gerçekten mi?"

Kaleb gülümsedi ve bu hesaplanmış bir hareketti. İş yaptığı insanları ve Dönüşenleri yatıştırmak için bu yüz hareketini taklit etmeyi öğrenmişti ama kendi ırkından olanlar üzerinde tam tersi bir etki yarattığını çok iyi biliyordu. "Neden bu kadar sert bir karşılama?" diye sordu, omuzları gevşemiş ve kolları kolçak boyunca gevşekçe uzanmıştı.

"Bu konumun tehlikeye atıldığının farkında değildim," dedi, bunun kendi eylemleri kadar kasıtlı olduğunu anlamasına yetecek bir tereddütle.

Tatiana, diye düşündü, eğer istediğini elde edecekse yaralı avı oynamaktan geri durmazdı. "Ah."

"Savunmamı nasıl aştın?"

"Ben ışınlanma yeteneğine sahip bir Tk'yim Tatiana," dedi tehditkâr bir nezaketle. "PsyNet içinde ya da dışında bir yere girmek istediğimde herhangi bir güvenliğin beni dışarıda tutabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Bir anlama titreşimi, elmacık kemiklerinin jilet gibi keskin bıçakları üzerinde gerilen kusursuz zeytin tonlu ten, ama bu yeterli değildi. Kızın suçluluğunun kesin ve kategorik olarak onaylanmasına ihtiyacı vardı çünkü bu ceza Tatiana'nın anlayamayacağı şekilde suça uygun olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Psy'in dikkatini dağıtmak için olduğunu tahmin ettiği dengesiz bir ritimle kalemine vurmaya devam ederek - çünkü Psy bu tür "bilinçsiz" gergin hareketler yapmazdı, "konuşmanız gereken iş."

Tekrar gülümsedi. "Sanırım biliyorsun."

"Masaya bir şeyler koymazsanız bu bitmek bilmeyen bir müzakere olacak."

Evet, Tatiana zekiydi ama Kaleb bu talebi bekliyordu. "Elimde sana ait olabilecek bir eşya var," diye mırıldandı. Bir Ok tarafından alındı" - kızın sorgulamayacağı kadar doğruluk payı olan bir yalan- "Ağ'ın mantıklı bir sebep olmaksızın kapatılan bir bölümünden şüphelendikten sonra."

"Gerçekten mi?" Düşünceli bir duraklama. "Bu eşyanın benim için değerli olduğuna sizi inandıran nedir?"

"Telepatik çalışmalarınızın karmaşıklığı ve becerikliliği şüphe götürmez."

"Beni pohpohluyorsun."

"Gerçek değildir."

Tatiana, kendisinininkine kadar pratik ve sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Nikita ve Anthony ile de iş yaptığınızı duydum."

Omuz silkti, daha duygusal ırklardan kopyaladığı bir başka hareketle ve mutlak gerçekle cevap verdi. "Çoklu stratejik ortaklıklar kurmak ve kullanmak mantıklı. Dönüşenlerin aksine, biz birbirimize kan bağıyla bağlı değiliz; sadakatin akışkan bir kavram olduğu anlaşılıyor." Bazıları tarafından.

"İşte," dedi Tatiana, kalemi bırakarak, "bu yüzden yenilmez bir takım olurduk. İkimizin de Sessizliğimizde herhangi bir kusur yok."

Kaleb onun için inşa ettiği evde uyuyan kadını, saatler önce krematoryum fırınında yanarak kül olan boynu kırık adamı düşündü ve Sessizliğinin Tatiana'nın hayal edebileceğinden çok daha karmaşık olduğunu anladı. "Ortaklarımda sadakat konusunda ısrarcıyım," dedi. "Senin bunu yapabileceğine inanmıyorum." Nikita bile, ne kadar acımasız olursa olsun, aralarındaki anlaşmaya sadık kaldığı sürece onu sırtından bıçaklamayacaktı.

"Sadakati hak eden bir ortağım hiç olmadı," diye karşılık verdi Tatiana. "Ancak senin olabilirdi."

"Şimdi beni pohpohluyorsun."

"Gerçek en iyi savunmadır." Kalem yine avucunda, tık tık tık. "Eşya karşılığında ne istiyorsun?"

Bölüm 16

Kaleb, Tatiana'ya kendini asması için daha fazla ip verirken, **"Karşılayamayacağın hiçbir şey yok,"** dedi, kanı sakın ve ölüm kadar soğuktu. "Bir parça bilgi."

Bekledi.

"Eşyayı neden bu kadar güvenli bir kilit altında tuttuğunuzu bilmek istiyorum." Mahremiyet yok, hava yok, kör edici ışık. "Ne de geri görüş çok da kullanışlı bir yetenek değil."

"Geri görüş mü? Beni kaybettin."

Zekice, çok zekice, onun tuzağına düşmemek. "Kesinlikle." Sanki bir karar vermiş gibi ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Görünüşe göre yanılmışım. Bu eşya size ait değil, sadece bir kişiye ait olabilir."

Tatiana rahat duruşunu korumaya devam ediyordu ama gözlerinin kenarlarında ince çizgilerin oluştuğunu gördü. "Kim?"

"Anthony, elbette," dedi, Tatiana'nın imparatorluğunun mali durumunu artırmak için düzenli olarak NightStar'ın tahmin hizmetlerinden yararlandığının farkındaydı. Kara listeye alınmayı göze alamazdı. Bu onu Psy finans dünyasında ciddi bir dezavantaja sokmakla kalmayacak, aynı zamanda haber sızdığına mevcut yatırımlarının değeri de düşecekti. Ve NightStar-Anthony bunun olmasını sağlayacaktı. F-Psy klanı da Tatiana'nın asla anlayamayacağı bir şekilde sadakatten anlıyordu.

Tıkırtı durakladı, Tatiana'nın elindeki tendonlar tenine doğru uzanıyordu. "Hayır."

"Hayır mı?"

Akik yongalarından oluşan gözleri onunkilerle birleşince sandalyeye doğru başını salladı. "Belki de her şeye rağmen iş yapabiliriz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Oturdu, bekledi.

Tatiana cevap vermekte acele etmedi. "Bu eşyayı NightStar beni kara listeye almaya kalkışırsa rehine olarak kullanmak niyetiyle almıştım ama hiç gerek olmadı."

Bir yalan, ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan teyitti.

Tatiana geriye doğru itilirken nefesi kesildi, görünmez kelepçeler onu duvara sandalyesi yere çarptı, ayakları yerden en az yarım metre yüksekteydi. Şık siyah pompalardan biri donuk bir gümbürtüyle halıya inerken, diğeri kurtulmak için mücadele ederken duvara .

Tatiana'dan böyle gereksiz bir panik beklemiyordu.

Kadının alışılmadık kontrolsüzlüğü karşısında hemen alarma geçerek zihnine baktı ve kalkanlarının ilk üç katmanını çoktan delmiş olan sinsi filizi gördü. Şiddetli bir güçle dışa doğru vurarak, burnundan koyu ve yapışkan bir damla kan damlarken yarattığı cerrahi delikleri kapattı.

"Çok zekice." Sessizliğinin kabuğunun altında yaşayan kara öfkenin pençesinde neredeyse ölümcül bir hata yapmıştı. Yarım dakika daha geçseydi kadın onun zihnine girmiş olacaktı.

"Ne istiyorsun?" dedi, hilesi onun dikkatini dağıtmayı başaramadığında, vücudu artık hareketsiz ve sesi soğuktu.

"Onu neden kaçırdığını bilmek istiyorum," diye tekrarladı, bir gözünü bile kalkanlarından ayırmadan sandalyeye doğru gevşedi.

"O arızalı, size faydası yok."

Kaleb içini çekti. "Sorduğum soru bu değildi."

"Beni öldüremezsin," dedi Tatiana aynı soğukkanlı ses tonuyla. "Konsey'in öldüğüne dair söylentiler ne olursa olsun, başka bir Konsey üyesinin ölümünün yol açacağı psişik şok dalgası, özellikle de mevcut şiddet göz önüne alındığında, Ağ'ın tehlikeli ölçüde istikrarsızlaşmasına neden olacaktır."

"Evet, bu doğru." Ve Kaleb henüz Ağ'ın bu düzeyde parçalanmasını isteyip istemediğine karar vermemişti. "Ama ölümden daha kötü şeyler de var." Bununla birlikte, telekinezi gücünü kullanarak Sahara'nın sol dizini, onu takip cihazları için incelediğinde tarayıcı tarafından yakalanan bilgilere göre, bir zamanlar Sahara'nının yerinden çıktığı gibi yerinden çıkardı.

Tatiana ılık atmayı kestikten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Nerede ? Sanırım soruma cevap vermek üzereydiniz."

"O bana verildi," diye soludu Tatiana, sol dizi şişmeye başlamıştı.

"Peki cömert kimdi?" "Biliyorsun."

Bu kez onu uyarma zahmetine girmedi, sadece sol omzunu tıpkı Sahara'nın üç yıl önce olduğu gibi yerinden çıkardı. Bu bilgiyi, mutfakta infaz ettiği zavallı erkek müsveddesinin zihnini un ufak ettiğinde elde etmişti. Kendini tutamaması ona çok miktarda yararlı veriye mal olmuştu; muhafızın zihni Kaleb'in kalkanlarını parçalamasından saniyeler sonra parçalanmış, Kaleb'e bilgi toplamak için çok kısa bir süre bırakmıştı ama pişmanlık duymadığını fark etmişti.

Şimdi yapmadığı gibi, Tatiana'nın başının öne eğilmesini izliyordu. Bayılmıştı. "Zayıf," dedi, yedi yaşında bir çocukken çok daha kötü durumlarda bilinci açık kalmıştı. Ona bir dakika verdi ve uyanmayınca sandalyedeki pozisyonundan kıpırdamadan masanın üzerindeki su bardağını aldı ve içindekileri yüzüne fırlattı.

İniltili bir sarsıntıyla kendine geldi, ıslak saç telleri tenine yapışmıştı ve gözlerinde korku parıltısı vardı. Sessizliği o ana kadar bozulmamış, iradesi acımasız olabilirdi ama tüm ölümcül kurnazlığına ve gücüne rağmen Tatiana Rika-Smythe, Kaleb gibi eğitilmemişti. Sonu görünmeyen, dayanılmaz bir acı karşısında şartlanmaya -ya da onun inandırıcı bir kopyasına- nasıl tutunacağını bilmiyordu.

Yaşadığı şokun etkisiyle titreyerek, "Onu bana Santano Enrique verdi," diye mırıldandı.

Verdiği cevap sürpriz değildi ama Kaleb'in bunu onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı. "Neden?"

"Biz . . . bir tür ortaklık. O benim hırşıma saygı duyuyordu, ben de onun bu hırşını kendi yönüne çevirsem boğazımı keseceği gerçeğine saygı duyuyordum. Birbirimize güveniyorduk."

Hayatında duyduğu en çirkin güven tanıımıydı bu. "Onu aldığında benim olduğunu biliyor muydun?"

Tatiana başını salladı. "Hayır. Kurban seçmenize izin verdiğini sanmıyorum."

Hayır, Santano'nun ona o zaman ihtiyacı olmamıştı. "Ne yapıyorsun Tatiana?" Birkaç alarmin aynı anda devreye girmesiyle dikkatinin büyük kısmını kendi zihnine kaydırđı ve son kalkanını delip geçmesine saniyeler kalan ikincil, neredeyse görünmez bir telepatik solucan buldu.

Bu seferki karşı çıkışı gözlerindeki kan damarlarının patlamasına neden oldu, ama kendi bakışlarının kızılığıyla onun bakışlarını tutarak bir nefes verdi. "Yenilmez değilsin. Seni neredeyse yeniyordum."

"Neredeyse benim gibi biri için asla yeterince iyi değildir, bunu biliyorsun." Diyaframını, tüm konsantrasyonunu hayatta kalmaya yetecek kadar hava çekmeye yönlendirmek zorunda kalacağı kadar daraltarak onu susturan adam sandalyede arkasına yaslandı ve "Benim olanı asla almamalıydın" dedi.

Azalan oksijen kaynağına rağmen Tatiana ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı ve karanlık araçlar dışarıda çığlıklar atarak dururken ona agresif telepatik darbelerle vurdu. "Takviye mi çağırıyorsun? Tut-tut." Bununla birlikte, telaşsızca masanın etrafında yürüdü ve ikisini de dışarı ışınladı.

Eski çimento sığınağının içindeki karanlığı sadece tavandaki paslı bir zincirden sarkan tek bir uzun ömürlü ampul bozuyordu. Donuk ışık, dairesel odanın etrafındaki derin ceplerde toplanan gölgeleri delip geçmiyordu ama Tatiana'nın cesedini üzerine attığı çelik masanın altındaki sararmış ve lekeli betonu aydınlatmaya yetiyordu, ayağındaki ayakkabı hâlâ metale çarparak tıngırdıyordu.

Geri adım atarak kadının oturur pozisyona geçmeye çalışmasını ve etrafına dikkatle bakmasını izledi. Yapmacık bir duygu yoktu, her zaman pazarlık yapabilmiş ya da beladan kurtulmanın yolunu manipüle edebilmiş bir kadının soğuk iradesinden başka bir şey yoktu. Bu takdire şayan bir özellikti ve Kaleb'in işkencesini uzattığı ve yoğunlaştırdığı için takdir ettiği bir özellikti.

Tatiana sayısız saatini kaçış planları yaparak geçirecek, ancak cehenneminin kalıcı olduğunu fark edecekti.

"Burası neresi?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?" ne yaptığını anlamasını bekledi.

Bu sadece bir saniyesini aldı. "PsyNet'e neden erişemiyorum?" sordu normal sesinden bir oktav daha yüksek bir tonda, paniklediğine dair ilk gerçek ipucuydu bu. "Üzerimde bir kalkanın var."

"Yeteneklerim için başka kullanım alanlarım var. Ancak KaranlıkZihin, Sessizliği yavaşça ve büyük bir acıyla çatlamayı vaat eden bir zihinle oynamayı eğlenceli buluyor." Tatiana'yı kendi içine çekmiş, telepatik kanalları da dahil olmak üzere her şeyi sonsuz bir hiçlik içinde bloke etmişti. Daha sonra ortaya çıkan dehşetinden beslenmeye başlarsa, önce yavaşça, sinsice delirecek, sonra dehşetin tek yoldaşı olmaya devam edeceği bir komaya girecek ve oradan da ölüm çok uzakta olmayacaktı.

İnsanları "yeme" alışkanlığı Kaleb'in asla engelleyemediği bir KaranlıkAkıl eğilimiydi; bu yüzden onu yavaş ve çıldırtıcı bir ölümü hak edenlere yöneltmişti. Söz konusu güç ve politika olduğunda Kaleb kendi ölümünü kendisi gerçekleştirirdi ama KaranlıkAkıl'ı diğer haşerelerin üzerine salmaktan çekinmezdi. Sonuncusu, hiç var olmaması gereken bir fotoğraf koleksiyonuna sahip bir pedofil adaydı, anaokulu öğretmeni olarak yeni iş bulmuş bir adamdı.

Ancak, Karanlık Zihin Tatiana'dan beslenmemesi gerektiğini biliyordu. O Kaleb'in kızıydı ve karanlık neosentience onu tutmasına yardım etmekten mutluluk duyuyordu. Ne de olsa Kaleb onu yaratan zalimliği, öfkeyi ve kötü niyeti anlıyordu ... çünkü kendisi de aynı çirkin bileşenlerden yaratılmıştı. "KaranlıkZihin," dedi Tatiana'ya, "ben istediğim sürece seni o siyah kozanın içinde izole tutacak."

"Eğer Ağ'dan kaybolursam," dedi Tatiana, kaderini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini anlamadan, "bu benim ölümümle aynı etkiye sahip olacak. Ortaya çıkan şok dalgası-"

"Tatiana, Tatiana." Başını iki yana salladı. "Konumunu gizlemek için böyle güzel kalkanlar yarattığında Ağ'dan kayboldun." Onun için işi çok kolaylaştırmıştı. "Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra güvenlik ekibiniz, son 'testlerinde' başarısız oldukları için tam bir güvenlik denetimi yapmalarını emreden sert bir not alacak."

Yine kendi hapsedilmesinin yolunu açmıştı; düşmanları konusunda o kadar paranoyaktı ki, telepatiyi nadiren kullanıyordu.

günlerde, güvenli e-posta yoluyla iletişim kurmayı tercih ediyor. "Şirketlerinize gelince, 'sizden' talimat almaya devam ettikleri sürece, kimse daha akıllıca davranmayacaktır."

Tatiana'nın eli metal masanın kenarını kemiklerini derisine bastırarak kadar sert kavradı. "Kaleb, onun senin olduğunu bilmiyordum."

"Bunun konuyla ilgisi yok." Öfke kan dolaşımına acımasız bir dalga halinde yayıldı, soğuk ve affetmezdi. "Yine de ona bir daha asla tam olarak geri dönemeyeceği kadar zarar verdin." Sahara son karşılaşmalarında o kanlı yatakta çığlık atmıştı ama asla yalvarmamış, bir şekilde bütün kalmayı başarmıştı. Sonra Tatiana geldi ve Sahara'yı hayatta kalmak için kendini gömmeye zorlayan bir tutsaklık.

"Onu her halükarda öldürmeye niyetliysen bunun senin için ne önemi var?" Tatiana sordu, ses tonunda sahte olamayacak kadar yırtık pırtık bir çaresizlik vardı.

Psikişik izolasyon Psy'a bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu. Sahara yedi yıl boyunca aynı kâbusu yaşamıştı. "Benim niyetim senin suçluluğun konusunda hiçbir fark yaratmaz."

Dairesel odanın içinde dolaşırken, hayatta kalmasına yetecek kadar yiyecek olduğundan emin olmak için yiyecek depolarına göz attı. Tıbbi malzemeler basitti ama ilk yardım yapabilecek durumdaydı. Ona yaptığı yaralar konusunda çok dikkatli davranmıştı; hiçbir hayati tehlike arz etmiyordu ve çıkıkları kendi başına düzeltebilirdi.

Zor değildi. Kaleb bunu çocukken öğrenmişti.

Tatiana gözleriyle onu takip etti. "Beni burada bırakmayı planlamıyorsun." Bacaklarını, her iki yanında kan ve diğer vücut sıvıları için kanallar bulunan masanın kenarından sallayarak alt dudağını ısırды, sol dizi acayip bir şekilde şişmişti. "Kaleb, yapamazsın. Sen Santano Enrique değilsin."

"Öyle değil miyim?" Tekrar gülümsedi. "Tıka basa yemezsen yemek sana altı ay yeter. Umarım konaklamadan memnun kalırsınız."

"Bekle! Bekle! Burası neresi?"

Aralarındaki mesafeyi kapatarak, gerçeği kulağına fısıldamak için eğildi. "Santano'nun en eski oyun odası tabii ki." Kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir oda, yerdeki lekeler

Kaleb'in ılıklarını, yalvarışlarını ve kırılışlarını izlediğı sayısız kurbanın kanı.

* * *

Erkenden uyandığında Kaleb'in kapısını kapalı bulan Sahara, kot pantolonunu giyip üzerine gül rengi bir bluz geçirdi, kendine sıcak bir içecek hazırladı ve oturma odasındaki en sevdiği koltuğa kıvrılmadan önce koi balıklarını ziyaret etmek için aşağı indi. Soluk altın sarısı sabah güneşinin odayı ışıllı yapmasını, ötesindeki çayırın ışılla parıldamasını, ıssız olmaktan çıkıp içler acısı bir güzelliğe bürünmesini seviyordu.

Niyeti kuzeni Faith'in PsyNet'ten muhteşem ilticasıyla ilgili başka makaleler okumaktı ama ışık sağ bileğine taktığı bileziğe vurmaya devam etti ve her vuruşunda karanlığın öptüğü bir adamı, tek yıldızı ve hatırlayamadığı bir geçmişini düşündü. Kaleb odaya girdiğinde parmağını son platin takının üzerinde gezdiriyordu. Dün gece onu gördüğü takım elbisenin aynısını giymişti ve tahmin ettiği gibi uyumadığı belliydi.

İlk düşüncesi onun kusursuz bir maske takmış, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı bir yırtıcı olduğuydu. İkincisi ise bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğuydu. "Kaleb, ne oldu?" Ajandasını bir kenara bırakarak, koltuğun arkasında katlanmış halde bulduğu kucak battaniyesini bir kenara itti ve ona doğru koştu. Yüz ifadesi her zamanki gibi uzak ve esrarengizdi ama yine de kanı dondu, vücudundaki küçük tüyler alarmla diken diken oldu.

"Kaleb, lütfen." Çaresizlikten iki elinin parmak uçlarını Kaleb'in yanaklarına dokundurmaya cesaret etti. "Ne yaptın sen?" Neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

"Yapılması gerekmeyen bir şey değildi." Ellerini onun bileklerine dolayarak, kendi bileklerini nazikçe yüzünden çekip yanlarına götürdü ve orada teması kesti. "Şu anda bana dokunmak istemezsin."

"Neden?" İçinde bir vahşilik vardı, bunu düzeltmesi, *onu* düzeltmesi gerektiğini söyleyen çığlık atan, paniklemiş bir kız, zamanı geri alamayacağını, onu bu obsidyen parçasına dönüştüren şeyi geri alamayacağını *bilmesine* rağmen. "Yaptığın şeyin bana bulaşmasından mı korkuyorsun?"

"zgn olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona tembel ve mükemmel ... ve dehşet verici bir glmsemi verdi. "Değilim ve asla olmayacağım."

Bölüm 17

Titreyen bedeninin **etrafında dolaşarak**, çayırlara bakan pencerelere doğru ilerledi. "Bir şey yaptığımdan neden bu kadar eminsin?"

Sahara ötekiliğinin yarattığı ürpertici korku karşısında yutkundu. Her zaman ölümcüldü ama şimdi sanki uçuruma o kadar dalmıştı ki, onun yaşayan, nefes alan bir parçası haline gelmişti. Şu anda, en karanlık gecenin gözlerinin ardındaki zekânın anlayabileceği bir şey olduğundan emin değildi, insanlık dışı olacak kadar soğuktu. "Ben sadece öyleyim," dedi sonunda, bir zamanlar olduğu kızın içinde yaşadığı gizli parçasından yükselen derin bilgi. "Konuş benimle."

"Belki de arka görüşün gelişmiştir," dedi, sesi nazikti ... ve mutfakta muhafızı infaz ederken tanık olduğu aynı siyah öfkeyle ağırlaşmıştı. "Kuzenin Faith'in öngörülerini artık sadece işle sınırlı değil."

Onu pencere kenarında tek başına görmeye dayanamayıp, her ne kadar şu anda onu iliklerine kadar korkutsa da, kıyafetleri birbirine değecek kadar yakın durmak için yürüdü. "Faith," dedi, sadece iletişim hattını açık tutmak için açtığı konuyu ele alarak, "güvenlik duvarlarımı geliştirmeme ve inşa etmeme yardım etti." PsyNet'e adım atması durumunda böyle bir kalkan kritik önem taşıyacaktı.

"Kardinal F için alışılmadık bir durum."

"Çok daha küçükken, ondan sorumlu psikiyatrist başka bir çocukla temasın gecikmiş konuşmasını geliştirebileceğine inanıyordu." Gecikmiş konuşma F tanımında yaygındı, ancak Faith ilk kelimesini söylemeden önce üç yaşındaydı. "Ondan daha küçüktüm ama çok sesli olduğum için beni seçtiler."

"Ve belki de onun yaşına yakın bir çocuk, kardinal statüsünün gerektirdiği ekstra eğitim ve ilgiye içerelemiş olabilir."

"Evet." Sahara, güzel kızıl saçlarıyla kardinal kuzenine böyle bir kıskançlık hissetmeyecek kadar hayranlık duyuyordu. "Yaşından büyüktü, sessizliği kusursuzdu ama bana karşı asla kaba davranmazdı, kendimi önemli hissetmemi sağlardı." Her zaman sıkı gözetim altında tutulduğundan, arkadaş olma özgürlüğüne hiç sahip olmamışlardı ama Sahara bunun vaadini hissetmişti. "On bir ay sonra gücü arttığında ve daha fazla temas kurmanın zihinsel durumu için yıkıcı ve sağlıksız olduğu düşünüldüğünde üzuldüm."

Bu gerekçe Sahara'nın şüphe duymak için çok genç olduğu bir gerekçeydi. Ancak Faith çok keskin dişlere sahip bir yırtıcı olan bir jaguar dönüşeniyle eşleştigiine göre, hiç de kırılgan olmadığı açıktı. "PsyClan'ımız ona para için mi ihanet etti?" Faith'i görüşleri ve bu görüşlerin ailenin kasasına getirdiği milyonları sağlamak için mi hapsetmişlerdi?

"Bilinmiyor." Kaleb sonunda döndü ve bakışları onunkilerle çarpıştı.

Siyah derinliklerde yanan güç şaşırtıcıydı, neredeyse fiziksel bir güçtü.

"Ben bir kardinalle büyüdüm," diye fısıldadı, aniden onun genellikle kendini ne kadar sıkı koruduğunun farkına varmıştı. "Sen *daha fazlasısın*." İmkânsız olmalıydı: Kardinal olmak, ölçeğin dışında olmak demekti, ama hiç böyle bir güç hissetmemişti.

Bunun gücü dehşet vericiydi. Dahası, ona olan ihtiyacının onu saran karanlık tarafından hiçbir şekilde azaltılmadığı gerçeği idi. Bu durum ona ne kadarını kabul edebileceğini, ne kadarını affedebileceğini, üzerinde çok derin bir hak iddia eden bu ölümcül Tk için uçuruma doğru ne kadar yürüyebileceğini düşündürdü.

"İşkencelerinin ve ölümlerinin her saniyesinde oradaydım."

Göğsünde acı veren bir sıkışma hissiyle göz temasının ıstırap verici yakınlığını bozdu ve saatlerdir aldığı ilk temiz nefes gibi gelen şeyi aldı. Tekrar ona baktığında, adam bir kez daha pencereden dışarı bakıyordu, yalnızlığı opak bir kalkandı. Ve biliyordu ki, eğer uzaklaşmayı ve bunu görmezden gelmeyi seçerse, adam onu durdurmayacaktı.

Kaleb kimseye hesap vermemeye alışkındı ama bunun öteki yüzü, eve dönüp dönmediğini umursayan kimsenin olmamasıydı.

"Söyle bana," diye fısıldadı, kalbi duygularının çalkantısıyla çarpıyordu, çünkü Kaleb'in içinde olmadığı bir dünya fikri, onun ne olduğuna dair korkusunu yok eden bir paniği ateşledi ve yerini sinir bozucu bir dehşete bıraktı. "Yaptığın şey."

Aysız bir gece kadar siyah olan gözleri boş çayırlarda kaldı. "Neden?"

İnkâr etmedi. Bunun bir hata olamayacak kadar zeki olduğunu fark etti. "Çünkü bana asla yalan söylemeyeceğini söylemiştin." Bu sözler, dışlerini gıcırdatarak Sahara'nın zihninin yüzeyine tırmanan ve Sahara'yı Kaleb'e bağlayan geçmişin sırlarını içinde taşıyan o kızıdan geliyordu.

Başını ona doğru çevirdi. "Sana bana güvenmemeni de söylemiştim."

Sahara omzunu pencereye yasladı, vücudu onunkine doğru döndü. "Sen değilsen, o zaman kim?" Bir deja vu hissi, sanki bu kelimeleri daha önce söylemiş gibi, sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi. "Söz vermiştin." Bu fısıltılı sözlerle çılgınlığa teslim oldu ve alnına düşen ipeksi siyah saç tellerini geriye doğru fırçaladı, kısacık temas kalbini kırdı.

Bu sefer onu itmedi. Ama siyah buz, o konuşurken öylece kaldı. "Seni esir tutan kadınla konuşmaya gittim."

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Kim?" Törpülenmiş bir soruydu bu, etine yapılan işkenceye çirkin bir tezat oluşturan nazik bir ses tonuyla onu "işbirliği yapmaya" çağıran yabancıyla geçirdiği saatleri hatırlayınca midesi bulanıyordu.

"Tatiana Rika-Smythe."

Bu isim Sahara'ya son haberlerde okudukları dışında çok az şey ifade ediyordu. Kaçırıldığı sırada genç bir kızdı, Konsey'e ve Konsey'e talip olanların politikalarına pek ilgi duymuyordu. "Mantıklı," dedi, öfke değil ama mide bulandırıcı bir tiksinti duygusu hissederek. "Güce aç olan herkes kadar."

Kaleb uzanıp kadının sol elmacık kemiğindeki küçük yara izine dokundu, iz damarlarında şimşek gibi çaktı. "Sen çocukken böyle bir şey yoktu."

on altı."

"Ne?" Elini kaldırarak parmaklarını adamın bileğindeki güçlü kemiklerin etrafına doladı. "Hayır. On sekiz yaşlarında olmalıyım. . . . ne biliyorsun."

"Evet." Düz bir ifade, eli çenesini kavlıyor. "Sana zarar verdiler."

Kaleb eski muhafızını mutfak duvarına fırlatırken Sahara'nın kafatası kırılan kemiklerin sesiyle yankılandı; bu, Kaleb'in onun söz konusu olduğu zamanki hareketlerini yönlendiren ölümcül sahipleniciliğin güçlü bir hatırlatıcısıydı. "Ne," diye tekrar sordu, "Tatiana'ya ne yaptın?" Bunun, Kaleb'in muhafıza uyguladığı nispeten hızlı ölüm olmayacağını biliyordu.

Kaleb elini bırakmadan önce başparmağıyla unutulmuş yara izini bir kez daha okşadı, bileği kadının avuçlarından kaydı. "O bir ," dedi. "O delikte bir ömür geçirmesini sağlayacağım. Uygun bir ceza gibi görünüyor."

Sahara kollarını kendine doladı ve ısınmak için boşuna bir çaba sarf ederek etini ovuşturdu. "PsyNet ile bağlantısını kestiniz mi?"

"Aksi takdirde ceza ne işe yarayacaktı?" Ne tereddüt etti, ne de ses tonunda ya da ifadesinde bir değişiklik oldu.

Sahara yumruk yaptığı ellerini görünmez siyah buza vurmak istedi; buzun kırılmayacak kadar sert olduğunu, bu çabanın sadece ellerini kana bulayacağını ve ona dokunulmayacağını bilse bile. "Delirecek." Tüm söylemlerin ve yalanların altında tek bir gerçek yatıyordu: Psy'lar üç ırk arasında *en* az değil, *en* sosyal olanıydı. Dönüşen bir kurdun sürüsüne ihtiyaç duyduğu gibi, onun ırkından olanlar da diğer zihinlerin oluşturduğu psişik bir ağın bağlantısına ve uyarımına ihtiyaç duyuyordu. "Biz böyle bir izolasyon için yaratılmadık."

"Hayatta kaldın." Öfke o kadar soğuktu ki, saf sessizlik gibi görünüyordu.

"Tamamen kopmamıştım, o derece değil." Tatiana'ya sadakati yoktu, diğer kadının yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi ama bu Kaleb'e ruhunun bir parçasına mal oluyordu ve daha fazlasını vermeyi göze alamazdı. "Muhafızların benimle olmasa bile birbirleriyle konuştuklarını her zaman duyabiliyordum. Bu bana dünyanın var olduğunu hatırlatmaya yetiyordu."

Karanlık, Kaleb'in gözlerinde canlı bir varlık gibi dolaşıyordu. "Onu her üç ya da dört ayda bir ziyaret edeceğimden emin olacağım. Bu onu eşitleyecektir.

sahada."

* * *

KALEB, Sahara'nın yüz ifadesindeki azabı gördü ve Tatiana'nın esaret altında geçirdiği yıllar boyunca ona yapılmasını emrettiği şeyin vicdanını yok etmediğini biliyordu. Beklenmedik bir şey değildi. Onları aydınlığı, iyiyle kötüyü ayıran çizginin karşıt taraflarında tutan fark her zaman buydu - empati kurma, herhangi bir şey hissetme yeteneği, tek ve sınırlı bir istisna dışında, daha kök salamadan yok edilmişti.

"Ben," diye mırıldandı, "onun özgürlüğüne asla izin veremem. Sana zarar vermenin bir yolunu bulur."

Sahara'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda periliydi. "Ben senin için bu kadar önemli miyim?"

"Evet," dedi. "Sen her şeysin." Varlığının tüm sebebi.

Sahara'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Neden seni hatırlayamıyorum?"

"Henüz yeterince güçlü değilsin." Kadınlığın eşiğinde bir kızken ucuz bir otel odasını kana bulayan ihanetin dehşeti, acısı ve farkındalığı için.

Parmaklarıyla Kaleb'in çenesini okşayarak, "Geri dön, Kaleb," dedi ve bir adım daha yaklaşarak ellerini Kaleb'in yakalarına götürüp düğmeleri açık takım elbise ceketini omuzlarından itti. "Karanlıktan çık."

İsterse onun için yer kabuğunu çatlatılabilir, Ateş Çemberi'nin tutuşmasına ve dünyanın titremesine neden olabilirdi ama istediği bu tek şeyi ona veremezdi. Karanlık artık onun içindeydi, vücudunun hücrelerinin bir parçasıydı, onu şekillendiren hayat kadar silinmezdi.

Onun sessizliğini duydu ama aralarına mesafe koymadı, ağlamadı. Bunun yerine, daha önceki gözyaşlarının kalıntılarını fırçaladı ve kravatının ipeğini çözerek boynundan dışarı kaydırıldı.

ceketiyle birlikte yere bıraktı. Parmakları gömleğinin düğmelerinde çalışmaya başladığında, kol düğmelerini çıkardı ve yakındaki bir masanın üzerine fırlattı.

Yere düştüklerinde çıkan çınlama sesi kirpiklerini kaldırdı, gözlerinin inanılmaz gece mavisi duygudan sıırıslıklam olmuştu. Ama sözlerini tuttu, bakışlarını indirerek gömleğini pantolonundan çıkardı ve düğmelerini çözmeyi bitirdi. Hareketsiz duruyordu, her temas titreşimi duyuları için bir şoktu, ama bu arzuladığı bir acıydı - ona kadar, tenden tene temas ihtiyacına, insanlar ve dönüşenler için yakınlığı tanımlayan temasa karşı bağışıklığı olduğuna inanmıştı.

Şimdi kendi ihtiyacının onlarınkinden daha şiddetli biliyordu. Kızın parmaklarının itmesiyle sıyıran adam, kız yanağını göğsüne yaslamak için kollarını beline doladığında bir nefes çekti. Geri çekilmek istediğinde, elini başının arkasına koydu ve "Hayır. uyumsuzluk."

Santano'nun egosu ve kibri sayesinde, ölümcül bir çift kardinal olan Kaleb'e, herhangi bir duygu belirtisine acı verici cezalar veren program hiçbir zaman tam olarak aşılammıştı. Sadece bireyin sessizliğini güçlendirmek için değil, aynı zamanda feci bir psişik kontrol eksikliğini tetikleyebilecek herhangi bir bastırmak için tasarlanan cezanın acımasızlığı, ihlalin yoğunluğuna bağlıydı. Kaleb'in çocukken yaşadığı deneyimler göz önüne alındığında, ortaya çıkan uyumsuzluk onu öldürebilirdi. Bu yüzden Santano onun yeteneklerini başka bir tür acı uygulayarak dizginlemişti.

Artık yetenekleri üzerindeki tek kısıtlama kendi koyduğu kısıtlamaydı.

Riskleri değerlendirerek parmaklarını Sahara'nın ağır ipek saçlarında gezdirdi ve diğer kolunu Sahara'nın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Nefesi teninde yumuşaktı, vücudu inceydi ama artık kolayca kırılacak kadar kırılgan değildi, sıcaklığı hayatta ve onunla olduğunu hatırlatıyordu.

Bu yeterli değildi, aralarındaki bağ en iyi ihtimalle yeni oluşuyordu. Onun bileziğini takıyor olabilirdi ama yine de temkinli davranıyordu, gözleri tetikteydi; onları birbirine bağlayan çirkin gerçeği hatırlamadan önce onun kendisine bağlı kalmasına ihtiyacı vardı.

Saçlarını tuttuğu eliyle Sahara'nın başını geriye doğru çekerken, diğer elini hafifçe boğazına doladı ve gözlerinin içine bakarak eğilip dudaklarını Sahara'nın dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bu hesaplanmış bir hareketti, tüm duyuları Sahara'ya odaklanmıştı, doğru geri bildirimi verebilmek için onun tepkilerini değerlendirmeye çalışıyordu.

"Kaleb." Nefes nefese kalmış, tırnakları adamın sırtındaki eti ısıırıyordu.

* * *

SAHARA'nın içi acıyordu ve bu acı labirentten çıktığından beri hiçbir şekilde azalmamıştı. Hayır, sadece güne daha da derinleşmişti. Bugün, Kaleb'i gittiği karanlık yerden geri getirmek için son bir çabayla ona dokunmuştu ama şimdi teni kendi tenine değdiğinde daha fazlasını arzuluyordu. Bu, bakışlarındaki karanlığın, obsidyen gözlerle onu izleyen insanlık dışı zekâsının devam etmesine rağmen böyleydi.

Bunun devam etmesine izin vermek, kendini asla anlayamayacağı bir adama karşı daha da savunmasız hale getirmek delilikti ama mantık çoktan elinden kayıp gitmişti. Elini adamın yanağına bastırarak gözlerini kapadı ve tereddüt etmeden kabul ettiği içgüdüsel bir davetle dudaklarını adamın kollarının altına doğru araladı; adamın -sıcak, erkek, amansızca karanlık- tadı tüm duyularına sızarken bir eli boğazında nazikçe diğeri saçlarını sıkıca kavradı.

Okşama ham, deneyimsiz hissettiriyordu ama daha az bağımlılık yapmıyordu. Bu eylemi başka hiç kimseyle yapmadığını, bunun kendisi için olduğu kadar onun için de yeni bir zevk olduğunu fark etmesi, kan dolaşımında eroin, şok edici bir his yumağı, dünya tutkulu bir kırmızı çalışmaydı. Vücudunu yukarı doğru uzatarak, ağırlığını ayak parmaklarının üzerinde dengeleyerek, herhangi bir incelik duygusundan yoksun vahşi bir çaresizlikle onu öptü.

Önemli değildi.

Kaleb onun verdiklerini aldı ve daha fazlasını talep etti, ta ki kalbi kaburgalarına karşı sert bir davul ritmiyle sekene ve hava bir şey olana kadar soluk soluğa arasında içinde ısınana kadar

öpücüğün pervasızlığı. Onu pencerenin soğuk camı ile Kaleb'in vücudunun sert çıkıntıları arasına sıkıştıran bir öpücük, Kaleb'in bir eli hâlâ boğazındaydı.

Ölümcül sahipleniciliğinin fiziksel hatırlatıcısı, ikisini de tüketmekle tehdit eden yangının üzerine soğuk su dökmek için hiçbir şey yapmadı. Kaleb artık üşümüyordu, teni yakacak kadar sıcaktı, başının üzerinde tuttuğu kolu onu kaçmak istemediği bir hapisaneyeye hapsetmişti. Ellerini Kaleb'in saçlarının arasına sokarak onu kendine doğru çekti ve onu şok etmesi gereken vahşi bir tutkuyla dişlerini Kaleb'in alt dudağına geçirdi.

Olmadı. Çılgınlıkta değil.

Adamın eli, hareketini yinelemeden önce kızın boğazında bir parça sıkılaştı ve kız, ilkel okşayışın vücudunda yarattığı elektrik yanığı karşısında çığlık atmak istedi. Çok fazlaydı, bu çok erkendi ama duramıyordu, onu bırakmaya dayanamıyordu. Mutfak fayanslarına çarpan bir şeyin sesi göğsünün kabarmasına neden oldu. "Kaleb?"

"Önemli bir şey değil." Adamın ağzı bir saniye sonra yine onunkinin üzerindeydi, omuzlarının kaslı genişliği odanın geri kalanını onun görüş alanından gizliyordu ... ama bir şey evi titretecek kadar şiddetle duvara çarptığında bunu hissetti.

Ağzını geri çekerek adamın göğsünü itti.

Kıpırdamadı, yüzündeki ifade onun mantıklı olup olmadığından emin olamamasına neden oluyordu, gözleri doğada hiç görmediği kadar derin bir siyahla parlıyordu. Sadece labirentin en karanlık, en çarpık girintilerinde.

Bölüm 18

"KALEB, BİR ŞEYLER "

İfadesi değişmedi, elmacık kemiklerindeki tutkunun kızarıklığı ve sabah güneşinin ışığında omuzlarında parıldayan ter, onun sertliğini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Parmaklarıyla karıştırdığı saçları bile onu daha tehlikeli, acı gerçeği ortaya çıkarmak için maskesini çıkarmış bir avcı gibi gösteriyordu.

Nefesleri hâlâ kısa ve sığdı, adam tekrar ağzına sahip olmak istediğinde parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı, adamın bağımlılık yaratan sıcaklığı göğüslerine bastırdı. Bu, yoğunluğu bakımından şaşırtıcı bir özdenetim gerektiriyordu; bu adam onu kölesi yapabilir, bedenine hükmedebilirdi. "*Kaleb.*"

Başparmağını bir kez daha nabzının üzerinde gezdiren adam sonunda onu serbest bıraktı ve yüzünü odaya döndü. Sahara etrafına baktı ve gözlerinin açıldığını hissetti.

Oda .

Kanepenin karşı duvara çarpması, ikisini de pençesine almış olan arzuyu nihayet kırmıştı. Mobilya parçası duvarda bir delik açmıştı ama en kötüsü bu değildi. Yaslandığı pencere dışında odadaki her bir pencere örümcek ağı gibi öylesine derin kırıklarla kaplıydı ki, sanki bir nefesle kırıklar düşecekmiş gibi hissediliyordu; zemin *dalgalanmıştı* büyük bir masa mutfığa açılan geniş kapının yanında, sanki kapıya fırlatılmış da içeri girememiş gibi kıymıklar halinde duruyordu.

"Bir öpücük," diye fısıldadı, telekinetik gücünün verdiği hasarı klinik bir gözle inceleyen Kaleb'in profiline bakarken. "Bir öpücük."

Vücudunun üst kısmı güneş ışığıyla parlayan Kaleb yüzünü ona doğru çevirdi. "Kalkanlarımı geliştirmem gerekecek, temasın yoğunluğu karşısında başarısız oldular."

Sahara titreyen bir nefes verdi, göğüsleri ağırlaşmıştı ve neredeyse acı veriyordu. "PsyNet'te güvende misin?" Eğer kalkanları zihinsel düzlemde başarısız olursa, zihni, onu korumak için kalkanlarını genişletmeden önce onunki kadar savunmasız hale gelecekti. "Eğer yaşadıklarımızdan herhangi biri sızarsa-"

"Hiçbir ihlal olmadı." Adam yüzünü ona dönmeden önce bir süre durakladı, ellerinden biri hafifçe çenesinin yan tarafını kavradı, gözleri kara bir cehennemdi. "Daha fazlasını istiyorum."

Araya girdiği için tahrikinin yatışmadığını fark edince hazırlıksız yakalanan Sahara'nın dudakları bir nefesle aralandı. Kaleb bu sessiz daveti kabul etti ve Sahara'yı cama bastırırken ağzını onun ağzına dayadı, ereksiyonu sert bir taleple Sahara'nın karnına bastırıyordu. Adamın eli göğsünü örtmek için kalktığında Sahara inleyerek adamın dilini emdi... ve dünya cam parçalarına dönüştü, pencereler parıldayan ölümcül bir kar yağmuru içinde patladı.

* * *

KALEB, Sahara'ya tek bir cam kırığı isabet etmeden önce onu terasa çıkarmıştı. Gözleri kocaman olan Sahara, cam parçalarının odanın ortasında çarpışmasını ve ardından garip bir müzik eşliğinde yere düşmesini izledi. Bu manzarayı görmezden gelen Kaleb, bakışlarını Sahara'nın dudaklarındaki kaygan ıslaklığa kilitledi.

Tek bir düşünceyle onları yatak odasına götürebilir, onu çıplak bırakabilir, ten tene teması sağlayabilirdi.

"Kanaman var." Sahara'nın parmak uçları, birkaç kıymığın isabet ettiği omuzlarında gezindi.

Kan. Mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla kanamıştı.

Hafızanın soğuk fısıltısı, camın yapamadığını başarmış, ona dışarıdan gelen bir sesin verebileceği zararı hatırlatmıştı.

kontrolden çıkmış Tk. Parmaklarını onun kollarını serbest bırakmaya zorlayarak, parmaklıkların arasından dışarıya ve vadiye bakmak için arkasını döndü, hava tenine karşı serindi, güneş henüz tam gücünde değildi.

Her nefeste bir başka neden ortaya çıkıyordu. Kontrol ettiğinde hem PsyNet'inin hem kişisel kalkanının yaridan fazlasının yok olduğunu gördü. Çökmemişlerdi, çekirdeğinden dışarı doğru teker teker patlamışlardı. Ölümcül bir arıza değildi, dış kalkanlarından üçü sağlam duruyordu ... ama yakındı. Çocukluğundan beri hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Birkaç dakika daha geçseydi, yetenekleri .

"Bu çok tehlikeli." Sahara onun yanına geldi ama dokunmaya çalışmadı, kazara teması önlemek için aralarında yeterince mesafe bıraktı. "İkimiz için de."

Kalkanlarını çoktan yeniden inşa etmiş olan Kaleb, kollarını iki yana açarak demir parmaklıkları kavramak için uzandı. "Asla risk altında değildin." Etrafına yerleştirdiği obsidyen kalkan zapt edilemezdi.

Kendisinin obsidyen olamamasının nedeni de bu geçirimsizlikti. Bu onu Ağ'ın veri akışlarından koparırdı, ölümcül bir körlük olurdu. Şimdi, yenilenmiş kalkanları maksimum güce ulaşmadan kırılmıştı, Sahara'nın yakınlığı sorunluydu. Zihninde izole bir yer belirleyerek, "Bir saat içinde döneceğim," dedi ve ışınlandı.

* * *

SAHARA Kaleb'i durdurmaya çalışmadı, oturma odasına bakmak için döndüğünde camın parıltısı neden ondan uzaklaşması gerektiğini yeterince kanıtlıyordu. Kırıklar tarafından kırılan ve yıkımdan güzellik yaratan güneş ışığına bakarken, sırtını terası çevreleyen demir parmaklıklara yasladı.

"Hiçbir zaman risk altında değildin."

"Öyle değil miydin?" diye fısıldadı, teslimiyetinin çılgınlığını düşünerek. Karanlıkta ne kadar uzağa yürüdüğünü fark ettikten sonra bile,

Adamın sesindeki insanlık dışı ürpertiye duyduktan sonra bile, onu öpmeden önce bakışlarındaki hesaplamayı gördükten sonra bile, içinde yaşayan ihtiyaç öfkesine teslim olmuştu.

Ve onun içinde.

Kaleb öpüşmeye hesaplanmış bir amaçla başlamış olabilirdi ama sonunda onun çılgınlığına ortak olmuştu, vücudu onunki kadar tahrik olmuş, zihni onunki kadar köleşmişti. Parmakları titreyerek saçlarını geriye itti ve şezlonga oturdu, gözleri terası oluşturan pürüzsüz ahşap kalasalara dikilmişti. Kaleb'e duyduğu bu saplantılı ihtiyaç sağlıklı değildi, hele ki ona duyduğu güven bilinçli olarak hatırlayamadığı bir geçmişten kaynaklanıyorsa.

Daha da fazlası, kim olduğunu, kim olduğunu bilmediğinde ol.

Kaleb döndüğünde hâlâ oradaydı, çalışma odasının kapısından terasa doğru yürüyordu. Duş aldığı, kanını ve terini yıkadığı belliydi. Saçları yerli yerindeydi, takım elbisesinin pantolonu boğazındaki ipek kravatla aynı renkte, canlı bir siyahtı ve beyaz gömleği vücudunun üst kısmını kaplıyordu. Evde sık sık yaptığı gibi kollarını geriye katlamamıştı. Onun yerine kol düğmeleri bileklerinde parlıyordu.

Maske tekrar yerine takılmıştı.

"Hasar onarımını organize ettim," dedi ellerini pantolonunun ceplerine sokarken. "İnsan mürettebata işi bitirmeleri için zaman tanımak amacıyla yarın birkaç saatliğine yerinizi değiştirmem gerekecek."

Yaşananların acımasızlığı karşısında vücudu bir tür şok geçiren Sahara, Kaleb'de de aynısından bir parça bulmaya çalıştı ama başaramadı. "Eviniz hakkındaki bilgileri satacaklarından korkmuyor musunuz?"

"Hayır." Bunu, insanları herhangi bir parasal teşvikin hafifletebileceğinden çok daha fazla korkuttuğunu bilen bir adamın acımasız güveniyle söyledi.

Güneş tepesinde parlarsa da kollarındaki küçük tüyler ürpertici bir uyarıyla yükseldi. "Burada düşünemiyorum," dedi, parıldayan cam kırıkları gözüne çarpmaya devam ediyordu, terasın etrafındaki parmaklıklar aniden boğucu bir hal almıştı. "Sahil. Beni sahile götürür müsün?"

Suyun ıssız vardıkları anda ayakkabılarını tekmeledi, uçsuz bucaksız ufuk kaburgalarının etrafındaki zincirleri çözdü. Deniz havasını içine çekerek kot pantolonunu sıyırdı ve sığ sulara daldı, düşünceleri dalgaların inciklerine her vuruşunda sakinleşiyor ve duruluyordu. Uzun bir süre sonra, kararını vermiş bir halde, güneşin ısıttığı kumların üzerine, vücutlarının birbirine değmemesine özen göstererek onun yanına oturdu.

Evde öğrendiği gibi, Kaleb'i saran buz yok edilemez değildi. Ve eğer yine buza çarparsa, o da onunla birlikte düşecekti. Akılcı ve mantıklı düşünceleri ne olursa olsun, suyun içinde dururken kabul ettiği bir şey vardı: Kaleb öylesine içgüdüsel bir bağımlılıktı ki, onu kontrol etmeyi asla umut edemezdi. Hele ki onları birbirine bağlayan geçmiş lekeli bir serap olarak kaldığı sürece.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi sessizce. "Ama önce bana PsyNet'te neler olduğunu anlatman gerekiyor." Yakın gelecekte psişik ağa kendi başına girecekse bu bilgiye sahip olması çok önemliydi.

* * *

KALEB, kontrolünü önemli ölçüde kaybetmesinin yarattığı serpintiyle başa çıkmaya hazırdı ama bu beklemediği bir soruydu. Yine de onu gerçeklerden korumayı düşünmedi bile. Sahara'nın gücü tartışılmazdı; yedi yıllık esaretten sağ çıkmıştı ve ondan önce de bir canavardan ve onun çırağından kurtulmuştu.

"İki cepheden saldırıya uğruyor," dedi, zihninin duvarları yumuşak kadın etine batarken yontulmuş bir bıçağın görüntüleriyle kayıyordu. "Saf Psy ilk ve bariz saldırgan ama daha tehlikeli olanı, uzun vadede, Ağ'ın psişik dokusunun çürüyüp ölmesine neden olan bir hastalık."

Onun ilgisini görünce tüm detayları anlattı ve ekledi: "Bir Psy konağında, enfeksiyonu zihinsel bozulmaya yol açar, dahil olmak üzere.

şiddet salgınları ve nihayetinde ölüm."

İfadeli yüzü, sonuçlarını düşünürken hiçbir şey saklamıyordu. "Biziz," dedi, zekâsı her zaman olduğu gibi keskindi. "Ağ, ırkımızın zihninden yaratıldı ve biz temel bir seviyede kırıldık." Gece yarısı mavisinde hüznün vardı. "Eğer bu Ağ çapında bir sorunsu, enfeksiyondan arınmış görünen bölgelerde bile daha ince yollarla kendini gösteriyor olmalı."

Başkalarının, hatta daha iyi bilmesi gereken insanların bile aylarca maruz kaldıktan sonra göremediklerini bir dakika içinde anlamıştı. "Giderek daha masum hale gelenler var" -neredeyse çocuksu-"diğerleri ise gelecekteki saldırıları, Sessizliği daha iyi bir seçim gibi gösteren delilik ve seri cinayetleri gölgede bırakacak ölçüde sapkın ve karanlık hale geliyor."

Sahara kollarını kaldırdığı dizlerinin etrafına doladı. "Bu kötü bir şey ama enfeksiyonun Ağ'ın psişik dokusuna yaptığı şey kadar kötü değil."

Kaleb hiçbir şey söylemedi, rüzgâr saç tellerini yüzüne ve koluna doğru savururken dikkati saçlarının kokusundaydı.

"Eğer çürüme yeterince zayıf nokta yaratırsa," diye fısıldadı, "Ağ parçalanacak ve sonunda çökecek. *Herkes* ölecek."

"Parçalanmayacak, çökmeyecek." Eğer çökerse, Sahara ölecekti ve bu kabul edilemezdi. "Bütünlüğünü korumasını sağlayacak güce sahibim."

Sahara Kaleb'i neyin harekete geçirdiğini anlamaya başlamıştı bile. "Kontrolü tamamen ele geçirmeyi planlıyorsun." Dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu -Kaleb karanlığın bir avatarıydı, bütün bir halkın kaderini emanet edebileceği doğru bir adam değildi. Ama onun mantığına karşı çıkamazdı; gücü çok büyüktü. Her enfeksiyonla, her santim çürümeyle daha da yaklaşan hesaplaşma gününden ırklarını kurtarabilecek tek kişi o olabilirdi. "Bununla ne yapacaksın?"

"Buna henüz karar verilmedi."

Soğuk ter boncukları omurgasından aşağı yuvarlandı ve aniden, ikisini de kara buza gömebilecek bir saplantının işareti olarak aldığı sahiplenme beyanı tamamen başka bir şeydi. "Beni yüzden istiyorsun, değil mi?" dedi, acısı o kadar derindi ki ne adı ne de sonu vardı. "Ne yapabileceğimi biliyorsun."

Kaleb suyun üzerinden baktı, profili güneşle aydınlanmıştı. "Neler yapabileceğini hep biliyordum." Çocukluğundan beri onun ince bedeninde saklı olan büyük potansiyelin farkındaydı. "Seni kullanmayacağım ya da incitmeyeceğim." Bu sözü uzun zaman önce vermişti, artık hatırlayamıyordu ama o kendi sözünü tutmuştu.

Sahara onun sahip olduğu gücü, onun için yok edeceği imparatorlukları, döküleceği kanı kavrayamamıştı. Tek gördüğü onun dönüştüğü canavardı. "Sana asla zarar vermem." Her erkeğin bir kırılma noktası vardı ve Sahara da onun kırılma noktasıydı... Yaptığı açıklamanın satranç tahtasında yanlış bir hamle olduğunu, Sahara'nın kendisine olan güveninin sarsıldığını bilse de, Sahara'nın temkinli tavrına daha fazla dayanamadı.

Sahara'nın gözleri ona baktığında sonsuz derinlikteydi, bakışlarının berraklığı maskeyi kaldırıp onun çirkin gerçeğini görmesini sağlıyordu. "Eve gitmek istiyorum," dedi, "Tahoe'ya. Babamın yanına."

Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. "Sana söyledim, sen bana aitsin." Dünyada ona ait olan tek kişi oydu ve bu iddiasından asla vazgeçmeyecekti.

Onları sonsuza dek ayıracak tek şeyi yapana kadar olmazdı.

"Beni asla incitmeyeceğine de söz vermiştin." Bu, az önce yeniden ettiği yeminin sessiz bir hatırlatıcısıydı. "*Bu* -biz- onun içinde eriyip gidiyoruz." Bakışlarını suya çevirdiğinde çenesinin çizgileri . "Senin gölgende olmam gereken kişi olamıyorum. Bir gün uyandığımda içimde sana duyduğum ve akıl sağlığımı bozan bu şiddetli ihtiyaçtan başka bir şey kalmadığını görmekten korkuyorum."

İçindeki soğuk boşluk, Karanlık Zihin'le konuşan ve Tatiana'nın dehşetinden tatmin bulan kısmı, onun itirafında -ikisi de kontrolden çıkmış bir haldeyken onu kendisine nasıl tuttuğunun anısında- onu kendi iradesine boyun eğdirme gücü veren bir teslimiyet gördü. Eğer onu yeterince uzun süre elinde tutarsa, Sahara her yönüyle onun olacaktı. Ama boşluk olan, acımasız ve vicdansız parçası bile bir şeyi biliyordu: Geriye kalan kadın artık Sahara olmayacaktı, onun öldürülmesi sessiz bir boğulma olacaktı.

"NightStar'ın senin için güvenli olacağının garantisi yok," dedi, telekinezisi bağlarından kurtulmakla tehdit ederken dalgalar artan bir güçle kıyıya çarpıyordu. "Faith'e yaptıkları hakkında şüphelerin vardı."

"Babam, onu şimdi hatırlıyorum." İkisine de ulaşacak kadar güçlü bir şekilde kuma çarpan bir dalganın sıçramasına karşı gözlerini kırptırdı. "O sadece bir isim değil, asla sadece bir genetik donör olmadı. Beni özlerdi."

Gömleğindeki su lekelerini gören Kaleb, oturma odasını kaplayan cam parçalarını hatırladı. "Baban Sessiz." Konuşurken, uyumsuzluğu en yüksek seviyede açtı ve ifadesiz bir sessizlik içinde taşıdığı sinir bozucu bir acıyla vücudunu sarstı. Sahara yanında oturup uzaklaşmak isterken ölümcül kontrolünü kaybetme riskini göze alamazdı. Acının kendisi Tk-no'yu durdurmak için hiçbir şey yapmadı, sadece gitmesine asla izin veremeyeceğini hatırlattı.

Eğer onu öldürürse, gerçekte bir kâbusa dönüşecekti.

"Sessiz olabilir," dedi Sahara, zihni sayısız çocukluk kazasından sonra onu kaldırıp tozunu alan büyük bir adamın görüntüleriyle doluydu, "ama ben onun için biyolojik bir mirastan daha fazlasıydım." Önündeki dalgalar agresifliğini koruyordu ama artık şiddetli değildi ve yanındaki Tk'nın yine kara buzu bulunduğunu biliyordu. Derisinin altında tutkulu bir öfke kabarıyordu, nefreti onu mantığa açık hale getirebilecek uzaklığa yönelmişti.

"Babam bana özenle davrandı" -Kaleb'e uzanmamak için kendi bileklerini sıkıca kavradı- "bilinen tek yeteneğim Gradient'teki konumumun çok altında bir seviyede geri görüş iken bile. Bana bir kez bile hayal kırıklığı olduğumu hissettirmedi. Hayatım boyunca onun için önemli olduğumu biliyordum."

Kaleb sessiz kaldığında ona bakarak, rüzgar saçlarını yüzünden savururken, "Beni aradı mı?" diye sordu.

Kaleb'in gözleri suda kaldı, bakışları o kadar mutlak bir karanlığa bakıyordu ki ne gördüğünü hayal bile edemiyordu. "Evet. Leon Kyriakus kaybolduğun günden bugüne kadar NightStar araştırmasına liderlik etti."

Umut içinde yaşam mücadelesi veriyordu. "Tatiana artık değil" - karnındaki kıpırtıyı bastırmak için mide kaslarını sıkıyordu- "ve ailemden kimsenin ona sempati duyduğuna inanmak için hiçbir neden yok. NightStar birbirine çok sıkı bağlı bir klan." Öyle olmak zorundaydılar. Öngörü, grubun desteği olmadan bireyin hayatta kalmasına izin veren bir yetenek değildi. "Faith'i satmış olsalar bile" - bunu düşünmek acı veriyordu- "bu bir kâr güdüsü olduğunu gösterir. Yeteneğimi bir başkasına vermenin *hiçbir* ekonomik avantajı olamaz."

Onu kendi malı olarak gören ölümcül Tk'dan yanıt gelmedi.

"Eve gitmek istiyorum Kaleb," dedi tekrar ve dalgaların öldürücü bir hal almasını izledi.

Bölüm 19

SAHARA manzaranın muhteşem olduğunu, suyun karanlık bir müzik olduğunu **düşündü**. Kanında korku yoktu çünkü aptalca da olsa, ona zarar vermeyeceğini söylediğinde ona, bilinçaltının güvenli gördüğü ve bedenini köleleştirme gücünü elinde tutan bu büyüleyici ve ölümcül erkeğe inanmıştı. Güzelliğinde akıldan çıkmayan bir sertlik vardı, sanki saf demirden yontulmuş gibiydi, ama bu sadece baştan çıkarmayı daha da kötüleştiriyordu - çünkü onun için yanıyordu, başkası için yanmadığı gibi.

"Babamın mutfağında oturmak istiyorum," diye fısıldadı dalgaların savurduğu tuzlu suların tadına , "ve benim olan yatakta istiyorum." Artık bir zamanlar babasıyla küçük, temiz evi paylaşan genç kız değildi ama o genç kızlık hali, kim olabileceğine dair sahip olduğu tek şablondur. Bu onun başlangıç noktasıydı.

Kaleb'in yanıtı neşter keskinliğinde ve bir o kadar da soğuktu. "Kalkanların kâğıt kadar ince."

"Evet." Umutsuzca ona sarılmak, ikisine de yapılanların adaletsizliği karşısında çığlık atmak isterken, elleri uyuşma tehlikesi geçirene kadar kendi bileklerini sıkıca kavradı. "Kırılmış sessizliğimi ve zayıflıklarımı gizlemek için yardıma ihtiyacım olacak."

"Benden sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Bir seri katilin çırağı olduğunu itiraf eden ve onu medeniyetten uzak bir evde tutsak tutan bu adamın bu isteği gülünçtü ama yine de "Evet" dedi.

Aldığı riskten dolayı kalbi güm güm atıyordu, ama artık temas açlığına karşı koyamıyordu, parmaklarını adamın ön koluna dokundurdu, bir yara izinden çok bir damga olan izin tam üstüne, ince ve

Gömleğinin hafif nemli pamuğu, parmak uçlarıyla izlediği kabarık çıkıntıları gizleyecek kadar kalın değildi.

Ona canı yanana kadar o izi sormak istiyordu ama ne zaman soru sormak için ağzını açsa, kalbi diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksek sesle çarpmaya başlıyor, boğazı kesilme tehlikesi yaratacak kadar sert ve pürüzlü bir kumla kaplanıyordu. Bu geçmişin anahtarıydı, o korkunç damga, ama zihninin henüz çevirmeye hazır olmadığı bir anahtardı.

"Bana her an ulaşabilir, beni alabilirsin." Bu basit bir gerçektir, gücü muazzamdı ve özgürlüğü için savaşırken bile görmezden gelemeyeceği bir şeydi.

Kendi gücü de bir o kadar büyüktü... ama verdiği karar ne kadar mantıksız olursa olsun, bunu Kaleb üzerinde kullanmayacaktı. "Tek istediğim," dedi o sessiz reddediş kanında şarkı söylerken, "bana olmam gereken kişi olmam için zaman vermen." Bu kırık dökük suret yerine. "Bu kadar kırılmış olmak acı veriyor."

* * *

KALEB yedi yılını acımasız bir odaklanmayla onu arayarak geçirmişti ve şimdi ondan kendisini özgür bırakmasını istiyordu. Bir kez daha boşluk, tehlikeli bir şekilde dengesiz olduğunu bildiği, sadece iradesinin gücüyle kontrol altında tuttuğu parçası, ilkel bir olumsuzlukla karşılık verdi.

Benim. O benim.

Başka hiç kimsenin onun üzerinde hakkı yoktu.

Ancak bu dengesiz parça, Sahara söz konusu olduğunda delicesine korumacıydı ve onu tutmanın onu kırmak anlamına geleceğini çoktan kabul etmişti. Onu bırakmak zorundaydı. Onun minnettarlığı, diye mırıldandı zihninin mantıklı ve çıkarıcı kısmı, aralarındaki embriyonik yeni bağı güçlendirmeye hizmet edecekti. Şimdiden ondan yardım istemişti - eğer doğru oynarsa, her zaman ilk önce ona dönecekti.

Onun güvenliğine gelince, NightStar yeterince güvenliydi. PsyClan delilerini hapsedebilirdi ama bunu parçalanmış kâhinlere kaliteli bir yaşam sunmayı amaçlayan sakin bir ortamda, asla yalnızlık içinde kaybolmadıkları ve asla kendilerine zarar verme riski taşımadıkları anlamına gelen bir bakıcı rotasyonu ile birlikte yapıyordu. Klanın lideri Anthony Kyriakus sadakatten anlıyordu; en ünlü ilticacıları da dahil olmak üzere hiçbir NightStar alenen kurumaya terk edilmemişti. Bu nedenle, Sahara'nın bozulan Sessizliği şirket içinde not edilecek ve titizlikle halkın gözünden uzak tutulacaktı.

"Seni korumaya devam edeceğim." Kendi gücü muazzamdı ama Tatiana'nın da keşfettiği gibi, NetZihin ve KaranlıkZihin'in kaynakları da emrindeydi. "Hiç kimse zihnine giremeyecek."

Sahara başını salladı, profili rüzgâr ile savrulan kum tepelerinin arka planında narındı. Yalnız, ıssız. Hiç düşünmediği bir şekilde ve belki de ona dayanılmaz acılar çektiren bir şekilde. "PsyNet'ten sürekli ayrı kalmakla ilgili sorun yaşıyor musun?" diye sordu, kendi kalkanları kâğıt kadar inceyken onu kalkanlarından kurtarmanın sırtına bir hedef tahtası çizmek olacağının bilincindeydi.

Saf Psy onu bozuk Sessizliği içinde bir iğrenç olarak tanımlardı ve bir de diğer yırtıcılar vardı. Bununla birlikte, Tatiana'nın kafesinin yaptığı gibi ayrılık zihnini aç bırakıyorsa, tehdit oluşturan herkesi basitçe ortadan kaldırırdı. Çok geçmeden insanlar Sahara'ya zarar vermeye kalkışmanın ölüm fermanlarını imzalamak anlamına geldiğini anlayacaktı.

"Hayır," dedi, parıldayan siyah kumu parmaklarının arasında oynatırken, böyle bir duyguya bir süredir ulaşamayan birinin konsantrasyonu ile. "Kendi kalkanlarım tam olarak güçlenene kadar senin kalkanlarının içinde kalmak benim için daha güvenli ve sağlıklı." Açık ve derin bir şefkat içeren bir gülümseme ona yöneldi. "Ve yalnız değilim - sen de oradasın, ama asla izinsiz girmiyorsun, asla senin olmayan bir şeyi almıyorsun."

Ruhunun en karanlık yerinde, kan ve ölümlü kaplı kısmında bile, onu ihlal etme fikrinden geri çekildi. "Sen aksini söyleyene kadar kalkanları koruyacağım."

Sahara gece mavisi gözleriyle onu izliyordu ve Sahara onun duruşunu şekillendiren çirkinliği görüp görmediğini merak ediyordu. Görmemesi onun için daha iyiydi. Bazı anılar silinemezdi, bazı ahlaksızlıklar unutulamayacak kadar iğrençti. Kaleb empati ve acıma kapasitesini kesip atarak hayatta kalmıştı.

Sahara aynı seçimi yapmak için yaratılmamıştı ve bu yüzden anılar onu canlı canlı yiyecekti. "Yapma," dedi. "Pişman olacaksın."

"Asla yapmam," diye yumuşak bir cevap verdi. "Asla yapmam."

Bir parçası, diye düşündü bir kez daha, bıçağın etine saplandığı ve kanın tenine bulaştığı geceden önce ona verdiği sözü hatırladı. Ve Sahara ona verdiği hiçbir sözü tutmamıştı. Bunu yapan oydu, ihaneti affedilemezdi.

Göz temasının samimiyetini korumaya devam eden Sahara, onun için olduğunu bildiği unutulmaz bir hüznü taşıyan bakışlarıyla, parmaklarını tüy kadar hafif bir okşamayla çenesine dokundurdu ama konuştuğunda, "Tatiana benimle ilgili gerçeği başkalarıyla paylaşmış olabilir - şimdilik PsyNet'ten uzak durmam için bir başka neden."

"Seni ona götürebilirim." Tatiana'yı Sahara'ya işkence ederek elde etmeye çalıştığı yeteneğin gücüne maruz bırakır. "Ona ne istersen yapabilirsin."

"O kadına hiçbir şekilde dokunmak istemiyorum, psişik düzlemde bile. O bir şeytan." Tiksintiyle dolu, hızlı, sivri kelimeler. "Benimle her zaman çok soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde konuşurdu ama muhafızlar onun emirlerini yerine getirdiklerinde-" Sözlerini acımasız bir anilikle kesti, kelimelerinin kenarları yırtılmıştı.

"Sana ne yapıldığını öğreneceğim," dedi, onun yüzünden, Tatiana'ya ve Sahara'yı almak amacıyla evine girmeye cüret eden muhafıza yaptıkları yüzünden kendini durdurduğunu biliyordu. "Bana söyleyen de söylemesen de."

Sahara çenesini dikleştirdi, yüz ifadesi artık perili değil ama sertti. "Seni karanlığın daha derinlerine itmeyeceğim."

Ona çok geç olduğunu, ilk tanıştıklarında da çok geç olduğunu söylemedi. Çünkü Sahara o zaman ona inanmak istememişti ve şimdi de inanmak istemeyecekti. O böyle ,

Gerektiğinde cinayet işlemekten çekinmeyen bir adam olduğu için.

Bakışlarını kıyıya vuran rüzgârlı dalgalara çevirerek, "Seni eve götüreceğim," dedi. Ayağa kalktı ve üç hafta önce güncellediği bir görüntüyü bulmak için hafıza bankalarına erişti. Telekinetiklerin çoğuna doğal gelen zihinsel bir numara olan geri getirme basitti ve bir saniye sonra kendine özgü bir çentik desenine sahip bir ağaç gövdesi görüntüsü zihninin ön saflarındaydı.

"Bekle," dedi Sahara ayağa kalktığı anda ve yeteneğinin düşük seviyeli uğultusunu etkinleştirerek bir test 'port'u yaptı. Gece karanlığında, Leon Kyriakus'un evinin arkasındaki ağacın yanında, bir düşünce ile bir sonraki düşünce arasında belirdi; ağaç, bu topraklara asla ayak basmaması gereken bir Tk için gizlenmeyi sağlayacak kadar büyüktü. Ama o ayak basmıştı ve bunu yaparken de Sahara'nın hayatının akışını değiştirmiş, onu acı ve yalnızlıkla renklendirmişti.

NightStar yerleşkesinin kenarındaki bakımlı ev sessiz görünüyordu ama Leon'un çalışma odası olduğunu bildiği odada bir ışık parlıyordu.

Sahara'ya dönerek, "Hazır mısın?" dedi, boşluk yapmak üzere olduğu şeyi reddettiğini haykırırken, delilik onu altına çekmekle tehdit ediyordu.

Elini onun elinin içine kaydırmadan önce derin bir nefes aldı. "Sana ulaşabilecek miyim?" Soru sessizdi, eli onun elini sıkıyordu.

"İstediğin zaman." Telepatisi acı verici derecede güçlüydü, diledikleri gibi konuşmalarına izin vermek için kendi yeteneklerini güçlendirecekti. "Herhangi bir aşamada kendinizi risk altında hissederseniz, aramanız yeterli. Ben gelirim." Her zaman onun çağrısına gelirdi.

Beklenmedik bir belirsizlik, yutkunurken boğazı hareket ediyordu. "Ya kırık Sessizliğim yüzünden klan beni evlatlıktan reddederse?"

"Faith'i evlatlıktan reddetmediler ve yedi yıldır aradıkları bir aile üyesi söz konusu olduğunda bunu yapmaları pek olası değil." Nefesi titrediğinde, "Tek bir kelime edersen seni dışarı çıkarırım," dedi. Mesafesini korumak belki de imkânsız bir şeydi.

Nabızı boğazında çırpınırken başını salladı. "Hadi gidelim."

Işınlanmayı o ince el onunkinin etrafında kıvrılmışken yaptı, bağlantı zaten ham olan sinir uçlarının kanamasına neden oldu. Sahara'yı kendisine daha da yakınlaştırmak için seksi kullanmayı planlamış olsa da, teni tenine değen Sahara'nın, tadı vücudunda uyuşturucu etkisi yapan Sahara'nın üzerinde samimi bir dokunuşun -her türlü uzun dokunuşun- yaratacağı acımasız etkiyi fark etmemişti. Diğer herkese her zamanki gibi dengeli görünebilirdi. Ama öyle değildi. Ve Kaleb'in güç seviyesi söz konusu olduğunda bu yıkıcı olabilirdi.

Sahara'nın parmakları tuttuğu yerde esneyerek bir başka küçük kırılmaya, başlattığı uyumsuzlukta bir başka sıçramaya neden oldu. "Hâlâ burada yaşayıp yaşamadığını kontrol etmeyi hiç düşünmedim. Bu birim bir ebeveyn ve çocuk içindir, tek başına bir adam için değil."

"Öyle." Kaleb, Leon Kyriakus'un biricik kızının eve dönmesini beklemekten hiç vazgeçmediğini biliyordu. Uygun bir süre duraklamamış, ardından genetik mirasının yerini alacak başka bir dölleme ve gebe kalma sözleşmesi düzenlememişti. Odasını temizlememiş ve eşyalarını atmamıştı. Ve onu aramayı hiç bırakmadı.

Ebeveyn sadakati konusunda hiçbir deneyimi olmayan Kaleb'in, Leon'un çocuğundan asla vazgeçmeyeceğini kabullenmesi yıllar almıştı ve Leon'un onu ilk bulan kişi olması durumunda, onu kesinlikle Kaleb'e teslim etmeyecekti. Kanlı bir savaş olmadan olmazdı. Böyle bir sadakat Kaleb'in saygı duyduğu bir şeydi ve Leon'un *kızını* görmesine izin vermek için her türlü niyeti vardı - Kaleb'e bu dünyadaki hiçbir güç tarafından koparılamayacak bir şekilde bağlandıktan sonra.

Stratejisinde hesaba katmadığı tek şey, Sahara'nın ruhundaki en büyük, en derin çatlak olduğuydu. Onun için başka hiç kimse için yapamayacağı şeyleri yapabiliyordu ama kanatlarını açıp uçabilsin diye gökyüzünü onun için boşaltırken, onu özgür bırakmayacaktı. O ona aitti, her zaman ona ait olacaktı. "Baban," diye ekledi, "son basamağın altındaki küçük oyukta senin için bir elektronik anahtar bırakıyor."

Tekrar görmek için yedi uzun yıl beklediği masmavi gözleri ıslanan Sahara eve doğru bir adım attı ve durdu. "Beni henüz bırakmayacak mısın?"

Sessizce cevap vermek için bir adım öne çıktı.

* * *

Sahara kapıyı çalmak için elini kaldırdığında Kaleb'in avuç içi Sahara'nınkiyle temas etti. Kendini şaşkıncı derecede çaresiz hissetti, kalbi yaptığı hareketle orantısız bir kayıp duygusuyla sızladı ama onun doğru seçimi yaptığını biliyordu. Babası kaçırılan kızını kapısının önünde bulmak üzereydi. Daha fazla stres kaynağı savunulamazdı.

İçeriden gelen bir ses, kalbinin boğazına kaçmasına neden oldu. *Kaleb. Ara ve geleyim. Her zaman.*

Kapı, taşa kazınmış gibi hissettiği bir sözün hemen ardından, ayaklarına altın rengi bir ışık saçarak açıldı, diğer taraftaki adam hafızasındaki kadar uzun ve genişti - babası hiçbir zaman klişeleşmiş Psy sahip olmamıştı. Daha çok, bir keresinde telsizde gördüğü eski moda odunculara benziyordu, yüzü kare şeklindeydi ve saçları koyu kumraldı . Gerçi şimdi birkaç tel gümüşten fazlasını taşıyordu.

Ağzının kenarlarını belirleyen ve gözlerinin köşelerinden yayılan derin oluklar da yeniydi. Bu gözler onunkilerle aynıydı, genetik bir kaza sonucu ailevi bağları açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Boğazını düğümleyerek gözlerine baktığında, bir an için kafa karışıklığı yaşamayı bekledi. Ne de olsa aradan yedi yıl geçmişti ve artık on altı yaşındaki kız gibi görünmüyordu.

"Sahara." Onu kollarının arasına alıp nefes alamayacak kadar sıkı tutmadan önce gözleri kamaşmıştı. Kalbi sevgiyle parçalandı. Hayır, onu bir hazineymiş gibi tutan, kokusu klanın çocuklarını tedavi ettiği kliniğin ve gizlice içtiği kaçak kahvenin karışımı olan bu adam tarafından evlatlıktan reddedilmeyecekti.

Ev kokusuydu.

"Sensin." Sesi boğuklaştığında, yüzüne bakabilecek kadar gevşedi. "Sensin."

"Merhaba, baba." Gözyaşlarının düşmesine izin verdi, boğazını tıkayan düğüm sesini neredeyse duyulmaz hale getirdi. "Ben artık eskisi gibi değilim."

oldu."

"Evindesin. Önemli olan da bu. Ve baban," diye mırıldandı, kendi gözlerinde bir parıltıyla, "o da eskisi gibi değil. Bir çocuğu kaybetmek bir adamı asla geri alınamayacak şekilde değiştirir."

Gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken, sonsuza dek kaybolan yıllara tutunamadığı için ona sarıldı. Orada ne kadar durduklarını bilmiyordu ama onu evin içine çektiğinde Sahara Kaleb'e veda etmek için döndü. Ancak gece ıssız ve yalnızdı, onu eve getiren ölümcül telekinetik sanki hiç var olmamış gibi gitmişti.

Bölüm 20

ADEN, cep telefonu Kaleb Krychek'ten gelen bir aramayla çaldığında Venedik'teydi ve şehirdeki asi Arrow hüccresinin lideriyle görüşmesini tamamlamıştı.

"Perth'teki sızıntının arkasındaki kişinin kimliğini keşfetme konusunda ne gibi ilerlemeler kaydettiniz?" Kaleb sordu ve bu Aden'in daha önce beklediği bir soruydu. Ancak, son kurtarma çabaları dışında, Kaleb son iki aydır alışılmadık derecede sessizdi.

Aden, kardinal Tk'nın o aylarda PsyNet'in uzak bölgelerine girip çıkarken atlattığı tüm Ok kuyruklarını düşünerek, "Dikkate değer," diye cevap verdi. "Adı Allan Dawes ve otuz altı saat önce, tam biz yaklaşıırken, hem fiziksel yaşamından hem de PsyNet'ten kayboldu. Saf Psy içinde daha ileri eğitim almış telepatlar tarafından saklandığı kesin." Bu orta yaşlı erkeği kurtarmayacak, sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti.

Kaleb'in yanıtı, onun da aynı beklentiye sahip olduğunu açıkça ortaya koydu. "Daha önceki emrimi değiştiriyorum. Onu bana getirin. Bay Dawes ile kişisel bir görüşme yapmak istiyorum."

"Ekibin gözetimine girdiğinde transferi ayarlayacağım." Telefonu kapatan Aden, talebi ortağına ilettil.

"Kaleb'in Saf Psy ile çalışıyor olabileceğini düşünüyorsun," dedi Vasic, gözleri çok uzakta olmayan kanaldaydı, sabahın erken saatlerinde sert tabakalar halinde yağan yağmur nedeniyle su kırık bir aynaya dönüşmüştü.

Bulundukları binanın çıkıntısı tarafından sağanak yağmurdan korunan Aden cep telefonunu elinden bıraktı. "Krychek güç peşinde koşuyor," dedi, diğer erkeğin motivasyonları hakkında hiçbir zaman yanılmasına kapılmamıştı. "Eğer Saf Psy Dünya'nın dengesini tamamen bozmayı başarırsa

Mevcut güç yapısı, sadece Krychek'in doldurabileceği kadar güçlü bir boşluk bırakacaktır."

Vasic uzun bir süre sessiz kaldı, yağmurun kanal suyuna çarparken çıkardığı ses gök gürültüsünü bastırıyordu. "Krychek," dedi sonunda, "Ağ'ın kontrolünü tek başına ele geçirecek güce sahip."

"Ama o zaman," diye belirtti Aden, "onu elinde tutmak için savaşıması gerekecekti."

Liderliğe bir kurtarıcı, bir kahraman olarak gelmek çok daha iyidir."

Vasic başını salladı. "Onu izliyoruz. Gerekirse çift kardinal bile öldürülebilir."

Aden bu kararın verilmesi halinde Krychek'i gafil avlamak için tek bir şansları olacağını biliyordu. Başarısızlık tüm ekip için ölüm anlamına gelirdi. "Onu izleyeceğiz," diye onayladı, yağmur eğilerek ayaklarının dibindeki zemine vurup siyah savaş botlarının üzerine damlacıklar saçarken.

Bölüm 21

SAHARA dönüşünü daha iyi bir zamana denk **getiremezdi**.

O gece ne onun ne de babasının uyuması söz konusuydu, ikisi de birbirlerini gözlerinin önünden ayıramıyorlardı.

Ertesi sabah babası ona, "Bugün tıp merkezindeki görevimden izinliyim," dedi. "Kimse beni aramaya gelmeyecek."

Sessiz bir anlaşmayla içeride kaldılar ve amcası ve NightStar'ın başı Anthony ile konuşmak zorunda kalacakları anı ertelediler. Sayısız konuyu tartışmalarına rağmen, babası sondaj soruları sormadı, konuşmak istemediği şeylerden bahsetmesi için onu zorlamadı.

Onu eve getirdiği için çok mutluydu.

Aileden ve klanın yetenekli ve sorunlu F'ler söz konusu olduğunda şaşırtıcı yeni protokoller belirlemesine yol açan dünyadaki değişikliklerden bahsettiler. "Faith'in ilticası bize Sessizlik'in başlangıcından sonra bize verilen kurallara uymakla hata ettiğimizi öğretti."

Sesi kasvetliydi, ikisi için hazırladığı besleyici içecekten bir yudum içti. "Bir sıhhiyeci olarak, attığımız adımların F'ler için zihinsel bozulma riskini azalttığına gerçekten inanıyordum. Anthony de öyle. Bu yüzden Faith'in olduğu gibi eğitilmesine izin verdi. Onu ve tüm F'leri engellemeyi amaçladığımız deliliğe doğru sürüklemiş olabileceğimizi öğrenmek ... ailenin temellerini sarstı."

Sahara bu konuda babasına başka hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu; özünde gerçek bir şifacıydı, "önce zarar verme" şeklindeki insan yeminini uzun zaman önce benimsemişti.

ofisine gitti. "Çok şey kaçırdım," dedi, öfkesi parlıyordu ve kanında yeni bir uyanış vardı. "Benden çok şey çalındı."

"Önünde uzun bir hayat var," dedi babası, elini onunkinin üzerine kapatarak. "Ayrıca bir baban ve yolun her adımında seni destekleyecek bir PsyClan'ın var."

Babasının, gözleri kendi teninin çilli krem rengindeyken, özellikle gölge yeteneğinin keşfedilmesinden sonra, onunla her zaman rahatça iletişim kurduğunu fark etti. Ona asla cüzzamlı muamelesi yapmamıştı ve bunu yaparken de insanlık duygusunu korumasına yardımcı olmuştu. Kaleb de merak duygusuyla fark etti ki, onun oluşturduğu riskin her zaman farkında olmasına rağmen, dokunuşunu asla reddetmemişti.

"Yapma. Pişman ."

"Asla yapmam."

Cevabı değişmemişti, asla değişmeyecekti ama günün soğuk ışığında incelendiğinde, reddinin katıksız duygusal öfkesi bir gizemdi. Güç dengesini temelden değiştirecek olsa da, yeteneğini onun üzerinde kullanmayı bir kez bile aklından geçirmemişti. Bu fikir bile midesini bulandırmıştı.

"Anıların," dedi babası, içgüdüsel tepkisini yarıda keserek. "Ne kadar zarar görmüşler? Olabilecek tıbbi telepatlar var-"

"Hayır," diye araya girdi. "Kafamın içinde kimseyi istemiyorum." Babasının hemen başını sallayarak anlayış göstermesi üzerine, "Ve neredeyse her şeye sahibim," diye ekledi. Bu bir yalandı ama en büyük, en önemli parçanın eksik olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi?

Kaleb adında bir parça.

Saatler sonra nihayet yorgunluğa teslim oldular. Sahara yatak odasına girdiğinde, Kaleb'in açıkça 'port ettiği' bir kutu giysi ve onun direkt hatlarıyla kodlanmış bir cep telefonu buldu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Kutunun en üstünde duran bol bir tişörtü giyerek eski tek kişilik yatağına girdi. Rüya görmeden dinlendi ve ertesi sabah klanla yüzleşmeye hazır bir şekilde uyandı. O ve babası kahvaltı eder etmez Anthony'nin ofisine gittiler. NightStar'ın merkezi yerleşkesi, klanlarına uyum sağlamak için inşa edilmiş evler

Psy komplekslerinin çevresinde her zaman normalden daha geniş açık ve yeşil alanlar vardı, ancak esaret altında olduğu süre boyunca bu alanlar daha da genişletilmiş, yapraklı ağaçlar gölgelikler sağlamıştı.

Gözler Sahara'nın üzerine çevrildi, şok bastırılmayacak kadar büyüktü ama kimse ilerlemelerini durdurmaya çalışmadı. Ofise vardıklarında, Anthony'nin asistanı, Sahara'nın kaçırılmadan önce tanıdığı yaşlı bir kadın, soru sormadan onları içeri buyur etti. PsyClan'ın başı, siyah saçları şakaklarında gümüşlenmiş, onlar içeri girerken masasına geldi, bakışları doğrudan ve tereddütsüzdü.

"Leon." Dikkatini ona vermeden önce küçük üvey kardeşini onaylamak için başını salladı. "Sahara. İyi görünüyorsun."

Evet, öyleydi. Gezegendeki en ölümcül kardinalin bakımı sayesinde yüzü çelimsiz değildi, vücudu ince ama sağlıklıydı. Bununla birlikte, fiziksel sağlığının Anthony'nin öncelikler listesinin en üstünde olmadığını biliyordu. "Bilmiyorum," dedi, "kurtarıcım içime herhangi bir hainlik eğilimi yerleştirdi mi, ama ." Kaleb'in onu bu şekilde kontrol etmesine gerek yoktu. Ve-"Yeteneğim, bu tür zihinsel zorlama girişimlerinin farkında olacağım anlamına geliyor."

"Kurtarıcınızın bir adı var mı?"

Babasına haber vermiş olduğunu söyledi.

"Anlıyorum." Masaya geri dönen Anthony yerine oturdu ve onlara da aynı şeyi yapmaları için el salladı. "PsyNet'e göre siz yoksunuz."

"Güzel." Babasının yanıtı sertti. "Bu, onu kaçırıp kafese koyma girişimlerine karşı güvende olduğu anlamına geliyor, korumayı yapan Krychek olsa bile."

"Anlaştık." Anthony siyah deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Esaretinizin ardındaki kişi ya da kişilerin kimliğini biliyor musunuz?"

Sahara bunu Kaleb' konuşmamıştı ama gerçeğin gizli kalmasını istemesi için bir neden *göremiyordu* ve bu gerçektir, bundan hiç şüphesi yoktu. Kaleb ona yalan söylemezdi. "Tatiana Rika-Smythe."

Anthony'nin yüz ifadesinde hiçbir şaşkınlık yoktu, sadece Ağ'daki en nüfuzlu ailelerden birinin başındaki bir adamın keskin zekâsı vardı. "Kaleb seni neden kurtardığından bahsetti mi?"

Sahara tereddüt etti ... ve sonra yalan söyledi. "Bu bir meydan okumaydı ve NightStar şimdi ona önemli bir iyilik borçlu." Kaleb'le arasında olanlar, onunla Kaleb arasındaydı. Gizli anılardan ve sade beyaz gömleğinin altına gizlediği tılsımlı bileziğinden oluşan ham, tutkulu ilişkisine başka kimsenin müdahale etmesine izin vermeyecekti; bu, onun en büyük, en derin zayıflığı olabilecek bir adamın güç tılsımıydı. "Egzersizin psişik bedelinin, elde edeceği kazanca değeceğine karar verdi."

Anthony'nin zengin bir kahverengiye çalan gözlerinin onun üzerinde gezinmesinden bir şeyler sakladığını anladı ama Sahara irkilmedi. *Gizli*, fısıldadığı kız. *Sır*.

"İnternette görünür olmamanızın ikincil faydası," dedi Anthony ağır sessizlikte, "parçalanmış Sessizliğinizin Sessizlik yanlısı lobiden gizli kalmasıdır."

Parmakları titreyerek sandalyesinin kollarını kavradı. "Beni bir yeniden düzenleme programına tabi tutmayı mı planlıyorsun?" Bir daha hiç kimse onun zihnini kendi isteklerine göre şekillendirmeye kalkışmayacaktı ve eğer Anthony'nin planladığı buysa, bunu bilmek zorundaydı.

"Hayır." Babasının bakışları üvey kardeşinkilerle kilitlendi, sadakati açıktı. "Kimse Sahara'nın aklına dokunamaz."

Anthony'nin yanıtı sakın bir "Evet, bunun için artık çok geç" oldu ama gözleri onu izlemeye devam etti. "Kaleb zihninizi ele geçirmeye çalışmamış olabilir; ancak Tatiana sizi uzun bir süre boyunca elinde tuttu. Zihninin ele geçirilmediğinden ne kadar eminsin?"

"Kesinlikle," dedi Sahara tereddüt etmeden, Anthony'nin ne olursa olsun ona göz kulak olmaya devam edeceğinin bilincindeydi. PsyClan'ın başı olarak bu onun görevinin bir parçasıydı ve bunun için ona kızmadı. Ayrıca Anthony'nin endişelenecek bir şey bulamayacağını da biliyordu; labirent Tatiana'nın aşamayacağı bir kaos bariyeri haline gelmeden önce bile Sahara'nın eşsiz doğal koruma önlemleri zihinsel manipülasyon girişimlerine karşı aşılmaz bir güvenlik duvarı görevi görmüştü.

"İşte bu yüzden," dedi Sahara, midesi bulanarak, "Tatiana kalkanlarımı parçalayarak beni terk etmek gibi inceliksiz yöntemlere başvurdu."

düşüncelerini açığa çıkarıyor ve fiziksel işkence uyguluyordu." O zamana kadar Sahara labirenti çoktan yaratmıştı; labirent sadece zihni parçalandığında sırlarını ve benlik duygusunu korumasına yardımcı olmakla kalmamış, ona hiçbir şeyin acıtmayacağı bir yer vermiş, psişik ve fiziksel işkence altında kırılma, işbirliği yapma, sadece acıdan kaçınma tehlikesini ortadan kaldırmıştı.

"Haklısın," dedi Anthony, biraz da onu şaşırtarak. "Tatiana telepatik bir solucan veya benzeri yöntemler kullanabiliyorsa asla açık güç kullanmaz." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Konu bozuk sessizliğin olduğunda aile içinde güvendesin. Dış dünyaya gelince, dikkatli olmanı öneririm. Rol yapmayı ve iyi rol yapmayı öğrenin." Sözler soğukkanlı bir şekilde pratikti, bu ofiste son oturuşundan bu yana geçen yıllarda klanı şekillendiren olaylar hakkında öğrendiklerine rağmen mesaj beklenmedi.

"Bir şey daha var Sahara," dedi Anthony yarım saat sonra kapıdan çıkarken, "Kaleb seni kurtarmış olabilir ama ona güvenmek gibi bir hata yapma. Hayatında hiç özverili bir davranışta bulunmadı ve sadakatini kazanma stratejisinin bir parçası olarak seni serbest bırakacak kadar çıkarıcı biri."

Sahara'nın sadakatine sahip olan kişinin aynı zamanda onun yeteneğine de erişebileceği söylenmemişti: o kadar sessiz ve o kadar korkunç bir yetenek ki, hiç kimse ve hiçbir şey onun yolunda duramazdı ve yine de tek bir iz bırakmayan bir yetenek. Ceset yok, öfke yok, isyan közü yok. Ağın kontrolünü ele geçirmek isteyen bir adam için mükemmel bir silah.

* * *

ANTHONY, Sahara ve Leon'un arkasından kapı kapandıktan sonra birkaç dakika boyunca bir sonraki hamlesini düşündü. Görevleri elverdiğince birçok kez yeğenini arama çalışmalarına katılmış olsa da, sonuncusu iki ay kadar önceydi.

onu bulmak çok zordu. Onu esir alanların herhangi bir şekilde dikkatsiz davranamayacakları kadar değerli bir ödüldü.

Şimdi sadece yeri tespit edilmekle kalmamış, aynı zamanda geri dönmüştü. Anthony'nin Sahara'ya verdiği uyarıya rağmen, Kaleb'in elinde tuttuğu gücü anlamadığı neredeyse kesindi, yoksa onu asla teslim etmezdi. Ancak Nikita'nın aksine Anthony, kardinal Tk'ya soğuk ve katı gerçeklerle desteklenemeyen nedenler atfetmemeyi öğrenmişti. Kaleb politik oyunları, yetişkinliğe adım atmadan çok önce kendisini bu pozisyona hazırlamaya başlamış bir adamın becerisi ve kolaylığıyla oynuyordu.

Sonunda, tek geçerli seçenek bir diyalog hattı açmak ve diğer adamın eylemlerinin ardındaki gerçek nedeni öğrenip öğrenemeyeceğini görmektir. Kesin olan bir şey vardı ki o da Kaleb'in Sahara'yı avlamaya başlamasının nedeninin onun izini sürmenin zor olması değildi. Kaleb'in güç tutkusuna sahip bir adam enerjisini boşa harcamazdı.

Diğer adamın kodunu telsize girerek bekledi.

Kaleb'in yüzü hemen ekranda belirdi, arkasındaki duvarın camı Anthony'nin birçok kez gördüğü Moskova manzarasını gösteriyordu. Uzaktaki katedralin kendine özgü soğan şeklindeki kubbeleri, yapıyı vurgulamak için yerleştirilmiş ışıklarda, Moskova gecesi hafif yağmura benzeyen bir şeyle lekeleniyordu. "Anthony, aramanı bekliyordum."

"Klanımın bir üyesini geri getirdiğiniz için size teşekkür borçluyum." Anthony kimseye borçlu kalmamayı tercih ederdi ve söz konusu Kaleb Krychek olduğunda, bu borcun mümkün olduğunca çabuk silinmesini isterdi. "NightStar borcunu ödemek istiyor."

Kardinal Tk bir talepte bulunmak yerine, "Sahara'yı kimden aldığımı bildiğinizi varsayıyorum?" dedi.

Anthony başıyla onayladı. "Klan bu konuyla ilgilenecektir." Tatiana bulunmak istemediğinde ortadan kaybolmakta çok iyiydi ama NightStar onun için en önemli olan şeyleri -para, güç, statü- ona elini bile sürmeden yok edebilirdi. "Ölüm her zaman en uygun ceza değildir." Çok hızlıydı, çok çabuk bitmişti ve Tatiana sadece bir değil, iki hayatın yedi yıldan fazlasını çalmıştı: Leon kızının kayboluşundan sonra bir daha asla eskisi gibi olamamıştı. Ve Sahara bir Kyriakus çocuğuydu, bir NightStar.

Hiçbir şeyin ve *hiç kimsenin* Anthony'nin ailesine zarar vermesine ve zarar görmeden kurtulmasına izin verilmedi.

"Bu konuda bir diyeceğim yok," dedi Kaleb, yüz ifadesi gri bir sessizlik duvarıydı. "Ancak Tatiana'nın artık Sahara için bir tehdit olmadığını bilmelisin. Onunla konuşmam gereken bazı meseleler vardı."

"Anlıyorum." Tatiana ölmüş ya da başka bir şekilde resmin dışında kalmış olsa bile, Anthony'nin imparatorluğunu yok etme, bu süreçte onu ezme ve herkesin önünde küçük düşürme kararlılığını değiştirecek hiçbir şey yapmadı. NightStar her zaman sessiz bir güç olmuştu; Net'in kendi adamlarını korumak ve intikamını almak için ne kadar ileri gidebileceklerini öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Tartışmanız verimli geçti mi?"

Kaleb alışılmadık bir dikkat dağınıklığı anında başını eğdi. Bakışları Anthony'ye döndüğünde, "Özür dilerim," dedi. "Az önce Oklar'dan ilginizi çekebilecek bir rapor aldım."

"Perth mi Kopenhag mı?"

"Perth. Daha önce Allan Dawes olarak tanımlanan ölümcül bilgi sızıntısının arkasındaki komplocunun izi Arjantin'de bulundu. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde yakalanması bekleniyor."

"Peki sonra?"

"Pure Psy'a yardım etmenin herhangi bir şekilde iyi bir kariyer hamlesi olduğuna inanan diğerlerine örnek olacak."

Anthony bu soğukkanlı yanıt karşısında irkilmedi. Perth'deki katliamı görmüş, kızının ilk yangınlardan dakikalar önce gördüğü imgelemlerin şiddetiyle sarsıldığı bir kaydı izlemişti. Faith'in önsezisi sayesinde şehre haber ulaştırmışlar ve sayısız hayatı kurtarmayı başarmışlardı ama herkesi kurtaracak kadar hızlı olamamışlardı ve ortaya çıkan kayıpların Faith'i perişan ettiğini biliyordu.

"İsyancılardan şehit yaratmamaya dikkat etmeliyiz" dedi.

"Sizce Vasquez'in planı bu olabilir mi - Saf Psy söylemi altında üyelerini harekete geçiren yabancılaşıma ve korku duygusunu pekiştirmek mi?" Kaleb ofis koltuğunda arkasına yaslandı, dikkati ekrandan hiç ayrılmıyordu. "Onu tanıdığınızı varsayıyorum."

Anthony başıyla onayladı, Sessizlik yanlısı organizasyonun başındaki isimsiz adamın adını geniş bağlantı ağı sayesinde öğrenmişti. "Son derece zeki biri ve bu şekilde işi onun için biz yapıyoruz."

Kaleb konuyu değerlendirdi. "Haklısın, halka açık bir infaza değmeyebilir. Bunu sessizce halledeceğim. Ortadan kaybolması da bir anlam ifade edecektir."

Anthony, Kaleb'in son zamanlarda "idare ettiği" diğer şeyleri düşündü ve kardinalin Vasquez'in olabileceğinden *çok çok* daha tehlikeli olduğunu biliyordu, ama şu anda Kaleb ile çalışmak zorundaydı. Çünkü diğer erkek *henüz* Saf Psy ölçeğinde bir canıye dönüşmemişti ... gerçi Anthony'nin bu konudaki şüpheleri artmaya başlamıştı.

Örneğin, Allan Dawes söz konusu olduğunda burnunun dikine mi gitmişti? Kaleb'in adamı idam etmeyi hiç düşünmemiş olması mümkündü ama şimdi Anthony'yi de bu karara ortak etmişti. "Dawes konusunda yardıma ihtiyacınız olursa," dedi, Kaleb'in Saf Psy ile olası ilişkisi hakkındaki çekinceleri henüz kritik değildi, "NightStar devreye girmeye hazır."

Kaleb sessiz bir kabullenişle başını eğdi. "Bunun Sahara Kyriakus meselesindeki borcu silmediğini anlıyorsunuzdur."

"Tabii ki."

"Senin müttfikim olmanı olmamandan daha çok isterim," dedi Kaleb, "bu yüzden imkansızı isteyeceğimden endişe etmene gerek yok. Bu aşamada tek istediğim sizin kamuoyu desteğiniz."

"NightStar'ın interneti ele geçirme teklifinizi desteklemesini mi istiyorsunuz?" "Alternatifleri düşün Anthony." Kaleb konuşmaya devam etti

Her zaman kullandığı aynı ses tonuyla, buz gibi soğuk ve sakin. "Ya Saf Psy Ağı parçalayacak ya da eski Konsey üyelerimiz birbirlerini ve bizi ortadan kaldırmak için savaşırken derebeylikler kurmaya çalışacak. Ardından gelecek savaşlar ırkımızı mahvedecektir."

Anthony bunun doğru olduğunu biliyordu. Kaleb'in söylemediği şey, kardinalin Ağı eline geçirdikten sonra onunla ne yapacağını kimsenin bilmediğiydi. "Mevcut gerçekler konusunda size destek olamam," diye cevap verdi. "Ancak uyarmadan önce size karşı açık bir hamle yapmayacağım." Bu büyük bir tavizdi.

Telsizin diğerk tarafındaki Tk, imzayı atmadan önce hafifçe başını salladı. Bu Anthony'nin beklediğinden çok daha kolay bir teslimiyetti ve Kaleb'in güdüleri konusunda onu daha da temkinli hale getirdi. Sorun şu ki, Kaleb Krychek Ağ'daki en şeffaf olmayan kişiydi. Anthony'nin öngörücüleri, ana telekinetik üzerinde yoğunlaşmaları talimatı verildiğinde, sadece yıkıcı, kaynayan bir karanlık gördüler.

"Hiçbir şey," diye soluk soluğa kalmış bir F-Psy, dişleri takırdıyacak kadar titriyordu. "Krychek'in odak noktası olduğu geleceğe baktığımda tek gördüğüm her şeyin ölümü..."

PSYNET BEACON: GÜNCEL BASKI

EDİTÖRE MEKTUPLAR

Yıldızlı Mektup

Beacon'ın bir önceki sayısında yer alan ve Sessizlik Protokolünün gelecekteki uygulanabilirliği ile ilgili gizli viral tartışmaya atıfta bulunuyorum.

Bu tür tartışmaların, ilgili bireylerin zihinleri gömülü acı kontrollerinin uygulanmasıyla kapatılmadan gerçekleşebildiği ve gerçekleşmeye devam ettiği gerçeğinin, Protokolün yapısal bütünlüğündeki kritik sorunlara işaret ettiğine inanıyorum. İki yıl önce bile böyle bir konu, gizli sohbet odalarında ve yüz yüze tartışmalarda dünyayı dolaşacak kadar büyümeden bastırılırdı.

Pure Psy'nin ilkeleri aşırı derecede fanatik olsa da, söylemlerinde gizli olan kritik bir nokta olabilir: bu özgürlüğün kutlanması gereken bir gerçek olmadığı. Irkımız Sessizliği seçti çünkü zihinlerimiz bu tür kısıtlamalar olmadan deliliğe ve şiddete yöneliyor. Bu benim fikrim değil, tarihimize kanla yazılmış bir gerçektir.

Yüz yıl önce, tamamen yok olmanın eşiğindeydik; gençlerimiz diğer Psy'lar tarafından binlercesi öldürülürken, yüz binlercesi de parçalanmış zihinlerin yarattığı parçalanmış dünyalara . Fiziksel özelliklerinin onları daha aşağı bir ırk haline getirdiğini düşündüğümüz Dönüşenlerden daha vahşi ve kendimizden aşağı gördüğümüz insanlardan daha acımasızdık.

Yine bir kez daha, bir felaketin eşiğinde olan bizim "üstün" ırkımızdır.

Ben kendi adıma geçmişin dünyasında yaşamak istemiyorum, ancak Sessizliğin son on yılda yolunu kaybettiği inkar edilemez. Bazıları bunun hiçbir zaman birbirini izleyen Konseylerin bizi inandırmak istediği kadar etkili olmadığını, nüfusun kusurlu üyelerinin bir sorun haline gelmeden önce basitçe ortadan kaldırıldığını fısıldıyor. Diğerleri ise, gördüğümüz gibi, hepimizi susturmak için cinayet işlemeye hazır.

Kim haklı? Kim haksız? Yanıtım yok - tek bildiğim bir yol ayrımında olduğumuz. Vereceğimiz kararlar ya bizi kurtaracak ya da sonumuzu getirecek.

Profesör Eric Tuivala

Antropolog

(Yeni Zelanda)

Bölüm 22

SAHARA kendisine ait olan tek kişilik dar yatakta **doğrulup oturdu**, önceki gece olduğu gibi uyuyamadı. Çarşafı iterek pencereye doğru ilerledi ve aşağıdaki peyzajlı bahçelere, ay ışığının gümüşe boyadığı çimenlere baktı. Sanki bu labirentin derinliklerinde yaratılmış bir rüyaymış, bedeni onca yılını geçirdiği cehennem çukuruna hapsolmuş gibi, kendini dünyadan kopmuş, senkronize olamamış hissediyordu.

Bir Psy-Med uzmanıyla konuşmayı reddederek aptallık ettiği kesindi ama şu anda bile, duyuları karışmış ve zihni dünyaya tutunmaya çalışırken, zihinsel ihlal korkusu delilik korkusundan daha kötüydü. Parmaklarını cama bastırarak, pürüzsüz soğukluğu bir çapa olarak kullanmaya çalıştı, ancak cam parmak uçlarının altında eridi, bilinci olana tutunmaya çalışırken ve başarısız olurken dünya gümüş ve siyah bir leke içinde yana doğru büküldü.

Aklını başına toplamaya çalışırken, ona her zaman çağrısına geleceğine dair söz vermiş olan adamın anısında bir parça umut buldu. *Kaleb. Sana ihtiyacım var.* Onun burada olmasıyla gerçekliğin değişmeyeceğini şüphesiz biliyordu. O çok güçlü bir kuvvetti, o odaya girene kadar varlığından bile haberdar olmadığı parçalarına sesleniyordu.

Bir kalp atışı sonra, siyah takım elbise pantolonu ve kravatsız, yakası boğazının güçlü sütununu ortaya çıkaracak şekilde açık beyaz bir gömlek giymiş olarak onun yanında durdu. Ellerini ceplerine sokarken bileklerindeki kol düğmeleri ay ışığını yakaladı ve dünya kendini düzeltti, sadece nefesi tutuldu, vücudu onunkini tanıdı.

"Neden uyanıksın?" diye sordu.

Ona dokunmamasına rağmen, adamın sıcaklığı gri eşofman altının üzerine giydiği tişörtün üzerinden onu dağlıyordu. "Bir şeyler yapmam gerekiyor," dedi, uyuyamamasına neden olan hayal kırıklığını açıklamakta zorlanıyordu.

"Dünyaya açılacak kadar işlevsel olmadığımı biliyorum ama burada kalırsam derim patlayacakmış gibi hissediyorum." İçindeki öfke ve çaresizliğin pençeleriyle titreyerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve Kaleb'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Eğer kendini duygulara, Kaleb'e kaptırırsa, bu diğer duyguları uzakta tutabilirdi. Başka hiçbir şey yokken-

"Sahara." Kaleb'in elleri kadının bileklerine kapandı. "Yükseklerdeki sıcaklıklara uygun giysiler giy," dedi, gözleri simsiyahtı. "Beş dakika içinde döneceğim."

Sahara durup düşünmedi, karanlığın ta kendisi *olan* bir adamla karanlığa doğru yola çıkmak üzere olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmadı. Sadece soyundu, kot pantolonunu, uzun kollu ince bir tiftik üstünü ve kalın fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ünü giydi. Ayaklarını çoraplarının içine soktu ve Kaleb yeniden ortaya çıktığında spor ayakkabılarını bağlamayı henüz bitirmişti.

Siyah kargo pantolonu ve siyah bir tişört , ayaklarında yıpranmış gibi görünen çizmeler vardı. Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı ve artık onun odasında değil, her yöne koyu yeşil bir deniz gibi yayılan köknarların üzerine ışık saçan kocaman gümüş bir ayın altında heybetli bir kayalığın eteklerindeydiler. "Sierra Nevada'dayız." Changeling-kurt bölgesi.

"Evet. Ağaç hattını geçmediğimiz sürece bir uydu gölgesinde kalacağız."

"Canlı devriyeler mi?" SnowDancer sürüsünün davetsiz misafirleri önce öldürdüğü ve cesetlere sorular sorduğu söylenirdi.

"Etrafta herhangi bir zihin taraması yapıyorum ama kurtlar bu bölgede nadiren devriye geziyor; bu noktadan sonra nöbetçilerin bir davetsiz misafiri fark etmeyeceği hiçbir yer yok." Kargosunun ceplerinden birinden bir şey çıkarıp uzattı.

Yarım eldiven. Deri. Avuçlarını taştan korumak için. Heyecan kan dolaşımını patlatarak eldivenleri taktı,

sonra kayanın yüzüne doğru ilerledi, ilk tutamağa tutundu ve tırmanmaya başladı. *Nihayet, nihayet* yeniden yaşadığını hissetti!

Rüzgâr yüzüne karşı sessiz ve yumuşaktı, kaya parmak uçlarının altında sertti, soğuk gece havası o kadar temiz ve saftı ki neredeyse acıtıyordu. İçine çekerek bir tutamak daha buldu, sonra bir tane daha ve ayağı kaydığında Kaleb'in yardımını durdurmak için "Hayır!" dedi ve kendini bu durumdan kendi başına kurtardı.

Kalbi güm güm atıyor ve şakaklarından ter boşanıyordu, pürüzlü kaya yüzeyinin cılız bir kısmını tırmanması bir saatten fazla sürdü, ama kendini hafif bir çıkıntının üzerine oturttuğunda katıksız bir zevkle güldü. "Kollarım ağlıyor!"

Kaleb kayanın dibinden yukarı baktı. *Pratik yapmak lazım.*

Kadın onu izlerken adam tırmanmaya başladı, vücudu öylesine akıcı hareket ediyordu ki hareketle hareketi birbirinden ayıramıyordu. Telekinezisini kullanmadığını sormadan biliyordu -Tk'lar genellikle fiziksel olarak becerikliydiler, bu yeteneklerinin bilinen bir yan etkisiydi. Ama Kaleb ustadan daha iyiydi. Hipnotize eden vahşi bir zarafetle tırmanıyordu.

Adamın ölümcül güzelliği karşısında afallayan kadın, adam neredeyse gözden kaybolana kadar sessizce onu izledi. *Geri gel.* Onun bir Tk olduğunu ve asla düşerek ölmeyeceğini bilmesine rağmen korkmuştu. Ama korku o kadar derindi ki, kemikli parmaklarını kalbinin etrafına doladı ve sıkıttı. Sanki onun düştüğüne bir kez tanık olmuş, yaralanabileceğini biliyordu. *Kaleb, seni göremiyorum.*

Saniyeler sonra yeniden ortaya çıktı, aynı hipnotik zarafetle geri geri gidiyordu. Kadının yanında durdu, tek eliyle kayayı kavradı, ayakları fısıltı inceliğindeki çıkıntıya basıyordu, kolundaki kaslar sert ve belirgindi. Serbest eliyle, başka bir cebinde taşıdığı bir şişe sudan içti ve ona uzattı.

Bir yudum aldı ... ve onunla geçirdiği ilk geceye dair anılarının üzerindeki örümcek ağları düştü. O zaman da ona su vermişti. "Gerçekten o kadar kötü müydüm?" diye sordu. "Domuz ahır gibi koktuğumu söylemiştin." Bu düşünce onu o zaman utandırmadığı gibi şimdi de utandırıyordu.

"Bir tepki yaratmaya çalışıyordum." Bu kesin yanıtla birlikte şişeyi geri alarak elini uzattı. "Tekrar aşağı inebilir misin?"

Sahara uzuvlarının jöle gibi halini düşündü ve kendini gerçekçi olmaya zorladı. "Hiç sanmıyorum." Bir saniye sonra kendini yerde buldu.

Yumuşak çimlerin üzerinde sırtüstü uzanırken, onun aşağı inişini izledi; güçlü, kaslı ve tehlikeliydi. Dönüp bakışlarıyla buluştuğunda, kalçaları sıkıştı, teninde tırmanışla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi artık yatak odasında hissettiği çaresizlik değil, daha sıcak, daha derin bir acı olan bir açlıkla ilgili olan bir ter pırıltısı patlak verdi.

Çok uzun zaman olmuştu.

Sığlaşan nefesiyle dudaklarını araladı. "Kaleb."

* * *

KALEB, kalkanlarının sağlam olduğundan emin olana kadar Sahara'yla arasına mesafe koymaya niyetlenmişti. Ama şimdi elmacık kemikleri kızarmış, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkan Sahara ona arzuyla bakıyordu ve bu onun bedenine siren gibi bir çağrı gibiydi. Sahip olduğu gücün farkında değildi, ona sokakları onun için cesetlerle dolduracağını söylediğinde her kelimesinde ciddi olduğunu anlamamıştı.

Sahara Kyriakus'a göre o, istediği yöne doğrultabileceği bir silahtı. Gitmesine izin vermek dışında onun için yapamayacağı *hiçbir şey* yoktu.

"Kaleb," diye tekrar fısıldadı. "Seni çok özledim."

Kırıldı.

Adam onun üzerine inerken bileklerini kavradı ve başının üzerinde sabitledi. "Bana dokunamazsın." Kızın parmakları adamın kısık sesli emri karşısında kıvrıldı ama paniğe kapılmadı, dudakları adamın ağzının sert talebi karşısında yumuşadı, kalçaları adamı sarmak için yayıldı.

O kadar ince olmasına rağmen kadınlığından şüphe yoktu. Serbest elinin altındaki nazik kıvrımlar, göğsüne bastırıldığı göğüsleri, dolgun ve ıslak dudakları. Sahara'ya kadar

Erkeklerin bir kadına sahip olmak için neden cinayet işlediğini anlamıştı. Şimdi bunun öfkesi kanında kara bir ateşti, biri onu tekrar elinden almaya cüret ederse dünyayı yutacak ölümcül bir cehennem.

Kız onun ağırlığı altında debelenmeye başladığında, şiddetli sahiplenme tepkisini dizginleyemeden bileklerinin narin kemikleri üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Bir saniye sonra elini açarak onun bir sonraki hamlesini bekledi. Eğer bu bir ret olursa, kabul ettiğine dair her türlü işareti verecek, sonra da bir sonraki hamlesinin stratejisini belirleyecekti -Sahara ona karşı fiziksel olarak ne kadar hassassa, o da ona karşı o kadar hassastı ve bu, tereddüt etmeden kullanacağı bir avantajdı.

"Çok sıcakladım." Bu yakınmayla birlikte, eşofmanının fermuarını açmak için aralarına uzandı ve onu çıkarmak için döndü. Üzerinde sadece göğüslerinin tümseklerini ve belinin kıvrımlarını saran sıcak ama ince beyaz bir üst vardı.

"Yapma," dedi, kadın ellerini onun üzerine koyacakken. "O kayanın üzerimize düşmesini istemeyiz."

Kollarını yemyeşil çimlere bırakan Sahara'nın gözleri sırtındaki devasa kaya parçasına kaydı. ", değil mi?"

"Hayır." Abartmasına gerek yoktu.

Yutkunurken boğazında ince bir hareket oldu. Bakışlarıyla onu takip etti, nabzının hızlandığını, nefesinin kesildiğini fark etti. "Ellerimi kendime saklayacağım," diye söz verdi, sesi sertti. "Ama bana öyle bakamazsın."

Sessiz bir cevapla çenesini kavrayan adam, boşta kalan koluyla başının yanında durdu ve sonra ağzını kendi ağzıyla dağladı. *Sen benimsin.* Bu, yıllar önce oluşmuş özel patika boyunca telepatiyle gönderilen bir ifadeydi. *Dokunmak için benimsin. Bakmak benim. Benimsin.* Kadının çenesini serbest bırakarak elini boğazından aşağıya, göğsünün üzerine doğru indirdi.

Sahara ürperdi.

Avucunun altında göğüs ucunun çakıl taşlı sertliğini hissedebilen adam, onun şeklini öğrenmeye özen gösterdi. Bir nefes alış, vücudu onun altında huzursuzca kaymaya çalışıyordu. Hassas, son derece hassas. Bu bilgiyi bir kenara bırakarak başparmağını meme ucuna sürttü ve kadın

Neredeyse altından çıkacaktı, öpücüğü kesip hıçkırarak nefes aldı. "Lütfen, lütfen. Daha fazla."

Kaleb en yakınındaki PsyNet kalkanının neredeyse ikincisini de yok edecek bir çarpma ile düştüğünü hissetti. Ama onun için tehlikeli değildi. Henüz değil. "Sana ne istersen veririm." Kadının bakışlarını tutarak elini üstünün altından geçirdi ve karnına sürdü. Karnı onun dokunuşuyla titredi, dişleri alt dudağına gömüldü.

"Bunu ben yaparım," dedi adam, kızın nefesini içine çekmesine neden olan sessiz bir azarlamayla.

Adamın ağzı bir an sonra onunkinin üzerindeydi, dişleri kadının alt dudağını biraz fazla sertçe ısıırıyordu. Sırtını yerden kaldırarak öpücüğü kesti ... sadece bir başkası için geri döndü, dili doğrudan pantolonunun fermuarına baskı yapan kaya gibi sert ereksiyona giden bir samimiyetle onunkine karşı okşadı. Sanki dilini ağzının içinde değil de penisinin sert uzunluğu boyunca yalıyormuş gibi.

Bu kez öpüşmeyi kesen Kaleb oldu. Kız bir öpücük daha başlatmak istediğinde "Hayır," dedi.

Göğsü kabaran Sahara dudaklarını yaladı ve kendi kurallarını çiğneyip ondan ellerini kalçalarının arasındaki acı veren sertliğe koymasını, çıplak etini sıkmasını ve okşamasını istemeden önce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bunun yerine onun vücudunu keşfetmeye odaklandı. Ay ışığı teninde parıldarken, elini kaburgalarının üzerinde gezdirdiğinde nabızı çırpınıyordu. Biraz daha yukarı çıkınca ince ve ipeksi bir dantel buldu.

"Kutunun içindeydi," diye fısıldadı Sahara nefes nefese. "Teşekkür ederim."

Hediyelerini teninde taşıması onu memnun etmişti ama bu yeterli değildi.

Kızın sinirli bir şekilde "Hayır" demesi üzerine elini çekerek, göğüslerini geceye ... kendisine açmak için üstünü yukarı itti.

Vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

Durmamı mı istiyorsun? diye sormaya zorladı kendini, içinde çalkantılı bir fırtınaya dönüşen öfkeyle. Bunun altında eski ve acımasız bir öfke vardı, etini işaretleyen ve muhtemelen artık fark etmediği ince gümüşü yara izlerinin görüntüsüyle kışkırtılmıştı. O yaptı. Daha önce

Her bir kesik açıldığında oradaydı, her bir yaranın tam olarak ne kadar derin olduğunu hatırlıyordu, iyileşmek için ne kadar tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Hayır." Teni terin en ince tabakasıyla parıldayan, göğüsleri davet edercesine bir yükselip bir alçalan Sahara'nın sesi onu kana bulanmış geçmişinden çekip çıkardı. "Hayır, durma Kaleb."

Öfkesini kontrol altına alarak ve adının dudaklarında yankılanmasının yarattığı şiddetli uyarılma dalgasının etrafına buz gibi kalkanlar örerek, narin pembe dantellerle kaplı krem si ete odaklandı. İstedığı şey bu değildi. Önce bir kabı, sonra diğerini çekerek danteli aşağı itti, ta ki göğüslerinin ağırlığı serbest kalana kadar; yumuşak pembe, sanki hiç var olmamış gibi sertleşen ereksiyonunun etrafındaki siyah buzu eriten gür kıvrımlar için bir çerçeve sağlıyordu.

* * *

SAHARA tırnaklarını toprağa geçirerek Kaleb'in delilik dolu gözleriyle onu izlerken dokunması için yalvarma dürtüsüyle savaşımaya çalıştı. Onlarda gördüğü sahiplenici karanlık onu korkutmalıydı ve belki de bir parçası dehşete kapılmıştı ama geri çekilecek kadar değil, canlı, vahşi ve canlı olan bu ham his dalgasını sona erdirecek kadar değil.

Pozisyon değiştiren Kaleb, onun üzerine çıktı. Hemen ardından, ellerini sırtının üst kısmının altına yerleştirdi, onu hafifçe kaldırdı ve dudaklarını ağrıyan bir meme ucunun etrafına koydu. Çılgılığını bastırmak için bir yumruğunu ağzına bastırdı, ağzının ıslak emişi, tutuşunun sert gücü kadar ateşli bir şekilde erotikti.

Hiç uyarmadan ihmal ettiği göğsüne doğru ilerledi, gece havası diğer meme ucunun ıslaklığı üzerinde serinledi. İnleyerek adamın altında kıvrıldı ama dizleri kalçalarının iki yanına dikilmiş olan adamın ereksiyonunun sert çıkıntısına temas etmesine imkân yoktu.

Dişler bir an sonra son derece hassas meme ucunu sıyırarak yumruğunu ısırmasına neden oldu. *Dur! Bu çok fazla!*

Kaleb meme ucunu serbest bıraktı, dudakları ıslaktı, gözleri o kadar karaydı ki siyah incilere benziyordu, derinliklerinde gece yarısı renginin ışıltısı vardı. "Emin misin?"

Bu sessiz soru vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti.

Korkudan değil. Kendisine ne kadar sıkı bir tasma taktığının kör edici farkındalığıyla.

Yüce Tanrım. O tasma kayarsa ona ne yapardı?

Uyluklarının arasındaki nemli kıvrımlar eriyen bir sıcaklıkla kayganlaştı. Rahatlamak için boşuna bir çabayla kalçalarını sıkarken yumruğunu ağzından çekti ve "Hayır, daha fazlasını kaldırabilirim" diye fısıldadı. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Kaleb ikinci kez sormadan, saçları alnına dökülen kadının göğüslerine baktı. Bir elini sırtının altından kaydırarak, bir göğsünü damga gibi hissettiren bir sertlikle kavradı ve ağzını tekrar etine indirdi. Zihni kıpkırmızı oldu, göğsünü adamın ağzına daha fazla sokmak istercesine sırtı kamburlaştı. *Kaleb, ihtiyacım var-*

Söyle bana. Nöronlarını dağıtan bir başka diş sıyrığı, tırnakları toprağı tırmalıyor, avuçlarının altında ezilmiş otlar.

Dokun bana, lütfen. Yapamam.

Buraya mı? Elinin topuğuyla onu yukarı iterek ham bir yakınlıkla kalçalarının arasından kavradı.

Ve dünya parçalandı.

* * *

SAHARA gözlerini açtığı anda Kaleb'i hâlâ vücuduna sarılmış, üstünü göğsüne doğru itmiş ve sütyeninin kaplarını göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde aşağı doğru itmiş halde buldu. Üstündeki Tk, bakışlarını onun çıplak bedenine dikmişti ve odaklanmasının yoğunluğu, zevk-lax kaslarının yenilenmiş bir uyarılma içinde seğirmesine neden oldu.

O izlerken, adam uzanıp sütyenini düzeltti, parmakları meme uçlarını okşadı. Nefesini içine çekerek, karnı gergin bir şekilde, adam üstünü çekiştirirken sessiz kaldı. Her hareketi dikkatliydi, tek bir yanlış hareketle uçurumun kenarına bilen bir adamın hareketiydi.

"Dişler," dedi daha önce duyduğu o soğuk ses tonuyla, "cinsel oyunda her zaman kullanılmaz."

Sahara'nın göğsü sığ bir ritimle inip kalktı. "Hayır mı?"

"Mahremiyet üzerine okuduğum makalelere göre bu bir tercih meselesi." Kirpikleri kalktı, obsidyen gözleri onunkilere bakıyordu; gözlerindeki kara ateş, sesi ne kadar soğuksa o kadar sıcaktı. "Senin tercihin nedir?"

"Evet." Bu itiraf, az önce vücuduna yaptığı şey kadar samimi . "Seninle."

Yüz ifadesi, kim ve ne olduğunu açıkça ortaya koyan bir sertliğe dönüştü, nefesleri öpüşene kadar yüzünü indirirken kolları kadının iki yanına indi. "Bu," dedi ipeksi bir fısıltıyla, "sadece benimle olacak."

Bölüm 23

YİRMİ DAKİKA SONRA Kaleb kayalığa geri döndü, Sahara artık yatak odasında güvendeydi. Kaleb, Sahara'ya karşı olan ölümcül sahiplenme duygusunu açığa vurduktan sonra bile ondan kaçmamıştı. Ama ikisi de onu durdurabilecek güce sahip olduğunu, Ağ'da bunu yapabilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

"Eğer bunu yaparsan," demişti Sahara şefkatli bir vedayla parmaklarını yanağına dokundurduğunda, "sonuna kadar gittiğinden ve beni bitirdiğinden emin ol." Sahara'nın gücü onu kesip geçtikten ve önemli olan tek şeyi aldıktan sonra nefes almaya devam ederse, Santano'nun onu hazırladığı canavara dönüşecekti. "Seri katil, toplu katliamcı, içimde yaşayan kötülüğün bir adı yok."

Çenesi gergin ve gözleri öfkeli bir şekilde başını sallamıştı. "Karanlığın seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Kadının sözü kafasının içinde yankılanırken, tek bir düşünceye odaklanarak tırmandı, ereksiyonunun etrafında nabız gibi atan bir kavrama olan fiziksel hayal kırıklığının üstesinden gelmek için savaşıırken kasları onu duvara tutmak için zorlanıyordu. Üçüncü tırmanışın yarısına kadar tekrar düşünebildi, zihni soğukkanlı bir şekilde rasyoneldi.

Sahara'nın güvenini kazanmak için yürüttüğü kampanyanın plana göre ilerlediğini düşünüyordu. Kendini tehdit altında hissettiğinde onu aramakla kalmamış, fiziksel temasa da davet etmişti. Fiziksel temasın kalkanlarında ve düşünme süreçlerinde ciddi hasara yol gerçeği, üstesinden gelmesi gereken bir yan etkiydi. Geri çekilmek bir seçenek değildi.

-Anıları her geçen gün daha da berraklaşıyor, ruhu acımasız bir iç güce işaret eden bir hızla iyileşiyordu.

Yakında onu ve bilinçaltının onu ilk başta neden bilinçli zihninden engellediğini hatırlamaya hazır olacaktı.

yer. Bazı şeyleri kimse kaldıramazdı, bazı ihanetler affedilemeyecek kadar ayıptı.

"Hayır! Yapma! Kaleb, dur!"

Tutunmak için hamle yaparken avucunun derisini sıyırdı, sert bir nefes verdi ve önemli olan sadece soğuk taş ve bir sonraki tutuş olana kadar tırmanmaya devam etti. Ve hâlâ onun durması için bağırıldığını duyuyordu.

* * *

Sahra'yı sabahın erken saatlerinde zifiri karanlıkta uyandıran, tam olarak göremediği bir çocuğun puslu rüyalarına giren gıcirtıydı.

Çok uzun süre başkalarının merhametine kalmış birinin hızı ve sessizliğiyle tam bir uyanıklığa kavuştu, yine de gözlerini kapalı tuttu ve vücudundaki her hücreyle dinledi. Bu, hapsedildiği yıllar boyunca öğrendiği bir numaraydı; gardiyanlar onun uyuduğunu düşünürken bilgi toplamanın bir yoluydu.

Gözlerini ancak davetsiz misafirin odada olmadığından emin olduktan sonra açtı. Dikkati kapıya kilitlenmişti, nabızı davul gibi atıyordu. Sessiz bir nefes alarak dinledi ... ve mahremiyetine takıntılı olmasından başka hiçbir sebep yokken açtığı kilidi açmaya çalışan birinin sinsi hareketlerini zar zor duydu.

Baba mı?

Çağrısına eski telepatik yoldan yanıt gelmedi, kanında öfkeli bir korkunun dalgalanmasına neden olan donuk bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Yatağın altına uzanarak, babasının F hastası olan bir hastası tarafından verilen ve bu nedenle doğal olarak işletmelerden mal alan kullanılmamış bir mutfak aletleri setinden çaldığı kasap bıçağını çıkardı. Bir daha silahsız ve savunmasız yakalanma fikri onun en büyük kâbusuydu.

Çarşafı dikkatle iterek, bir insan illüzyonu yaratmak için yastıkları altına itti ve çarşafı çekti.

Kilit tam açılacakken geri çekildi. Kalbi gümbür gümbür atarken ve gözleri dönmeye başlayan topuzdayken, sırtını duvara dayamak için zeminde ilerledi. Bu evin her santimini biliyordu, ayakları davetsiz misafiri ele veren eski ahşap üzerinde sessizdi.

Kapı açıldığında, saldırmadan önce sadece bir hata yapmadığından, gelenin babası *olmadığından* emin olacak kadar bekledi. Yeteneğini kullanmak daha temiz olabilirdi ama Sahara'nın yabancıya, hareketsiz kalmadan önce olması gerekenden daha fazla yaklaştırmaya niyeti yoktu. Tüm göstergeler kimsenin onun yeteneğine karşı etkili bir savunma yöntemine sahip olmadığını ; ancak labirentten ayrıldıktan hemen sonra hayatını bu varsayım üzerine riske atmayacaktı.

Kasabın bıçağı kürek kemiklerinin arasına gömülürken çığlık atan koyu renk giysili davetsiz misafir dönerek kollarıyla ve hiç şüphesiz zihniyle ona doğru uzandı. Kendisini koruyan obsidyen kalkanların içinde telepatik saldırıya dair hiçbir şey hissetmedi ve vurduğu darbeye dengesi bozulan, ağır bıçak sırtına saplanan adamın ellerinden kaçmak için çok az beceri gerekiyordu.

Gözünün ucuyla bir parıltı yakaladığı anda adamın ayakları kendi kanında kaymaya başladı ve bilinmeyen erkek aniden odanın diğer ucuna fırladı.

"Bekle!" diye bağırdı, Kaleb'in kalkanlarına saldırı girişimini tespit etmiş olması gerektiğini fark ederek, Kaleb'in sırtı duvara çarpmadan bir an önce.

Adam havada dondu kaldı, kan yağ damlacıkları halinde yere damlıyordu. "Onu öldürmeyin. Onu kimin gönderdiğini bilmemiz gerekiyor." Sahara adamın yanına gitti. yaklaştı, ama çok yavaştı.

"Bitti." Davetsiz misafirin vücudu duvara çarptı, bıçak onu ikiye bölerken mide bulandırıcı bir çıtırtıyla göğüs kemiğine çarptı. Yere yığıldı, ağzından kan akıyordu.

Başka bir zaman olsa bu manzara karşısında midesi bulanabilirdi ama çoktan odasından çıkıp koridorun sonundaki odaya koşmaya başlamıştı bile. "Baba!" Leon Kryiakus'un iri bedeni yatağının yanında gevşek bir şekilde yatıyordu, boğazını yapışkan kırmızı bir kolye sarmıştı. "Hayır, hayır. Lütfen

Hayır. Baba, lütfen." Parmakları titreyerek nabız aradı. "Kaleb! O yaşıyor!"

"Kımıl-da." Telekinetik bir kolaylıkla babasının bedenini kollarının arasına alan Kaleb, telepatik yollarını açık tutması yönündeki kısa talimatla birlikte dışarı ışınlandı.

Üç dakikadan kısa bir süre sonra geri döndüğünde onu yatakta oturmuş, halının üzerindeki kan lekesine bakarken buldu. Başını kaldırdı. "O-"

"Babanız acil ameliyatta, bölgedeki birimlerimden birinden geçici bir koruma tarafından izleniyor. Anthony'ye haber verdim ve NightStar'ın adamları önümüzdeki yarım saat içinde hastanede olacaklar."

Elleri titreyen Sahara, demirden zengin kan kokusu burnuna geldiğinde elini saçlarının arasına sokmaya hazırlanıyordu. Parmaklarındaki kanın babasının kanı olduğunu fark ettiğinde öfkesi yeniden alevlendi. Kaleb'in yanından geçerek bitişikteki banyoya gitti ve ellerini silmeden önce kanı pürüzlü hareketlerle yıkadı. "Ona gitmek istiyorum."

Kaleb acımasız bir pragmatizmle, "Ameliyathanenin dışında bekliyor olacaksın," dedi. "Adamım babanızın durumunda bir değişiklik olursa sizinle temasa geçeceğini biliyor."

Tam da onu yeniden bulmuşken babasının kayıp gitmesi fikrine katlanamıyordu. "İstiyorum-"

"Hastanenin birden fazla çıkışı ve girişi var; birinin size ulaşma riski çok daha yüksek." Sert sözler, şefkatten eser yok. "Leon'un seni ateş hattında istemeyeceğini biliyorsun."

Adamın haklı olduğunun bilinciyle, kendini adrenalinle karışık öfkesini iç burkan bir endişeyle düşünmeye zorladı ve kendi odasına - ve neredeyse babasının canını alacak olan adamın cesedine- doğru yürüdü. "Kimdi o?"

"Serbest çalışan bir ajan, pek de becerikli biri değil, yoksa Leon ölmüş ve sen de onun elinde olurdun."

"Zihnini mi yırttın? Bunun verileri tehlikeye attığını biliyorsun," dedi ve öfkeyle ona döndü. "Bu sorumsuzca ve pervasızcaydı."

Gözlerinin olmadığı kadar sahte ve uzak bir omuz silkme. "Bilgi karşılığında ona hızlı bir ölüm teklif ettim," dedi Kaleb, sanki bir iş pazarlığından bahsediyormuş gibi. "O da pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi;

Ben benimkini sakladım." Yıldızsız gecenin gözleri onu olduğu yere mıhladı. "Görünüşe göre ödöl konmuş."

"Ne? Kim? Tatiana mı?" Diğer kadın emir verecek durumda değildi ama bunu onun yerine yapabilecek adamları vardı.

Kaleb başını salladı ve onun duymayı beklediğı son ismi söyledi. "Santano Enrique."

Kanı buz tutmuş, boğazını sıkıyordu. "O öldü," diye zorladı aniden bastıran öfkesini.

"Görünüşe göre küllerinden yeniden doğmuş." Kaleb kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin kaçırılmana o da karışmıştı."

Sahara bu takip etmesi gerektiğini, Dönüşen kurbanlara düşkün bir seri katilin dikkatini tam olarak neden ona çevirdiğini ve Kaleb'in bununla bir ilgisi olup olmadığını sorması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Bu konuyu açma fikri midesini bulandırıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. *Henüz olmaz. Henüz değil.* Öğrenmeye hazır değildi, karanlık gerçekte yüzleşecek kadar güçlü değildi.

Eğer Kaleb ona ihanet ettiyse, bu bilgi onu yıkacaktı.

"Ödöl," dedi Anthony sessiz kaldığında, "kaçma ihtimaline karşı bir önlem olmalı." Ön kapının açılma sesini duyunca durdu ve Anthony odaya girene kadar bekledi.

Klanının lideri dikkatini Kaleb'e çevirmeden önce ölü ödöl avcısını soğuk bir ifadeyle inceledi. "Sanırım onu infaz etmeden önce ihtiyacımız olan bilgiyi aldınız?"

Kaleb Anthony'ye Sahara'ya söylediklerinin aynısını söyledi. Anthony'nin yanıtı şu oldu: "En beceriksiz ödöl avcısı bile ölü bir adam için hedef avlamaz. Ödeme her şeydir."

"Santano bir psikopat olabilir ama akıllı biriydi. Bu ödölün hatırı sayılır ücreti belli bir paralı asker örgütü tarafından emanet olarak tutuluyor. Sahara Kyriakus'un ölü ya da diri olarak Santano'ya ya da onun şu anki operasyon şefine teslim edilmesi halinde ödenecek."

"Santano sana olan ilgisini gizli tuttu," dedi Anthony Sahara'ya ve sözlerinin içinde bir soru gizliydi. "Senin kaçırılmana karıştığından hiç şüphelenmedim."

Ellerini iki yana açtı, Enrique'nin çırağının onun yeteneğinin her zaman farkında olduğu gerçeğini paylaştırmıyordu.

Kaleb aynı anda, "NightStar'da bir sızıntı var," dedi.

"Bu durumu ben halledeceğim."

Kaleb sessizce onaylayarak başını eğdi-Anthony ününü dürüstçe . Ağ'daki diğer bazılarının aksine, diğer adam ellerini kirletmekten çekinmiyordu. Ve eğer o meseleyi , Kaleb halledecekti. Sahara'ya yönelik hiçbir tehdidin var olmasına, hatta yaşamasına ve nefes almasına izin vermezdi.

"Derhal güvenli bir eve taşınmanız gerekiyor."

Anthony'nin sözleri üzerine Sahara'nın sırtı kaskatı kesildi, kasları sertleşti. "Hayır. Bir daha kafese kapatılmayacağım."

"Başka seçenek yok," diye cevap verdi Anthony. "Ödöl var olduğu sürece hedef olarak kalacaksın."

"Güvenli bir evin daha iyi bir koruma sağlayacağından emin misin?" Kaleb'in Sahara'nın Moskova'da onun için inşa ettiği evden bir yere gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Bu avcı, beceriksiz ve genç, çevre korumalarınızdan kaçmayı başardı."

"Bu araştırılacak." Çok sert bir söz. "Güvenli evlerimiz birer kaledir."

Sahara ellerini yumruk yaparak başını salladı. "*Hayır.*" Omurgası duvara arpına kadar onlardan uzaklaşarak yumruklarını duvara vurmaya başladı. "Hayır. Hayır. Hayır."

Tehlikenin farkına varan Kaleb, Anthony daha ne olduğunu anlayamadan tepki verdi. "Güvenli ev yok, kafes yok," dedi, yüzünü kavradı ve yumruklarını duvara vurmaya bırakana kadar bakışlarıyla buluşmaya zorladı, ancak ileri geri sallanmaya devam etti.

Onu serbest bırakırken Anthony'ye, "*Bunu zorlarsan onu kaybetme riskini alırsın*" dedi. *Zihni tam olarak iyileşmedi.* Kaleb'in onun yeteneğini kullanmasına izin vermek yerine davetsiz misafirden bilgi almaktan korkmasının nedeni buydu.

Onu korumasız bırakamam.

Onu koruyabilirim.

"Kediler de öyle."

Anthony, Sahara'nın görüş alanına girmek için yer değiştirdiğinde Kaleb hâlâ bu beklenmedik açıklamayı sindirmeye çalışıyordu. "Seni Faith'e gönderiyorum."

Sahara'nın bedeni hareket etmeyi bıraktı, gece mavisi gözleri Anthony'ye kaydı. "Faith?"

"Dünyanın en iyi ödöl avcısı bile bir Dönüşen sürüsünün ortasında seni aramayı düşünmez."

"Faith'le olan bağlantı," diye başladı Sahara, zekâsı onu kişisel cehennemine yuvarlanmasına neden olan içgüdüsel tepkiyi açıkça bastırıyordu.

Anthony başını salladı. "Hiç kimse NightStar'ın gezegendeki en güçlü F-Psy'yi kişisel tercihleri ne olursa olsun bir kenara atmasını beklemiyordu. Bu bir işti ve bekleniyordu. Bu bir aile."

Kaleb Anthony'nin her şeyi söylemediğini biliyordu ama tahmin edebiliyordu. NightStar, Faith'le olan iş ilişkileri ile onun ailenin bir üyesi statüsünde arasındaki sınırı korumak için çok ama çok dikkatli davranmıştı - en azından kamuoyu önünde. Özel olarak başka bir konuydu: Anthony kızıyla düzenli ve doğrudan temas halindeydi.

İkinci şüpheyi doğrulamak Kaleb'in bir yılını almıştı. "Dönüşenlere Sahara'nın hayatı konusunda güvenmeye hazır mısın?" Sadece Bu teklifi düşünmesinin nedeni Sahara'nın kuzeninden bahsedilmesine verdiği tepkiydi ve Anthony'nin herhangi bir ödöl avcısının DarkRiver topraklarına girme ihtimali konusunda haklı olduğunu biliyordu.

"Onu aileden biri olarak kabul ederlerse leoparlar safları sıklaştıracaktır. Faith'in ona kefil olacağı kesin, Sahara'nın da Sessizliği bozuldu, ona kendilerinden biri gibi davranmayacaklarını düşünmek için hiçbir neden yok." Anthony'nin sonraki sözleri Sahara'ya yönelikti. "Onların sınırları içinde güvende olacaksın ve onların bölgesinin ormanlık kısmında dolaşabileceksin."

O bölge çok geniş, diye ekledi Kaleb, Sahara'ya bir dizi telepatik görüntü göndererek. Bir şehre girmediğin sürece herhangi bir leopar dönüşen kadar özgür olacaksın.

Masmavi gözler Anthony'ye kaymadan önce onunkilerle buluştu. "Evet."

"Bunu DarkRiver alfa ile görüŖeceđim." Anthony Kaleb'e baktı. "Benim bölgeme kendi bölgenmiş gibi davranıyorsun." Bu bir uyarıydı.

Kaleb ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" dedi yüksek sesle, Sahara'yla özel telepatik kanallarından konuşurken bile. *Neden beni aramadın?*

Her Ŗey kontrolüm altındaydı. Ben yetişkin bir kadınıam.

Sahara'nın sert cevabının ardından Anthony'nin bakışları Kaleb'in üzerine dikildi ama Kaleb uzun zamandır kimseden korkmamıştı. "Sahara'yı leopar bölgesine transfer edebilirim."

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok."

." Sahara'ya baktı. *Bıçak hoş bir dokunuştı.*

Kaşları çatıldı. *Bir zamanlar biri bana her zaman hazırlıklı olmam gerektiğini söylemişti. Kim olduğunu hatırlamıyorum ama sağlam bir tavsiyeydi.*

Keşke, diye düşündü Kaleb, on altı yaşındayken de buna uysaydı. Ama Santano kardinal bir Tk'ydi, karşı koyamayan genç kadınların acı çekmesinden zevk alan yetişkin bir erkek. Sahara'nın hiç şansı olmamıştı.

Bölüm 24

SAHARA, saat sabahın dördünü gösterirken yanında duran siyah cüppeli adamın bir Arrow olduğunu biliyordu. Ayrıca onun soğuk gri gözleri ve sol kolunda bilgisayarlı bir eldiven olan bir ışınlayıcı olduğunu da biliyordu. Yine de savaş üniformasının omzundaki Kaleb'e bağlı olduğunu gösteren tek gümüş yıldıza aldırmadan, Anthony kendisini DarkRiver bölgesine götürmesi için bu adama güvenmişti.

"Transfer için görüntü gönderildi." Ok, eldivenin içine yerleştirilmiş küçük ekrandan başını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Sahara, Kaleb'e karşı hiçbir zaman tereddüt etmemişti ama konu fırtınanın kararttığı bir ufuktaki ışık kadar uzak görünen çelik gibi gözleriyle bu Ok'a gelince başını sallamadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Eğer Kaleb zaman zaman siyah buzla kaplanıyorsa, bu adam buz gibi soğuktu, sessizliği metalik bir mükemmellikteydi.

Bununla birlikte, Kaleb kadar hızlıydı ve kardinal olmadığına göre, *son derece* nadir bulunan gerçek ışınlayıcılardan biri olmalıydı, Tk, alt atama V. Alt atama V'dekiler, güç seviyelerine bağlı olarak eşlik eden yeteneklerle birlikte telekinetik olsalar da, anne karnından 'ışınlama' yeteneğiyle çıktıkları söylenirdi, pratik veya çalışma gerekmezdi, yetenekleri Gradyan'daki konumlarından bağımsızdı.

Küçük bir kızken bir keresinde Tk-V çocuklarına bebekken GPS çipi takıldığını duymuştu. Sahara bunun doğru mu yoksa neredeyse efsanevi olan V alt-tanımından kimseyle tanışmamış olan genç Psy'ın uydurduğu bir hikaye mi olduğunu bilmiyordu ama mantıklı geliyordu. Işınlanma yeteneğine sahip tüm telekinetikler gibi, onların da çelik tuzaklı coğrafi hafızaları olması gerekiyordu. Yani bir bebek ya da yeni yürümeye başlayan bir çocuk, örneğin arabadan gördüğü rastgele bir yere kendini ışınlayabilir, sonra da eve geri ışınlanamayacak kadar sıkıntıya düşebilirdi.

Şimdi ışınlayıcı, Sahra'nın çocukken hayal bile edemeyeceği bir adam, kalın dallara asılı iki kraliyet mavisini eşarpla belirginleşen çam iğneleriyle kaplı açıklığa göz gezdiriyordu. Sahra'ya doğru koşan kızıl ipek saçlı kadına başını eğdi ve sonra gözden kayboldu.

"Sahara. Gerçekten sensin!" Yanakları gözyaşlarıyla lekelenen güzel kadın Sahra'nın yüzünü kavradı, ıslaklığın arasından gülümsemesi parlıyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"İnanç." Uzak, sakın kuzeninin dönüştüğü kadına bakarken bir fısıltıydı bu. Canlı ve şaşırtıcı derecede *canlı*. "Çok güzelsin."

Küçük bir çığlık atıp ellerini kaldırmadan önce Faith'in gözlerindeki yıldız ışığında irkilmiş bir ışık belirdi. "Beni affet. Ben-"

"Her şey yolunda." Sahara, boğazını kalınlaştıran gizli bir şefkatle kendisine dokunan ince elleri tuttu ve tekrar yanaklarına götürdü. "Sessizliğim kırılmaktan çok daha fazlası."

Kollarını Sahara'ya sımsıkı saran kuzeni, rüzgârda hışırdayan binlerce yaprağın müziğiyle dolu bir sessizliğe, "Seni hiç unutmadım," diye fısıldadı. "Babam ... ben kaçtıktan sonra bana senin kaçırıldığını ve ailenin seni aramaktan hiç vazgeçmediğini söyledi."

Faith'in kucaklamasına karşılık veren Sahara, duyguları gözlerini yakarken, "İmgelemlerin aracılığıyla beni de bulmaya çalıştığını biliyorum," dedi. Bu, birlikte geçirdikleri o ilk gün babasının onunla paylaştığı bir şeydi.

Faith geri çekilirken titrek bir nefes aldı. "Leon için çok üzgünüm. Yollarımız her kesiştiğinde bana karşı nazik davranırdı."

"O güçlüdür, iyi olacaktır." Sahara başka bir sonuca inanmayı reddetti. "O benden vazgeçmedi, ben de ondan vazgeçmeyeceğim." Babasının hayatındaki büyük, sağlam varlığı olmadan bir gelecek anlaşılmazdı.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Faith, "Leon'odak noktası olarak alıp geleceğe baktığımda, onu sürekli kliniğinde, bir hastayla konuşurken ya da masasında görüyorum. Hiçbir üzüntü ya da kayıp duygusu hissetmiyorum."

Sahara kuzeninin elini sıktı. "Teşekkür ederim." Bunu dünyanın en yetenekli F-Psy'sinden duymak hiç de azımsanacak bir şey değildi.

İki eliyle tuttuğu bir umut ışığı. "Ben de üzgünüm," dedi usulca, "Marine için." Faith'in küçük kız kardeşi kardinal bir telepatı, çalışmaları Sahara'ninkilerle nadiren kesişiyordu ama yine de kuzenlerdi.

Faith'in gözlerinde hüznün vardı, parmakları Sahara'nın yanağını okşuyordu. "Marine olağanüstü bir hayat , ben PsyNet'te olmadıktan sonra öğrendiğim şeyler yaptı. İz bıraktı." Gizli bir gurur, su dolu bir gülümseme. "Kız kardeşi sonunda isyan ettiğinde 'Sonunda!' diyerek neşeleneceğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Sahara'nın karşılık veren gülümsemesi de bir o kadar titrekti. "Kurtulduğun için çok mutluyum Faith, neşe dolu bir hayatın var. Beni de buna davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Bana kalırsa sonsuza kadar kalabilirsin." Her kelimesinde şefkatli bir sıcaklık. "Sonunda hep olmak istediğimiz gibi arkadaş olabiliriz."

Sahara sığınma teklifini kabul edip *öylece* kalmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunu sahte bahanelerle yapamazdı. "Sürünüz için tehlikeli olabilirim. Kaleb Krychek beni her an bulabilir."

Faith'in yüzündeki sıcak karşılama ifadesi hiç bozulmadı. "Bunu zaten düşünmüştük. Gerçek şu ki, eğer babam haklıysa ve Kaleb sadece yerlere değil insanlara da kilitlenebilen bir ışınlayıcıysa, hepimizi bulabilir." Sahara'nın saçlarını düzelterek devam etti. "Yine de sürüye karşı hiç saldırganlık göstermedi ve siz de *ailedensiniz*. Eğer düşmanca davranırsa, bunu biz hallederiz."

Sahara'nın kalbi Faith'in koruyuculuğu karşısında ısınsa da, başka bir yanı Kaleb'in bir ailesi, benim diyebileceği biri, onu Faith'in onu karşıladığı koşulsuz karşılayacak biri olmadığını fısıldadı. "Ama," dedi savunmasız bir çocuğu bir canavara teslim eden ebeveynlere duyduğu öfkeyle karışık derin bir ıssızlık duygusuyla, "beni savunmasızlığınızdan uzaklaştıracak mısınız?" Kaleb ona zarar vermeyebilirdi ama başkaları söz konusu olduğunda aynı sözü veremezdi.

"Evet." Faith'in gözleri nazikti, "Endişelenme Sahara. Bu oyunları uzun zamandır oynuyoruz." Bu bir ablanın sert güvencesiydi. "Kulübeniz bize yakın ama mahremiyetinizi sağlayacak kadar da uzakta."

"Kendime ait bir sığınağım mı var?" Ağaç tepelerinde bir ev fikri, içindeki hasarlı kızın şaşkınlıkla soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Faith ona, "Evet, ama sadece bu şekilde olmasını tercih edersen," diye güvence verdi.

"Sanırım kendi evimi istiyorum." Kaleb ona ruhuna şarkılar söyleyen zarif, ışıkla dolu bir ev inşa etmişken bunu söylemek vefasızlık gibi geliyordu ama o ev şu anda ihtiyacı olan şey değildi, uzun süredir bodur olan kanatlarını açabileceği bir yer değildi.

Kaleb çok korumacıydı... çok bağımlıydı.

Gözleri obsidyen bir fırtına gibi olan adamın ona dokunuşunu hatırlayınca göğüsleri sızladı. Ona her yaklaştığında, fırtınanın içinde dans etmek istiyordu. Şimdi bile, ondan bu kadar uzaktayken, aldığı her nefeste havadaki çam ağacı ona onu hatırlatıyordu. "Eşin de seninle geldi mi?" diye sordu Faith'e, dikkatini kurt ayının altında onu öpen kardinalden başka yöne çevirmek için bilinçli bir karar vererek.

Faith'in yüzü parladı. "Vaughn."

Kehribar rengi saçları ensesinde düzgünce toplanmış, gözleri neredeyse altın sarısı olan uzun boylu bir adam gölgelerin arasından çıktı. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Sahara." Sessiz ve derinden gelen sesi teninde bal tadı bırakıyordu.

"Ben de sizinle tanıştığımıza çok sevindim," dedi, ışınlanma için işaret görevi gören eşarpları indirirken hareket edişinden büyülenmişti; onu ne Psy ne de insan sanırdı.

"Muhteşem biri, değil mi?" Faith dudaklarını kulağına götürerek fısıldadı.

"Evet." Ama altın güzelliği ne olursa olsun, tenini yakmıyor, kalbinin ritmini bozmuyor ve ruhunu acıtmıyordu.

"Hadi seni eve götürelim," dedi kuzeninin arkadaşı, eşarplardan birini Faith'in boynuna, diğerini de Sahara'nın boynuna atarak.

Yürümeye başladıklarında örtü tenine karşı yumuşaktı ve ayaklarının altındaki çam iğneleri kalındı. Sahara her şeyi aynı anda kavramaya çalıştı, ta ki Vaughn başını boynundan çevirmesi konusunda onunla hafifçe dalga geçene kadar. Kuzeni olan bu jaguardan hoşlanan Sahara, ona yanaklarının kedice bir eğlenceyle kırıışmasına neden olan bir surat yaptı ve etrafındaki vahşiliği içmeye devam etti.

Bakışlarını yukarıya çevirdiğinde, hala sayısız yıldızla dolu büyüleyici bir gökyüzü görüyordu ... ama gözleri sürekli

Diğerlerinden uzakta, yalnız, sert ve parlak bir yıldız.

Bir dakika sonra tepedeki örtü kapanarak yıldızı gözden gizledi. Çok geçmeden o kadar büyük bir ağacın önünde durdu ki, ağacın tamamını göremedi. "Oh." Dev ormanın dibine doğru koşarken, dalların arasına tünemiş küçük, temiz eve baktı. Geniş bir dal boyunca uzanan bir patika ile ikinci bir eve bağlanıyordu.

Her ikisinin de pencerelerinden sarı ve zengin bir ışık yayılıyordu. "Orada kim oturuyor?" diye sordu göstererek.

"Hiç kimse," dedi Faith, elini Vaughn'un elinin üzerine koyarak. "Bu, kalmamızı istediğin zamanlar için."

"Bir misafir ağaç evi!" Memnuniyetle, sığınağının görüntüsünü o yalnız yıldız olan adama gönderdi, buz gibi sert ve soğuktu, bu hareket, dünya yan yattığında ona dönen, onun dokunuşunda acı veren bir zevk, kollarında rakipsiz bir güvenlik bulan aynı parçasından geliyordu. Ve onun içinde çok derinlerde olduğunu, mantıklı bir mesafeyi koruyamayacak kadar çok şey ifade ettiğini, denemenin boşuna olacağını biliyordu. *Bak!*

Sesinin karanlık müziği zihnine akmadan önce bir tereddüt, ayak parmaklarını kıvrırmak için duyularını sarar. *Hoşuna gitti mi?*

Evet, dedi Sahara ve Kaleb gibi güçlü bir adama karşı aptalca olduğunu bilse de onu yaralamış gibi hissetti. *İnşa ettiğin ev,* diye fısıldadı nazik bir itirafla, *anlamadığım bir şekilde bana şarkı söylüyor, ama henüz buna hazır değilim, yeterince bütün değilim.*

Vaughn ağaca tehlikeli bir kedigil zarafetiyle tırmanırken, ellerinden ve ayaklarından çıkan pençeler onu gövdeye sabitledi. Gözlerini kocaman açarak, gövdede yüzeysel çiziklerden başka bir şeye neden olmadan tepedeki rulo halindeki ip merdivene tırmanışını izledi.

"Bunu yapamam," dedi adam merdiveni kurtardıktan sonra aşağı atladığında, vücudunun kaslı gücüne rağmen kedi sessizliğinde.

Keskin bir sırtış, gözlerinde diğer yarısı olan jaguar. "Zorunda değilsin." Pençelerini geri çektikten sonra cebine uzanarak küçük bir alet çıkardı. "Merdiveni aşağı tekrar yukarı çıkarmak için bir kumanda."

Faith arkadaşının omzuna şakacı bir tokat attı. "Neden en başta kumandayı kullanmadın ki?"

Dönüşen erkek eşine uzun uzun baktı, gözleri vahşi altın rengindeydi. "Kızıl, bir ağaca çıkmak için *kumanda* kullanmamı bekliyorsan, ciddi bir konuşma yapmamız gerek."

Sahara onun yüz ifadesindeki hakaret karşısında kahkahasını bastırdı. "Kumanda için teşekkür ederim. Hiç de hakarete uğramadım."

"Dorian'a teşekkür edebilirsin, o da nöbetçilerden biri," dedi Vaughn, sırıtan Faith'i yanına çekerek. "bir süre önce buldu ama kimseye kullandırtamadı. Sanırım birkaç sürü arkadaşı onu aforoz etmekle bile tehdit etti."

"Yırtıcı Dönüşen gururu," dedi Faith sahnede fısıldayarak, "hassas bir şeydir."

Vaughn'un elini Faith'in saçlarına atıp onu şehvetli olduğu kadar eğlenceli bir öpücüğe çekmesi ve boştaki elinin parmaklarıyla Faith'in çenesini kavraması gülüşmelere neden oldu. Bu manzara Sahara'nın Vaughn'un altın rengi kadar karanlık bir adama; kuzeninin eşinin vahşi ve şefkatli olduğu kadar uzak ve kontrollü bir adama açlık duymasına neden oldu.

Ellerini ip merdivene koyarak Kaleb'e, üzerinde hafızasından daha derin bir hak iddia eden bu Tk'ya uzandı. *Aerie'ye girmek üzereyim*. Esnek merdivenin hareketine alışması birkaç adım sürdü ama vücudu kısa sürede ritmi öğrendi ve yarım dakika sonra kendini sahanlığa çekiyordu.

Aerie'nin tek ve büyük bir oda olduğu anlaşıldı; girdiğinde sağ tarafta düzenli bir mutfak alanı, arka tarafta ise pırıl pırıl çam ağacından sürgülü kapıların ardına gizlenmiş duş ve diğer olanaklar vardı. Sol arka tarafta yumuşak pembe ve beyaz renkte güzel bir yorganla örtülmüş bir yatak ve yanındaki pencere pervazında çikolatalarla dolu küçük bir sepet duruyordu. Kontrol ettiği her özellik ekolojik olarak sağladı, aerie ormanın yaşayan bir parçasıydı.

"Bunu nasıl bu kadar hızlı hazırladın?" Kuzeni onu içeri kadar takip ederken Sahara sordu. "Dolaplarda yiyecek var, banyoda yeni banyo malzemeleri, temiz havlular var." Sıcak ve davetkâr hissettirdi.

Kuzeni, "Bu iki oda da yeni, sürünün genç üyelerinin önümüzdeki yıl kendilerine ait bir yer istemesi beklentisiyle inşa edildi," dedi. "Bu arada, onları sürünün misafirleri için hazır tutuyoruz."

Sürü. Vaughn ve benim sadece yiyecek stoklamamız gerekiyordu ve bu da yeterince kolaydı çünkü bugünlerde artan huzursuzluk nedeniyle hepimiz fazladan erzak bulunduruyoruz."

Kuzeninın dünyayı sarsan çalkantılardan söz etmesi Sahara'nın aklına yine Kaleb'i, onun acımasız bir rahatlıkla oynadığı oyunları, onu kapının eşiğinde uzanan jaguar kadar yırtıcı bir hayvan haline getirdiğini getirmişti.

Bir jaguar, "Bölgede büyük bir yaban kedisi ailesi var. Lynx de. Sizi için gelebilirler."

"Umarım ziyaret ederler." Heyecandan kanı kaynıyordu. "Onları yakından görmeyi hayal bile edemiyorum."

"Bunlar ünlü son sözler olabilir. Kediler iflah olmaz derecede meraklıdır - ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok vahşi ziyaretçiniz olacak." Vaughn durakladıktan sonra ekledi: "Krychek'in kokusu her tarafınızı sarmışken hiçbirinin saldırgan bir hareket yapmayacağını garanti ederim."

Sahara nefesini içine çekti ve Vaughn'un keskin bakışlarıyla karşılaştı, aniden onun Kaleb'le olan ilişkisinin mahrem doğasını sezdiğinin farkına vardı. "Kokusunda kötü bir şey mi var?" diye sordu, karnında acı veren bir düğümle.

"Hayır, Sahara. çok tehlikeli bir şey var."

* * *

Bir saat sonra, gökyüzü grileşirken Sahara Faith ve Vaughn'a veda etti. Faith inişte tereddüt edince kuzenine, "Tek başıma iyi olacağım, söz veriyorum," diye güvence verdi. "Bir sorun çıkarsa iletişim ve cep telefonu kodlarınız bende var."

Faith'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Özür dilerim, aşırı korumacı davrandığımın farkındayım. Söz seni bırakacağım."

"Dinlen ve iyileş," dedi Vaughn, parmaklarının tersiyle Sahara'nın yanağını beklenmedik bir şekilde okşayarak. "Burada güvendesin."

Sahara kapı aralığından onların gidişini izlerken, ailesi konusunda ne kadar çok ama çok şanslı olduğunu düşündü. Kaleb hakkında bir sorgulama bekliyordu ama Faith sadece Kaleb'in onu herhangi bir şekilde zorlayıp zorlamadığını sormuştu. Sahara'nın olumsuz yanıtını kabul eden kuzeni Anthony'ye Kaleb'le olan ilişkisinden bahsetmeyeceğine söz vermişti ama Faith ve Vaughn'un DarkRiver alfasını uyarması gerekecekti.

"Santano Enrique'ye ne yaptığımızı biliyor musun?" Vaughn yüz ifadesi asık bir şekilde sormuştu.

Onun başını sallaması üzerine, "Krychek'in adı o hasta piçi idam ettikten sonra yaptığımız soruşturmalarda ortaya çıktı - onun peşine düşmedik çünkü bildiğimiz kurbanların yakınında olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, ama bu onu masum yapmaz. Çok dikkatli olun. Ve eğer sana herhangi bir şekilde zarar verirse, bana koş."

"İşkencelerinin ve ölümlerinin her saniyesinde oradaydım."

Kaleb'in korkunç itirafı zihninde dönüp duruyordu ve akli başında olanın Vaughn ve Faith'e söylemek olduğunu biliyordu ama yapmadı. Çünkü içten içe, onun böylesine iğrenç eylemler yapabileceğine inanmıyordu, içindeki kız isyankâr ve boyun eğmezdi. Belki de bu giderek artan saplantısının bir işaretiydi ama henüz ondan ve söylediği sözlerin altında sezdiği daha karanlık, daha çirkin gerçekten vazgeçmeye hazır değildi.

Bu yüzden sessizliğini korudu ve diğerleri gittikten yarım saat sonra şöyle dedi,

Ağaç evimi görmek ister misin?

*Beni davet mi
ediyorsun? Evet,
davet ediyorum.*

Siyah takım elbise pantolonu ve koyu gri gömleğiyle bir adım ötesinde belirlediğinde, sanki kendisinden kayıp bir parça bulmuş gibi hissetti. "Neredeyse kahvaltı vakti geldi. Benimle bir şeyler yer misin?" Onunla ilgilenmek giderek artan bir ihtiyaçtı.

Başka hiç kimsenin olmadı ve olmayacak.

"Yemek yedim," dedi, omzunun üzerinden kıvırdığı parmaklarından kaçınmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece boynunun tendonlarını okşadı. "Ama daha fazla beslenmelisin."

Belki de bildiği her şeyden uzakta bir yerde durması, Anthony güvenli bir yerden söz ettiğinde neredeyse çöküşünü yalanlayan sessiz bir içsel güç göstergesiydi.

ev. Belki de babasını kaybetme korkusuyla her nefeste savaşıyordu, zaman elmadan daha değerliydi. Belki de Kaleb'in kendisine neye mal olacağını bilmesine rağmen onun dokunuşunu reddetmemesiydi.

Ya da ... belki de kalbi herkesin unuttuğu bir gerçeikle -bu ölümcül adam Santano Enrique tarafından kaçırıldığında savunmasız bir çocuktuk- ağırlaştığı içindi ama kaçınma zamanının geçtiğini biliyordu. Eğer onları birbirine bağlayan bağın akıldan çıkmayan kırılğanlığının ötesine geçeceklerse, uzun zamandır dile getirmediği soruyu sormaya cesaret etmeliydi. "Santano Enrique tarafından işlenen cinayetlere tanık olmayı mı yoksa katılmayı mı seçtin?"

Bölüm 25

CEVAP YOK.

Ancak Sahara'nın zihni o kadar da suskun değildi, sorusu gizli bir zihinsel kasanın kilidini açmak için gizli bir anahtarı harekete geçirdi. Hatıralar içinde dönüp duruyordu, zaman ve eskiden korkmuş bir kız olan Sahara'nın depolama sırasında yaptığı hatalar yüzünden kafası karışmış ve bulanıklaşmıştı: Kendisinin en önemli parçalarını labirentin tahribatından kurtarmak için umutsuz bir girişimde bulunarak kasayı kelimelerle değil ... duygularla kilitleyen bir kız.

Kişisel anahtar, başka hiç kimsenin onun anılarını ihlal edemeyeceği, en değerli gördüğü şeyi yok edemeyeceği anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda Kaleb onu asla bulamazsa, bir daha asla karşılaşamazlarsa, onun bu parçasının sonsuza dek kaybolacağı anlamına da geliyordu. Yedi cehennem yılı boyunca onu ayakta tutan aynı vahşi inanç üzerine inşa edilmiş büyük bir risk.

"Sahara! Senin için geleceğim! Hayatta kal! Benim için hayatta kal!"

Parçaları çözmek, neyin bozulduğunu yeniden inşa etmek günler, belki de haftalar alacaktı ama bir anı kristal gibiydi: daha genç bir Kaleb -on yedi *mi*? On *sekiz mi*?- burnundan kan geliyordu, gözlerinde ince kan damarları patlarken dişleri sıkılmıştı ve şarap kırmızısı bir damlacık kulağından çenesine doğru yuvarlanıyordu.

"O canavarın seni incittiğini biliyorum," dedi, öfkesi içine işlemişti. "Bunu *hep* biliyordum." Bu o kadar içgüdüsel bir bilgiydi ki, bu kadar uzun süre nasıl bastırdığını hayal bile edemiyordu. "Bu konuda konuşamayacağını da biliyordum." Gözlerinin siyahında koyu kırmızının yüzmesine neden olan acı verici cezaya yol açan da onun bu girişimiydi. "Soruma cevap verebilir misin?"

Kaleb teması keserek dışarıya, sahanlığın kenarına doğru yürüdü, orman sabahın çok erken saatlerinin puslu grisiydi, sis yalıyordu

Yer boyunca uzanıyor ve ağaçlara doğru dallar gönderiyordu. Bu yumuşaklık tüm sahneye bir gerçek dışılık hissi, sert kenarları bulanıklaşarak hiçliğe dönüşen bir rüya hissi verebilirdi, ancak griye bakarak duran adamın pürüzlü obsidyeni olmasaydı.

Sessizliği o kadar uzun ve derindi ki, ormanın fısıltıları onları ağır bir kozayla çevreledi ve onları nefesini tutan bir evrendeki tek iki varlık olarak bıraktı.

"Erkekler," dedi sonunda, vücudu taş gibi hareketsiz ve sesi titremeden, "tecavüze uğramamaları gerekir."

Öfke içinde kükredi. "Bunu o mu yaptı?" *Hayır, hayır, onun Kaleb'i değil.* Bu şekilde incitilmek, boyun eğdirilmek, bu güçlü adamı yok edebilirdi.

"Dünyanın düşündüğü şekilde değil," dedi Kaleb, ondan daha önce *hiç* duymadığı o ölü ses tonuyla. "Vücudunu böyle temel bir temasla kirletmekle ilgilenmiyordu."

Ama Santano Enrique güçlerinin zirvesindeyken kardinal bir Tk'ydi, Kaleb ise bir çocuktü. "Yeteneklerini sana tecavüz etmek için kullandı," dedi, öfkesini ve ona duyduğu acıyı dizginlemeye çalışarak.

"Evet." Soğuk bir ses, boşlukla yankılanıyor. "Her gün, her gece *içimdeydi*. Asla kaçamazdım, ne zaman daha derine iteceğini asla bilemezdim, zihnim kaçmak için çılgınca savaşıırken beni bedenimle bir şeyler yapmaya zorlardı."

Sahara, kalkanları elinden alındığında yaşadığı ihlalin çirkinliğini düşündü ve kendini, korunmak için kullanabileceği bir labirenti ve umudu olmayan bir çocuk olarak hayal etti. Birinin onun için geldiğini *her zaman* biliyordu, korumak için adını kilitlemiş olsa bile. Kaleb'in tutunacak kimsesi ve hiçbir şeyi yoktu, ailesi dünyaya getirdikleri çocuğa sırtlarını dönmüştü.

Onlara duyduğu nefret soğuktan yanarken Kaleb'in elini tuttu.

Parmakları onun parmaklarının etrafında kıvrılmadı, gözleri hiçliğe bakan ölü, soğuk bir siyahtı. "Çok uzun bir süre boyunca onun tek izleyicisi bendim. İlk kez yedinci doğum günümünden dört ay sonra -Gecikmiş bir hediye olduğunu söyledi."

Sahara alt dudağını sertçe ısırdı. Biliyordu. Santano Enrique'nin yaptıklarını okur okumaz, bir yanı *biliyordu* ama noktaları birleştirmeye dayanamamıştı.

"O zamanlar güçlü değildim." Aynı ölü ses. "Gittim. . . uzaklaştım, ama o beni geri getirdi. Santano beni hep geri getirdi."

Dehşet damarlarında dolaşıyordu, dudaklarını araladı ama o bir şey söyleyemeden Kaleb devam etti. "öldüremedim, durduramadım. Ne kadar yaşlı ve güçlü olursam olayım, onu durduramadım." Şimdi on yıllardır biriken bir gücün ölümcül ve bıçak gibi keskin öfkesi vardı. "Her birine saatlerce, günlerce işkence ettikten sonra kurbanlarının boğazlarını keserken izlemek zorunda kaldım.

"Son yıllarında, yaptığı gaddarlıkları bana telepatiyle iletmekten zevk alıyordu; bu bana, onu diğer her düzeyde zihnimden kilitleyecek kadar güçlü olsam da, ondan ya da yerleştirdiği dürtüden asla kaçamayacağımı söylemenin yoluydu. Güçlü bir iş adamıydım, korkulan bir kardinaldim ve ona karşı parmağımı bile kıpırdatmayı bırakın, yaptıklarından söz bile edemiyordum."

Son ihlal, diye düşündü. En kötü ihlal. En alçak hayvanın bile, rakibinin büyüklüğüne bakmaksızın, karşılık verme hakkı vardı.

"Ancak ölümünden sonra bu dürtüyü kırabildim ve o zaman zihnimde kalan *tek* bir kanalı olduğunu keşfettim, sadece *tek bir* şey yapmasına izin veren küçük bir kapı: sırlarını saklama ve ona asla zarar vermeme dürtüsünü güçlendirmek." Öfke o kadar derindi ki sessiz ve ölümcül bir şeydi. "O zaman bile, sonunda özgür olduğumu düşündüğümde, o içimdeydi."

Damarlarındaki öfke ve acı yakıcıydı, parmaklarını Kaleb'in parmaklarına doladı ve onun görüş alanına girdi. "Çok üzgünüm, Kaleb." Kelimeler yeterli değildi, hayatta kaldığı şey için asla yeterli olmayacaktı.

"Olma." Sakin bir ifadeydi, parmakları hâlâ onun dokunuşuna karşılık vermiyordu. "Beni ben yapan o."

Korku diğer tüm duyguları bastırdı. "Sen onun eseri değilsin. Kendi kendini yarattın." Ona cevap vermedi. Duyup duymadığını bile merak etti. "*Kaleb.*"

"On altı yaşıma geldiğimde, erkek olma zamanımın geldiğini söyledi." Öfke, buzdan daha kötü, obsidyenden çok daha tehlikeli olan siyah bir soğuklukla yumuşatılmıştı. "O bir

Benden sadece birkaç yaş büyük, saçları kar gibi bembeyaz bir kuğu dönüşen; boğazını kestiğimde akan kan onu kıpkırmızı yaptı."

Kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu ama Sahara onun ne yaptığını biliyordu ve bunu yapmasına izin vermeyecekti. Tepki vermeyen parmaklarıyla bağlantıyı keserek ellerini yüzünün iki yanına koydu. "O bıçağı onun boğazına kendi isteğiyle mi dayadın?"

Karanlık gözbebeklerinin üzerinde gezinmeye, tenini ürpertmeye devam etti. "Bunun bir önemi var mı? O hayatı için yalvarırken ben onu öldürdüm."

"Evet," diye fısıldadı, kendisini bir canavar olarak gören bu adama tutunarak. "Bu önemli."

Kaleb'in cevabı Enrique'nin kötülüğünün mide bulandırıcı bir portresiydi. "Üç beri bana serbestçe erişebiliyordu, kalkanlarım embriyonikti; zihnimde sayısız arka kapı ve anahtar inşa etmek için bolca zamanı vardı. O gece, elini uzattı ve ... her şeyi aldı, bu arada benim uyanık kalmamı ve yaptıklarının farkında olmamı sağladı." Soğuk bir boşluk. "Onu ayırmak için bedenimi kullanırken içimden çığlık attığımı bilmek ona zevk veriyordu. Gördüğü son yüz benim yüzümdü, bıçağı etine defalarca saplayan da benim elimdi."

"Yeter," diye tersledi Sahara, çocukken yaptığı gibi çekip gitmesinden korkarak. "Bana geri dön." Gözyaşlarını kırıştıtarak onun bakışlarını bırakmayı reddetti. "O sen değildin, Kaleb. Bunu sen *de biliyorsun*. Zihin kontrolü iradeyi, niyeti ve isteği ortadan kaldırır." Kurbanı etten kemikten bir kukla haline getirir.

Kaleb'in kirpikleri aşağı indi ve tekrar yukarı kalktıklarında hiçbir şey değişmemişti, Kaleb'i, gördüğü çocuğun katili değil, başka bir kurban olduğunu asla bilmeyen masum bir kadının kanının altına gömülmüştü.

"*Hayır*," dedi Sahara ve ayak parmaklarının ucunda yükselerek ağzını onunkine bastırdı.

Kaleb ona her zaman tepki verirdi... ama bugün değil. Dudakları soğuktu, elleri yanlarındaydı. Cehennemin acımasız bir gerçeklik olmasını umduğu seri katile zaferi bırakmayı reddederek, bir elini ensesine koydu ve diğer eliyle yanağını okşamaya devam ederek, onu bir davet, bir ikna olan yavaş bir tatlılıkla öptü.

Geri dön, diye telepatladı. *Sana ihtiyacım var.*

Parmakları kalçalarını okşadı, elleri sırtına bastırmak için yükseldi. Bir dakika sonra ellerinden biri saçlarına dolanırken, diğeri hırkasının ince siyahının altından yukarı doğru itilerek tenine yayıldı. Sonsuz bir öpüşme, vücutları inanılmaz derecede yakındı.

Aralarındaki samimi bağı koparmayan Kaleb onu kollarına aldı ve içeri taşıdı. Onu yere yatırdığında yorgan sırtına yumuşak bir şekilde yaslandı, vücudu kaslı ve ağırdı, bu da onun inlemesine neden oldu, dudakları boğazında ıslak bir sıcaklık yarattı. "Kaleb. Kaleb, Kaleb." Soluk soluğa söylenen bu ilahi ona kim olduğunu hatırlatıyordu: Santano Enrique'nin yarattığı kişi değil, ona ilkel bir tutkuyla dokunan ve verdiği sözleri her zaman tutan Kaleb.

Kaleb boğazını öpüp ağzına geri döndüğünde dişlerini Kaleb'in alt dudağına geçirdi ve hızlı bir ısırıktan sonra onu serbest bıraktı. Başını kaldırdığında Kaleb'in gözlerinin kendi gözlerine baktığını gördü. Yıldızlar yoktu ama obsidyen gece yarısı renkleriyle parlıyordu, güzel ve gizemliydi.

Parmakları adamın sırtının kaslı sıcaklığında kenetlendi, gömleğinin ince pamuğu dokunuşunun altında buruştu. "Geri döndün."

Elini kızın boğazına kapatarak nazikçe okşadı, ağzı talep ediyordu. Kalçalarını onun bedenine uyum sağlayacak şekilde açtı, göbeği kaygan ve yumuşaktı. Adam hırkasını çekiştirdiğinde, kadın uzandı ve başının üzerinden çekip yere attı. Üzerinde narin dantelden bir sütyen ve göğüsleri sütyenin kaplarını zorluyordu.

Kaleb göğüslerine bakmak için boğazını serbest bıraktı ... ve sütyen askıları ikiye ayrıldı, sütyenin ortası yırtıldı ve iç çamaşırı vücudundan düştü. Tk'sını ilk kez bu kadar samimi bir şekilde kullanıyordu ve şaşkınlığı, parmaklarını hafifçe göğüs ucunda gezdirdiğinde - hala bakışlarını tutuyordu - saf bir zevke dönüştü.

Bu kez adı dudaklarından yumuşak bir iniltiyle fısıldandı.

Başını kaldırıp saçları alnına dökülürken, elini göğsünün üzerine kapadı ve ağırlığını daha da artırdı. Sonra onu öptü. Ta ki tırnakları adamın sırtına ve kalçalarının arasına o kadar ıslanana kadar. Her şeye rağmen,

Kaleb Krychek'in onu kendi kızı olarak gördüğünü açıkça belli eden ateşli bir sahiplenmeyle kızın üst bedenini okşayıp sevdi.

Yine de tek kelime etmedi.

* * *

Ellerinin altındaki **SAHARA**, yumuşak, ipeksi ve duyarlı. Sahara'nın sırtına dokunuşu, ağzındaki tadı, uyarılmışlığının kokusu bir uyuşturucu. Adını sanki her şey demekmiş gibi söyleyen Sahara. Sessizliğindeki en büyük çatlak Sahara'ydı ve her zaman da öyle olmuştu. "Sahara."

Gözlerinin derin mavisi okuyamadığı duygularla parıldıyor, parmakları önce onun dudaklarına, sonra da reddetmeye hiç niyeti olmadığı sessiz bir davetle kendi dudaklarına değiyordu. Adamın ilk dokunuşuyla ağzı açıldı, vücudu kavislendi ve kalçaları adamın etrafında kilitlendi. Sahara tarafından kafese kapatılmıştı ve bu hayatının en acı verici, en zevkli hapsiydi.

Boynunun arkasını kavrayarak onu öyle derinden tattı ki, kız onun tadını asla unutamayacaktı. *Benimsin*, diye düşündü, *sen benimsin*.

Elleri gömleğinin düğmelerine gittiğinde, onları beline kadar açmasına, ellerini içeri kaydırmasına ... dudaklarını tenine tatlı, sıcak bir öpücükle bastırmasına izin verdi, bu da dış kalkanlarının sondan ikincisini parçaladı, çatlaklar her an çökebilecek bir örümcek ağında dışarı doğru ilerledi. Boşlukta yaşayan parçası, sebepsiz ve sınırsız bir yaratık, tekrar reddedildiği için kara bir öfkeyle kükredi ama o parçası - sahiplenici ve vahşi ve ruhunun parçası- Sahara için bir kalp atışında ölebilirdi ve yetenekleri üzerindeki kontrolünü kaybederse göğüs kafesini ezebileceğini, ciğerlerini çökertebileceğini biliyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup sert nefesler aldı ve kalkanları yeniden inşa etmek için nafile bir çaba harcadı. Sahara'nın onun etrafında bu kadar yumuşak ve duygusal olması, ellerini kaplayan, ruhunu lekeleyen kanı bilmesine rağmen onu kabul etmesi imkânsızdı. Belki de

Boşluktaki bükülmüş, parçalanmış karmaşa, belki de otel odasını, acıyı ve çılgınlıkları hatırladığında geri dönmeyeceğini söyledi.

"Kalkanların ne kadar kötü?" Gözlerinde şefkat.

"Kötü." Bir parça daha hissetse duygularının hamlığı sadece PsyNet'te açığa çıkmakla kalmayacak, telekinetik ve telepatik yeteneklerinin tasmaı da kayacaktı. Ama Sahara bacaklarını onun etrafından gevşetmek istediğinde, onu yerinde tutmak için geri uzandı, eli uyluğunun üzerinde esnedi.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Obsidyen, Kaleb. Obsidyen mi kullandın?"

"Hayır." obsidyen kalkanlar olabilir aşılmaz ve kırılmazdı ama Sahara'nın da bildiği gibi, aynı zamanda mutlaktı. "Bu süre boyunca PsyNet'teki bilgi akışından kopmuş olacağım." Ağdan hiç bu kadar kopmamıştı, her an binlerce veri zihnine akıyordu.

Sahara parmak ucuyla onun dudaklarını hafifçe okşadı. "Net verilerini filtrelemiyorsan, bu enerjiyi yeteneklerini kontrol altında tutmaya yönlendirebilir misin?"

Kaleb hesaplamaları yaptı ve başını salladı. "Bu, feci bir ihlal riskini yüzde yirmi beşe indirecek." Büyük bir olasılık değil, ama Kaleb'in kontrolüyle kötü de değil.

"Ufukta önemli bir şey olduğuna dair bir ipucu var mı?"

"Hayır."

"Size hala telepatik çağrı yoluyla ulaşılabilir mi?"

"Evet."

Elini ensesinde gezdirerek, bileziğindeki tılsımlar teninde serinlerken, "O zaman PsyNet'i bir iki saatliğine kendi haline bırak ve onun yerine benimle ilgilen," diye fısıldadı.

Seçim yapmak zorunda değildi; sadece tek bir seçenek vardı. "Burada olmaz." Güvenlikten emin olamıyordu.

Yatağına girdiklerinde Sahara'nın nefesi kesildi... sonra gömleğini kenara itti ve dudaklarını onun çıplak tenine yerleştirmek için eğildi. Telepatisinden beslenen ve Tk'sının kinetik enerjisiyle güçlendirilmiş obsidyen kalkanlarını indirerek, Sahara'nın bacaklarını yukarı iterek kalçalarının arasında kendine daha fazla yer açtı ve tasmayı serbest bıraktı.

Bölüm 26

KALEB, SAHARA'yı saçlarından tutarak yukarı çekti ve yavaş, konsantre bir öfkeyle ağzını alarak artık tüm bu acımasız gücün, ilginin ve iradenin tek odağı olduğunu açıkça gösterdi. Öpücüğün içinde inleyerek teslim oldu, kendini onun istediği her şeye ve her şeye açtı.

Gömleğini çıkarırken düğmeleri yırtıldı ve ardından göğsünün çıplak sıcaklığı göğüslerini ezmeye başladı. Hafif bir hareketle ellerinden birini sol göğsünün üzerine kapadı, gizli bir sahiplenmeyle okşadı ve sıkı, dili onunkinin üzerinde gezinirken, ağzı mükemmel bir uyum yaratmak için eğildi.

Tırnakları adamın sırtındaki ağır kaslara batarken, onunla öpüşe öpüşe buluştu.

Kaleb'im, benim.

Başparmağı göğüs ucuna süründü, parmakları güçlü ve emin bir şekilde etinin üzerindeydi, tutuşu hoş karşılandığından son derece emin bir adamın tutuşuydu. Adam öpüşmeyi kesip göğsünün üst kısmını ağzına almadan önce avucunun içinde dolgunlaştırdığında, kadın haykırdı ve inanılmaz derecede yaklaştırmaya çalıştı, sıcak emme hissi göz kamaştırıcıydı. Delirmenin eşiğine gelen kızın zonklayan etini serbest bırakan adam, kızın teninin parlayan ıslaklığına baktı; kızın meme ucu parmak uçlarıyla kopardığı sıkı, yalvaran bir noktaya dönüşmüştü.

Rahmi sıkıştı.

Ağzını adamın boğazına götürdü, ona duyduğu ihtiyaç bir şeydi, adam vücudunu onunkinden kaldırdığında sesli bir şikâyetle bulundu. Ateşli bir bakış, saçlarında güçlü bir erkek eli, onu öpücüğüyle damgalarken, sonra kot pantolonunun fermuarını yırtıp için tekrar geri çekildi. Geri döndüğünde kemer tokası kadının karnını ısırdı.

ereksiyonu, kızın kıvranmasına neden olan agresif bir talepti.

Ama adam nefis bir şekilde ağırdı ve onu olduğu yerde sabitliyordu. Böyle bir güç pozisyonunda başka hiç kimseye güvenemezdi, dünyanın en tehlikeli adamından başka hiç kimseye. Öpücüğüne, diyaframını yumruklayarak kalbini kavrayan bir yumruğa dönüşen bağa doyamayan kadın, ayak bileklerini adamın omurgasının dibine sıkıca kilitledi ve parmaklarını adamın sırtının üst kısmına geçirdi.

"Sırtının her santimini öpmek istiyorum," diyebildi öpücükler arasında.

"Daha sonra." Elini külotunun arkasına sokarak alt kıvrımlarını avuçladı, irkilerek haykırışını ağzına aldı, sesi zihninde tehlikeli, baştan çıkarıcı bir bıçaktı. *Yumuşak, pürüzsüz ve benim. Her zaman benim.*

Adam dudaklarını serbest bırakıp boğazına doğru öpücükler konduktan sonra geri gelip bir kez daha dudaklarına yapıştığında çaresizce nefes aldı ve tırnaklarını adamın sırtında gezdirdi. Bu daha zordu, adamın ağzı ve elleri ona öyle şeyler yapıyordu ki, en azından bir gün boyunca takacağı izler onu harap etmişti.

Öpüşmeyi keserek başını geriye attı.

O obsidyen gözler tekrar onunkilerle buluştuğunda, hesaplanmış hiçbir şey içermeyen bir gülümsemeyle eşleşti - ölümcüldü . Öyle ki vücudu onunkine doğru kalktı. Ama adam çoktan kardinal bir Tk'nin güçlü zarafetiyle hareket etmeye başlamış, külotunu yırtmak, kalçalarını ayırmak ve çenesini kalçalarının ultra hassas iç yüzeyine sürtmek için vücudunun aşağısına doğru öpüyordu.

"Kaleb!" Zihni dışa doğru patlayarak onun kalkanlarına çarptı, bedeni eğildi. "Durma," diye yalvardı. "Yapma-" Sessiz bir çığlık, sinapsları kızarmış, ağzı sıcak ve nemli etinde talepkâr, elleri ayrı tutarken biraz sert.

Sahara seksin mekaniğini biliyordu, gerçi Sessiz ne üremek ne de zevk için bu eylemde bulunmuyordu ama eğitiminde ona sekste bile yakınlığın seviyeleri olduğu öğretilmemiştir. Bu, Kaleb'in ona yaptığı şey, hayal bile edemeyeceği bir şeydi ve ah, ama *hoşuna* gitmişti.

Adam onu yalarken ağızına doğru eğildi, dili onu hayatın diğer her alanında olduğu gibi yatakta da acımasız olacağını açıkça ortaya koyan detaylara dikkat ederek keşfederken, bir eliyle saçlarının ağır ipeğinde kendine doğru tuttu. Adam dikkatini kalçalarının tepesindeki kaygan, zonklayan yumrudan ayırmak istediğinde, o el bilinçli iradesi olmadan sıkıldı.

Başını kaldırdı, gözlerinde bir gece yarısı fırtınası, dudaklarında o ölümcül gülümsemenin gölgesi, "Bu iyi hissettiriyor mu?" dedi.

Ayak parmakları kıvrıldı.

Başını sallayarak, adam başını eğip ona istediğini verirken nefesini tuttu, ağızını klitorisine sabitledi ve sertçe emdi, elleri onun için yayılmasını sağlamak için iç uyluklarına kenetlendi. Arada sırada başparmaklarını narin, hassas etlerin üzerinde gezdiriyor, kadının önce çarşafı, sonra da adamın omuzlarının kaslı sıcaklığını kavramasına neden olan his karmaşasına katkıda bulunuyordu.

Kendinden geçmiş bir halde hıçkırığa hıçkırığa ağızken, sinir uçları cinsel hazzın tatlı, sıcak acısıyla parçalanırken bile, adamın sesi zihninde karanlık bir okşamaydı. *Daha sert mi? Daha yumuşak mı? Bunun gibi mi? Yoksa bunu mu tercih edersin?* Her soruya erotik bir gösteri eşlik ediyordu, vücudu sevgilisinin enstrümanıydı. *Buna ne dersin?* Güçlü beyaz dişler klitorisinin şişmiş etini sıyrıyor. . . sonra da en ufak bir kısmını bastırıyor.

Zevk onu sarstı, bir harabeye çevirdi.

Titreyen bedeninin üzerinde diz çökerek, karanlık bir şekilde tanıdık hale gelen bir sahiplenme eylemiyle elini boğazına doladı ve ağızına doğru eğildi. Dudaklarındaki tat ona aitti ve bu şok edici olması gereken bir yakınlıktı, ama yatağındaki adam söz konusu olduğunda hiçbir şey şok edici değildi, hiçbir şey tabu değildi.

Onun kölesi olmuş, vücudu zevkten yumuşamış bir halde, *"İzin ver sana bunları yapayım,"* dedi.

Eli boğazını serbest bırakıyor ama sonra tekrar kapatıyor. *Bunu geliştirmemiz gerekebilir. Ağızını üzerime koyarsan obsidyen bile tutmaz. Henüz değil.*

Ses tonunun siyah kadifesi onu ürpertti, vücudu yeni bir ihtiyaç dalgasıyla ona doğru dalgalandı. O kadar uzun süre beklemişti ki

Bu, onun içindi ve şimdi bedeni açgözlü, ruhu açgözlüydü.

Lütfen.

Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Elini kızın boğazından bacaklarının arasına götürdü.

Başparmağı klitorisine dokunduğunda Sahara irkildi, tırnakları kollarının üst kısmına battı. *Çok hassas.* Bunun farkına varmak onu hayal kırıklığına uğrattı - oraya dokunduğunda o kadar iyi hissetmişti ki, tek istediği bu hissi tekrar yaşamaktı. Ama daha da çok istediği bir şey vardı.

"Bu zevki sen de bilmelisin," diye fısıldadı adam avucunu onun nemli etinin üzerine koyarken, adamın sert sıcaklığı ince bir okşamaydı. "Vücudunda neyin iyi hissettirdiğini bana öğret." Kendisine yaptığı gibi onu öpmek ve okşamak için yanıp tutuşuyor, kendisini de içine çeken aynı fırtınada sıırıslam olmuş o kardinal gözleri görmek için yanıp tutuşuyordu.

Dudakları bir kez daha onunkileri ararken Kaleb'in verdiği cevap, *"Seni orgazm olurken izlemek bana aşırı zevk veriyor"* oldu. *Seni dilime, parmaklarıma yapışmış ve nemli hissetmek, vücudunun benimkinin altında yumuşaması, uyarılmış meme uçlarının göğsüme sürtünmesi, işte iyi hissettiren şey bu.*

Sahara'nın nefesi kesildi, erotik saldırının altında boğulmamak için savaşıırken göğüsleri yükselip alçaldı. O ana kadar kelimelerin dokunuşu kadar şehvetli, tahrik edici olabileceğini bilmiyordu. Kaleb'in kelimeleri bu niyetle söylemediğini, sadece gerçekleri dile getirdiğini, onun zevkini kendi zevki olarak gördüğünü bildiğinde daha da fazla.

Klitorisine tekrar dokundu. *Hala hassas mı?*

Evet, keskin hislerin arasından cevap vermeyi başardı.

Onun yerine bunu deneyelim. Öpüşmeyi keserek dikkatini kızın vücuduna verdi, yüzündeki ifade çelik gibi sertti, parmağıyla kızın girişindeki sıkılığı itti ve kız titreyince ellerini çarşafta yumruk yaptı, parmağını yavaşça içeri soktu. *Evet mi?* Saçları alınına döküldü, başını kaldırdı, gözleri kilitlendi.

Bu *kadar güç*, diye düşündü, *bu kadar inatçı kontrol.* Bu olmalıydı kendisini büyük bir dezavantajda hissetmesine neden oldu. Olmadı.

Çünkü bu

Kaleb. "Evet." Parmağını dışarı kaydırıp sonra aynı yavaşlıkta geri iterken bir keşif iniltisi. "Evet, lütfen."

İkinci bir parmak ve bir anda canına tak etti, rahmi canını acıtan bir boşlukla kasıldı. Bu eylemi daha önce hiç yapmamış olabilirdi, ama içgüdüğü ona deneyimin söylemediğini söylüyordu. "Sen," dedi ve bu bir emirdi. "Sana ihtiyacım var." Sadece Kaleb'e.

Karşılık veren öpücüğü çıplak bir talepti, dili derinleri yalıyordu. "Bacaklarını daha geniş aç," diye emretti ağzını bıraktığında, elini geri çekti ve sonunda giysilerinin geri kalanından kurtulmak için ayağa kalktı -kadını çekirdeğini sıkan bir vücudu ortaya çıkardı.

Görkemli bir şekilde çıplaktı, ereksiyonu ağırdı, onun için açtığı bacaklarının arasına yerleşti, ellerinden biri uyluğunun üzerindeydi, diğeri avuç içi başının yanında aşağıdaydı. Adam penisinin küt ucuyla onu içine doğru itmeye başladığında bakışları tekrar kilitlendi, kadının eli , vücudu kaygan ve hazırda ama yine de adamın kalın girişine karşı çok sıkıydı. Acı veren bir yanma onu tıslayarak nefes almaya zorladı ama bunun altında isteyen, açlık çeken bir ihtiyaç vardı.

*Canın yanıyor
mu? Bu acıyı
istiyorum.*

Kaleb'in şakağından ter damlıyordu, çenesi acımasız bir çizgiye dönüşmüştü ama ereksiyonu kadının içine gömülene kadar vücudunu yavaşça, amansızca itmeye devam etti. *Sahara*. Tutkuyla kızarmış elmacık kemikleri ve fırtınalı gözleri öylesine güçlüydü ki, bir fırtınanın kalbine bakmaya benziyordu.

Mükemmel hissediyorum. Neredeyse acı verecek kadar sıkı ve doluydu ve tam da olması gerektiği yerdeydi.

Adam titreyip bir santim dışarı çekildiğinde kadın haykırdı, taş gibi sert penisinin hassaslaşmış etine sürtünmesi erotik bir şok yaratmıştı. Kaleb geri çekilme ve tekrar girme işlemini tekrarlamak için tekrar itti, kalçasındaki eli onu yerinde sabitlemek için kalçasına doğru , göğüslerini öpmek için başını eğdi, dişlerinin arasından serbest bırakmadan önce meme uçlarından birini emdi.

Okşama, iç kaslarının onun etrafında çırpınmasına neden oldu. Vücudu kaskatı kesildi, boynundaki tendonlar derisine karşı belirgin bir şekilde ortaya çıktı, kasları gerildikçe kollarındaki damarlar nabız gibi atmaya başladı. Fakat

Kaleb kontrolü acımasız bir potada öğrenmişti; hislerin yoğunluğu altında bile kırılmadı. Bacaklarından birini Kaleb'in kalçasına geçirirken onu tekrar öptü, sonuna kadar çekti, sonra acımasız bir sabırla geri itti.

Adamın altında kıvranırken, göğüslerinin adamın göğsüne sürtünmesi, adamın içindeki sert hakimiyetine şehvetli bir kontrpuan oluştururken, öpücüğe doğru inledi. Adam sesi yuttu ve bir kez daha yavaşça, tamamen geri çekilme ve geri dönüşü tekrarladı, klitorisi zonklayana kadar şişmiş dokularını gerdi. Her ne kadar kaygan olsa da, vücudu dalgalanan tutku dalgalarıyla kendini yağlarken, adamın cüssesi onu içine almayı bir çaba haline getirmişti; öyle erotik bir çabaydı ki bu, kadının öpüşmeyi keserek nefes nefese kadınsı bir talepte bulunmasına neden oldu. "Daha hızlı."

Emin misin? Parmakları kalçasına saplandı.

"Evet!" Adamın sırtını kavrayarak vücudunu ona doğru eğmeye çalıştı ama adam çoktan çekilmeye başlamıştı.

Sadece geri çarpmak için. Sert.

Sahara çılgılık attı, vücudu Kaleb'inkinin etrafında kenetlendi ve sanki onu parçalara ayıracakmış gibi hissettiren bir orgazm yaşadı. . . ve işte o zaman Kaleb'in kontrolü kırıldı. Kaleb'in Sahara'ya tekrar tekrar derinlemesine vuruşunda hiçbir alıştırmaya yoktu, boğazını öpmek ve emmek için başını yana doğru çekişinde hiçbir kısıtlama yoktu, Sahara'nın kalçasını yukarı doğru büküp daha derine girmesini kolaylaştırmak için genişçe itişinde hiçbir hesaplama yoktu.

İlkeldi; sertti; muhteşemdi.

Düşünceleri kıymıklardan başka bir şey olmayacak kadar sert bir şekilde ona yaklaşırken, vücudunun terden kayganlaşmış kaslarına sıkıca tutundu, kalbi kendininkiyle eşleşen bir davul gibi atıyordu ve parmakları neredeyse moraracak kadar sıkı bir şekilde yukarı ittiği uyluğun alt kısmındaydı. *Kaleb, benim Kaleb'im.* Zevk onu parçalara ayırırken bu tutkulu ve sahiplenici bir iddiaydı.

Kaleb şiddetli bir sessizlik içinde boşaldı, nefesi kızın kulağına sertçe çarptı ve vücudu kaskatı kesildi. Menisi Kaleb'in içinde zonklarken sahip olduğu sıcak ıslaklık, erotik olarak istismar edilen kaslarının tekrar kasılmasına ve Kaleb'in etrafında sıkıca kenetlenmesine neden oldu. Sarsılarak başını kaldırdı, son bir kez geri çekilirken obsidyen gözleri kızinkileri tuttu, sonra da kızın sıkılan kaslarını derinlemesine itti.

"Benimsin. Sen benimsin."

Kaleb'in öpücüğü onu parçalara ayırmadan önce Sahara'nın duyduğu son sözler bunlardı; Kaleb'in vücudu Sahara'ninkine kilitlenmişti.

Bölüm 27

"DNA'MIZI PAYLAŞTIK," diye mırıldandı Kaleb kollarında yatan kadına, bu çirkin gerçeği ona daha önce söylemesi gerektiğini biliyordu, tek mazereti kadının kendisini bedeninde kabul etmeye yakın olduğuna inanmamış olmasıydı. "Bunun sonuçları olabilir."

"Hayır." Sahara başını babasının göğsünden kaldırdı, gözleri zevk yankılarıyla buğulanmıştı. "Babam dün öğleden sonra bir hastayı kontrol etmek için içeri girdiğinde klinikteki M-Psy'lerden birini gizlice ziyaret ettim. Doktoru çocukluğumdan beri tanırım ve vücut kimyamda gerekli değişiklikleri hiçbir müdahaleci soru sormadan yaptı." Parmakları onun dudaklarını izlemek için kalktı. "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum."

"Güzel. DNA'mın daha iyi." "Neden? Sen akıllısın, güzelsin, güçlüsün."

"Aynı zamanda akli dengem yerinde değil ve cezai delilik eğilimlerim olabilir."

İfadesindeki yumuşaklık kayboldu. "Kaleb, Enrique'nin baskısı altında yaptığın herhangi bir şeye seçim demeyi reddediyorum. Bu onun deliliği idi." Düz, kesin, onunla tartışmaya cesaret ediyordu. "Zekâdan yoksun değilim. Bir yetişkin olarak insanları incittiğini biliyorum, ama bunu mantıklı bir gerekçeyle yapacağını da biliyorum," dedi, onu ustura gibi bir netlikle görerek.

"Güç, kontrol, para, eylemlerin için her zaman bir nedenin olurdu, bu eylemler haklı olsun ya da olmasın." Sert sözlerdi ama yine de eli kalbinin üzerinde durmaya devam etti. "Suç işlemiş delilerin eylemleri için mantıklı bir nedenleri yoktur - Enrique'nin yaptığı şey? Bundan hastalıklı bir zevk alıyordu. Ya sen?"

"Hayır, ama tohum içimde yaşıyor." Hiçbir şey bu acımasız biyolojik gerçeği değiştiremezdi. "Kuğuyu öldürdüğüm o gece," dedi hayatında ilk kez gerçeği söyleyerek, "Santano bana doğum belgemdeki baba adının yalan olduğunu söyledi."

Diğer Tk'nın söylediği hiçbir şeye inanmak istemeyen Kaleb, Santano'nun sözlerini çürütmek amacıyla anonim DNA testleri için gerekli düzenlemeleri yapacak kadar zengin olana kadar beklemişti. "Bir yetişkin olarak sahtekârlığı doğruladım." Lekeli kanının gerçekliğini kabul etmesi için on test döngüsü geçmesi gerekmişti.

Onun yanında dirseğinin üzerinde doğrulan Sahara, kaşlarını çatarak saçlarını geriye itti. "Bu nasıl olabilir? Genetik hatlardan emin olmak için doğumda DNA çapraz kontrol edilir."

"Para ve güç her şeyi değiştirebilir."

Sahara'nın söylediklerini sindirmesini izledi, farkına varma anını gördü. "Santano Enrique," diye nefes verdi. "O piç senin *baban* mıydı?"

"Genetik olarak." Kaleb, Enrique hakkında gerekenden fazlasını iddia etmeyecekti. "Yüksek Gradyanlı yavruların nasıl yaratılacağına dair bir teorisi vardı. Ancak deney başarısız olursa diye çocuğun kendisine bağlanmasını istemiyordu." Santano Enrique'nin *zayıf* bir çocuğu olamazdı, her yönden mükemmelden daha azı olamazdı.

"Doğumumdan bir süre sonra, bu hileye devam etme kararı aldı - çünkü bu ona bana farklı türden bir erişim sağlıyordu." Çocuğuna zalimce davranan bir ebeveyne Ağ'da şüpheyile bakılırdı, ancak bir eğitmen saldırgan bir yetenek söz konusu olduğunda bunu yapmaya aktif olarak teşvik edilirdi. Kardinal bir Tk çocuğu söz konusu olduğunda disiplin her şeydi; disiplin olmadan bir bebek bile öldürebilirdi.

"Doğum belgenizdeki adam mı?" Sahara saçlarını alnına doğru taradı. "Annen mi?"

"Satın alındım, sonra da ben daha küçükken sessizce öldürüldüm." Onu üç yaşına kadar büyüttükten sonra Santano Enrique'ye terk eden insanları düşününce hiçbir şey hissetmedi. "Düşük dereceli oldukları için kimse fark etmedi."

"Elbette," dedi Sahara, "iki düşük dereceli Psy'den doğan bir kardinalden şüpheleniliyordu."

"Santano böyle bir doğumu nadir ama gerçek bir olasılık haline getirmek için gerekli çekinik genlere sahip iki kişiyi seçti." Parmaklarını kadının belinde gezdirdi, teni narin ve sıcaktı ama altında zarif kaslar vardı, sanki vücudu bir zamanlar olduğu dansçıyı hatırlıyordu... eti yontulmuş bir bıçakla yırtılan dansçıyı. "Onu hücrelerimde taşıyorum."

Sahara'nın çenesi çocukluğundan aşına olduğu inatçı bir çizgiye oturdu. "Onun genlerini taşıyor olabilirsin," dedi, "ama sen Enrique'nin oğlu değilsin ve asla olmayacaksın." Soğuk bir öfkeyle titreşen tutkulu bir olumsuzlama. "Öyle olsaydın, bana özenle dokunmaktan değil, sadece acı çektirmekten zevk alırdın." Parmaklarını onun dudaklarına bastırarak başını salladı. "Sen Kaleb'sin. Senin kimliğin bu."

* * *

Yarım saat sonra Sahara, Kaleb'in mutfağında dolaşp ikisi için yemek hazırlarken onu sessiz gözlerle izlediğini, ondan ödünç aldığı beyaz gömleğin uçlarının kalçalarını okşadığını yoğun bir şekilde fark etti. Her hareketinde vücudunun bazı bölgeleri sızlıyordu; bu, onun yatağının mahremiyetinde paylaştıkları sınır tanımayan yakınlığın sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Üzerinde sadece siyah bir eşofman altı olan Kaleb' göğsünün kabarık kasları dünyanın bu bölgesinde akşamın ilk ışıklarıyla gölgeleniyor, genç bir tanrı, canlanmış bir Yunan heykeli gibi görünüyordu. Güçlü, muhteşem ve uzak.

Ama o uzak değildi, soğuk değildi. Onun için değil. Onun için asla.

Birkaç dakika önce babasının son durumunu öğrenmiş ve onu hastaneye götürmeyi teklif etmişti. Sahara'nın kendisini beklemeye zorlamasının tek nedeni, Leon Kyriakus'un kelle avcısının kullandığı kirli bıçağın neden olduğu düşmanca bir enfeksiyon sonucu bağışıklık sisteminin zayıflaması nedeniyle tecritte kalmasıydı. Onu canlı ve iyi görmek isterken sistemine ölümcül bir kirletici bulaştırma riskini almak istemiyordu.

"Prognozu iyi," demişti Kaleb, gözleri sulanmaya başladığında tıbbi raporu tarayarak. "Yaralanma ağırdı ve iyileşmesi yavaş olacak, ancak enfeksiyon zamanında yakalandığı için endişelenecek bir durum yok."

Başka birine bu sözler duygusuzca, içini kemiren korkuya karşı duygusuzca gelebilirdi ama ona dürüstlük gibi gelmişti. Kaleb ona bir kez bile yalan söylememişti ve eğer babasının başaracağını söylediye, başarmıştı. Ve Leon uyandığında, sabaha kadar konuştukları gece ondan istediği tek şeyi endişelenerek yapmadıysa onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Hayatını yaşa, Sahara. Dayanabildiğin kadar büyük ve renkli yaşa. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin -ailenin, Sessizliğin, yeteneğinin ağırlığının, hatta benim seni yakınımda tutma ihtiyacımın- seni tekrar sınırlamasına izin verme."

Böylece yeni başlayan gözyaşlarını kırptırdı, içindeki her şeyi ateşleyen adamın acımasız yüzüne baktı -neşe, zevk, korku, öfke, dehşet, umut- ve olağanüstü bir hayata giden yolda bir sonraki adımı attı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi, daha lezzetli bir şey yerine ısrarla içmek istediği besin içeceğini karıştırmak için bir kaşık alarak. Soruyu yutmaya çalışmıştı ama midesini ekşitiyor, onu gerginleştiriyordu ve adam da bunu fark etmişti.

Sessiz bir bakış ona sormasını söyledi.

"Az önce yaptığımız şeyi tam olarak nereden öğrendin?" Niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Vücutlarımızın birbirlerine verdiği tepkiler düşünüldüğünde, hazırlık yapmak akıllıca görünüyordu."

"Anlıyorum." Kaşık bardağın iç kısmına çarptı, hareketleri tırtıklandı.

Kaleb onun yanındaki tezgâha yaslanarak çenesini kavradı. Kız ona bakmayı reddedince, başparmağını kızın alt dudağına sürttü. "Cinsel

yakınlığı da aynı şekilde araştırdım.

diğer her şeyi. Metodik olarak ve en ince ayrıntısına kadar."

Sahara, zihni telepatik bir erotik imgeler çağlayanı, birbirine dolanmış uzuvlar ve ete batan parmaklarla dolup taşarken tezgâhın kenarına tutundu. Gözlerini kocaman açarak onunkilerle karşılaştı. "Nasıl oldu da . . . ?"

"Seks," dedi başparmağını tekrar alt dudağına sürterek, "diğer ırkların sonsuz derecede büyüleyici bulduğu bir şeydir. Görüntüleri, edebiyatı ve kayıtları bulmak çocuk oyuncağıydı. Basit bir internet araması milyonlarca hit getirdi."

Aklından geçenler yüzünden yanakları yanan Sahara, "Teoriyi pratiğe dökmeye ne dersin?" diye sordu. Eğer bedenini *herhangi bir* şekilde başka biriyle paylaşmış olsaydı, öfkesi de acısı kadar şiddetli olurdu. Parçalanmış anıları, güç arzusu ve ahlaki pusuladan yoksunluğu, hiçbirisi bu en temel düzeyde önemli değildi.

Burada, ona aitti.

"Pratik uygulama," dedi o soğukkanlı, sakın Kaleb sesiyle, "bana böyle bir şekilde dokunmaya cüret eden herkesi öldürme olasılığımın yüksek olduğu düşünülürse, anlamsız bir egzersiz olurdu." Bir fırça daha attı, gözleri kızın dudaklarına odaklandı. "Ancak seninle birlikte, insanların ve Dönüşenlerin sekse olan düşkünlüğünü tamamen anlıyorum." Bu kez ona gönderdiği görüntü, eğer bir telekinetikten destek almasaydı dizlerini bükebilirdi.

Fotoğraf, kısa bir süre önce onun yatağında, kalçalarını açmış ve sırtını dikleştirmiş bir haldeyken çekilmişti; bakış açısı, o sırada iki elini de kalçalarının iç yüzeylerinde tutan adamın bakış açısydı. Teninde parıldayan tere ve kalçalarının arasındaki kayganlığa kadar her ayrıntısıyla doğru olan bu görüntü, artık sevgilisi olan kardinal Tk'nın çelik tuzaklı hafızasını gözler önüne seriyordu.

"Bu," diye homurdandı, "haksızlık. Aynı cephaneye sahip değilim."

Kaleb'in ifadesi değişmedi, ses tonu ısınmadı ama söylediği sözler Sessizlik'e ait değildi. "Sana bazı video dosyaları göndereceğim." Sonra başını eğdi ve ona öpüşme alıştırmaları yapmaları gerektiğini söyledi, sesi buz gibi soğuktu ... ve gözleri kara ateşle yalandı.

Uzun bir süre sonra, ikisi birlikte onun evine döndüklerinde, adam siyah takım elbisesinin cebine uzandı - gömleği onun dolabından seçtiği koyu orman yeşiliydi - ve küçük bir mücevher kutusu çıkardı. "Bu senin için."

Doğum günü değildi ama Sahara kutunun bir tılsımı olduğunu biliyordu. "Dönüşümü kutlamak için mi?" diye sordu usulca.

"Evet." Açarak tılsımı geri aldı. "Baban sana söyleme fırsatı bulamadıysa diye söylüyorum, dn hesabına bir havale yapılmış - sen çocukken senin için yaptığı bir yatırımın geliri olarak etiketlenmiş, yirmi üçüncü doğum gününde vadesi dolacak." Bir duraklama. "Eğitim için bağımsız fonlar sağlayarak on sekiz yaşında olgunlaşması gerekiyordu, ancak Leon tarihi uzatmaya devam etti." Sahra yuttum ve düğüm içinde onu Boğaz. Bir kez Tekrar, Dışarıdan mesafeli görünen sevgilisi, başkalarının atlayabileceği bir gerçeği söyleyerek onun duygusal ihtiyaçlarının farkında olduğunu göstermişti. uzatarak, "Bıçak için bana bir kılıf aldın mı?" diye sordu. Tılsımlı bilezik gelen güneş işığında pırıl pırıl parlıyordu.

pencereden.

"İşin tamamlanması için çok erken." Parmakları kızın bileğine dolandı, başparmağı nabzının titremesinin üzerinde gezindi. "Gelecek yılı beklemeniz gerekecek."

Gelecek yıl.

Ayakta olsaydı, rahatlamamanın verdiği güçle sendeleyebilirdi. "Peki ya tek yıldız?"

Mürekkep siyahı gözleri onunkileri tutarken, söylediği sözler konuşmalarının sadece bir kısmını oluşturuyordu. "Görünüşe göre ölümcül bir hasar almamış."

Ne kadar tehlikeli bir denge. Zihni kaos içindeyken pek çok hayat onun akıl sağlığına bağlıydı. Onun intikamını almak için dünyayı yerle bir edebilecek bu adama "Bir bakayım," diye fısıldadı.

Daha önce olduğu gibi boynunu eğip bakmaya çalıştı ama adam görüşünü engelledi; geniş omuzları, düzgün siyah saçlarının altındaki ensesini gösterecek şekilde eğilmişti.

Boşta kalan elini kaldırarak zar zor tenine dokundu. Bir anlık hareketsizlik, sonra erkeksi bir sıcaklık, bileziği yeniden yerleştirip en yeni tılsımı görmesine izin verirken bileğini tutan parmakları.

Uçuş halindeki bir kartal, kanatlarını en uzun noktasına kadar açmış.

zgrlk.

Saf Psy

PSY UNIFORMLY ölülerini **YAKARLARDI**. Bir cesetten kurtulmanın en etkili yolu buydu ve Vasquez'in ırkından olanların yas tutabilecekleri bir mezara ihtiyaçları yoktu. Ancak Vasquez, Meclis Üyesi Henry Scott'ın harap olmuş bedenini yakmamıştı. Henry'yi Avrupa'daki Tatra Dağları'nın derinliklerinde ıssız bir yere gömdürmüştü.

Bunu duygusal bir affa ihtiyacı olduğu için yapmamıştı. Sessizliği saftı. Hayır, öldürülen liderini Henry'ye rapor verebilmek için gömmüştü. Pek çok kişinin böyle bir iletişimi mantıksız bir hareket olarak göreceğinin bilincinde olarak bunu yapmıştı ama Henry'nin gidişyle Vasquez Saf Psy planları konusunda kimseye güvenmiyordu. Kayıp liderinin yattığı yerle konuşurken kendi zihnindekinden daha kararlı hissediyordu.

Belki de, diye düşündü şimdi, ince bir ot tabakasıyla örtülmüş mezara bakarken, insanlar ve Dönüşenler bu konuda haklı olabilirlerdi. Vasquez'in diğer ırkların kendi ırkına faydalı olabilecek bazı niteliklere ve güçlere sahip olduğunu kabul etmekte bir itirazı yoktu ama onlar Psy ile eşit değillerdi ve hiçbir zaman da olmamışlardı.

Onun ırkı diğer ırkların *zihinlerini* etkileme yeteneğine sahipti. Psy isterse bu zihinleri köleleştirebilir, insan ailelerinin özerkliğini yok edebilir ve toplumlarının kendisini silmek için sürüleri değiştirebilirdi. Bu nedenle, duygusal ırkların kendilerini gezegenin haklı yöneticileri olarak gördükleri noktaya yükselmelerine izin verilemezdi.

Son zamanlarda hem insanlar hem de Dönüşenler tarafından sergilenen temelsiz kibrin suçunun onlara ait olmadığı da doğrudu. Bu sorumluluk PsyNet'teki zayıf olanlara aitti.

Aşağı ırkların anlamayı umamayacakları bir güce ulaşmalarına izin verenler. Henry, SnowDancer ve DarkRiver sürülerine bu kadar doğrudan saldırma kararında yanılmıştı.

"Onlar hayvan," dedi sessizce, liderine duyduğu saygı bu anlaşmazlıkta bile sarsılmamıştı. "İçinde oynadıkları suların derinliğini bilmiyorlar." Peki ya insanlar? Zayıflar. Bebekler kadar savunmasız. "İnsanların zihinlerine istediğimiz zaman girebilir, varoluşlarının gerçekliğini değiştirebiliriz."

Tek cevabı sessizlik oldu ama doğru yolda olduğunu bilmenin huzurunu hissetti. "Bizim hak ettiğimiz yer aşağı ırkların bekiliğidir, saldırganlar olarak değil. Kötü disiplin elbette cezalandırılmalıdır, ama sadece onları kötü alışkanlıklarından vazgeçirmek için." Zihne acıdan korkmayı öğretmek varken kan dökmeye gerek yoktu. "Zamanla, her zaman olmaları gerektiği gibi olacaklar - sadece onlar için en iyisini istediğimizi bilen itaatkr hizmetkrlarımız."

Ancak bu ltuf halinin gerçekleşebilmesi için Vasquez'in önce dünyadaki mevcut g dengesizliğini düzeltmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için, kusurlu ve çürüyen bir yönetim yapısı haline gelen şeyi yok etmesi ve ırkına yeniden başlayabilme armağanını vermesi gerekiyordu.

İnsanlar ve Dönüşenler, stnlk mücadelesi verirken çapraz ateşte kalmışlardı ve kalmaya da devam edeceklerdi, ama buna engel olunamazdı. Bu Psy ırkının hayatta kalması için verilen bir savaştı. "Saf Psy'ı ve Sessizlik ihtiyacını dünyanın bir ucundan diğerine herkesin diline dolamak üzere olan operasyonu düşünerek, "İkincil hasar kaçınılmaz," dedi.

Bölüm 28

Heyecan verici bir tırmanışla başlayan, bir düşman saldırgan tarafından parçalanan ve Kaleb'in kollarında sona eren bir gecenin ardından birkaç saat **dinlenen** Sahara, öğleden sonra ikiyi biraz geçte uyandı. Yaptığı ilk şey Anthony'yı arayıp babasıyla ilgili son durumu öğrenmek oldu; kendisine babasının tecritte tutulmaya devam ettiği ama doktorların iyileşeceğini giderek daha fazla emin oldukları söylendi. Kaleb onun zihnine dokunduğunda bu durumu doğruladı ... ve Anthony onun kanı olmasına rağmen, ona yalan söylemeyeceğine güvendiği tehlikeli sevgilisi olduğunu fark etti.

Teşekkür ederim, dedi, Moskova'da bir projeyi sonuçlandırıldığını söylediği ofiste, geç saate rağmen onu neredeyse görebiliyordu, el yapımı takım elbiseli, bıçak bıçağı gibi güzel bir adam; o kadar karmaşık bir adam ki, sadece en ufak parçalarını anladığını biliyordu; çocukken cehennemden kurtulmuş ve oradan gölgeli bir muamma olarak çıkmış bir adam.

Kaleb, ifade edemeyeceği bir şekilde ona aitti, aralarındaki bağ koparılamazdı ama Sahara'nın Kaleb hakkında hiçbir hayali yoktu. Bir canavara bağlı geçen bir ömrün izleri asla silinemezdi ve hiç kimse, kendisi bile, bu izlerin Kaleb'in vereceği kararları tahmin edemezdi. *Dinlenmen gerek*, dedi içinde acı veren bir şefkatle. Çünkü başka ne olursa olsun, o önce onundu.

Yakında.

Zihninde kara bir buz vardı ama bu artık onu korkutmuyordu. Buz gibi kontrolü, öpücüğündeki karanlık sahiplenme kadar Kaleb'in bir parçasıydı ve Sahara buna duyulan ihtiyacı anlıyordu.

Dış hasar mı? diye sordu, bedenlerini paylaştıktan sonra mutfak penceresinden dışarıya dalgın dalgın baktığında yaşadığı şoku hatırlayınca nabızı hızlandı.

Göz alabildiğine uzanıyordu, sanki yeryüzü bir yumurta gibi kırılmıştı.

Evin etrafındaki beş yüz metrelik alanla sınırlı. Seni DarkRiver bölgesine taşıdıktan sonra çatlakları düzelttim.

Sahara, yaklaşma sırasında anlık ve ona göre küçük bir telekinetik kontrol kaybıyla bu tür bir hasara neden olan bir adamla yatakta olduğu için endişelenmesi gerektiğini biliyordu, ama dudaklarının köşelerinden tekmelendiğini hissetti. *Yani kelimenin tam anlamıyla dünyayı mı hareket ettirdik?*

Kaleb, "Kalabalık bölgelerde seks yapmamamızı öneririm" demeden önce hafif bir duraksama oldu.

Bu havalı yorum onu kahkahalara boğdu.

Bu kısa etkileşimden etkilenerek küçük, sağlıklı bir yemek yedi, fiziksel sağlığı konusunda rehavete kapılmaması gerektiğine dikkat etti ve ardından yeni çevresinde yürümek için ip merdivenden aşağı indi. Ancak niyeti keşfetmek değil, ruhundaki yırtıkları onarmak için güneşin verdiği huzurdan faydalanmaktı. Sonuç olarak, çok geçmeden kırık parçalarını barındıran karmakarışık anılar mahzeninde kayboldu.

"Bir keke ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Hiçbir ayak sesi duymayan, hatta yakınlarda birinin olduğuna dair bir fısıltı bile duymayan Sahara yerinden sıçradı.

"Özür dilerim, gizlice yaklaşmak istememiştim," dedi uzun boylu, Faith'inkinden daha altın sarısı saçları olan ve saç tellerini sıkı bir Fransız örgüsüyle arkaya toplayan kadın. Kot pantolon, bot ve tişört giymiş olan kadının elinde gerçekten de pembe buzlu bir kek vardı. "Bunu da yiyecektim," diye itiraf etti kadın, "ama şimdiden üç tane yedim ve kalçalarım protesto için inlemeye başladı."

Sahara o kalçalarda esnek kaslardan başka bir şey görmedi. "Teşekkür ," dedi beklenmedik hediye alırken. "Muhafızlardan biri misiniz?" Kadının yürüyüşünden bir kedigil olduğu anlaşılıyordu.

"Adım Mercy. DarkRiver nöbetçisi - çevrenizin her zaman güvenli kalmasını sağlamak benim görevim." Bir elini dalgın bir hareketle karnının hafif kıvrımına koydu, dikkatli gözlerini etraflarındaki ormana dikti.

"Bir çocuk taşıyorsun," diye ağzından kaçırdı Sahara, bu kadar kişisel bir konuyu açmanın kabalık olduğunu çok geç fark etmişti.

"Kuzenimize göre," dedi Mercy kuru bir sesle ve alındığını belli etmeden, "yarım düzine taşıyor olabilirim. Faith bana üçüz mü yoksa dördüz mü gördüğünü söylemeyi reddediyor ve ben de bunun ötesini sormuyorum - ne benim ne de eşimin akıl sağlığının bunu kaldırabileceğinden emin değilim." Bir sırtıma. "Yavrular hazır olduklarında bu bilgiyi bana öğreteceklerinden şüphem yok."

"Pupcubs?"

Diğer kadın güldü. "Bu çok seksi kahverengi gözlü bir kurt ve çok fazla sert içki içeren uzun bir hikaye."

Tereddütlü ama umutlu Sahara gülümsedi. "Zamanım var." Mercy'den hoşlanıyordu ve küçüklüğünün aksine, arkadaş olarak görmek istediği biriyle arasına mesafe koymak zorunda değildi.

Sonraki bir saat boyunca, ağaçların vahşi yeşilliği arasında yürürlerken, Mercy açıkça hayran olduğu ve rahmindeki "yavruların" babası olan kurtla olan tutkulu kur ilişkisinden bahsetti. Sahara'nın gözü tekrar tekrar Kaleb'in ona verdiği tılsımlara takıldı ... ve kendi kur yapma hikayesinin parçalanmış hikayesi için kasanın derinliklerine inmeye başladı.

* * *

Kaleb dinlenmek için uzandığında Moskova'da saat sabahın ikisini on beş geçiyordu. Bilinçaltındaki alarmları harekete geçiren bir ham veri parçasıyla uyandığında henüz yirmi dakikadır uyuyordu. Gözlerini açtığında, Saf Psy'nin Denver gibi kalabalık bir şehrin merkezinde yer alması nedeniyle Psy'lerin yoğun olarak gittiği bir üniversiteye saldırdığını öğrendiğinde hiç şaşırmadı.

Dünya standartlarındaki kampüs, ilerici öğrencileri ve öğretim üyeleriyle ünlüydü. Güncel olaylarla ilgili tartışmalar çok yaygın olmalıydı. Ve bu kadar çok parlak zekâ bir arada olunca, şüphesiz taraflar . Kaleb'in tahmin etmesi gerekirse, çoğunluğun

Ancak azınlık aynı fikirde değildi ve bir ya da daha fazlası hiç şüphesiz bu "sadakatsizliği" fanatik gruba rapor etmişti.

Kargo pantolonu, uzun kollu bir tişört ve savaş botlarını giyerek kaostun içine ışınlandı, yıkılan binaların tahliyesinden sorumlu kişiyi belirledi ve kendisini ve onun isteği üzerine 'port' yapmış olan Okları yardıma hazır olarak tanıttı. Henüz belirlenemeyen nedenlerden ötürü, Pure Psy bu kez yangın bombası kullanmamıştı ve hayatta kalanların sayısı çok daha fazlaydı.

Gösteriyi yöneten kısa boylu, tombul, gümüş saçlı insan kadın onların gelişiyle gözünü kırpmadı ve kimsenin onun pozisyonunu gasp etmeye kalkışmaması anlamına gelen hızlı düşünen bir netlikle becerilerini kullanmaya başladı. Yaralı ve hareketsiz kazazedelerin üzerine çökme tehlikesi geçiren bir binanın stabilize edilmesine yardım ettikten sonra kontrol ettiğinde, "Çeyrek iki, saat ikide," dedi. "Ekipman nefes almaya başladı."

Tişörtündeki üniversite logosu yırtılmış ama kanlı olmayan, bir değişkenin akıcı zarafetiyle hareket eden daha genç bir adam, Kaleb eski beton parçalarını kaydırmaya başlayamadan bölüme koştu. "Bekle." Bir elini uzattı, teni öğleden sonra ışığında esmerleşmişti. "Kokularını alabiliyorum."

Kaleb Tk'sını kontrol altına aldı. Birkaç zihni hissedebilse de, acıları ve panikleri bölgeyi kapladığından belirli yerleri saptamak imkansızdı.

Kırık bölümün üzerinde dikkatle ilerleyen şekil değiştiren Kaleb'e başını salladı, gözleri büyük bir yırtıcının, muhtemelen münzevi kaplanlardan birinin kehribar yeşiliydi. "İşte."

Kaleb pürüzlü betonu dikkatle kaldırdı. Altında, köprücük kemiği ve ayak bileği kırılmış gibi görünen uzun boylu bir insan öğrenci sıkışmıştı. Dönüşen çocuk -ki on dokuz yaşından büyük olmayan bir çocuktü- onu kaldırdığında Kaleb başını iki yana salladı. "Sağlık görevlilerini alarma geçirdim. Omurilik yaralanması ihtimaline karşı bakıma ihtiyacı var."

Bir sonraki canlı kurtarma, her ikisi de ağır ezilme yaralanmaları olan bir çift Psy öğrencisiydi. Üç kişi daha onu takip etti. Diğer herkes ölmüştü.

-Laboratuar önlüğünden profesör olduğu anlaşılan yaşlı bir şekil değiştiren de dahil olmak üzere, çocuğun gözleri titreyen parmak uçları pençelere dönüşmüş parmak uçlarıyla kapandı.

"Başka ısı izi olmadığını teyit edin!" diye seslendi enkazı özel radar ekipmanıyla tarayan insan bilim adamı.

Yüzü asılmış olan şekil değiştiren çocuk başını salladı. "Kokular birbirine karıştı ... ama yakınlarda aldığım tek koku ölüm."

Kaleb yakın çevredeki canlı zihinleri taradı, hiçbirini bulamadı. "Kontrol zamanı geldi, yeni bir görev al."

Tam o sırada iki Psy sağlık görevlisi koşarak bir sonraki çeyreğe doğru ilerledi, bir insan doktor zaten olay yerindeydi, dirseğinde de bir Dönüşen hemşire vardı. Kaleb daha önce üç ırk arasında böyle bir işbirliği görmemişti ve bunu fark eden tek kişi de o değildi. Dünyanın dört bir yanından gelen gazeteciler konuşabilen kurtarılanlarla, ilk patlamadan sağ kurtulan görgü tanıklarıyla, yorgunluktan kenara çekilen kurtarıcılarla, birkaç dakika kıpırdamadan oturabilen herkesle röportaj yaptı.

Kaleb, çok yorulmuş olmalısın. göre, geldiğinden beri hiç durmamışsın.

Neredeyse telepatik bir mesaj bekliyordu. *Enerji rezervlerim çoğu kardinalinkinden daha yüksek.* Gerçek şu ki, bir yetişkin olarak ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu, daha önce hiç düzleşecek kadar zorlanmamıştı.

Yemek yedin mi?

Evet. Vücudu iflas etseydi, psişik rezervlerinin yüksek kalmasının bir önemi olmazdı. *Aşırı yüklenme tehlikesi altında değilim. Baban nasıl? Güçlü duruyorum.*

Adam çalışmaya devam ederken kadının geri çekilmesini bekliyordu ama kadın başından sonuna kadar onunla kaldı, telepatik yol açık ama sessizdi.

Sahara dışında hiç kimse onu endişelenecek kadar önemsememişti.

Neredeyse yirmi saat sonra Kaleb çalışmayı bıraktı. Ekipmanlara göre, kimsenin hayatta kaldığına başka bir işaret yoktu ve Dönüşenler aynı sonuçlarla bölgeyi defalarca taramışlardı. Bölgedeki kurtarma personeli sayısı nedeniyle Psy telepatik taramaları o kadar kullanışlı değildi ama onlar da yapmıştı.

Başından beri hiç ara olan gümüş saçlı kadın, "Hayatta kalma şansı kalmadı," diye karar verdi. "Teşekkür . Bütün

Senin için. Şimdi eve gidin ve dinlenin. Vücut iyileştirme ekiplerinin görevi devralma zamanı geldi."

Kaleb, hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir olmadığı şekilde fiziksel olarak bitkin bir halde bir sonraki hamlesini düşündü. Bugünkü işbirliği korkunç bir trajedinin ardından gelmişti; Saf Psy ırksal olarak karışık hedeflere saldırmaya devam ederse, özellikle de bu hedefler gençlere odaklanırsa, bu durum devam edemezdi.

İnsanların çoğu katliamın Psy nüfusunun radikal bir kesiminden kaynaklandığını düşünüyordu ama PsyNet'te dolaşan medya raporlarına göre küçük bir kesim farklı düşünmeye başlamıştı: Psy'lar gerçek amaçlarını gizlemek için kendilerinden bazılarını feda ediyorlardı - çok sayıda insanı ve Dönüşen'i öldürerek ırklarının dünya çapında ele geçirilmesine zemin hazırlıyorlardı.

Eğer bu unsur düşman olarak gördükleri kişilere karşı şiddet kullanarak kendilerini korumak için harekete geçerse, PsyNet'teki iç savaş gerçek bir küresel savaşa dönüşebilirdi. Katliam, insanları demoralize olmuş ve umutsuz bir şekilde parçalanmış bir dünya ile sonuçlanabilir.

Yeni bir imparatorun iktidara gelmesi için mükemmel bir zaman.

Saf Psy

VASQUEZ haber akışlarını giderek artan bir tedirginlik duygusuyla **izledi**. Durum sandığından da kötüydü: Psy gazetecileri, üniversite grevinin ardından daha düşük ırkların becerilerini ve sağladıkları yardımı övmekle kalmıyor, bunu ırklar arası işbirliğinde parlak yeni bir şafak olarak adlandırıyorlardı.

Böyle devam ederse, halkı yakında Dönüşenlerin ve insanların hayvani duygularını olumlu bir ışık altında görmeye başlayacak ve Ağ'daki hainler Sessizlik'i devirmek için verdikleri savaşta bir silaha daha sahip olacaklardı. Bunun olmasına izin verilemezdi ve Saf Psy'nin bir sonraki saldırısı bunu kesinleştirecek, tüm işbirliği umutlarını bir güvensizlik miasma içinde parçalayacaktı.

Üniversitenin vurulması bir hiçti, Vasquez ve sadık askerlerini avlayanların dikkatini dağıtmak için bir yemdi. Pure Psy'ın gerçek mesajı henüz duyulmamıştı, gökyüzüne ölümcül alevlerle yazılacaktı, omega bölgesi dünya tarihine geçecekti.

Bir Arrow'un o bölgede dolaştığı söyleniyordu ve bu bir endişeydi, ancak Vasquez'in erken bir "git" izni vermesine yetecek kadar değil. Çok sayıda Tk'nın üniversite operasyonu nedeniyle yorgun düşmüş olması, Vasquez' kararlarında daha ağır bir rol oynadı ama sonunda sabırlı olmaya karar verdi.

Eğer şimdi, son hazırlıklar tam olarak tamamlanmamışken patlatırsa, yüzlerce saatlik özenli çalışmaya büyük bir haksızlık yapma riskini almış olacaktı. Halkı başarabilecekleri şeyin ihtişamına tanık olmayı hak ediyordu ve sonuçta dünyadaki her bir Tk'nın bir sonraki saldırıya yanıt verip vermemesi önemli değildi: bu durdurulamazdı, en aza indirilemezdi.

"Kaybettiği liderinin anısına, "Dünyanın küllerinden yeniden doğacağız," dedi.

Bölüm 29

Üniversitedeki kurtarma ekibinin başkanı başka kurtulan olmayacağını açıkladıktan **otuz dakika sonra** Sahara ensesinde Kaleb'in varlığına dair bir karıncalanma hissetti. Kaleb duş almış ve telsizde gördüğü kıyafetlerini değiştirmiş, kamuflaj siyahı bir pantolon ve zeytin yeşili bir tişört giymişti.

Yüzündeki hiçbir şey hissettiği yorgunluğa ihanet etmiyordu ama Sahara o acımasız saatler boyunca onunla birlikte uyumamıştı ve buna kanmamıştı. "Uyuman gerekiyor," dedi ve onun elinden tutup yatağına doğru çekti. "Enerjini benimle konuşarak harcayacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum."

Daha rahat uyuyabilmek için tişörtünün alt kısmına uzanıp onu çıkarmak istediğinde, güçlü eller bileklerine kapandı. "Benimle uyumak ister misin?"

Sahara bu soğukkanlı soru karşısında hareketsiz kaldı. Kaleb Krychek'in, hiç sormadan biliyordu ki, bu kadar savunmasızken yanında kimseye güvenmezdi. "Evet," diye fısıldadı. "Ben de yorgunum."

Kızın hayal kırıklığına uğramasına rağmen, adam onları gece karanlığındaki Moskova'daki eve götürmek için yine tasarruf etmesi gereken enerjiyi kullandı ama kız itiraz etmedi. Başka hiçbir yerde gerçek anlamda dinlenebilecek kadar gardını düşüremezdi. Adamın üzerinden çıkardığı tişörtü kaparak kendi giysilerini çıkardı ve yumuşak kumaşı başının üzerine çekti.

Vücudu hâlâ sıcaktı, dokumasında çam ve Kaleb kokusu vardı. Dokunsal bir zevkle ürperen Sahara, onun tişörtlerini her zaman çalmaya karar verdi. Örgüsünü çözmüş ve yatağa girmişti ki Kaleb'in odadan çıktığını gördü. "Kaleb?"

"Güvenlik sistemini kontrol ettikten sonra geri döneceğim."

Şaşırmadan çarşafı üzerine çekti. Kaleb'in vücudu kadar sıcaktı ki, başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Adam döndüğünde yarı uykuluydu.

Yatağa yaklaşarak elmacık kemiğinin kavisine dokundu. "Yatağın benim tarafımdasın." Sessiz bir azarlamaydı bu.

Sahara uykulu ve memnun bir ifadeyle gülümsedi ve Kaleb'i kendisiyle teras sürgüleri arasına koyan noktayı teslim etmek üzere yuvarlandı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, Kaleb etraftayken hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona zarar vermeyeceğinden son derece emindi.

"Evet." Ağırlığını yatağa verdi ama dokunmadı.

Ten tene temas için duyduğu acı vücudunun her hücresinde donuk bir zonklamaydı ama dilinin ucuna gelen bastırmak için alt dudağını ısırdı. Kaleb'in güç rezervleri şu anda minimumda olmalıydı, bu da kalkanlama kapasitesi anlamına geliyordu-

Vücudunu onunkinin arkasına doğru kıvrıdı, bir kolu başının altından geçerken diğeri beline dolandı ve kalçası onunkinin arasına girdi.

"Kalkanlarınız-"

"Sağlam. Sadece fiziksel olarak yorgunum. Psişik rezervlerim dolu."

İmkânsız, diye düşündü Sahara, ama hayatının biri hariç diğer her alanında kullandığı aynı buz gibi disiplinle vücudunun kapanmaya başladığını hissederek sessizliğini korudu ve Kaleb'in saniyeler gerisinde uykunun yumuşak sessizliğine gömüldü.

* * *

KALEB ilk uyandığında elini Sahara'nın tişörtünün altında buldu, parmakları Sahara'nın göğüslerinden birinin sıcak ağırlığının üzerinde kıvrılmıştı. Onu olduğu yerde bırakarak, erotik ağırlığından derin bir zevk alarak, uyurken zihnine süzülen bilgileri hızla taradı; yardımcısına halletmesi için iki iş maddesi iletti, bir yandan da Ağ'da artan huzursuzluğu not aldı.

Acil dikkatini gerektiren bir şey yoktu.

Obsidyen kalkanları indirerek çarşıftan kurtuldu, ardından eşofmanını tekmeleyerek çıplaklığını Sahara'nın alt bedeninin dantelle kaplı kıvrımlarına bastırdı.

bel. Bu onun uykusunda iç çekmesine ve daha da yakınlaşmasına neden oldu. Boynundaki ipeksi siyah saç tellerini bir kenara iterek dudaklarını onun hassas boğazına bastırdı, kalçaları onunkileri sıkıştırdığında karnı gerildi.

Bu pozisyonda çiftleşen insanların videolarını izlemiş, bu pozisyonun mekaniğini analiz etmiş, ancak bunu diğerlerine tercih etmek için hiçbir neden görememişti. Şimdi bunun çok iyi iki nedeni olduğunu fark etti: erkeğe dişiye serbest erişim ve cinsel eylemin neredeyse tamamen kontrolünü sağlıyordu.

Kaleb her şeyde kontrolü severdi.

"Sahara." Boynunda onu ürperten bir diş sıyrığı. "Uyan."

Ona doğru kıvrımlı bir şekilde gerildi, vücudu uysaldı, yakınlaşmalarından dolayı içinde hiçbir korku ya da şaşkınlık yoktu. Sadece adamın kalçasına baskı yapan dantelde giderek artan bir nemlilik vardı. "Bu nasıl çalışıyor?" Uykulu bir soruydu, ayağı baldırının arkasını ovmak için kalktı.

Kaleb, ona tam olarak ne istediğini gösteren bir tane bulmak için resim dosyalarını karıştırdı. "Bunun gibi."

Sahara inledi ama sessiz bir kabullenişle tişörtünü çıkardı. Tişörtü bir kenara fırlatarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra kolunu omzunun üzerinden kıvrarak parmakları ensesine değdi, bileziğindeki tılsımlar teninde serinledi. Dokunması, sahip olması için tüm vücudunu açıkta bıraktı, göğüsleri onun özel görüşü için göğsünün üzerinde gür ve yüksek bir şekilde kalktı. Vücudu kaya gibi sertleşmişti, bir elini kızın kalçasının tatlı hassas derisi üzerinde gezdirdikten sonra yukarı çekip kendi kalçasına taktı, parmakları narin ete bastırdı.

Diğer elini nazikçe kızın boğazına doladı.

"Hazır mısın?" diye sordu, ama kızın erimiş yapışkanlığını kalçasında hissedebiliyordu.

"Evet."

"Göster bana."

"Nasıl?"

"Kendi parmaklarını kullan."

Derisinin altında renk atıyordu.

"Burada tabu yok, kural yok," dedi, bu erotik keşfin her adımında onu yanında istiyordu. "Burası bizim yerimiz, bizim zamanımız." *Sonunda* onların zamanı gelmişti.

Sahara dudaklarını ıslattı, gece mavisini gözleri tutkuyla ıslanmıştı. "Bizim yatağımız."

Telekinetik bir halkayla penisinin tabanını sıkarak, onun içine doğru itme dürtüsünü . "Ve benim Sahara'm." Her zaman onun.

Sahara ürperdi ve parmaklarını göbeğinin üzerinde gezdirmek için elini karnının içbükey eğiminde gezdirdi. Kadın tereddüt edince, adam onun boğazını tekrar öptü. "Tabu yok."

Eli daha aşağılara indi, parmaklarının uçları külotunun kremsi dantelinin altında kayboldu. Zevk merkezlerinin her birine isabet eden görsel uyaran karşısında nefesi kesilen adam, kadının kendini okşarken elinin dantelin altında hareket etmesini izledi. Karnı kaskatı kesilmiş, göğsü sıkışmış, parmaklarını geri çektiğinde aldığı zevk neredeyse acıya dönüşmüştü; parmaklar kaygan ve parlaktı.

"Beni senin yap, Kaleb."

Dolgun ve ıslak dudaklardan dökülen gırtlaktan gelen istek, siyah buz halkasını kırdı. Kendi elini yeniden konumlandırdıktan sonra elini onun kalçasının altına soktu, onu daha da açtı ve Tk'sını önemsiz bir şekilde kullanarak külotunu yırtıp içine itti. Kadın sıkıydı. Yavaş ve kasıtlıydı. İnleyen Sahara tırnaklarını ensesine geçirdi, göğüsleri kızarmıştı, meme uçları dilinin üzerinde yuvarlamak istediği yemyeşil boncuklardı.

İkincisini yapamayacağı için telekinetik bir eliyle göğüslerinden birini kapatıp aşağıya doğru okşayarak meme ucunu sıktı. Kadın onun etrafında sıkıştı, ıslaklığı erimişti. Kaleb'in beyninin bağlantıyı kurması bir mikrosaniyesini aldı. İhmal edilmiş göğsüne de aynı muameleyi yaptıktan sonra hayalet parmağıyla klitorisini okşadı ve bu sırada testislerinin vücuduna sıkıca yapışmasına neden olan cinsel ilişkinin yavaş ve istikrarlı ritmini hiç bozmadı.

Vücudunun kasılmaya başladığını hissedince telekinezi kullanarak dudaklarını ayırdı ve klitorisini sıktı.

"Kaleb!" Sahara onun ereksiyonunun etrafında sarsıldı, tüm vücudu orgazmının gücüyle titriyordu.

Kaleb, erotik bir kontrol egzersizi olan yavaş tempoyu sürdürmeye niyetlenmişti ama Sahara'nın mahrem kaslarının sahiplenici sıkılığı karşısında beyni kısa devre yaptı. Kaleb, yüzü yastığa yan dönmüş olan Sahara'yı ön tarafına doğru iterek bir elini saçlarında sıkıca kavradı ve vahşice derin ve hızlı bir ritimle, vücudu sıkı, kaygan ve her zaman onun olan kadının vücuduna çarptı. Ufukta kızıla çalan bir çılgınlık gibi hissediyordu.

Onu incitmek, boşlukta yaşayan parçası çığlık attı, onu incitiyorum!

Kasları kilitlendi, zihni bedenini ondan çekilmeye zorlamaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Aralarındaki bağın çığlığını bozmak istemiyordu; kızın teni kendi teri kadar kaygan, vücudu sıcak, ipeksi bir yumruk gibiydi. "Canını yakıyorum," diye mırıldanmayı başardı.

"Hayır, değilsin!" Yumruğunu yastığa vuran Sahara, vücudunun alt kısmını ona doğru salladı. *Hareket et!*

Duyması gereken tek şey kadınsı talepti. İçine girerken, parmaklarının çarşafı sıkıca kavradığını, dudaklarının nefessiz bir çığlıkla ayrıldığını gördü ve sonra bir kez daha onun etrafına geliyordu, nabızlar daha sert, daha acımasızca sahipleniyordu. Kadının zevk mengenesine yakalanan adam, omurgasında beyaz şimşekler çakarken sırtını dikleştirdi.

Yatak tekrar yere çarptı. Sert.

Odadaki diğer eşyalar da öyle.

* * *

SAHARA nefes almaya çalışıyordu ki bir anı parçası kendini kasadan kurtardı.

"Bunu çaldın mı?"

"Hayır. Ben kazandım."

Bileziği, kaslı vücudu sırtını kaplayan adamla bileziğinden bahsediyordu, ikisi de sanki nefes alıyormuş gibi

bir maraton koşmuşlardı. Ona bunu hak etmek için ne yaptığını hiç sormadığını düşündü; bu, değiştirmeye niyetli olduğu bir seçim değildi. Kaleb bileğini çevreleyen platin için her ne bedel ödemiş olursa olsun, bunu onun için yapmıştı ve o da buna saygı duyacaktı.

Göğsü kadının sırtına doğru kayarken Kaleb bir yukarı itti. *Nefes alabiliyor musun?*

Hayır, ama bunun kilonla bir ilgisi yok. Geri gel. İtaat ederken parmakları büküldü, ürpertici bir nefes verdi ve ağzıyla kelimeleri şekillendirmeye çalıştı. Bu en az iki dakikasını aldı. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Vücudumuzun bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

Buz gibi ses tonu ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu; adamın sadece kendini dizginlemek için savaşırken ona karşı bu kadar soğuk davrandığını çok iyi biliyordu. Sonra boynunu öptü ve mücadeleyi kaybettiğini anladı. şok olmuştu ama yine sevişmeyi başardılar; kadın ön tarafındaydı, Kaleb'in göğsü sırtına sürtünüyordu ama adam ağırlığının baskısını azaltmak için Tk'sını kullanıyordu. Bu sefer baştan sona yavaş ve derindi.

İç kasları daha sessiz ama daha az güçlü olmayan bir zevkle kasılmaya başlarken, "Tüm vücut öpücüğü gibi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Dudakları boğazında, Kaleb onu orgazm boyunca salladı, sonra onu sıvı ısı patlamasıyla doldurdu.

İkisi de terden sırılsıklam olmuş ve seksten yapış yapış olmuşlardı ama Sahara'nın hareket etmeye hiç niyeti yoktu. Hatta kemiklerinin erimediğinden bile emin değildi. Bu yüzden sevgilisinin onları duşa sokabilecek bir kardinal Tk olması iyi olmuştu.

* * *

Sahara **duş alıp** yeni kot pantolonunu ve odasındaki dolaptan aldığı yumuşak pembe hırkasını giydikten sonra mutfakta avlanırken Kaleb de bir toplantıya hazırlanmak üzere giyinmişti. Çelik mavisi gömlek ve kömür rengi kravatla takımlanmış kömür grisi takım elbise en sevdiklerinden . Bu takımın inanılmaz seksi bir yanı vardı.

O kadar ölümcül bir adamdı ki, medeni kıyafetler tehlikeyi azaltmak yerine sadece vurgulamaya yarıyordu.

Yüksek kalorili bir yakma işleminden sonra kullanmak üzere stoklamış olması gereken dondurulmuş yemek zulasını keşfederek köşedeki termal cihaza birkaç tane koydu. PsyNet dışındaki standartlara göre tatları yavan olabilirdi ama şu anda küçük bir memeliyi bile yiyebilirdi. Kilojulleri tam olarak nasıl tükettiğini hatırlayınca midesi bulandı, Kaleb içeri girdiğinde sıcak makarnayı tabağa döküyordu, sağ elinin parmakları sol kol düğmesini yerleştiriyordu.

Saçları taranmış, kravatı düğümlenmiş, yüz ifadesinde tutkudan eser kalmamış olan bu adam bir kez Kardinal Tk ve eski Konsey Üyesi Kaleb Krychek'ti. Dönüşüm o kadar eksiksizdi ki bu onu sarstı, Krychek'in hangi seviyede bölümlere ayırabildiğinin farkına varmasını sağladı ve ona tam olarak ne kadarını gösterdiğine dair rahatsız edici bir soruyla baş başa bıraktı.

Sonra parmağını elmacık kemiğinin kavisine dokundurdu ve korkusu dağıldı, çünkü sadece Kaleb ona bu şekilde dokunmuştu.

Yemeğe oturduklarında, neredeyse yemeği bitirene kadar ikisi de konuşmadı.

"Babam az önce tecritten çıktı," dedi, yemekleri ısıtırken haberi almış, içinde ürpertici bir rahatlama hissetmişti. "Anthony aradı."

"Seni ona
götürebilirim."

"Toplantınız mı?"

Hafif bir duraklama. "Yardımcım şimdi yeniden planlıyor."

Sahara, Kaleb'in onu ilk sıraya koymasına hiç şaşmamıştı. O hep böyle yapardı. "Teşekkür ederim," dedi Kaleb'in kabul edeceğinden emin olmadığı bir şefkatin acı veren yakıcılığıyla. "Ama"-o inanılmaz gece gökyüzü gözleriyle karşılaştı-"önce sana bir soru sormam gerekiyor."

Kaleb suyuna bir vitamin ve mineral tableti kattı. "Sor." "Yaptığın şey yüzünden nasıl yok olmamış olabilirsin?"

üniversitede?" Kardinaller yetenekli olabilirdi ama yetenekleri hâlâ sınırlıydı. "İkimizi de dünyanın öbür ucuna götürecek kadar enerjin kalmıştı."

Kadının güçlendirilmiş suyunun yarısını içmesini bekledikten sonra, "Amplifikasyon Etkisini biliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı ve yüz ifadesindeki mesafeden hoşlanmadığı için parmaklarını onunkilere dolamak üzere uzandı.

"Etkiye göre," dedi, dokunuşu reddetmeden, "iki orta seviye yeteneğe sahip bir birey, örneğin telepatide 4.7 ve psikometride 3.9, bazen birini diğerinin gücünü artırmak için kullanabilir ve kendilerini 8 veya daha yüksek aralığa itebilir." Yüksek enerjili bir besin barını bitirmek için durakladı. "Hiç kimse, bir bireyin iki *kardinal* seviye yeteneğe sahip olması durumunda bu etkinin geçerli olup olmayacağını düşünmedi."

Sahara onun gücünün fırtınasını hayal bile edemezdi. Kardinal olmak, ölçeğin dışında olmak demekti. *Çift* kardinal olmak ise akıl almaz bir şeydi. "Güçlendirirsen ne olur?"

"Çifte kardinal statüm zaten beni diğer kardinallerden bilinmeyen bir faktörle daha güçlü kılıyor." Kibir yok, sadece soğuk gerçek. "Her zaman düşük seviyede bilinçsiz bir güçlendirme olması gerektiğine inanıyorum. Bu yüzden yeteneklerim üniversitede düzleşmedi ve aslında hiçbir zaman düzleşmedi."

Besin barının ambalajını ısınlayarak, "Çok küçük bir çocukken, bir keresinde bir hızlı trenin enkazını sıkışmış bir kazazededen üzerinden kaldırmıştım - kardinal bir çocuğun bile bunu yapamaması gerekirdi" dedi.

Sahara onun ne dediğini anlamakta zorlandı. "Yeteneklerinizi hiç bilinçli olarak güçlendirdiniz mi?"

"Bir test olarak, evet. Amplifikasyon telekinezimi etkiliyor, telepatimi değil. Ortaya çıkan güçle dünyanın çekirdeğine ulaşabilir, gezegeni içten dışa yok edebilirim."

Uzun süre tek kelime etmedi, parmakları dünyanın kaderini elinde tutan bir adamın parmaklarına dolanmıştı. "Kaleb?"

Adam cevap vermedi ama kadın onun dikkatini çektiğini biliyordu. "Bana bir söz ver."

"Evet?"

"Ağı yok etmeyeceğini." Eğer saldırırsa, bunun insanlara ya da Dönüşenlere karşı değil, kendi türüne karşı olacağını biliyordu; onu kaçıranlara ve neredeyse onu kıracak olanlara karşı.

"Sana söyledim," diye cevap verdi, konuşmalarının tamamında kullandığı aynı soğukkanlı pragmatik tonda. "Buna karşı karar verdim."

"Ben bunu sormadım." Onun obsidyen bakışlarını tuttu. "Ağı *asla* yok etmeyeceğine söz vermeni istiyorum." ne gelirse gelsin ya da gelmesin.

Söylenmemiş binlerce kelimeyle dolu bir duraklama ... ve konuştuğu kelimeler, ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bazı şeylerin güçlenmesi için kırılması gerekir."

Bölüm 30

"Sence," diye fısıldadı, "bu benim için de geçerli mi?" Adam çok ama çok hareketsiz kaldı. "Hayır. Asla incinmemeliydin."

Bu sözlerdeki bir şey, ses tonundaki ölü öfke, zihninin ilkinin içine gizlenmiş ikinci bir mahzenin kapısını açmasına neden oldu. İçeri girdi ve irkildi, gözbebeklerine yapışkan kırmızı bir deniz yayıldı. Nefesi boğazında düğümlendi, gözlerinin önünde noktalar uçuştı ... ve Sahara nefes almayı bıraktığını, kalbinin ritmini kaybettiğini fark etti.

Ensesinde bir el, sandalyesinin önünde kamburunu çıkarmış obsidyen gözlü bir adam. "Gitti, bitti. O öldü."

O öldü.

Ciğerleri bir hava hücumuyla genişledi, bilinçli zihni anlamasa bile bilinçaltı onun sözlerini *anlıyordu*. Adamın çenesinin sert çizgisine dokunmak için uzandığında göğsü hâlâ acıyordu, damarlarında cam kırıkları vardı. "Bana kötü bir şey oldu, değil mi?" Esaretten daha kötü, labirenti yarattıktan sonraki işkenceden daha kötü.

Kaleb büyük bir taktik hatası yaptığını biliyordu. Ama Sahara'ya asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermişti, bu yüzden "Evet," dedi ve bekledi.

"Henüz hazır değilim." Eli adamın omzuna düştü. "Henüz yeterince güçlü değilim. Ama yakında olacağım."

Bu konuda hiç şüphesi yoktu. "Şimdi babana gitmek istiyor musun?" diye sordu, aralarındaki bağı yok etme potansiyeline sahip tek konuyu aklından çıkarmasını istiyordu.

Eğer kaçarsa, istediği şeyi yapacağını ve onu canlı bırakmayacağından emin olacağını umuyordu. Çünkü Sahara olmadan dünya, eğitimcinin kabuslar ördüğü bir çocuğun neye dönüştüğünü öğrenecekti.

bıçakların eti kestiğini, kadınların hayatları için yalvardığını düşündü ve bıçağı eline aldı.

"Bu benim mirasım. Benim başlattığım şeyi siz devam ettireceksiniz."

"Kaleb." Sahara'nın parmakları saçlarında, gözleri çok derinleri görüyor. "Beni bir daha terk etme. Gitme."

Bu sözleri ona daha önce de söylemişti. Ve onun cevabı da aynıydı. "Gitmeyeceğim. Her zaman burada olacağım. Senin için." Sadece onun için.

Gözleri, dile getiremediği düşüncelerle gizemliydi, adam ayağa kalktığında kollarına atıldı, onu şiddetle tuttu. Onu önemliymiş gibi kucaklayan tek kişinin, onu kucaklamasına hiç gerek olmayan tek kişi olması ironilerin en büyüğüydü. Sahara çağıırırsa gelirdi.

Her zaman.

"Seni babana götürüyüm." Leon Kyriakus'u kilit olarak kullanarak transferi tamamladı.

Sahara'nın babasının, iyileşirken vücudunu düzenleyen karmaşık makinelerle çevrili olarak yattığı yatağın yanına geldiler. Yüzü buruşan Sahara, yaşlı adamın elini tutmak için Kaleb'in kollarını bıraktı ve yatağın yanına yerleştirilmiş bir sandalyeye çöktü. "Baba."

Gözü dışarıda nöbet tutan NightStar muhafızının ara sıra içeri bakmasına izin veren küçük pencereye takılan Kaleb, eski moda içe açılan kapının yanındaki duvara yaslanarak görüş alanından çıktı. Anthony'nin en güvendiği güvenlik görevlileri arasında minyon cüssesiyle dikkat çeken, zihinsel savaşta yetenekli üst düzey bir telepat olduğunu arkadan teşhis ettiği kadın onu 'port' sırasında fark etseydi, Kaleb bununla ilgilenirdi. Fark etmediğine göre, durumu daha fazla strese sokmak için bir neden yoktu.

Muhafız otuz saniye sonra kapıyı açarak kendini kanıtladı; Kaleb'le arasında duran cam bölme yüzünden esmer teni donuklaşmıştı. Sahara'yı açıkça tanıyan silahlı kadın onun orada bulunma hakkına itiraz etmedi ama "Seni getiren ışınlayıcı mı?" diye sordu.

"Ona doğrudan telepatik erişimim var. Zamanı geldiğinde beni geri götürecekt."

Yumuşak sesli cevaptan tatmin olan muhafız kapıyı arkasından kapattı ve bir kez nöbetçi pozisyonunu aldı. Kaleb

Gölgelerde kalarak Sahara'nın söylediği yalanın karmaşıklığını düşündü -ki bu aslında bir yalan değildi, sadece muhafızı ışınlayıcının binadan ayrıldığı sonucuna varmaya davet eden bir ifadeydi.

Sahara, zekâsı ve dili kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirme yeteneğiyle, iyileşme sürecinde sandığından çok daha ilerideydi. Bugün onları birbirine bağlayan anıların en kanlısından uzak durmuştu ama zaman hızla ilerliyordu. Bedeni ve ruhu, zihni ve kalbi, geçmişle, ondan kurtulduğu gibi aynı inatçı iradeyle yüzleşmesi pek uzun sürmeyecekti.

İşin buraya, son hesaplaşma gününe geleceğini biliyordu.

Bilmediği şey ise hayatta kalıp kalamayacaklarıydı.

* * *

SAHARA sonraki iki günün büyük bölümünü babasının başucunda geçirdi, Vasic onu götürüp getiriyordu. Ok görevini hızlı bir şekilde yerine getiriyordu ama sessizliği Sahara'yı rahatsız ediyordu. Ancak Kaleb, ailesiyle çok fazla sürtüşmeye neden olma tehdidi taşıyordu ve şu anda babasına odaklanmak istiyordu; sonunda uyanmıştı, konuşabiliyordu.

Kaleb'in de gündeminde kritik bir madde vardı: Saf Psy'ı avlamak.

Sahara, ikinci günün sonunda gecenin çökmekte olan karanlığına bakarak sığınağının dışındaki sahanlıkta dururken kollarını kendi etrafında kavuşturdu. Aklından çıkmayan soruyu çoktan sormuş olmalıydı: *Kaleb Ağ'ın kontrolünü ele geçirmek için ne kadar ileri gidebilirdi?*

Saf Psy ile çalışacağını düşünmek bile onu hasta ediyordu ama duruma soğuk, katı mantığın süzgecinden bakarsa, ortaklık mükemmel bir anlam ifade ediyordu.

"Bazı şeylerin güçlenmesi için kırılması gerekir."

Fanatik grup yok etme konusunda yetenekli olduğunu kanıtlamıştı ve bileziğindeki tek yıldızın da gösterdiği gibi Kaleb'in PsyNet'e sadakati yoktu.

Yok.

Bunun için onu suçlayamazdı - bir çocuğun kendisini bir canavarın insafına bırakan bir sisteme inanmasını kim bekleyebilirdi ki? Şimdi o işkence görmüş çocuk ölümcül bir adamdı ve Sahara onu ruhunu parçalayan şekillerde sevse de, eski duyguların sızlayan yankısı, aralarında büyüyen kırılgan yeni güvenin keskin güzelliğiyle karışsa da, seçimlerinin savunulamaz olabileceğini de anladı.

Yine de o gece ona geldiğinde, bu soruyu sormaya dayanamadı. Eğer yanılıyorsa, bu onu yaralayacaktı ve yara daha da kötü olacaktı çünkü onu kara buzla kaplayacak ve hasarı kabul etmeyi reddedecekti. Eğer haklıysa, bu onu hiç istemediği bir şekilde davranmaya zorlayacaktı. Kaleb'i dünyadan silmek için

. . . Hayır, bu seçimle yüzleşecek gücü yoktu.

Biraz daha zaman, diye kendisiyle pazarlık etti. Sadece birkaç gün daha. Saf Psy'in üniversite grevi gibi büyük bir operasyondan sonra yeniden toparlanması gerekecek. Onu sevmek için daha zamanım var.

"Ödül hesabını boşalttım," dedi ona, aerie'nin dış duvarına yaslandığı yerden, kravatını çıkarmış ve beyaz gömleğinin yaka düğmelerini açmıştı. "Bilgi çoktan sızmaya başlamış olacak. Sen güvendesin."

Onun koruyuculuğu kalbine saplanmıştı. Eğer çizgiyi aşırsa, onu bitirmek için yeteneğini kullanmak zorunda kalırsa, bu onu yıkacaktı. Ve bu sefer geri dönmeyecekti. "Bu ormandan ayrılabilirim anlamına geliyor," dedi boğazındaki kayanın etrafında. "Dış dünyada kimsenin beni tanıması için bir neden yok."

Kaleb ellerinden birini takım elbise ceketinin iç cebine soktu, kömür rengi kumaş, iki gün önce vücudunda bıraktığı izleri taşıyabilecek omuzlarına mükemmel bir oturuyordu. "Bir savunma aracı," dedi şık, küçük bir tabanca çıkarırken. "Bu, dünyadaki en tehlikeli silahlardan biri olarak kabul edilir, çünkü bir çocuk bile nişan alıp ateş edebilir ve hedefini vurabilir."

Ona kumandaları göstererek etti. "Zayıflatmak ya da öldürmek istemiyorsanız emniyetin her zaman açık olduğundan emin olun."

Sahara onun haklı olduğunu bilerek kendini ölümcül parçayı tutmaya zorladı. Eğer bir saldırgan ona uzaktan ateş ederse yeteneği onu korumayacaktı. "DarkRiver topraklarındaki koruyucu bölgeden ayrılmamı engellemeye çalışmanı bekliyordum."

"Sana söyledim Sahara, seni asla incitmeyeceğim."

Parmakları titreyerek boştaki elini onun kalbinin üzerine koydu. "Sözünü tuttuğun ve benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Kaleb'in yanıtı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak oldu, bu hareket nazik olduğu kadar sahipleniciydi, yüzü kadının nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Hiçbir erkek onun Kaleb'i kadar sert ve güzel olmamalıydı.

"Başka bir şey daha var," dedi sesi boğuklaşarak. "Beni kalkanlarınızdan kurtarabilirsiniz -benimki artık çalışır durumda."

Kaleb hareketsiz kaldı, boşlukta yaşayan ilkel yaratık kontrolü elinde tutmaya çalışırken kaskatı kesildi. "Sessizliğin bozuldu. Ağda yeniden ortaya çıktığın anda Saf Psy için bir hedef haline geleceksin." Onun bu kadar savunmasız olmasına asla izin vermezdi.

Sahara'nın eli kalbinin üzerine yayıldı. "Kalkanlarıma bir göz atın."

Bunu yaptı ve öylesine sessiz bir zihin gördü ki, en ufak bir çatlak bile yoktu. Merakla her açıdan inceledi ve onu ele verecek hiçbir hata bulamadı, kimsenin ikinci kez bakmasına neden olacak hiçbir şey yoktu, yalan kusursuz bir ustalıkla söylenmişti.

"Bu senin işin değil." Sahara pek çok konuda yetenekliydi ama bu karmaşıklıkta gelişmiş kalkan mekaniği, yıllarca pratik yapmayı gerektiren son derece uzmanlık gerektiren bir alandı. "Sascha Duncan," dedi ve Sahara'nın şaşkın bakışlarından haklı olduğunu anladı.

Konsej Üyesi Nikita Duncan'ın kızı sadece bir sığınmacı değildi ve DarkRiver'in alfasıyla çiftleşmişti, aynı zamanda Kaleb'in gördüğü en iyi kalkan teknisyeniydi. En kullanışlı numaralarından bazılarını, Ağ'ın bir parçasıyken onu gizlice izleyerek elde etmişti.

"Tekniğini geliştirmiş." Sascha Duncan'ın artık Ağ'da olmadığı düşünüldüğünde bu beklenmedik bir durumdu - ya da belki de değildi. Bu bölgede şartlanmaları bozulmuş ya da şüpheli Psy'ların sayısında önemli bir artış olmuştu. Bu kişilerin göz önünde saklanmanın bir yolunu bulmaları gerekirdi.

Sağına doğru eğilen Sahara silahı pencere kenarına koydu ve Sahara'nın silahtan rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Gerektiğinde kullandığı sürece bunun bir önemi yoktu.

"Bu bir kalkan değil, bir kabuk," dedi ona, doğrulurken eli beline kaydı, "tek işlevi kırık Sessizliğimi maskeleyerek. Benim doğal koruyucu kalkanlarım bunun altında gizli ve çoğu insanınkinden daha sağlamlar. Her zaman da öyleydiler."

Evet, doğal kalkanları çok güçlüydü, yeteneğinin bir yan etkisiydi. -Ama o on altı yaşındaydı ve esir alındığında ağır bir travma geçirmişti, Tatiana ise neşter keskinliğindeki telepatisini tam olarak kontrol edebilen bir yetişkindi. Başından beri adaletsiz bir yarıştı. "Tam restorasyon mu?"

Başını salladığında saçları, boynunun ince sütununun yan tarafına doladığı elinin üzerinden kayıyor, teller serin ve ağırlaşıyordu. "Evet, tahmin ettiğimden daha hızlı. Kimsenin yeni büyümeyi daha kök salmadan koparıp atmamasının faydası oldu."

Kaleb, Tatiana'nın cezasının acısını artırması gerektiğine karar verdi. Belki de onun çevresine böcekler sokacaktı. Bu kadar küçük yaratıkların bu kadar dehşete neden olabilmesi inanılmazdı.

"Ne düşünüyorsun?" Sahara'nın gözleri aniden keskinleşmişti, sanki onun içinde yaşayan karanlığı görmüş gibiydi.

Ona söyledi ve onun irkildiğini hissetti. "Bütün böcekleri öldürmeyi başardım," dedi, bir zamanlar Santano'nun Kaleb'e gücün kimde olduğunu hatırlatmak istemesi dışında hiçbir neden yokken üç gün geçirdiği küçük, ışıksız dolabı düşünerek, "ve sadece on yaşındaydım."

"Hayır." Sahara onun yüzünü kavradı, yüzünde ona yönelik olmadığını bildiği bir öfke vardı. "Bunu yapmayacaksın, o canavarın mirası olmayacaksın."

"Sen benim mirasımsın."

"Tatiana kötü biri," diye devam etti hafızanın ürpertici sesi üzerine, "ve eğer serbest kalırsa daha fazla kötülük yapacak, bu yüzden hapsedilmesine karşı çıkmayacağım, ama işkence yok. Ne fiziksel de zihinsel. Şu anda yaptığın gibi zihnini izole etmeden onu bağlayacak kadar güçlüsün."

Kaleb karanlıkta yalnız geçirdiği yedi yılı, kendi zihnini hapsetmeye zorlanan on altı yaşındaki bir kızın yaşadığı dehşeti düşündü

"Bunu d    neceğim." dedi. Sahara'nın isteğine saygı duyarak, Tatiana'ya d    nd  ğ  gibi i  kence etmeyecekti, ancak zihinsel hapsinin durumunu g  zden ge  irmesi i  in yedi yıl ge  mesi gerekecekti.

Sahara ba  ını salladı, y  z  nde sert bir ifade vardı. "Seni g  rmediğimi mi sanıyorsun?"

." Kadının onu g  rmesi ve arkasını d  nmemesi hayatının en b  y  k, en a  ıklanamaz . "Bu tek bir   ey," dedi, "sana vermeyeceğim. Bu intikamı ben ."

Sahara onun   enesine uzun bir   p  c  k kondurdu, kapalı g  z kapaklarından tek bir damla ya   s  z  ld  . "  zg  r olsaydık ne olurduk?"

Kaleb bu fısıltılı sorunun cevabını bilmiyordu, kendisini   ekillendirenden ba  ka bir varolu   hayal edemiyordu ama yerine getirebileceği bir istek vardı.

Bölüm 31

Sahara'nın zihninin etrafındaki **OBSİDİYEN KALKANLAR** kayarak onu PsyNet'e maruz bıraktı. Psişik düzlemde o kadar uzun süredir bulunmamıştı ki zihinsel ağın muazzam genişliği nabzını hızlandırdı, ağzını kuruttu.

Sahara. Göz kapakları açılırken yıldızsız gözleri onunkilerle birleşti. Eğer hazır değilsen korumamı yeniden başlatabilirim.

Hayır. Titreyen bir nefes aldı, eli adamın göğsündeki gergin kaslara yayıldı. Bunaltıcı... ama aynı zamanda özgürlük.

Özgürlük sarhoş edici olabilir. Dikkatli ol.

Beni terk etmeyecek misin?

Bu telepatik kanal asla kapanmayacak. "Yavaş ve sakın ol," dedi yüksek sesle, parmakları bileziğindeki kartal tılsımıyla oynarken. "Uçmadan önce kanatlarını güçlendirmen gerek."

Ona tutunarak tekrar Ağ'a baktı, her bir zihin dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca Psy'ı birbirine bağlayan psişik ağda parıldayan bir ışık noktasıydı. Aradaki boşluklarda ince gümüş akıntılar -bu zihinler tarafından paylaşılan veriler- akıyordu; ta ki manzara pırıl pırıl gümüşten bir deniz olana kadar, dalgalar boğazını kapatan bir güzellikte alçalıp yükseliyordu.

Hafızanın bir başka teli daha kasadan kurtuldu.

"Neden herkes buraya yıldız manzarası diyor?" Kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

Kaleb, yüzü genç, çenesinin çizgileri henüz erkeksi bir sertliğe ulaşmamış bir halde, "Bana gördüklerini anlat," dedi.

Sahara öyle yaptı, ayakları NightStar yerleşkesinin arka tarafındaki ağacın yüksek dalından sarkıyordu.

Kaleb ona döndüğünde, gözlerinde ender rastlanan bir şaşkınlık vardı ve bu şaşkınlık Kaleb'in hareketsiz kalmasına neden oldu. "Ben senin gördüğünü görmüyorum. Kimsenin gördüğünü sanmıyorum."

"İçinden geçmek ister misin?" Kaleb sordu ve geçmişinin ince ipliği, yanağında iyileşmekte olan bir yarası olan o güzel çocuğun güçlü bir adama dönüştüğü, elinin koruyucu bir şekilde sırtının alt kısmına yayıldığı bir şimdiki zamana dokundu.

"Bunu isimsiz olarak yapabilir miyim?" diye sordu, zihninin bir bölümü içindeki anıları çözmeye devam ederken bile, hiçbir parçasının sormak istemediği soruyu sormadan önce Kaleb'in gizemini çözmek için çaresizdi. "Tatiana ve Enrique muhtemelen benimle ilgili gerçeği saklıyorlardır ama ne olur ne olmaz."

Zihnine bir dizi telepatik talimat aktı ve iki dakika sonra, dolaşan zihninin etrafına etkili bir pelerin çekti ve PsyNet'e adım attı.

İlginç bir şey görmek ister misin? Kaleb neredeyse bir saat sonra sordu.

Psişik düzlemde özgür olmanın verdiği zevkle sarhoş olan Sahara, kendini ele vermemek için veri akışlarında çok fazla gezinmemeye dikkat etmek zorundaydı. *Evet!*

Beni görebiliyor musun?

Evet. Onun pelerinli varlığı, Kaleb'in kendi pelerinine yerleştirmesini söylediği psişik filtreden zar zor seçebildiği bir gölgeydi. Şimdi onu derinlere, Ağ'ın yıldızlardan yoksun, ama bunun için daha az canlı olmayan bir kısma götürdü, gümüş kalın ve sakın, sanki o ve Kaleb bir koyda duruyormuş gibi.

Memnuniyetle parmağını denize daldırdı ve psişik derisinin etrafına sarılmış bilgi şeritleriyle çıktı. İplikler sanki bir esintideymiş gibi dalgalanıyordu, her biri rastgele bir veri parçasıydı. Gördüğü manzara karşısında hayrete düşerek Kaleb'e bir anlık görüntü gönderdi. *Bunu daha önce yapamamıştım!*

Kulübenin dışında, eli ince yeşil bir kumaştan yapılmış bluzunun arkasında kenetlenmişti. *Ağı senin gözlerinden görmeyeli uzun zaman oldu.*

Onun boğazına sokuldu, kollarını ceketinin altından vücuduna doladı. *Burası harika bir yer.* Parmaklarını gümüşe daldırdı

Psişik düzlemdeki sudan, neşeli bir kahkahayla parıldayan veri avuçlarını topladı ve onları ışıltılı bir yağmur oluşturmak için havaya fırlattı. *Bana gösterdiğin için teşekkür ederim.*

Bu o değil. Onu körfezin ortasına götürerek psişik bir el uzattı. *Bağlanmalısın ki seni .*

Bağlantıyı tereddüt etmeden kabul etti ve Ağ'da göremediği bir yarıktan geçerek çarpıcı bir karanlığa çıktılar - Ağ'ın bu kısmındaki veriler o kadar yoğun bir şekilde sıkıştırılmıştı ki yüzlü bir mücevhere dönüşmüştü.

Kaleb telepatiden psişik konuşmaya geçerken, "Burası PsyNet'in yedek sürücüsüdür," dedi ve buradan hiçbir şeyin sızmayacağını söyleyen bir güvenle konuştu. "Eğer Ağ arızalanırsa, veriler son olaydan sonraki yirmi dört saat içinde yeniden entegre edilebilir."

Büyülenmiş bir halde, tek bir küçük veri bloğuna konsantre olmaya çalıştı, ancak bu, anlaşılması imkânsız olacak kadar karmaşıktı. "Bunu nasıl buldun?"

"NetMind bana gösterdi." Onu veri arşivinin merkezine ve sürekli değişen bir renk kayganlığıyla parıldayan bir küreye götürdü, tasmaını bıraktığında gözlerinde gördüğü gece yarısı renklerini hatırlatan yanardöner bir serap. "Bu, Ağ için yeniden başlatma düğmesi, onu çekirdekten sterilize etmek için."

Dehşet, şaşkınlığında siyah çatlaklar oluşturdu. "Bu neden var ki?"

"Çünkü onu ben yarattım."

* * *

KALEB, Sahara'nın hemen arkasından ağ bağlantısını kesti, Sahara'ya baktığı yerde yüzü gergin bir beyaza bürünmüştü. "Herkesi böyle öldürmeyi planladın demek."

"Başlangıçta," dedi. "Daha sonra on altı yaşın altındakileri ayırmak için bir algoritma yazdım." Onun hiç çocukluğu olmamıştı; Sahara'nın ise

kadınlığa bir kafeste geldiler. Hiç olma şansı bulamadıkları çocukları bağışlamak uygun görünüyordu.

Sahara, onun yapacağı şeyi kabul etmemek için sessiz bir şekilde başını salladı.

"Bu son seçenek olarak düşünölmüştü." Sadece onu ondan sonsuza dek çaldıklarında başlatılmak üzere. "Ağın kontrolünü ele geçirmek çok daha tatmin edici olacaktır."

"Bu kadar çok hayattan sorumlu olmak için yanlış kişisin," dedi Sahara, kolları hâlâ onun vücudunda kilitliydi. "Ağ'a karşı hiçbir bağlılığın yok."

Kaleb onun yargısı karşısında hiçbir şekilde aşağılanmamıştı. Ne olduğunu biliyordu, Enrique'nin elinde yaşadığı deneyimin kişiliğinin dokusunu kalıcı olarak çarpıttığını biliyordu. Ama- "Benim sadakatim sizindir ve gelişmek için Ağ'a ihtiyacınız var."

Kocaman, karanlık gözler, ellerinden biri tekrar kalbinin üzerine uzanmak için geliyor. "Bana ne yapıyorsun, Kaleb?"

"Birisi," dedi elini onun elinin üzerine kapatarak, "acımasız kararlar vermek zorunda yoksa Ağ zaten ölecek." Ona hiçbir şeyin hayatta kalamadığı çürüyen yerlerin görüntülerini gösterdi, gezegendeki tüm Psy'ları birbirine bağlayan psişik dokuyu ele geçiren enfeksiyonu hatırlattı ama örnekler hariç. "İrkımız yok olmanın eşiğinde."

Sahara'nın parmakları büküldü, ifadesi kasvetliydi. "İnsanlarımız gönüllü olarak kendilerini sakat bıraktılar. Elbette bu hasar Ağ'a da yansıyacaktır. Bunu tersine çevirebilecek tek şey-" Gözleri büyüdü. "Sessizlik'in çöküşünü planlıyorsun."

"Herkes için düşemez, ama çoğunluk için düşmelidir." Eğer düşmez ve çürüme büyümeye devam ederse, zehirli biyogeribildirim insan için yavaş bir ölüm anlamına gelecektir.

Sahara, "Ani bir düşüş büyük bir psişik şoka neden olacaktır," diye savundu. "Binlerce insan ölebilir."

"Kabul edilebilir ikincil hasar." Kaleb'in nüfusun dörtte birini, hatta yarısını kaybetmekle ilgili bir sorunu yoktu. "Kalanlar en güçlü, en dirençli olanlar olacak."

Sahara başını salladı. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Bu pratik bir çözüm. Hastalıklı ve zayıf olanları kesip atmak, ırkımızın üzerinde büyüyebileceği daha güçlü bir temele sahip olması anlamına gelecektir."

"*Ben* de o kategoriye giriyorum." Vücudundan geçen çeliği anlatan sert bir yanıt. "Henüz zayıfım, hâlâ pek çok yönden kırılmış durumdayım."

Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu ama-"Benim empatim yok, Sahara. Ölecek olanlar için bir şey hissedemem. Bu, kanatları uzun süre önce kesilmiş bir şahinden uçmasını istemeye benzer."

Santano Enrique'nin "eğitimi" olan cehennemin içine atılmış üç yaşında bir çocuk olarak hissettiği kemik titreten korkuyu hatırladı. Ayrıca şartlandırmanın tüm ağırlığını kabul ettiği günü de hatırlıyordu. Varlığının her dakikasında dehşet içinde çılgılık atmaktansa, hiçbir şey hissetmemek daha iyidir, diye düşünmüştü o çocuk için doğal olmayan bir sakinlikle.

"Sen," dedi, "bu kuralın tek istisnasısın." Sessizliğindeki en eski, en derin, en güzel kusur. "Sen olmasaydın, ben bir canavar olurum."

* * *

SAHARA, Kaleb'in Oklarla buluşmak üzere yanından ayrılmasından saatler sonra yatağında uzanıyordu; Kaleb'in ona empati yoksunluğundan sakin bir şekilde bahsetmesi, Saf Psy ile olası işbirliğine dair korkularıyla çarpışarak onu hücrelerine kadar işleyen bir korkuya sürüklemişti. Ondan değil. Onun için. Onu hiç ama hiç hayal kırıklığına uğratmayan Kaleb'i için.

Bu gerçeği destekleyecek anılara sahip olmaması önemli değildi - bunu gökyüzünün mavi ve yağmurun ıslak olduğunu bildiği gibi biliyordu, bu o kadar mutlak bir gerçektir ki sorgulanamazdı.

"Senin için *savaşacağım*."

Bu kararlı yeminle ayağa kalktı ve pencereyi açarak gecenin örttüğü ormana baktı; ağır karanlık, Kaleb'in istediği zamanki gözleri kadar aşılmazdı. O muydu

Değil mi? Empati kapasitesi çocukluğunun kâbusu sırasında mı yok olmuştu? Ona inanmamak, sadece derinlere gömüldüğünü varsaymak istedi ama sonra Tatiana'nın kendisine verdiği zararı düşündü ve kalbi acıyarak, savunmasız bir çocuğun hayatta kalmak için yapmış olabileceği seçimleri düşündü ... ve onun mutlak doğruyu söylüyor olabileceğini kabul etti.

Bu farkındalıkla mücadele ederken bile, zihninin bir kısmı kasadan hafıza iplikçiklerini çekip çıkarmaya devam etti ... ve aniden geçmişinin bütün bir parçası uyarıda bulunmadan serbest kaldı.

Yine parkın içinden geçiyordu, okul çantası hafifçe kalçasına çarpıyordu. Önünde ikisi de bisikletli iki genç öğrenci vardı ama bir saniye sonra köşede kayboldular. Sahara çantasının kayışıyla oynamak için döndü, amacı arkasında da kimsenin olmadığını doğrulamaktı.

Yol boştu.

Hızını artırarak, bu güzergâhtaki tek gözetleme kör noktasına gelene kadar bekledisonra patikadan kayarak çalıların arasına girdi. Patikanın sağındaki ağaç korusuna ulaşması hızlı adımlarla yarım dakika sürdü. Kimse buraya orman demezdi ama küçük ağaçlık yeterince . Daha da önemlisi, güvenlik kameralarının menzili dışındaydı.

Sahara kimsenin kameraları yedi gün yirmi dört saat izlediğini düşünmüyordu. Asıl amaçları antisosyal davranışlara karşı caydırıcı olmaktı. Bununla birlikte, eğer biri onun hareketlerinden şüphelenip hareketlerini izlemeye kalkarsa, o kişi hiçbir şey bulamazdı. Eve başka bir yoldan varacak ve sanki onaylanmış rotanın dışına çıkmaya karar vermiş gibi . Bu da ona güvenlik konusunda sert bir ders vermesine neden olacak, ancak başka hiçbir sonuç doğurmayacaktı.

"Neredesin?" diye fısıldadı onlara ait olan ağaca ulaştığında. Onu eve götürecek adam olmadan sadece on bir dakika bekleyebilirdi. Bu, kimsenin onu kaçırmayacağı güvenli bir pencereydi. Eğer geç kalırsa-

Ama hayır, işte .

Başka bir ağacın yanına ışınlandıktan sonra ona doğru yürüdü, gözleri rüyalarında gördüğü parlak kardinal yıldız ışığıydı.

Uzun boylu ve genç bir adamın vücuduna sahipti, hayatının yarısından tanıdığı değil. Ondan daha sertti, kendisinin asla olamayacağını bildiği bir şekilde acımasızdı ve onun on altı yaşına yaklaşmasına karşılık neredeyse yirmi iki yaşında olmasının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Altı yıl önce de aynıydı.

Ancak burada eşitlerdi ve şimdi onda çok sık gördüğü rahatsız edici soğukluğun altında, o hâlâ onun Kaleb'i idi. Sessizliği kendisinininki kadar bozulmamış görünen ama öylesine şiddetli bir duygu karmaşası saklayan Kaleb'in, kontrolünü kaybetmesi halinde çok tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ama asla ona karşı değil. Asla ona karşı değil.

Çantasını bırakarak onun kollarına koştu. Adamın kolları onun etrafında kenetlendi, öyle sıkı sıkıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı, elleri onun saçlarında. "Her şey ." Bu sözleri tekrar tekrar söyledi, aşk ikisini de ölüme mahkûm edebilecek bir suçken sevdiği adamı rahatlatmaya çalıştı.

Yine de konuşurken bile, her şeyin yolunda gitmediğini, onun incinmesinin nedeninin kaçamayacağı bir tuzak olduğunu biliyordu ve güzel Kaleb'i asla bir kafes için yaratılmamıştı. Dışarı çıkmak için verdiği çıldırtıcı mücadelede çok ileri gitmesi ve bir daha asla onun kollarının çeliğini hissedemeyecek olması onu dehşete düşürüyordu. "Ben buradayım. Buradayım."

Sadece ona sarıldı, en kötü zamanlarda yaptığı gibi. Hayatta kalabilmek için daha da sertleşmek, daha da acımasızlaşmak zorunda kaldığını bilmek için ayrıntıları duymasına gerek yoktu. Bu şekilde devam ederse, diye düşündü, Kaleb'i bir gün siyah buzdan bir duvarın ardında kaybolacaktı. Öfkeli acı onu daha da sıkılaştırmış, yasaklanmış duyguları Kaleb'in onu PsyNet'te açığa çıkmaktan korumak için otomatik olarak güçlendirdiği kalkanların ardına gizlenmişti. Bunu yıllardır yapıyordu, Sessizliğinin yapışkan olmadığını ilk fark ettiğinden beri, onun psişik tadı ona kendi tadı kadar tanıdık geliyordu.

Onu korumakta bir kez bile başarısız olmamıştı. Ama onun tekrar tekrar incinmesini engellemek için hiçbir şey yapamazdı, çaresizlik içinde bir öfke yaratıyordu. "Ben buradayım." Onu Santano Enrique'nin çirkinliğine teslim etmeyi reddederek daha da sıkı tutundu. Eğer kara buz oluşursa, onu çıplak elleriyle parçalayacaktı. O asla

onu dışarıda bırakacak, kendini karanlığa kapatacaktı. Sahara buna izin vermezdi.

Bugün, birlikte geçirdikleri alıntı zamanın neredeyse tamamı boyunca ona sarıldı ve sonra geri çekildi. "Artık benimle buluşmamalısın." Karanlıkta yıldızlar yoktu, sesi tınısızdı. "Sana zarar veririm."

Bu kadar anlaşılmaz bir düşünceydi ki, bunu neden söylediğini, kendini neden bu şekilde yaraladığını bilmiyordu. "Beni asla incitmezsin."

"Bu kadar emin olma."

Bölüm 32

SAHARA, yanaklarının ıslandığını ve ellerinin kansız bir ciddiyetle yumruklaştığını, öfkenin göğsünde keskin bir bıçak olduğunu bulmak için hafızasından **çıktı**. Onu sevmiştir. Hem de çok. Ailesine meydan okuyacak kadar. Rehabilitasyonun psişik beyin darbesini göze alacak kadar. Onu uyardığında bile onun için savaşacak kadar.

Onu, varlığının belirleyici gerçeği olana kadar sevmiştir.

Hayat, diye düşündü, elini kalbinin üzerinde gezdirirken, tam bir döngü içindeydi. Çünkü eskiden nasıl bir kızsaa, şimdi de öyle bir kadın olmuştu ve kalbi onun adıyla damgalanmıştı. Gelecek ne getirirse getirsin, yapmak zorunda kalabileceği korkunç seçim ne olursa olsun, başka hiç kimse onun için Kaleb-

Hafızanın bir başka çözölüşü, onu daha da geçmişe sürüklüyordu.

"Lütfen Kaleb' etrafı gezdir, Sahara." Anthony, Sahara'nın gördüğünde hiç hoşlanmadığı bir adamın yanındaki sandalyede sırtı dik ve ifadesiz bir şekilde oturan çocuğa başıyla selam verdi. Ancak bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Sadece yedi yaşındaydı, sessizliği kırılığandı, bu yüzden ani ve şiddetli nefretini ağzından kaçırdığı için başı büyük belaya girmeyecekti, ama yine de başı belaya girecek, muhtemelen normal zihinsel egzersiz kotasının iki katını yapmak zorunda kalacaktı.

Çenesini kapalı tutması daha iyi.

Hoşlanmadığı adam, çocuğunki gibi güzel olmayan ama dümdüz, ölü gözleriyle ona bir bakış fırlattı. "Bu çocuk," dedi, onu bir mobilya parçasıymış gibi başından savarak, "Kaleb'in ilgisini çekecek bir konuşma yapmak için çok küçük. O kalabilir."

"Çocuklar varken iş yapmam," diye cevap Anthony sakın bir ses tonuyla, Sahara amcasının iş yapmadığı anlamına geldiğini biliyordu.

fikrini değiştirmek üzereydi. "şirketinizin ihtiyaç duyduğu tahmin hizmetlerini görüşmek üzere önümüzdeki ay için bir randevu daha ayarlayabiliriz."

Parmaklarını dikleştiren pek de hoş olmayan adam başını, adı Kaleb olan çocuğa doğru çevirdi. "Git. Kendine gel."

Sahara'ya bu sözler bir tehdit gibi geldi.

Kaleb'le birlikte arazide yürürken Sahara, babasının bir misafire göstermesi gerektiğini söylediği şeyleri işaret etti. "Ailenden olmayan kişilerle bu tür bağımsız sosyal etkileşimlerde bulunman eğitiminin önemli bir parçası," demişti. "Eğer ileri görüşlülüğün seni sonunda adalet alanında bir kariyere yönlendirirse, Psy olan ve olmayan çok çeşitli kişiliklerle etkileşime girmen gerekecek. Anthony'ye senin yaşındakiler ve biraz daha büyükler için bir rehber olarak hareket etmeye hazır olduğunu söyledim."

Sahara, Kaleb adındaki çocuğun bu yaş grubunun dışında olduğundan oldukça emindi, ancak Anthony'nin muhtemelen onu kullanmaktan başka seçeneği yoktu çünkü daha büyük çocuklar bir saat daha okuldan ıkmayacaklardı.

Kaleb'e hidroponik bahçeden bahsederken başını kaldırdı ve onun gözlerinden yayılan ve ağzını çevreleyen ince çizgileri gördü. "Babam bir M," dedi. "Onu görmeye gidebiliriz."

Kaleb yıldızlarını kaybetmiş gözlerle ona baktı. "Neden?"

Sahara onun bir yerinin acıdığından emindi ama tanımadığı birine böyle şeyler söylemenin kibarlık olmadığını biliyordu. Bu yüzden, "Ofisinde ilginç tarayıcılar var," dedi.

"Daha önce tıbbi tarayıcılar görmüştüm."

Kaleb'in bir yabancıyı değil kendi doktorunu görmek istediğini düşünen Sahara, "Tamam," dedi ve yürümeye devam etti ... sadece o kadar hızlı yürümedi ve onu yokuştan yukarı, yetişkinlerin egzersiz için kullandığı dinlenme merkezine götürmedi. Eğer oraya giderlerse, müdür Kaleb'in yeni makineleri denemesini isteyecekti ve o yaralıyken bunu yapmaması gerektiğini düşünüyordu.

Ziyaretçilerin görmesine izin verilen tüm alanları gezdikten sonra, "Gölette balık var," dedi. "Görmek ister misiniz?"

Kaleb sessizce onu takip etti ama NightStar yerleşkesi içindeki parkın ortasındaki göletteki turuncu balıkları izlemek için tek dizinin üzerine çöktü. "Bu neden yaratıldı?"

Sahara omuz silkme hareketini zar zor durdurabildi. Onun yaşındaki birinin bu alışkanlığı çoktan kazanmış olması gerektiği defalarca söylenmişti. "Babamın bunun 'onaylanmış bir meditasyon yardımı' olduğunu söylediğini duydum," diye kelimeleri tam olarak anlamadan papağan gibi tekrarladı. "Burada yaşayan F-Psy bunu kullanıyor." Kuzeni Faith yerleşkede yaşamıyordu. Tüm güçlü gibi onun da ayrı bir evi vardı.

"Sen bir F misin?"

"Pek sayılmaz. Ben alt rütbe B'yim. Bu da arka görüşüm olduğu anlamına geliyor." F olmak kadar ilginç değildi ama Sahara Adalet için kötü insanları yakalamaktan hoşlanabileceğini düşündü. "Nesin sen?"

"Bir Tk."

Heyecanlıydı, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

-"Herhangi bir numara yapabilir misin?" diye sordu. Sınıfındaki telepatlardan birinde azıcık Tk vardı ve yerinden kıpırdamadan elektronik tahtaya yazı yazabiliyordu; öğretmenleri telekinezi pratiği yapsın diye ona bunu yaptırıyordu.

Kaleb bir şey söylemedi ve Sahara'nın artık yere değmediğini, vücudunun çimlerin birkaç santim üzerinde süzüldüğünü fark etmesi birkaç saniye sürdü. Gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı, ayakları hiçbir şeye basmıyordu, sonra kimsenin izlemediğinden emin olmak için kontrol etti, yere hiç çarpmadan yukarı ve aşağı zıpladı.

"Harikaydı," diye fısıldadı adam onu yere bıraktığında, sonra acısını unuttuğu için kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Bunu yapmak seni incitti mi?"

Başını sallayan Kaleb, parmağını göletin suyunda gezdirerek tembel balıkların hareket ediyormuş gibi yapmasını sağladı. "Sessizliğiniz yaş grubunuza göre kusurlu."

Birdenbire Sahara onun çok konuşmasa da iyi biri olduğu için sessizlik numarası yapmayı unuttuğunun farkına vararak alt dudağını ısırdı. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır."

Sahara, yatağının bir köşesine oturmuş, sırtını duvara dayamış ve kollarını dizlerine dolamış bir halde, gözlerinde o unutulmaz acıyı taşıyan çocuğu düşünürken, onun hiçbir zaman olmadığını düşündü. Bunun yerine, ona nasıl daha dikkatli olacağını öğretmiş ve onu ziyaret etmişti.

"Merhaba."

Şaşırın Sahara oturduğu geniş kütükten başını kaldırıp baktı. Bu tarafa hiç kimse gelmezdi; evi, çitlerle son bulan bir ağaçlığın arkasındaydı. İfadesiz bir yüzdeki güzel kardinal gözleri buluştu.

"Merhaba!" Babasının evin diğer çalışma odasında meşgul olduğunu bildiğinden, nefret ettiği matematik ödevinin bulunduğu datapad'i yere bıraktı. "O adam yine mi burada?" Tereddüt etti, sonra Kaleb sözünü tutup korkunç Sessizliğini bildirmediği için kalbinden söyledi. "Ondan hoşlanmıyorum."

Kaleb başını salladı. "Seni görmeye geldim." Bir duraklama. "Benimle konuşan başka bir çocuk tanımıyorum."

"Yalnızlık çekiyor olmalısın." Beslenme çubuğunun yarısını koparıp uzattı. "Muhtemelen benim bir bebek olduğumu düşündüğünü biliyorum ama istersen arkadaşım olabilirsin." Adam atıştırmalığı kabul edince kütüğün üzerinde kayarak ona yer açtı.

"Senin bebek olduğunu düşünmüyorum." Onun yanına oturdu. "Bence sen akıllısın ve diğer insanların göremediği şeyleri görüyorsun." Bu kez duraklaması daha uzundu, bakışları onun göremediği bir şeye odaklanmıştı. "Ben de ondan hoşlanmıyorum."

Neredeyse sonuncusunu özümseyemeden kasadan kurtulan bir başka iplik, kahkahalarla renklenmiş bir başka anı.

Sahara kucağındaki veri tabletine dilini çıkardı. On bir yaşında olabilirdi ve toplum içinde sessizmiş gibi davranmakta çok daha iyiydi ama matematikten hâlâ nefret ediyordu. Öğretmenlerine bu konu söz konusu olduğunda onu hızlandırılmış derslere sokmamalarını söylemeye çalışmıştı ama onlar IQ puanlarının öğrenme kapasitesini üstün zekâlılar aralığında gösterdiğini belirtip duruyorlardı. Onlara göre tek yapması gereken daha çok çalışmaktı. "Hah!"

Kaleb her zaman ödevini yaptığı kütüğün yanında belirlediğinde rahatlayarak gülümsedi. "Bunu Cuma gününe kadar bitirmem gerekiyor," dedi ona. "Yoksa okul sonrası matematik dersine gireceğim." Onu dehşete düşüren ders kısmı değildi - daha da fazla matematik yapma düşüncesi idi!

"Buyurun." Yanına oturdu, sol elmacık kemiğinin kıvrımının altında yeşilimsi bir çürük vardı.

Sahara topuklarını kütüğe vurarak kendini çürük hakkında soru sormamaya zorladı, bu darbe çıplak tenine acı veriyordu. Sorusunun cevabını biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu, bu bilgi midesinde asit gibi kaynıyordu. "Nedir bu?" Elindeki datapad'i bir kenara bıraktı ve boş yere kabaran öfkesine karşı karnını sıkarak adamın uzattığı basılı kitabı aldı.

"Sen dokunarak öğrenen birisin," dedi, kız sayfaları açıp bunun bir matematik ders kitabı olduğunu görünce. "Bunun denklemleri daha iyi hatırlamana yardımcı olabileceğini düşündüm." Cebine uzanarak iki mürekkepli kalem aralarına koydu.

"Neden bana cevapları söylemiyorsun?" diye sordu parlak bir sesle. "O zaman çok daha ilginç şeyler hakkında konuşabiliriz."

Kaleb, bugünlerde çoğu zaman boş bir siyah olan o güzel yıldız ışığı gözleriyle ona sadece baktı ve göğsünü acıtan uyuşukluk tuttu.

İç geçirdi ama yine gitmediği için mutluydu, mavi kalem aldı ve ilk sayfadaki denklemleri yapmaya başladı, tüm zahmetli sürecini yazdığından emin oldu. Bitirdiğinde, Kaleb çalışmasını gözden geçirdi ve ona nerede mantık hataları yaptığını gösterdi, böylece aynı hataları bir daha yapmayacaktı.

"Doğru işlemleri de yazabilir misin?" diye sordu ona. "Ödevlerimi yaparken bunları çalışma yardımcısı olarak kullanabilirim." Öğretmenleri ne yaparsa yapsın, Sahara okulda hiçbir zaman Kaleb'le matematikte öğrendiği kadar iyi öğrenememişti. Kaleb ona her şeyi nasıl açıklayacağını çok iyi biliyordu.

Başını sallayarak siyah bir kalemle sayfayı çevirdi, yazısı güçlü ve düzgündü. "Bugün dans dersi aldın mı?"

"Evet" dedi ve koşarak evin yan tarafına geçip babasının çalışma odasının penceresine . Babası hâlâ oradaydı ve Psy-Med Dergisi için bir makale üzerinde çalışıyordu. Gülümseyerek Kaleb'in yanına koştu. "Yeni bir adım öğrendim." Kanında mutluluk kabarcıkları. "Görmek ister misin?"

Matematik kitabını kapatıp kütüğün üzerine koydu ve başını salladı. Sonra, kuşlar yuvalarına uçarken ve gökyüzü

Alaca turuncu, dans etti, çıplak ayaklarının altındaki çimenler yumuşaktı ve Kaleb onun sessiz seyircisiydi.

Sahara'nın kalbi bu anının masumiyetiyle, onun için dans etmenin nefes almak gibi bir şey olduğunu, arkadaşlıklarının demir gibi güçlü olduğunu anlayan erkek olacak çocuğa duyduğu mutlak güvenle ısındı. Yıllar geçtikçe daha da güçlenmişti ama Kaleb'in çok dikkatli olması gerekiyordu - Enrique ona çok sıkı bir psişik tasma takmıştı ama büyüdükçe bu tasmayı küçük süreler için kaydırmakta daha iyi hale geliyordu.

Gizli, her şey gizliydi.

Fısıldanan düşünceyle midesi uyarı vermeden sıkıştı, safra boğazını kapladı.

Yataktan sendeleyerek kalktı ve banyoya kadar gidip elleri ve dizleri üzerine çökerek öğürdü; vücudunu sarsan ve onu yerde titreten sarsıntıların şiddetinden karnı ve boğazı ağrıyordu. Tekrar hareket edebildiğinde, pisliği temizledi, dişlerini fırçaladı, ardından vücuduna bir havlu sarmadan ve yatağa geri oturmak için yürümeden önce kırmızı sıcak bir sprey altında duş aldı.

Su damlacıkları boynuna ve göğüslerinin arasına damladı ama onları için hiçbir hareket yapmadı, akli parçalanmış geçmişindeydi. Başına gelen kötü şeyin bir şekilde Kaleb'le bağlantılı olduğunu anlamak için dahi bir zekâyâ sahip olmak gerekmiyordu; ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihni hatırlamaya karşı isyan etmeye devam ediyordu.

Elde ettiği tek şey, az önce yaşadığı gibi bir başka bölümün vaadiydi.

Hayal kırıklığına uğramıştı ama her şeyi bir anda hatırlamayı bekleyemeyeceğinin de farkındaydı, yirmi dakika sonra bu sonuçsuz egzersizden vazgeçti ve ayağa kalktı. İç çamaşırlarını, bir kot pantolonu ve Faith'in ona hediye ettiği masmavi tonlarında, dokusu tenine çok V yakalı kaşmir kazağı giyip saçlarını kuruttu ve ördü. Bir sonraki görevi babasını kontrol etmektir. Onun doğal, derin bir uykuda olduğunu duymak, iletişim bağlantısını kestikten sonra neden oldu. Ay ışığı altında yürüyüşe çıkabilirdi ama

Asıl ihtiyacı olan şey Kaleb'e yakın olmaktı, kalbi üzerinde dolaşan kötü niyet tarafından soğutulmuştu.

Toplantınız bitti mi? Telepatik gücünden bahseden olağanüstü saf bağlantı üzerinden sordu.

Evet. Evden çalışıyorum. Neye ihtiyacın var?

Ona hissettikleri hakkında çok şey söyleyen bu soru karşısında yutkunarak cevabını gönderdi. *Sana gelmek için.*

Kaleb bir an sonra onun yanında belirdi, daha önce giydiği takım elbiseyi giymişti, ceketini yoktu, yakası açıktı ve kolları kıvrılmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Kollarına girerek ona sıkıca sarıldı. "Terasta oturabilir miyiz?"

Gömleğinin ince kumaşından teni sıcacık olan adam onu eve götürdü ve şezlonga oturttu, bacaklarının arasına aldı, dünyanın bu tarafındaki erken öğleden sonra güneşinin altında vücudu ona doğru kıvrıldı. Erkeğin erkeksi sıcaklığının buzları eritmesi, kadının vücudunun sırtı erkeğin göğsüne yaslanana, kolları onu sarana ve bacaklarından biri hafifçe dizlerinin dışında bükülene kadar uzaması zaman aldı.

"Beni koi havuzunun yanında yüzdürdün."

Gerginlik sızmış onunkaslar at onu sessiz kelimeler.

"Hatırladın."

"Evet." Elini adamın pazularına doladı. "Nasıl tanıştığımızı, beni ziyarete nasıl geldiğini."

"On beşinci doğum gününde benden ne yapmamı istediğini hatırlıyor musun?" dedi.

Sahara başını sallamak istedi ama anı sanki fark etmesini bekliyormuş gibi aniden orada belirdi.

Bölüm 33

SAHARA'NIN GÜLÜŞÜ damarlarında güneş ışığı gibiydi. "Senden beni öpmeni istedim. Ve sen hayır dedin!" Başını eğerek ona kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Sonunda ilk hamleyi ben yapmak zorunda kaldım."

"Kendimi savunmam gerekirse, senin on beş yaşına karşılık ben yirmi bir yaşındaydım. Bu uygunsuz olurdu." Elini kızın boğazında gezdirerek, dudaklarının tadına bakabilmek için başını eğdi. Ona pansiyonda söylediklerinden sonra ona gelmesi bir mucizeydi. Aklının kanlı gerçeği ondan saklamaya devam etmesi ise başka bir mucizeydi.

"Cesaretimi toplamam bir yılımı aldı," diye mırıldandı onun ağzına karşı, dudakları kıvrılmış ve parmakları boynunun arkasına dolanmıştı.

"Kararlılığın," dedi, ellerini karnının ipeksi sıcaklığına yerleştirmek için kazağının yumuşaklığını yukarı iterek, "asla çelikten daha az bir şey olmadı." Adam dansçı tılsımını bileziğine takmak için bileğine eğildiğinde onu yakalamıştı. Şok edici derecede samimi temas karşısında o kadar irkilmişti ki, kopamamıştı ve Sahara'nın tadı kan dolaşımına girmişti, hayatının sonuna kadar taşıyacağı bir damga.

Sonrasında yanaklarına renk gelmişti. "On altı ve yirmi iki önemli bir fark değil." Bu isyankâr bir ifadeydi. "Beş yıl sonra yirmi bir yaşında ve tüm haklara sahip yasal bir yetişkin olacağım. Bir gebe kalma ve döllenme sözleşmesi yapabiliriz ve bir çocuğumuz olduğunda, ortak ebeveynlik konusunda anlaşabilir ve birlikte yaşayabiliriz.

."

"Evet," demişti, sözcüklerin telaşını yarıda keserek, çünkü onu asla hak , ama son nefesine kadar alıp korumaya niyetli olduğu bir güveni kabul etmeye ikna etmesine gerek yoktu.

Şafak söktüren bir gülümseme. "Bir evimiz olacak," fısıldadı, "seni istediğim kadar sık öpebileceğim bir yer."

Ama bu onların ilk ve tek öpüşmesiydi. İki gün sonra Sahara sesi kısılana kadar çığlık atmış, kanı vahşileşmiş teninde kayganlaşmıştı.

"Özür dilerim," dedi, mezara kadar taşıyacağı bir anıydı bu, "hatırladığın adam olmadığım için. Sen yokken çok fazla şey oldu." O zaman boyunca yanında olsaydı, kâbusun içindeki parlak ışık olsaydı, "insanlığının" bir parçasını korumak için savaşabilirdi. Ama onu ondan çalmışlardı, evrende değer verdiği tek varlığı çalmışlardı ve bunu yaparak dünyanın gidişatını değiştirmişlerdi.

Sahara'nın parmakları kolunda sıkılaştı. "Sen benimsin." Basit, sessiz kelimeler göğsüne bir yumruk gibi inmişti. "Senin için savaşacağım, bugün, yarın ve gelecek tüm yarınlar için."

İkisini de yaralayan bir ayrılığı hafifletmek istercesine birbirlerine tutunmalarını izleyen sessizliğin yoğunluğunda, onun gözlerinin kapandığını, nefes alış verişinin düzleştiğini gördü. Onun kollarında uykuya dalmıştı. Bunu ilk kez yaptığında on bir yaşındaydı ve aralarındaki ilişki onun akıl sağlığının ayrılmaz bir parçası haline gelen bir dostluktu.

Dans derslerinden yorgun düşmüştü, kütüğün önünde otururlarken ona yaslanmıştı ve bildiği sonraki şey, kızın derin bir uykuya dalmış olduğuydu. Daha önce hiç kimse ona böyle bir güven göstermemişti. Onunla geçirebildiği süre boyunca kıpırdamaya cesaret edememiş, gitme vakti geldiğinde onu en nazik telepatik selamlarla uyandırmıştı.

Uyandığında gözlerinin buğulu mavisini, onun varlığını şaşkınlık ya da korku duymadan kabul edişini hâlâ hatırlayabiliyordu. Sanki onun yeri orasıymış gibi. Onun yanında. Gözlerini ovuşturarak, "Yarın gelecek misin?" demişti.

"Evet."

Ona her zaman evet demişti, ona bir aidiyet, bir *yuva* hissi veren kıza. Büyüdükçe ve onu terk ettiğinde nereye gittiğini, ona ne yapıldığını fark ettikçe, o gözler morardı. Ama ona geldiğinde ne kadar kırılmış olursa olsun, ona asla sırtını dönmemişti.

"Söyleyeceğim," demişti on ikisinde, yüzü asılmıştı. "Nasıl olduğunu söylemesen bile sana zarar veriyor ve artık bu konuda sessiz kalmayacağım!"

"Yapamazsınız. Kanıt yok." Santano bundan emindi. Ve Kaleb'in anılarını kontrol etmesi için bir J-Psy çağrılırsa - "Birinin beni inceleyecek kadar yaklaşmasına izin vermeden önce ölümcül bir kaza geçiririm."

Öfke gözyaşları, yüzü kıpkırmızı. "O nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum."

Sonunda, ona olan sadakati ve sevgisi her şeyine mal olmuştu. "Özür dilerim," dedi tekrar, parmaklarını elmacık kemiğindeki küçük yara izine dokundurarak. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek." Onu hapsetmeye ve işkence etmeye yardım eden üç gardiyanı çoktan idam etmişti.

Hepsi avlandıklarını anladıklarında fareler gibi saklanmışlardı ama Kaleb sabırlıydı. Her birini bulacaktı. Ve boyunlarını kırmadan önce akıllarını kıracaktı.

* * *

Üç gün sonra Sahara telsizden babasına el salladı ve onun işe gitmek için geri dönmesini izledi. Bir gün önce taburcu edilmişti ve kendi doktoru tarafından kendisine verilen emirleri doğrudan ihlal ederek klinik ofisinde hasta dosyalarına bakmaya başlamıştı bile. Kaleb'in önceki gece paramparça edecek kadar dalga geçtiği nereden aldığına hiç şüphe yoktu.

Araştırma videolarından birini izlerken onun yanında dikkat dağıtıcı bir şekilde gömleksiz oturduktan sonra. Arada bir, ekrandaki çıplak insanların yaptıklarının teknik bir yönüne işaret etmek için veri tabletinden başını kaldırıyor, sesi soğuk ve ifadesi klinik oluyordu. Ona saldırmadan önce tam on yedi dakika dayanmıştı.

Adamın kendisine karşı ne kadar klişe dışı davrandığını görünce yüzü kızararak telsizi kapattı ve Faith ve Mercy'yle San Francisco'ya alışveriş gezisine gitmek üzere ip merdivenden aşağı indi. Yeni hayatını keşfetme zamanı gelmişti ve bunu arkadaşlarıyla birlikte yapma fikri

tatlı bir şekilde harikaydı. Hem kuzeni hem de esprili, nazik DarkRiver nöbetçisi hayatının önemli bir parçası haline gelmişti ve ne olursa olsun bu ilişkiyi beslemeye niyetliydi.

"Ne yapacağımı düşünmem gerek," dedi onlara SUV'de, Faith'i de tartışmaya dahil etmek için hafifçe dönerek. Kuzeni, Mercy onları aldığı anda Sahara'nın ön yolcu koltuğuna oturması için ısrar etmişti, çünkü manzara onun için yeni olacaktı. "Hayatımla yani."

"Buna şu anda karar vermek zorunda değilsin." Faith, Sahara'nın acı sıvıdan hoşlanmadığını sorgulamasına neden olacak kadar tatlı kokan kahve fincanına doğru kaşlarını çatı. "Dinlenmeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

"Ben de öyle düşünmüştüm"-Sahara yüzünü buruşturdu-"ama bu benim kişiliğim değil." Hiçbir zaman da olmamıştı. "Artık daha sağlıklı olduğum için beynim saatte yüz mil hız yapıyor." En sevdiği konularla ilgili birçok ders kitabını yutmuştu bile.

Mercy sırıttı. "Leoparlar, dedikleri gibi, beneklerini değiştirmezler."

Kahkahaların ardından, okula geri dönmek isteyip istemeyeceği ya da bir süreliğine daha az akademik bir şeyler yapmayı tercih edip etmeyeceği gibi seçenekleri hakkında konuştular. Bu değerli bir konuşmaydı ve ona düşünecek çok şey verdi.

San Francisco'nun su kenarındaki kalabalık şehrine vardığında "Bunalacağımdan endişeleniyordum" diye itiraf etti, "ama gürültüyü, renkleri ve insanları çok sevdim!"

Birkaç saat sonra, öğle yemeği için küçük bir İtalyan restoranına girerlerken -alışverişlerini SUV'a yerleştirdikten sonra -O anda üç şey arka arkaya oldu. Biri Faith'e ateş etti ve ıskaladı, kurşun bir pencereyi kırdı; Mercy yırtıcı bir zarafetle Faith'i korumak için döndü ve Sahara'ya eğilmesini söyledi; ve kemikli eller Sahara'yı kollarının üst kısmından kavradı.

Sonra restoran gitti ve küçük, boş bir depo gibi görünen bir yerdeydi, duvarları oluşturan eski ahşap tahtaların arasından süzülen güneş ışığı çizgilerinde toz zerrecikleri dans ediyordu.

"Sanırım ödülün peşindesiniz?" dedi sakın bir ses tonuyla, çarpan kalbine rağmen, ilk içgüdüsunü bastırarak - ki bu da aramaktı

Kaleb. Ölmediğine ya da kanaması olmadığına göre, arkasındaki adamın eldivenli elleri çoktan derisinin üzerindeydi ve onu canlı istiyordu, yani şiddet kullanmadan durumu yatıştırma şansı vardı.

Kaçıran adam Sahara'yla yüzleşmek için yana kaydı. Zayıf ve nispeten kısaydı, boyu Sahara'dan sadece iki ya da üç santim uzundu ama sadece becerikli olduğunu haykıran bir ekonomikle hareket etmekle kalmıyordu, elinde pırıl pırıl parlayan siyah bir lazer tabancası vardı. "Ödül gitti," dedi Sahara onun sessizliğini sürdürmesi üzerine, kendi silahı kot pantolonunun örttüğü bilek kılıfında sıkıca dururken.

"Özel bir müşterim var." Curt'ün sözleri, bilenmiş bir profesyonel izlenimi yarattı. "İşbirliği yaptığınız sürece, size bedensel zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Deponun etrafına göz gezdirirken, bir metre ötede devrilmiş bir sandık gördü. "Oturabilir miyim?"

Onu görüş alanında tutarak, ucuz bir iskambil masasına benzeyen bir şeyin üzerine yerleştirilmiş kâğıt inceliğindeki taşınabilir bilgisayara doğru ilerlerken hızlıca başını salladı.

"Müşterinizin ödemeyi havale edip etmediğini mi kontrol ediyorsunuz?"

Cevap yok. Ama onun uysal ve kaderine boyun eğmiş olduğuna inanırken, Sahara onu izledi. Çok geçmeden adamın ilk bakışta fark etmediği bir dikkatle hareket ettiği anlaşıldı. Adam zayıftı, sınırına yaklaşmıştı - ya onu menzilin çok dışında bir yere ışınlamıştı ya da Faith'e ateş etmek ve ardından yakalamak için arka arkaya birkaç kez 'port' yapmak zorunda kalmıştı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu, seçeneklerini gözden geçirirken.

"Bu bilgi şu anda size yardımcı olamaz."

"Güvenliğimin nerede başarısız olduğunu bilmek isterim." Doğru, ama onun söylemesine ihtiyacı yoktu. "Entelektüel bir egzersiz."

Şaşırtıcı bir şekilde ona bir cevap vermeden önce hafif bir duraksama oldu. "İşverenime göre NightStar'ın seni güvenli bir yere koyacağı kesindi. Kuzeninle birlikte olma ihtimalin çok düşüktü ama bunun için kırk sekiz saatimi ayırmam gerektiğine karar verdim. DarkRiver'in bölgesi geniş olduğundan, Faith'i takip etmek amacıyla sürünün şehir merkezinin otoparkını gözetlemeye karar verdim."

Şans, diye düşündü Sahara, aldatıcı bir yaratıktı. "Şans bugün kesinlikle senden yana." Ayağa kalkarak ona doğru birkaç yavaş adım attı, gözlerinin her hareketini takip ettiğinin, parmaklarının yanındaki silahın etrafında kıvrıldığıнын farkındaydı. "Alabilir miyim?" dedi ve başıyla bilgisayarın yanındaki su şişesini işaret etti.

"Al." Eldivenlerinin sağladığı korumadan emin bir şekilde ona uzattı.

Bu onun hatasıydı ve Sahara'yı bu kadar tehlikeli yapan şeyin bir parçasıydı.

Kızın parmakları onunkilere dokunduktan bir saniye sonra, kaçırın adam ona silahını uzattı, gözleri şaşkınlıktan bulanıklaşmıştı.

"Burada ne işim var benim?" "Kayboldun." Onun için yeni bir anı örerek, onu

verde uyurdu. Uyandığında, bir hafta boyunca ortalıkta görünmemesini gerektiren bir tartışmayı hatırlıyordu.

Sahara herhangi birinin zihnini ihlal etme fikrinden nefret ederdi ama bu ödül avcısı onu kaçırmaya karar verdiğinde zihinsel istilaya duyduğu tiksintinin sağladığı korumayı kaybetmişti. Onun zihnine kendi zihniymiş gibi girip çıkarak, şifresini kullanarak bilgisayarına giriş yaptı ve ister e-postasında ister banka hesaplarında olsun, anlaşılmaya atıfta bulunan her şeyi sildi. Düzenli olması, zihninin onunla ilgili verileri ayrı bir bölümde dosyalaması işe yaradı ama yine de zaman aldı.

Sabit diskin üzerine yazmayı denemek yerine, bilgisayarı yanında götürmeye karar verdi. Bu, kaçırın kişinin bu kavgadaki hayali rakibinin bilgisayarını içeren küçük sırt çantasını geçen bir kamyonun altına attığı ve geriye kalan parçaların sadece geri dönüşümcüye uygun başka bir bellek eklemesi anlamına geliyordu.

Kaleb, daha sonra Moskova'da saatin gece yarısını geçtiğini söyledi. *Uyanık mısın?*

Evet. Neye ihtiyacın var?

Birini öldürmemen için.

Bir saniye sonra onun yanında belirdi ve durumu tek bir bakışla değerlendirdi. "Onu neden öldürmeyeyim?" Buz gibi bir soru.

"Çünkü onu ben hallettim. Canlı olarak bizim için daha yararlı." Sahara bir kez bir zihne dokunduğunda, mesafe ya da zamandan bağımsız olarak geri dönüp kontrolü tamamen ele geçirebiliyor ve kişiyi etten bir bedene dönüştürebiliyordu.

Kararlarının kendisine ait olmadığına dair en ufak bir şüphesi bile olmayan kanlı bir kukla.

Böyle bir şey yapma fikri onu tiksindiriyordu ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyordu. Bilinmeyen bir genetik mutasyon sonucu ortaya çıkan ve resmi bir sınıflandırması olmayan bu yeteneği, eğer onu öğrenirlerse ırkının öcüsü olacaktı. Hiçbir zihin Sahara'ninkine karşı güvende değildi, hiçbir kalkan aşılamaz değildi, hiçbir saldırı yeteneği *bir kez bile* yeterince yaklaşırsa onu durduramazdı.

Geride müdahalesine dair hiçbir iz bırakmadı, yerleştirdiği anılar gerçek kadar gerçektir. Çalışırken de tespit edilemezdi. Arzu ederse, bir Konsey üyesini kendi melodisiyle dans ettirebilir, bir CEO'nun mülklerinin üzerine imza atmasını sağlayabilir, bir adamın gülümserken kendi boğazını kesmesini sağlayabilirdi. Ve aynı anda kaç zihni kontrol edebildiğini test etmek için hiç nedeni olmasa da, ilk ortaya çıktıyeteneğini anlamak için onunla birlikte çalışan güvenilir NightStar telepatı, bu sayının üç haneli olduğunu söylemişti.

Bu, kendi zihni parçalanmış bir kadın için sahip olunabilecek en çirkin yetenektir ama labirentin içine yerleştirilmiş berraklık dönemlerinde bunu kabullenmişti. Aldığı kararlar ve kendisi için koyduğu kuralların hepsi temel bir soru etrafında dönüyordu: *Eğer bir çocuğu olursa, yaptıklarından utanmadan o çocuğun gözlerinin içine bakabilecek miydi?*

Bugünkü eylemlerinin hiçbirisi bu testi ihlal etmemiştir.

"Onu kim kiraladı?" Kaleb sordu, bakışları kaçırın adamın üzerindeydi, yıldızlar ölümcül siyahın gölgesinde kalmıştı.

Soruya cevap vermek yerine "Ben hallettim," diye tekrarladı ve adamın bakışlarını değiştirmemesi üzerine sert oynamaya karar verdi. "Eğer isteklerime saygı göstermezsen, bir dahaki sefere seni aramam."

Çenesinin çizgisi bir bıçak gibi kaldı ama dikkatini ödül avcısına çevirdi. "Kim?"

"Anılarına göre, Tatiana."

"İmkansız. Tam olarak onu koyduğum yerde."

"O zaman onun organizasyonunda ne yapabileceğimi anlayacak kadar zeki ve patronunu kandırıp alt edecek kadar ukala biri var." Eğer diğer kadının güç kazanmasıyla ilgili söylentiler doğruysa, bu gerçekten de insanların karma dediği şeyin bir örneğiydi.

Tatiana'yı düşünmek için daha fazla zaman ya da enerji harcamadan, ayaklarının dibindeki adamı erken bir mezara göndermemek için sert bir özdenetim uygulamak zorunda olduğunu bildiği kardinal telekinetik yüzüne baktı. "Hadi eve gidelim, Kaleb," dedi ve onun kendisi için kim olduğunu sessizce hatırlatmak için parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi.

Bölüm 34

Moskova'da yıldızların aydınlattığı terasa çıktıklarında yaptığı **ilk şey** dizüstü bilgisayarını bırakmak, kendi telefonunu pansiyonda unuttuğu için Kaleb'in telefonunu ödünç almak ve Faith'i aramak oldu. "Güvendeyim," diye kuzenine güvence verdi. "Sen mi? Mercy mi? Bebekleri?"

"Biz iyiyiz. Onu kontrole götürdüğümde Mercy sağlık görevlilerini canlı canlı yedi," dedi Faith sevecen bir kahkahayla. "Sonra Riley çıkageldi ve o da endişeden deliye döndüğü için işbirliği yapmaya karar verdi - ama haklıydı. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu ve uzman eski cehennem çocuğu görüşüne göre yavru köpekler bu heyecanın tadını çıkardılar."

Rahatlamış olan Sahara, kuzeni tam olarak nerede olduğunu soramadan Faith'in sözünü kesti ve San Francisco'da gece çöktüğünde evde olacağına söz verdi.

Telefonu geri verdiğinde Kaleb, şezlongun yanındaki küçük masanın üzerinde duran yüksek yoğunluklu beslenme çubuklarını göstererek, "Yemek yemelisin," diye emretti. "Henüz öğün atlamayı göze alabilecek kadar sağlıklı değilsin."

"Açıktan ölüyorum," diye itiraf etti ve şezlongun kenarına oturdu. Ayakkabılarını tekmeleyip ayak bileğindeki kılıfı çıkararak beslenme çubuklarından birini aldı. "Yeteneğim zahmetsiz gibi görünebilir ama psişik enerji yakıyor." Kaleb'e yol göstermek de öyle, ama o bunu zaten kalori ihtiyacına dahil etmişti.

Sırtını korkuluklara yaslayan Kaleb, kadın barı bitirip suyla yıkayana kadar konuşmadı. "Gücün konusunda kendine daha çok güvenmeye başlamışsın." İfadesi gölgeli, sesi ise buz gibi bir onaylayıcıydı. "Bu konudaki hoşnutsuzluğuna hiç katılmamıştım."

"Gençtim." İkinci bir beslenme çubuğu yüzünün önünde dikkatle süzülürken sırıttı. "Ve sen her zaman aşırı korumacı oldun." Çubuğu alıp yırtarak açtı.

"Benim için önemlisin."

Çok basit. Çok dürüst. Çok güçlü.

Bir elini kalbinin üzerinde gezdirerek, sırlarını ona asla ihanet etmeyecek ya da onu kullanmayacak tek kişiyle paylaştı. Onun, dünyayı saran bir imparatorluk yaratmayı planlayan adam olması bir çelişki değildi. "Yeteneğim olgunlaştı." On altı yaşındayken düzensizdi, Tatiana'nın zihnini hapsedebilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ve bir kez hapsedildiğinde Sahara kaçmayı başaramamıştı - *kendi* zihninin etrafında yarattığı kalkan dışında her türlü kalkanı aşabildiği ortaya çıkmıştı.

Bu onun en büyük zayıflığıydı, sahip olduğu gücün doğal bir dengesi idi.

Şimdi kimse onu bu kadar kolay hapsedemezdi ama yedi yıl önce o korkak bir kız, Tatiana ise psişik saldırganlık eğitimi almış güçlü bir yetişkin telepattı. Enrique de zihinsel hapsinde bir rol oynamış olmalıydı; onu düşünmek bile midesini bulandırmaya yetiyordu.

"Tatiana'nın yarattığı kalkanların içine hapsoldüğümde," dedi Sahara Kaleb'e, "kullanmamı istediği kısa 'özgürlük' dönemleri dışında benim yeteneğimi de boğdu." Diğer kadının amacı Sahara'yı Tatiana'nın evcil hayvanı olana ve yeteneklerini diğer kadına karşı kullanmayacağına güvenilene kadar çökertmekti.

"Ama gücümün zorla yoğunlaştırılması," diye devam etti, "Tatiana'nın hiç şüphelenmediği bir şekilde büyümemi hızlandıran bir etkiye sahipti." Sahara gelişimi labirentte gizlemişti, Tatiana'nın çılgın kaosa dayanamayacağını farkındaydı. "Artık ilk temas için tenime dokunmam , sadece yakın olmam yeterli."

"Bu, tehlikeli bir güvenlik açığını ortadan kaldırıyor," dedi Kaleb, ses tonu o kadar soğuktu ki, kız onun başına gelen çirkin şeyi düşündüğünü anladı. "Önceden, biri vücudunuzu etkisiz hale getirmeyi başarırsa, yanlışlıkla derinize dokunmadığından emin olduğu sürece sizi çaresiz bırakırdı."

Titreyerek kendine sarıldı. "Lütfen otur. Seni karanlıkta yalnız görmeye dayanamıyorum."

Yanına geldi, ama onun yanındaki şezlonga oturmak yerine, sırtını bacaklarına dayayarak önüne oturdu. Kadının bacaklarını açtı.

Uyluklarında, parmakları saçlarının ipeğini örerken onu daha da yakınına çekti.

"Ben," dedi sessizce, "aydınlıktan çok karanlıkta evimde gibiyim."

"Biliyorum." Elmaslarla süslü bir gökyüzünün altında onunla oturmak ve onun kendisine ait olduğunu bilmek acı verici bir mucizeydi. O an için iç savaşın, kırılmış vicdanının, aşmış olabileceği savunulamaz sınırlara dair şüphelerinin hiçbir önemi yoktu. Sadece kadife gece ve onun bu kadar yakın olmasının verdiği ilkel sıcaklık vardı. "Dayanamadığım şey yalnızlık."

Kadının omuzlarına bıraktığı ellerinden birini alıp ağzına götürdü ve avucunun ortasına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni her zaman içimde hissedebiliyorum."

Gözleri yanarken eğilip kollarını ona doladı ve yanağından öptü. "Son derece sorunlu başka bir şey keşfettim," dedi ona. "Eğitimimde bana yardımcı olan telepat bunu fark etmedi, ben de fark etmedim, muhtemelen tüm testlerim gönüllü denekler üzerinde olduğu için." Tekrar ayağa kalkarak parmaklarını tekrar saçlarında gezdirmeye başladı. "Bir zihne girdiğimde, anıları taradığımda, onları yeniden düzenlediğimde ya da sildiğimde ya da yenilerini eklediğimde hiçbir risk almam."

Kaleb elini kızın baldırının arkasında gezdirdi. "Tatiana'nın seni istemesinin nedeni bu değil. Kendisi de kalkanları delebiliyor ama senin neşterine kıyasla çekiç ve keskiyle çalışıyor."

"Hayır, zihin kontrolüydü tabii ki." Tatiana bunu da yapabiliyordu ama onun için bu, psişik ve fiziksel enerjisini iskelet gibi bir kabuğa dönüşecek kadar tüketen yirmi dört/yedi saatlik bir taahhüt anlamına geliyordu. Ve bu tek bir zihni kontrol etmek içindi. "Beni giderek daha büyük bir güce ulaşmak için kullanmayı planlıyordu."

Yeteneği ne kadar ürkütücü olursa olsun, Kaleb'in onun okşayan ellerine yaslanması daha da anlamlıydı. Yapabildiklerini itiraf ettikten sonra ondan bir kez bile kaçmamıştı. Tırnakları kafa derisini nazikçe kazırken hatırladığı kadarıyla ondan tek istediği, asla zihnine girmemesiydi.

"Ne yaptığımı görmeni istemiyorum."

Bu onun ruhuna o kadar işlemiş bir sözdü ki, kendisini tanımadığı zamanlarda bile bu sözü bozmak istememişti, Kaleb'in

asla edilemeyecek değerli bir mücevhere güveniyorum.

"Ne," dedi şimdi, kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu, o kadar rahatlamıştı ki, "ne keşfettin?"

İçinde kıvrılan bir sıcaklıkla Sahara eğilip adamın çenesine yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. "Kaçırılmamdan sonraki ilk günlerde Tatiana beni kılıktan kılığa sokar, sonra da bir durumu manipüle ederek beni bir kişiye yaklaştırıp ilk izi almamı sağlardı. Bir süre sonra da benden o kişinin zihnine girmemi ve ona küçük, hatta aptalca bir şey yaptırmamı isterdi." Yutkundu. "Her birini zaman kazanmak için zararsız bir test olarak gerekçelendirdim."

Kaleb'in gözleri kapalı kaldı, eli kot pantolonunun paçasının altından kayarak çıplak ayak bileğinin etrafına dolandı. "Seni hayatta tutan seçimler yaptın." Kızın kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden görmediği açıktı.

Yanağını bir kez daha sürterek, "Farkına varmam çok uzun sürdü, kontrol etmek için bir zihne her döndüğümde, kendimden bir parça kaybediyordum" dedi. Ve silinecek anıları kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu. "Eğer devam etseydim, sonunda boş bir levha, Tatiana'nın istediği gibi yönlendirebileceği bir silah olacaktım." Ürpererek kollarını Kaleb'in etrafında sıktı.

Kirpikleri kalktı, çarpıcı obsidyen gözleri onunkilere bakıyordu. "Tatiana'ya işkence etmeyeceğinden emin misin? Onu senin için kırabilirim, yalvartabilirim."

Sahara bunun ölümcül derecede ciddi bir teklif olduğunu biliyordu. Küçük bir parçası onu baştan çıkarmıştı -bir azize değildi ve Tatiana ona, hissedebilen bir varlık olmanın ne demek olduğunu unutturacak kadar acımasız davranmıştı- ama bu baştan çıkarma Kaleb'e karşı hissettiği duyguların derinliğine yakın bile değildi. Kaleb karanlıkta yaşıyordu ama onun karanlık tarafından yutulmasına izin vermeyecek, Tatiana'nın kendisini *kullanmaya* niyetlendiği gibi onu *kullanmayacaktı*.

"İşkence yok." Tekrar doğrulup, sırf ona dokunmaktan zevk aldığı için omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Kaçırma girişimini düzenleyen kişinin kimliğini bulmaya odaklanmamız gerekiyor.

"Ben hallederim."

Kaleb'in düz ifadesine yanıt olarak, "Kimsenin haberi olmadan gerçeği keşfetmek için doğru beceri setine sahibim," dedi. "Ben

Muhafızlardan biri olduğu kesin, çünkü başka kimse ne yapabileceğimi anlayacak kadar yakın değildi ve onların düşüncelerine sızmakla ilgili bir sorunum yok." Tatiana'nın kötülüğüne aktif katılımları göz önüne alındığında değil.

"Hayır."

Sahara önce mantıklı bir sakinlikle, sonra da öfkeli bir öfkeyle tartıştı ama Kaleb kıpırdamadı. "Sana zarar verebilecek birinin yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim."

Hayal kırıklığıyla tutarsız sesler çıkararak, yine de bunun gerçekten kaybettiği bir savaş olduğunu kabul etti. Kaleb hiçbir zaman kontrol edebileceği bir adam olmayacaktı ve her tartışmayı kazanmayı da bekleyemezdi ama bir nokta vardı ki o konuda geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. "Depoya dönmeyeceğine ve ödöl avcısını infaz etmeyeceğine söz ver."

"Hafızanızda kalıcı hasara yol açmadan onu kontrol altına alamayacağınıza göre, onun canlı olarak daha faydalı olduğu yönündeki mantığınız artık geçerli değil."

Bu yüzden bir söz almak zorundaydı. "Unut bunu. Onun ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

Küçük bir duraklama. "Yeni bir tehdit oluşturmadığı sürece geri dönüp onu öldürmeyeceğim."

"Bunu kabul edebilirim." Adam pozisyonunu hafifçe değiştirdiğinde nefesi kesildi, omuzları uyluklarının iç kısmındaki hassas teni okşuyordu

-Tam o sırada cep telefonu çaldı.

Telefonu açarak dinledi ve sonra "Zaman?" dedi. Hafif bir duraklama. "Orada olacağım." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

"Bir toplantı mı?" diye sordu, tartışmaya başlamadan önce onun hareketten aldığı zevki hissetmiş olan elleriyle omuzlarındaki ağır kaslara tekrar masaj yaparak. "Yüz yüze görüşmek için önemli anlaşma olmalı."

Kaleb, Sahara'nın dar bir noktaya ulaşabilmesi için boynunu yana doğru eğerek, "Bu iş değil," diye cevap verdi. Başka hiç kimsenin şahdamarına bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi. Ama Sahara? "Daha sert," dedi ve gömleğinin iki düğmesini daha açarak Sahara'nın ellerini açık yakanın içine sokmasını sağladı.

"Böyle mi?" Tam doğru baskıyı uygularken samimi bir soruydu bu.

"Hmm." Başparmağını Sahara'nın ayak bileği kemiğinin kıvrımında gezdirirken kirpiklerinin kapanmasına izin verdi, vücudu durgunlaştı. Bu sadece Sahara'da bulunduğu bir durumdu ve önceki tüm durumlarda seksten sonra olmuştu.

"Aerie'deki banyo küçük bir şişe yağ var," dedi Sahara usulca, boşlukta, karanlıkta ve şiddette yaşayan parçasını bile tembelce sakinleştiren şehvetli bir sahiplenmeyle ona dokunmaya devam ederek. "Benim için hazırlanan tuvalet malzemeleri paketinin bir . Alabilir misin?"

Sahara'nın kendisine gönderdiği, şişenin ve banyonun geri kalanına göre tam olarak nerede olduğunun ayrıntılı telepatik görüntüsünü yakalayarak, hiç çaba harcamadan şişeyi aldı. Bir an sonra, vanilya olarak tanımladığı bir koku havaya karıştı, Sahara'nın elleri artık teninde değildi. "Gömleğini çıkar da üzerine yağ bulaşmasın."

Kaleb'in hareket etmek gibi bir arzusu yoktu ama kadının dediğini yaptı. Kadının sıcak ellerini üzerinde hissetmek, yağın cildinin üzerinde kaymasını kolaylaştırması, kaslarının derinliklerine inmesi onun ödüllüydü. Dokunsal hissin bağımlılık yapıcı nitelikleri olduğunu düşündü. Ama sadece uylukları omuzlarını kavrayan Sahara olduğunda, ona dokunmaktan aldığı zevki anlatırken sesi karanlıkta bir mırıltıya dönüşen Sahara olduğunda.

"Güncel olaylarla ilgili okumalarınızda," dedi birkaç dakika sonra, artan uyarılmışlığı duyularını bulanıklaştırmadan önce, "Hayalet adında bir isyancıdan söz edildiğine rastladınız mı?"

"Ben seni baştan çıkarmak için elimden geleni yaparken sen *şimdi* politika mı konuşmak istiyorsun?"

Boğuk, gülerek sorduğu soru, kız mesajı alıp ona sarılana kadar onun kolunu çekiştirmesine neden oldu. "Beni baştan çıkarmana gerek yok." O ona aitti. Her zaman. "Ancak bu süreç çok zevkli." Gerçek fiziksel yakınlığın, daha önce otomatik olarak seksle karıştırdığı için anladığından çok daha fazla nüansı olduğunu düşündü.

Sahara'nın dudakları kıvrıldı. "Ben devam edeyim o zaman." Sahara'nın omuzlarına koyduğu elleri kadar tescilli, yavaş bir öpücük

geri çekildi. "Sorunuza gelince... *Beacon*'ın eski sayılarına göre," dedi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, "Konsey'in önce Hayalet, Konsey Üyelerini kendilerini açıklamak zorunda bırakan bir dizi bilgi sızıntısından sorumluydu.

"Ayrıca," dedi başparmaklarını Kaleb'in boynundaki tendonlarda gezdirerek, "insanları Sessiz olmaya zorlayacak biyonöral bir çip üzerinde çalıştığı iddia edilen bir laboratuvarın patlamasına karıştığı söyleniyordu." Sahara ürperdi, bu fikir karşısında dehşete düştüğü belliydi. "Benim izlenimim, Konsey'in tüm üst yapısına karşı Ağ'da muhalefeti körüklemekten, güç tabanlarını içten dışa kırmaktan sorumlu olduğu ve amacının Sessizlik'in çöküşü olduğu yönünde."

"Evet." Kaleb onun çoktan bu kadar çok veri toplamayı başarmış olmasına şaşırمامıştı; Sahara Kyriakus hem bilgiye susamış hem de bilgiyi yüksek hızda işleyebilen bir zihinle doğmuştu. "Hayalet, güç sahibi herkes için tehlikeli bir bireydir."

Sahara'nın elleri hareketsiz kaldı, gözlerinin derin mavisi sıkıntılıydı. "Kaleb, bu kişiye zarar veremezsin. Hedeflerinin çoğu Hayalet'inkilerle örtüşüyor - bu asi ırkımızın özündeki çürümeye karşı savaşıyor, sen de öyle. Birlikte çalışabilirsiniz."

"Ağda iki güç olamaz, Sahara." Bu sadece halkı böler ve parçalara ayırır. "Hayalet'in şu an için infazı durduruldu, ancak zamanı sona ermek üzere."

Bölüm 35

SAHARA başını **salladı**, sesi acımasızdı. "Hayalet'e zarar verirsen, bu kez doğrudan sana karşı yeni bir isyan dalgası başlatma riskini alırsın."

Yine onu ne kadar iyi tanıdığını göstermiş, ırklarının güvenliği ve refahı için duygusal bir savunma yapmak yerine mantığını kullanmıştı ki bu savunmanın kulak ardı edileceğini biliyordu. "İş o noktaya gelmeyecek." Asinin ölümü PsyNet'in dokusunda ciddi ve şiddetli bir bozulmaya neden olacaktı ve Kaleb buna izin vermeyecekti. Ağ yakında ona ait olacakken olmazdı. "Hayalet, tartışmaya açık olmayan belirli bir noktada ilgi odağı olmaktan çıkacaktır."

"Fade?" Aralarındaki anlaşmazlığa aldırmadan onu okşamaya devam eden Sahara'nın parmakları Kaleb'in kaslarına saplandı. "Kaleb, okuduğum her şey bana bu asinin *yıllarca* avlanmaktan kurtulduğunu söylüyor. Sessizce ortadan kaybolacak bir tip değil, emri veren sen olsan bile."

"Mantığı dinleyecektir. Hayalet'in eylemleri," dedi Sahara'nın anlaşılmasız inançsızlık sesi üzerine, "onun son derece rasyonel bir birey olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten mi?" Bu, anlaşmazlıklarla dolu bir yorumdu. "Bunu bir kenara bırakırsak, onu nasıl bulmayı öneriyorsun? O bir gölge."

"Onun kimliğini zaten biliyorum ve ilk hamlesini yaptığından beri biliyorum."

Ellerini omuzlarına koyan Sahara başını salladı. "Planlarına uyacağını sanmıyorum. Bu Hayalet de en az onun kadar acımasız ve azimli görünüyor-" Ani bir duraklama oldu, gözleri kısıldı. "Sen," diye fısıldadı. "*Sensin!*"

"Tabii ki benim," dedi Kaleb ve Sahara'nın çenesine nişan aldığı sahte yumruğu aldı, teni Sahara'ninkine karşı yumuşacıktı. "Başka kimsenin erişim izni yok."

Hayalet'in parmaklarının ucundaki veri derinliğine ve bir saniye içinde dünyanın herhangi bir yerinde olabilme yeteneğine."

Sahara sert görünmeye çalıştı ama Kaleb'in onunla bir oyun oynamış olmasından çok memnundu; soğuk gözleri ve buz gibi ses tonu Kaleb'in söylediklerini görmesini engellemiştir. Haklıydı: Hayalet, onu elinde tutan kardinal Tk'dan başkası olamazdı. Aksi takdirde, Kaleb onu asi Ağ'da bu kadar tehlikeli bir düşman haline gelmeden çok önce ortadan kaldırırdı. Bu, emrindeki şaşırtıcı güç kadar amansız bir gerçektir.

Geriye kalan ve sormayacağı tek soru şuydu
Neden?

Cevabı biliyordu, kanla yazıldığını ve sığınabileceği kimsesi olmayan yetenekli, korkmuş bir çocuğun yaşadığı sadist acıdan doğduğunu biliyordu. "Çağrı bununla mı ilgiliydi?" diye sordu, öfkesini dizginleyerek çünkü bu gece *onlarındı*. Kötülüğün hiçbir yankısının onu lekelemesine izin vermeyecekti. "İsyancı arkadaşların mı var?"

"Evet," dedi ve bir öpücük için onu öne doğru çekti.

Onun için ağzını açan Sahara, daha fazla tartışmanın bekleyebileceğine karar verdi. Şu anda tek istediği Kaleb'in tadında boğulmaktır. Başka hiçbir erkek onun içinde uyandırdığı içgüdüsel tutkuyla boy ölçüşemezdi ve DarkRiver'la geçirdiği süre boyunca kendi payına düşeni almıştı. Şehvetli ve güçlü, sevecen ve dokunsal leopar erkekleri kolayca güler ve oyunu hayatın normal bir parçası olarak görürlerdi. Bölgesinde devriye gezen askerler arkadaş canlısıydı ve bir kısmı onunla açıkça flört etmişti, eğer onu cesaretlendirseydi daha da ileri gidebilirlerdi.

Sahara bunu yapmamıştı çünkü istediği sadece Kaleb'di. "On altı yaşında çok akıllıydım," diye mırıldandı, eğilip boğazını öptü, vanilya kokusu teninde ısındı ve kendi doğal kokusuyla iç içe geçerek nefesini tuttu. "Dünyanın en seksi erkeğini kendime mal ettim." Belki de geri dönülmez bir şekilde hasar görmüştü, ırklarını kurtarmak için ikisini de yok etmesi gerekecek kadar yaralanmıştı ... ama tüm umutlar kaybolana, Kaleb'i uzun zaman önce ölmüş bir delinin acımasız ellerinde ölümcül bir şekilde parçalanana kadar bu adımı atmayacaktı.

"Tenini tenimde hissetmek istiyorum," dedi, kazağını çekiştirip sutyeninden kurtulurken vücudu Kaleb için nadir görülen bir şekilde hâlâ durgundu.

Sonra, yıldızlar tepede parıldarken ve dünya felaketle sonuçlanabilecek bir küresel savaşa bir saat daha yaklaşıırken, Sahara sevgilisini öptü. Adamın sert kaslarına yaslanmış, elleri sırtında güçlü bir şekilde dururken, adam boğazına yapıştığında başını geriye attı. Zevk, boğucu bir dalga halinde içinden geçerken, görüş alanından geçen kayan yıldız iki eliyle tutunduğu bir parıltı oldu.

Bunu hak ettik, geleceğimizi hak ettik! Sessizlikte şiddetli bir çığlık. *Sadece bize zaman verin.*

Bu en basit dilekti ama Kaleb onun ağzını amansız bir kaparken, ellerinden biri başının arkasını kavrayacak şekilde yükselirken, bunun en imkânsız dileklerden biri olabileceğini de biliyordu.

* * *

Onu yıldız ışığının altında, vücudu kadınsı kıvrımların akışına bıraktıktan **bir** saat sonra Kaleb, Sahara'nın pansiyona dönme kararına karşı çıkmadı. Faith şüphesiz onu bekliyordu ve Kaleb'in gece için Sahara'nın onaylamayacağı planları vardı.

Tatiana, adamın onu bıraktığı delikte ateşler içinde ve kirli bir şekilde büzülmüş, elleri ilkel tıbbi malzemelerle sarılmıştı. Duvarlardaki kandan tırmanarak çıkmaya çalıştığı anlaşılıyordu ya da belki de aklını yitirmiş ve etini parçalayıp tırnaklarını koparana kadar betona vurmuştu.

Kalkanlarını tetikte tutarak kadının karşısındaki duvara yaslandı. "Biraz arkadaşla ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Tatiana'nın sessizliği kenarlarından dökülmeye başlarken, gözleri bir yılanınki kadar düz ve hırçın bir şekilde ona bakıyordu. Bu parçalanma zihnini etkilememişti. "Bir şeye ihtiyacın var. Pazarlık nedir?"

"Pazarlık yok." Asla da olmayacak. "Bana bilmek istediklerimi söyleyeceksin, yoksa vücudundaki bir kemiği bile kırarım." Kaleb'e göre bu bir işkence sayılmazdı; bu, onun çığlık atmasını izlemekten başka bir amacı olmadan canını yakmak anlamına gelirdi. "Eminim şu anki rutubetli enfeksiyonun yerleşmesi uzun sürmeyecektir."

Korku tenini sardı. Bunu iyi saklıyordu ama Tatiana hakkında her zaman bildiği tek şey onun bir zorba olduğuydu. Ve zorbalar üstünlük ellerinde olmadığına asla iyi şeyler yapmazlardı. Görünüşe göre Santano, Dönüşenler onun için geldiğinde hayatı için yalvarmıştı. Kaleb bir gün sürülerin elindeki infaz görüntülerine ulaşacak ve Santano'nun çektiği işkencenin her anı hafızasına kazınana kadar arkasına yaslanıp izleyecekti.

"Organizasyonunuzda başka kim var?" diye sordu Santano'ya benzeyen kadına, "Sahara'nın yeteneği konusunda kime güvendiniz?"

Dudaklarını büktü. "Sahara Kyriakus'un peşinde başka biri mi var? Kolay bir yakalama olacak. O her zaman gücünü kullanılmak üzere tasarlandığı gibi kullanamayacak kadar zayıf olmuştur."

Kaleb tartışmadı, pazarlık yapmadı. Sadece sağ elinin en küçük parmağını kırdı. Tatiana çığlık atarak elini göğsüne bastırdı. "Sen delisin," diye homurdandı tekrar konuşabilir hale geldikten sonra. "Gerçekten delisin."

"Ben," dedi Kaleb, "sözünün eri bir adamım. Şimdi, soruya cevap vermek ister misiniz?"

"Kimseye güvenmedim." O anda, Net'in tanıdığı Tatiana'ydı; acımasız, ahlaksız ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. "Sahara yetilerini tam olarak kullanmaya başladığında, tek bir zeki kişi onu tüm PsyNet'i ele geçirmek için kullanabilirse, eldeki cazibe göz önüne alındığında, bunu yapmak için aptal olurdum. Neden bu bilgiyi paylaşma riskine ki?"

Doğruluk, diye yargıladı. "Çalışanlarınızdan kim bu işi çözecek kadar zeki?"

"Bir gardiyan vardı," dedi Tatiana, parmağı çoktan şişmişti. "David Sezer. Sahara'ya biraz fazla ilgi gösterdi. Ben de

Kişisel direktiflerime karşı gelerek onunla hücrede yakalandıktan sonra görev yeri değiştirildi."

Kaleb içindeki soğuk karanlığın uyandığını ve KaranlıkZihin'in hevesli varlığını çektiğini hissetti. "Bu senin için alışılmadık derecede yüce gönüllü görünüyor." Psişik düzlemde, KaranlıkZihin'i sabırlı olması için "okşadı"

-Açlığını çektiği şiddeti elde edecekti.

"Sessizliğinin kusurlu olduğu ve savunmasız bir kadını istismar etme fırsatının onu cezbettiği sonucuna vardım."

Karanlık . "Emin değil miydin?"

"Kalkan delmek enerji gerektirir ve David önemli biri değildi. Sahara'ya dokunmayı başaramadığı ve bunun dışında yararlı olduğu için onu görevde tutmaya karar verdim. Bununla birlikte, bir yıl önce kendisine bir avcı tutacak mali kaynakları sağlayacak bir miras kaldı." Bir alay. "Eğer Sahara'yı kullanabileceğini sanıyorsa, hayal görüyor demektir. Acınacak kadar zayıf olsa bile, kız ondan daha güçlü."

KaranlıkZihin etrafını sararken Kaleb PsyNet veri tabanlarını karıştırdı. Rika-Smythe şirketinin ikinci bir şubesine bağlı olan David Sezer'i bulması iki dakika gibi kısa bir süre aldı. "'Kusurlu' şartlanmaya sahip başka biri Sahara'ya yaklaştı mı?" Sahara ufak tefekti, fiziksel gücü yetişkin bir erkeğinkine yakın bile değildi ve üstüne üstlük uyuşturulmuş, yetenekleri bastırılmıştı. Kolay bir avdı.

"Hayır."

Tatiana'nın gözlerindeki parıltıyı yakalayıp bir parmağını daha şıklattı. Kızın çığlığının yankılanan sesi onu etkilemedi. "Ona kim zarar verdi?"

, kustuğu için vücudu titreyerek sarsılan Tatiana hemen cevap veremedi ama adam sabırlıydı. "Onun işbirliğini kazanmak zorundaydık." Acı ve korku dolu bir ses. "Güç kullanıldı."

Tahrik ne olursa olsun onu öldürmeyecekti. Bu merhametli bir davranış olurdu. "Bana Sahara'nın tutsaklık kayıtlarını nerede tuttuğunu söyle, ben de gideyim," dedi insanları en derinden rahatsız ettiğini bildiği hoş bir ses tonuyla. "Aksi takdirde, birlikte birkaç saat geçireceğiz." Bir neşter ışınladı; Sahara'nın ne olduğunu bilmiyordu.

Sahara'ya verdiği sözün arkasında durduğunu, şu anda ona işkence etmemesinin tek nedeninin kurbanının vicdanı olduğunu bilmiyordu. "Santano'nun dizinin dibinde çok şey öğrendim."

Yüzündeki ter lekesinden korkarak geriye doğru bir köşeye çekildi. "PsyNet'te bir kasa. Yerini ve şifrelerini telepatiyle bildirmem gerekecek."

Kaleb gülümsedi, onun görünmeye çalıştığı kadar kırgın olmadığını biliyordu. "Hayır, konuşmayacaksın. Konuş."

Tatiana konuşmasını bitirdiğinde, bir keşif yapan birinin ses tonuyla, "Gerçekten de Enrique'nin çırağıydın, değil mi?" dedi. "Öldürdüğü şekil değiştiren kadınları vahşice öldürmesine yardım ettin."

Hafif ateşi ve hafif yaraları nedeniyle ölme tehlikesi olmadığına kanaat getirerek onun hakkında tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Kasanın yerini bulmak sorun değildi ama verileri indirirken çok dikkatli davrandı. Tatiana onu hayal kırıklığına uğratmadı; bubi tuzakları zekiceydi ve ölümcül olmaları gerekiyordu.

Verileri aldıktan sonra NetMind'dan, Kaleb'in Obsidian Arşivi adını verdiği PsyNet yedekleme sürücüsündeki otomatik kopya da dahil olmak üzere diğer tüm izleri silmesini istedi. Tatiana'nın onu kafese kapattığı yıllar boyunca Sahara'ya neler yapıldığını başka hiç kimse bilmeyecekti. Cesareti ve gücüyle sadece gurur duymayı hak eden Sahara'ya kimsenin acıyan gözlerle bakmasına izin vermeyecekti.

Bunu yaptıktan sonra dosyaları okumaya başladı ve Sahara'nın iradesini kırmayı amaçlayan seanslara katılan her bireyin adını not etti. Bunlardan üçünü diğer yöntemlerle izini sürdükten sonra çoktan infaz etmişti ve bir diğer de Kaleb'in ikincil yeteneği sayesinde yavaş yavaş ve korkunç bir şekilde deliriyordu. Kalan ikisi ise Karanlık Zihin'e karanlığında boğmasını ve tüketmesini söylediği küçük oyunculardı.

Geriye bir tek David Sezer kalmıştı ve Kaleb diğer erkeği şahsen ziyaret etme zamanının geldiğine karar verdiğinde dışarıda kuşlar ötmeye başlamıştı. Üç saat sonra, bu meseleyi hallettikten sonra duş alıp giyindikten sonra, Sahara dışında sadakatini talep eden iki kişiyle buluşmaya gitti.

Onun için hissettiklerine benzer bir şey değildi, ama San Francisco'nun gece gölgesine ışınlanması için yeterliydi, bulutlar orak ayı görüş alanından gizliyordu. Peder Xavier Perez'in gelen herkesi karşıladığı kilisedeki son sıraya kayarak, önünde oturan eski Arrow' sırtına konuştu. Diğer adam onun yüzüne hiç bakmadı ama Kaleb'le konuştuğunu biliyordu.

Kaleb, "Saf Psy hakkında konuşmak istiyorsun," diye tahmin etti. Üçü birlikte

-Xavier, Judd ve Kaleb uzun zamandır Ağ'ın çürümüş güç yapısını çökertmek için ortak bir arzuyla bağlıydı, ancak Judd ve Xavier çürümeye yakalanmış tüm ırklardan masumları kurtarmak isterken, Kaleb sadece Sahara için savaşmıştı.

Savaşları sırasında birkaç hayat kurtarmış, o masumlardan bazılarına yardım etmiş olması bir amaçtan ziyade bir sonuçtu. Yine de, belki de Judd ve Xavier'in onun üzerinde sandığından daha derin bir etkisi olmuştu; ne de olsa, Sahara'yı arayışı onun ölümünü öğrenmesiyle sonuçlanırsa Psy'yi gezegenden silme planında çocukların canını bağışlamıştı.

Ona Judd'dan, Xavier'den ve aralarındaki stratejik savaşın ayrıntılarından, Sahara'yla Moskova'nın yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünün altında seviştikten sonraki sessiz dakikalarda, Sahara ona sınırsız ve doygun bir şekilde uzanırken kalbinin Sahara'nınkiyle aynı anda attığını anlatmıştı. Dostluktan anladığı tek kişi, iki adamla olan ilişkisinde bunu görmüştü. Sahara'nın duyguları kendisinden çok daha iyi anladığını bildiği için onun yargısını kabul etmişti.

"Hayır," dedi Judd şimdi. "Saf Psy değil. Ming hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Kaleb asi arkadaşının eski Konsey Üyesi hakkında neden bilgiye ihtiyaç duyduğunu düşündü. "Sienna için çok büyük bir tehdit haline geldi." Judd'ın yeğeni gezegende Kaleb kadar tehlikeli olan tek kişi olabilirdi ama ne Judd'ın ne de Kaleb'in onun bölgesine girmeye niyeti olmadığı için onu rahat bırakmıştı.

Bu ve önündeki düşmüş Ok'a olan sadakati.

"Ming ona kafayı takmış durumda," diye doğruladı Judd. "En son karşılaştıklarında ona zarar vermeyi başardı ve Ming bir tehdidi asla unutmaz." Xavier merkeze doğru yürürken sessiz bir merhaba anlamında elini kaldırdı.

Kaleb gölgelerin arasına çekilirken, Xavier kiliseden onlara doğru geliyordu. Xavier'in onun kimliğini bilmemesi daha güvenliydi.

Judd'ın aksine, rahip hiçbir zaman ölümcül olmak için eğitilmemişti.

Judd'ın yanındaki sıraya kayan Xavier, "Bunca zaman daha iyi bir dünya için çalıştık, Konsey'in çirkinliğinin Ağ'dan çıkarılması gerektiğine inandık ve şimdi Ağ'ın ölümcül sonuçlar doğuracak şekilde parçalandığı görülüyor. Masumların kanında yıkanmak istemiyorum."

"Masumlar hiçbir zaman hedefimiz olmadı," dedi Judd, sonraki sözleri Kaleb'e yönelikti. "Bu değişti mi?"

"PsyNet'te benim için önemli olan tek bir kişi olup olmadığını sorduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"O kişi benden ağrı yok etmememi istedi." Onu işaretleyen yaralar gibi, ağrı sterilize etmeden çürümeyi ortadan kaldırmak neredeyse imkânsızdı. Ama bunu yapamayacağını ve Sahara'nın ona terasta baktığı gibi bakmaya devam edemeyeceğini biliyordu; Sahara'nın yumuşaklığı mutluluğu anlayabileceğine inanmasını sağlıyordu. "Masumlarınız benden güvende."

"Sevindim." Eski Arrow'dan sessiz sözler.

"Başka türlü cevap verseydim beni infaz etmeye kalkışır mıydın?" Judd'ın Tk'sı Kaleb'inki kadar güçlü olmasa da, son derece zeki ve amacına ulaşmış olabilirdi.

"Evet," diye acımasız bir cevap geldi. "Hayatına son vermek içimden bir parçayı yok ederdi ama yine de yapardım."

Bölüm 36

KALEB İHANET HİSSETMEDİ; soruyu sormadan önce cevabı biliyordu. Ayrıca diğer adamın Kaleb'e suikast girişiminde bulunmadan önce onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağını da biliyordu. Judd bir şekilde bir Ok'un acımasız hayatından vicdanı sağlam olmasa da tamamen yok olmadan kurtulmuştu.

Kısa bir süre önce Kaleb diğer adamı eşiyle gülerken izlemiş ve böyle bir varoluşun kendi anlayışının ya da erişiminin ötesinde olduğunu düşünmüştü. Sahara'yı bulsa bile, Judd'ın eşine verdiklerini ona veremeyecek kadar zarar gördüğüne inanmıştı. Yine de bu gece Sahara onu öpmüş, onunla kavga etmiş, yıldızların altında yavaş ve tembel seksleri sırasında metal parmaklıkların her birini eğmekle kalmayıp kırdığında o tanıdık boğuk kahkahayı atmıştı.

Judd ve Xavier, Sahara'ya ihtiyacı olanı verecek kadar akıllı başında kalmasına yardımcı olduysa, onlara asla ödenemeyecek bir borcu vardı. "Ming," dedi, "Fransa'da.

"Şampanya bölgesi eskisi gibi," diye ekledi, önceki gün verileri güncellemişti, "ancak operasyon üssünü değiştirdi. O üssün izini sürüyorum ama taktiksel zekâya sahip ve dikkatli biri." Ming ayrıca bıçak gibi keskin dişleriyle nasıl tuzak kurulacağını da biliyordu.

"Bölgede olduğunun teyit edilmesi yeterli. Bölgede bazı kaynaklarımız var."

"Onu henüz öldüremezsin. Ağı, onun ölümünün felce uğratmayacağı kadar stabilize etmem gerekiyor." Konsey harabeye dönmüş olsa bile, eski Konsey üyelerinin her biri o kadar çok ekonomik ve psişik güce sahipti ki, şiddetli veya ani bir ölüm ölümcül bir şok dalgasına neden olabilirdi.

Kaleb bir buçuk yıl önce bir Konsey Üyesine suikast düzenlediğinde dalgalanmalar küçük olmuştu, ancak PsyNet istikrarlıydı

Çöküşün eşiğine gelmemiştii. Kaybın yarattığı tepki birkaç küçük olay dışında absorbe edilmişti. "Şu anda yaşanacak bir şok dalgası felakete yol açabilir."

"Her şeyi ayarlamak zaman alacak," dedi Judd. "Harekete geçmeden önce size yirmi dakikalık bir uyarı vereceğim, böylece ağıdaki herhangi bir yapısal zayıflığa karşı tetikte olabilirsiniz."

"Ming'e nasıl ulaşmayı planlıyorsun?"

"Paketlerin Santano Enrique'ye ulaştığı gibi," diye soğukkanlı bir yanıt verdi.

Kaleb daha fazlasını elde edemeyeceğini biliyordu. Kaleb'in ilk sadakati Sahara'ya olduğu gibi, Judd'inki de eşine ve artık aile olarak adlandırdığı değişen kurt sürüsüne idi. Kaleb'in meselenin kapanmasına izin vermesi, aralarında gelişen güvenin bir ölçüsüydü.

Xavier sessizliğin içinde konuştu. "Tanrı'nın evinde oturuyoruz ve cinayetten . Bu bizi ne yapar?"

"Dünyada kötölük olduğunu anlayan adamlar," diye yanıtladı Judd. "Verdiğim bilgiler Nina'nın izini bulmana yardımcı oldu mu?"

Kaleb, Nina'nın Psy saldırısı onları ayırmadan önce Xavier'in aşkı olduğunu biliyordu.

Rahibin nefesi göğsünden titreyerek çıktı. "Bilgiler anavatanımın dağlarında küçük bir köye işaret ediyor. Oraya gitmekten korkuyorum. Gerçekle ve belki de Nina'mın nefretiyle yüzleşmek için cesaretimi toplamalıyım."

Daha sonra başka konulardan konuştular ve Kaleb bir saat sonra, Judd'dan hemen önce ayrıldı. Eski Ok kaybolana kadar gölgelerde bekledikten sonra Xavier'i bıraktığı yerde bulmak için kiliseye döndü.

Rahip arkasını dönmeden, "Sizi bekliyordum," dedi. Kaleb

diğer erkeğin arkasına oturdu. "Öyle mi?"

"Tek aşkını kaybetmiş bir adam, aynı kaybı bir başkasının sesinde duyduğunda anlar." Xavier başını salladı, siyaha yakın teni mum ışığında altın yıldızla parlıyordu. "Nina'n döndü mü? Senden masumlara merhamet etmeni isteyen o mu?"

"Evet." Öne doğru eğilerek kollarını Xavier'in arkasında kavuşturdu. "Onu nasıl seveceğimi bilmiyorum." Onun için ölebilirdi,

Onun için öldürüyordu, ama daha on altı yaşında parlak gözlü bir kızken bile onun kendisinden beklediğini hissettiği duyguyu anlamıyordu.

"Aşk sadakatin en büyük biçimidir, sevenin mutluluğunu sevilenin mutluluğundan üstün tutan bir sadakattir," dedi Xavier, kafa karışıklığı içindeyken bile onun ayrılmaz bir parçası olan bir huzurla. "Ve sen sadakati bilirsin."

"Mumlar etraflarında yanarken Kaleb, Söylediklerini düşüneceğim," dedi. Durakladı. "Xavier, seni Nina'na götürebilirim." Diğer adam Kaleb'in yüzüne hiç bakmadan bu iş halledilebilirdi.

"Teşekkür ederim dostum." Xavier'in sesi titriyordu. "Ama sanırım bunu zor yoldan yapmalıyım. Onu hak etmeliyim."

Rahibi düşünceleriyle baş başa bırakan Kaleb, kiliseden çıktıktan sonra sadece onun uyumasını izlemek için Sahara'nın yanına gitti. Onu güvende ve hayatta görmek için, onun iyiliğini sağlama ihtiyacı asla kaybolmayacaktı. Sesini çıkarmasa da, kalın kirpikleri uykulu lacivert gözlerini ortaya çıkarmak için kalktı. "Kaleb?" Yanına doğru kayarak, mırıldanarak battaniyeyi kaldırdı. "Buraya gel. Dışarısoğuk."

Kalmak istememişti ama o gece tüm dünyada üşümesinin önemli olduğu tek kişinin kollarında uyudu.

. ve belki de sadece aşkı değil, neşeyi de anlayabileceğini düşündü.

Belki de beynindeki uzun süredir uykuda olan nöronları ateşleyen bu düşünceydi, ama yedi yıldan uzun bir süredir ilk kez kan, acı ve zulmü değil, en koyu mavi gözlü bir kızın varlığının gidişatını sonsuza dek değiştirdiği günü hayal etti.

* * *

Santano'nun yanındaki sandalyede hareketsiz oturuyordu, ayakları yerdeydi ve gözleri ileriye dikilmişti. Anthony Kyriakus'un ofisiyle ilgili her şeyi çoktan not etmişti, özellikle de iki

kapılar ve güneş ışığını odanın içine ve bacaklarına döken büyük pencereler.

Yaşadığı uzak eğitim tesisindeki odasında böyle bir pencere yoktu ve mantık bunun ofisi saldırılara karşı savunmasız hale getirdiğini söylüyordu, ancak tasarımın iyi da vardı. En önemlisi, Anthony'ye PsyClan NightStar'ın çoğunu barındıran geniş yerleşkeyi koruyan ana kapıların kesintisiz bir görüntüsünü vermesiydi.

Santano'Kaleb'e siyasi çalışmalarının bir parçası olarak okuması için verdiği raporlarda "güçlü aile sadakatının" NightStar'ın karakteristik bir özelliği olduğu yazıyordu. Kaleb'in ailesi yoktu, sadakat kavramını ilk okuduğunda anlamamıştı ama araştırdıktan sonra, bunun yaşasa da ölse de umursayacak, onun için ve onunla birlikte savaşıacak, onu incitmek istemeyen birine bağlı olmak anlamına geldiğini fark etmişti.

hiçbirini yaşamamıştı.

"Başlayalım mı?" Santano, Anthony'ye aralarındaki masaya bir datapad söyledi. "İlgili dosyaların bir kopyasını getirdim."

"Bir dakika." Anthony ana kapının girişinde duran, elleri önünde düzgünce kenetlenmiş küçük kıza baktı. "Lütfen Kaleb'e etrafı gezdir Sahara."

Kaleb, Anthony sessizce izin verircesine başını salladığında bile hareket etmedi. Santano'nun Tk'nın kontrolü dışında kimseyle etkileşime girmesine izin vermeyeceğini biliyordu - Kaleb'in bunun eğitmeninin onu çökertme, iradesini silme stratejisinin bir parçası olduğunu bilmesi için yetişkin olması gerekmiyordu. NightStar yerleşkesine ışınlanmalarından dakikalar önce diğer Tk'nın Kaleb'in sırtının büyük bir bölümünü yakmasının nedeni de buydu.

Çok acı vericiydi, ama Kaleb sesini çıkarmadı, yüz ifadesi donuktu. Asla tepki vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti; bu sadece Konsey Üyesi Santano Enrique'nin içinde yaşayan çirkinliği beslerdi, başka hiç kimsenin göremediği bir çirkinliği.

"Bu çocuk," dedi diğer kardinal, kapı aralığındaki kıza küçümseyici bir bakış attıktan sonra, "Kaleb'in ilgisini çekecek bir konuşma yapmak için çok küçük. O kalabilir."

Kaleb, Anthony'nin geri adım atmasını bekledi. Herkes geri adım attı. Santano bir Konsey Üyesiydi, Anthony ise sadece bir ailenin reisiydi.

Ancak Anthony'nin ses tonu bakışları kadar sertti: "Çocuklar varken iş yapmam. Şirketinizin ihtiyaç duyduğu tahmin hizmetlerini görüşmek üzere önümüzdeki ay başka bir randevu ayarlayabiliriz."

Santano hemen kalkıp gitmek yerine parmaklarını dikleştirdi ve başını Kaleb'e doğru çevirdi. "Git. Kendine gel." Kaleb'in zihnini saran psişik tasma, Santano'nun sapkınlıklarına sessiz kalmasını sağlayan dürtüler tam anlamıyla etkisini gösterdi.

Kaleb daha fazla acıya aldırmadan kapıya doğru yürüdü ve Sahara adındaki kızla birlikte yerleşkeye girdi. Topraksız sebze bahçesindeydiler ki kız aniden "Babam M. Onu görmeye gidebiliriz" dedi.

Kaleb dondu kaldı. "Neden?"

Sahara'nın yüzünde endişe olarak tanıdığı bir ifade vardı ama "Ofisinde ilginç tarayıcılar var" dedi ve bunun onu tıp merkezine götürmek için bir numara olduğunu anladı.

"Daha önce tıbbi tarayıcılar görmüştüm." Bu, zorlamaların bir cevaptı.

Onun yüzünü inceleyen Sahara sonunda başını sallayarak "Tamam," dedi ve devam etti.

Ancak on dakika sonra, onun yaralı olduğunu bildiği için hızını yavaşlattığını ve en az bir yokuşu görmezden geldiğini fark etti. Başka hiç kimse ona yardım etmek için bir şey yapmamıştı ve neden yaptığını, ne kazanmayı beklediğini anlamadı.

Turun sonunda "Gölette balık var," dedi. "Görmek ister misiniz?"

Kaleb ofise dönüşünü ertelemek ve kimsenin görmediği acılarını gören bu kızla geçirdiği zamanı uzatmak için başını salladı. "Burası neden yaratılmış?" diye sordu, pürüzsüz kayalarla çevrili büyük gölete vardıklarında.

Sahara omuzlarını silkmek üzere olduğunu belli eden hafif bir ihanet hareketiyle onun yanına diz çöktü. "Babamın bunun 'onaylanmış bir meditasyon yardımı' olduğunu söylediğini duydum," dedi, haki renkli pantolonu bir su damlasıyla ıslanmıştı, elini gölete daldırıp döndürürken. "Burada yaşayan F-Psy bunu kullanıyor."

"Sen bir F misin?" diye sordu, onun sudaki hareketlerini yankılayarak.

"Pek sayılmaz." Öngörülerıyla tanınan bir ailedeki statü eksikliğinden rahatsız olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. "Ben alt atama B'yim. Bu da geri görüşüm olduğu anlamına geliyor."

Elini kuruladıktan sonra, iki düzgün örgünün arasına sıkıştırılmış gür siyah saçlarının arasında canlı, derin ve kendine özgü bir maviye sahip gözleriyle ona baktı. "Nesin sen?"

"Bir Tk."

Yanakları pembeleşmiş, gözleri parlıyordu. "Herhangi bir numara yapabilir misin?"

Telekinezi yeteneğinin Santano'nun tasmayı çekiştirirken boğmadığı kısmına erişen Kaleb, Sahara'nın iyi bir numara olarak düşünebileceği şeyi düşündü ve küçük bedenini yerden kaldırdı. Havada süzöldüğünü fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı, ayağa kalktı ve etrafına kaçamak bakışlar attıktan sonra hava yastığının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı, güneş saçlarındaki kırmızı-altın rengi gizli telleri parlatıyordu.

Kızın tekrar oturup dengesini bulmasını bekledikten sonra onu nazikçe çimlere indirdi.

"Harikaydı," dedi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü, sonra endişe yüz ifadesini kararttı. "Özür dilerim. Bunu yapmak seni incitti mi?"

Kaleb bu beklenmedik soru karşısında başını salladı. Santano'nun ve onun evcil sağlık görevlilerinin önünde kanlar içinde yatmıştı ama hiç kimse ona Sahara'nın baktığı gibi bakmamıştı - sanki o bir şey değil de bir insanmış gibi. "Sessizliğiniz yaş grubunuza göre kusurlu," dedi, suyu parmak uçlarının altında serinleterek tekrar döndürürken.

Kollarını kavuşturan Sahara alt dudağını ısırıldı. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır." Hiçbir şeye ya da hiç kimseye sadakati yoktu, onunla zaman geçirmesi için emir aldığını unutturan bu kıza ihanet etmeye degecek hiçbir şey yoktu.

Giderken ona gizlice el salladığında, geri dönmesi gerektiğine karar verdi, onunla konuşup konuşmamayı seçmekte özgür olsaydı ne yapacağını öğrenmek zorundaydı.

Eğitim tesisinden kaçması neredeyse iki hafta sürdü. Sahara'nın yüzünü ışınlanma kilidi olarak kullandı ve küçük bir evin arka bahçesine vardığında onu geniş bir kütüğün üzerinde otururken buldu. Onun

Ayakları çıplaktı ve saç örgüleri dağınıktı, bir veri tablosuna bakarken alnında bir konsantrasyon kaşları vardı.

"Merhaba," dedi ve bir davetsiz misafirin yerleşkenin güvenliğini ihlal ettiğini haykırmasını bekledi.

Ama kocaman bir gülümseme patlattı. "Merhaba!" Veri tabletini yere bırakarak, "O adam yine mi burada?" dedi. Gülümsemesi soldu. "Ondan hoşlanmıyorum."

Kaleb başını salladı, reddedilmediği için göğsünde garip bir his vardı. "Seni görmeye geldim." Bir sonraki kısmı eklememeyi düşündü ama Sahara ona kendi düşünceleri konusunda güvenmişken yalan söylemek yanlış görünüyordu. "Benimle konuşan başka bir çocuk tanımıyorum."

"Yalnızlık çekiyor olmalısın." Cebinden ezilmiş bir beslenme çubuğu çıkarıp ikiye böldü ve bir parçasını ona doğru uzattı. "Muhtemelen benim bir bebek olduğumu düşündüğünü biliyorum ama istersen arkadaşım olabilirsin."

Adam ikramı kabul edince, kadın ona yer açmak için kütüğün üzerinde kaydı.

Koltuğa oturarak, "Senin bir bebek olduğunu düşünmüyorum. Bence zekisin ve diğer insanların göremediği şeyleri görüyorsun." Santano ona işkence ettikten sonra sayısız yetişkin onu görmüştü ama hiçbirini yaralandığını fark etmemişti. Daha da kötüsü, hiçbirisi Santano'yu olduğu gibi görmemişti. "Ben de ondan hoşlanmıyorum."

Sahara beslenme çubuğunun yarısını çiğnedi ve ayaklarının arkasını kütüğe vurdu. "Oh, güzel."

Kelimeler ağzından çıkana kadar ne söylemek üzere farkında değildi. "Daha dikkatli olmalısın." Santano gibi biri Sahara'nın sessizliğinin kendi yaş grubuna göre ne kadar kötü olduğunu öğrenseydi, onu yoğun şartlandırmaya sokar ve tepkileri "doğru" olana kadar acıyla ezerdi. Ta ki artık Sahara olmayana kadar. "Bana gülümsedin."

"Çünkü senden hoşlanıyorum." Bu o kadar kesin bir ifadeydi ki inanamıyordu.

"PsyNet kalkanlarınızı daha güçlü hale getirmenize yardımcı olabilirim," dedi, içinde sadakatin başlangıcı olabileceğini düşündüğü bir his vardı. "Yani orada açıkta değilsin." Dikkat etmesi gerekiyordu ama

Santano'nun zihnine yerleştirdiği çirkin şeyler ancak çok fazla enerji kullandığında geri bildiriliyordu.

"Bunu yapar mısın? Teşekkürler, Kaleb!" Kollarını ona doladı.

Hayatında ilk kez kendisine sarıldığını hatırlıyordu.

Bölüm 37

SAHARA uyandığında Kaleb'in yıldız ışığından gözleriyle onu izlediğini gördü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu samimi bir fısıltıyla, bacakları onunkilere dolanmıştı ve kollarından biri başı için kaslı bir yastık görevi görüyordu.

Onu yavaşça sırt üstü yatırdı, vücudu onunkine bastırıyordu. "Bana ağaçlara tırmanmayı nasıl öğrettin."

Bu fikre çok sevindi ve kollarını onun boynuna doladı. "İyi bir öğretmen miydin?"

"Evet, ama öğretmenlik becerilerinizi matematik ödevlerinizin cevaplarıyla takas etmeye çalışıyordunuz."

Bu soğukkanlı yorum onun sırtına ve iptal edilen gaspçılık kariyeri hakkında daha fazla hikâye istemesine neden oldu. Ona istediğini verdi ve masum ve parlak olan bu harika anıların kasada güvende olduğunu, yakında onlara kendisinin de erişebileceğini umdu.

"Yerleşkedeki en büyük ağaca ilk başarılı tırmanışımın anısına bir plaket bile yaptınız," diye ekledi Kaleb. "Çalışma odamda duruyor."

Sahara kaşlarını çattı. "Ben ..." Onun neden bahsettiğini anlayınca gülerek boğazını sıktı. "Adının yazılı olduğu tahta parçası mı?"

Parmaklarıyla saçlarını okşayarak onu kendine doğru çekti. "Haftalarca bunun üzerinde çalıştın," dedi, bir başka ilgili anı kasadan kurtulurken.

"Al."

Kaleb onun elinden küçük, yıpranmış kitabı aldı. "Nedir bu?" "Şiir."

Sahara onun yüz ifadesinden ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anladı.

ve ellerini gergin bir şekilde kavuşturdu. "I

Satırların saçma göründüğünü biliyorum ama beni her zaman düşündürüyorlar."

Belki de, diye düşündü, kalbi acıyarak, tekerlemelerin şaşırtıcı doğası onun dünyanın sadece korku ve acıyla dolu olmadığını, garip bir şekilde harika şeylerin de olduğunu görmesine yardımcı olur. Günden güne, saatten saate Kaleb'in içine sızan karanlık onu endişelendiriyordu ve Kaleb'inin yavaş yavaş kaybolmasına karşı elinden gelen her şekilde savaşıyordu. Fantastik yaratıklarla ilgili tuhaf şiirlerle bile olsa.

"Teşekkür ederim," dedi ve içine koyduğu ev yapımı doğum günü görmek için kapağı açtı. Elleri hem karta hem de kitaba sanki kıymetliymişler gibi özenle davrandı. Kaleb onun hediyelerine her zaman değerli muamelesi yapardı.

"Çok iyi durumda olmadığı için üzgünüm." Kırtasiye ödeneğinin bir kısmıyla almıştı, bozuk bir datapad' tamir etmeyi başardıktan sonra değiştirmek zorunda kalmamıştı.

Kaleb'in gözleri ona baktığında yıldızlarla doluydu. "Bu mükemmel. Şiirleri anlamakta senin matematikte olduğun kadar kötü olacağımdan emin olsam bile."

Hafızası zayıflayan Sahara, yatağında onunla birlikte yatan tehlikeli adama gülümsedi. "Sana verdiğim şiirleri okudun mu?" diye sordu usulca, ne kadar küçük olursa olsun cephaneliğindeki her silahla Kaleb için savaşan kıza minnet duyarak.

"Önce Fransızca öğrenmem gerekti," dedi kahkahalar atarak. "Hâlâ anlaşılmazlardı. Sana bunu söyledim ve bir dahaki sefere bana bir on yedinci yüzyıl romanı verdin." Başını eğerken saçları alnına döküldü. "Benim için deşifre etmek zorundaydın."

Daha da sert bir şekilde gülerek Kaleb'in yüzünü kavradı ve alınları birbirine değdi. Sonunda nefesini tuttukten sonra birkaç dakika daha konuştular, ta ki Kaleb gitmek zorunda kalana kadar - ama ona söz veren erimiş bir öpücük vermeden önce değil. Vücudunun kocaman bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek evi topladı, sonra da konuşmak için babasını aradı. Tabii ki o çoktan tıp merkezindeydi. "Eve erken gideceğini sanmıyorum," dedi babasının aşırıya kaçtığından endişelenerek.

Leon Kyriakus masmavi gözleriyle ona kararlı bir bakış attı. "Hayır, ama kendimi akademik makaleler yazmakla sınırladım.

öğleden sonraları. Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Evet," dedi, onu sağlığı konusunda sıkıştırdığı için en ufak bir üzüntü duymuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Sahara San Francisco'ya geri dönme zamanının geldiğine karar verdi. Bu konuda dikkatli olmak niyetindeydi ama özgürlüğünü kazanmıştı ve hiçbir ödül avcısı bunu ondan çalamazdı. Ayrıca diller konusundaki yeteneğinin gelişimini ya da eksikliğini ölçmek için bazı gayri resmi testler yapmak istedi.

Diğer kadın rutin bir çevre kontrolünden sonra Mercy'nin yanına uğradığında, Mercy bileziğindeki kartal tılsımını ovuşturdu.

Arabayla uzaklaşırlarken Mercy, "Arkadaşlığı takdir etmediğimden değil," dedi, "ama neden Vaughn'la atlamadın? Ben içeri girerken onu çıkarken gördüm."

Sahara nefesini üfleyerek saçlarını gizleyen örgü başlığını düzeltti. "Söz konusu ben olduğumda kendine özgü bir koruyucu çizgi geliştirdi." Kuzeninin eşinin onu şehirde yalnız bırakmasına imkân yoktu ve bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için yapması gereken bir şeydi.

Buna karşın Mercy, Sahara Fisherman's Wharf'ın yakınına bırakılmak istediğinde kaşlarını kaldırdı ama onu durdurmaya çalışmadı. "Aldığım emirlere göre güvenli bir liman sağlamamız gerekiyor, seni hapsedmemiz değil. Ve eğer ayak bileğinde gördüğüm silah düşündüğüm şeyse, bir bebek bakıcısına ihtiyaç duymayacak kadar akıllısın.

"Yine de bu numarayı telefonunuza kaydedin." Bir kart uzattı. "Oradayken herhangi bir sorun yaşarsan bunu ara ve bir ekip arkadaşın gelip seni alsın - şehir merkezimiz çok uzakta değil." Alaycı bir gülümseme. "Yani gezegendeki en korkunç adam tarafından ışınlanmak istemezsen diye söylüyorum."

Sahara bir saat sonra hâlâ gülümsüyordu, akıllı o korkunç adamın gece boyunca onu kalbine bastırışında kalmıştı ki, Pier 39'daki büyük halka açık iletişim ekranlarından birinin önünde toplanan kalabalığı fark etti. Bir spor karşılaşması ya da müzikal performansın aksine, grup ölüm sessizliğindeydi.

Tek bir bakış ona nedenini gösterdi.

Gecenin karanlığına gömülmüş Hong Kong yanıyordu, duman o kadar yoğundu ki, ışıltılı çelik metropolün üzerinde kaynayan bir bulut gibiydi.

Çoğunluk Psy nüfusu ve azınlık insan nüfusu, toplam sayıları dört milyona yakın.

Gökdelenlerin birbirine bu kadar yakın olması ve alevlerin çoğu şehir kullanılan yangın geciktirici yapı malzemelerinden etkilenmemesi, ölü yüz binlerle ifade edilebileceğini gösteriyordu. Dehşete kapılarak elini ağzına götürdü, tam o sırada ekranın sağ tarafında bir amblem parladı: ortasında beyaz bir *P* harfi olan siyah bir yıldız.

" . . kasıtlı bir olsun ya da olmasın," Psy muhabiri

Kurtarma araçlarının kakofonisi ve alevlerin doymak bilmez uğultusu sesini duyurabilmek için kameraya doğru bağılıyor.

Ekranın diğer tarafında tek bir gümüş yıldız parladı.

"Gümüş yıldız Konsey Üyesi Kaleb Krychek'in son derece tanınmış amblemidir. Yeni sembolleriyle Pure Psy, son saldırılarının durduran ya da hafifleten adama doğrudan meydan okuyor gibi görünüyor."

"Yangın kurtarmadaki bağlantılarımız bize bu yangının daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemediğini söylüyor. Normal yöntemlerinin hiçbir etkisi yok ve yangının boyutu, Konsey Üyesi Krychek'in yardımı olmadan bir Tks ekibi tarafından bile kontrol altına alınamayacak kadar tehlikeli olduğu anlamına geliyor. Bu cehennemi sona erdirmese bile kontrol altına alabilecek güce sahip tek kişi o."

Muhabirin son sözleri üzerine Sahara'nın kalbi durdu.

Kaleb'e sormadığı tek soru şimdi gözbebeklerini kıpkırmızı yakıyordu, çünkü onun için duyduğu korku -çünkü zaten değilse yakında yanan şehirde olacağından hiç şüphesi yoktu- yapmış olabileceği şeylerden duyduğu dehşetle karışlıyordu. Onun ruhunun bu kadar acımasız olduğunu düşünmeye dayanamıyordu, çok geç kaldığını kabullenmeye dayanamıyordu, kalbi göğsünde o kadar sert sıkışlıyordu ki bu onu dizlerinin üzerine çökmekle tehdit eden fiziksel bir acıydı. . ama kaçınmadığı, duymayı reddedemediği tek şey, onun kendi sözlerinin kanıtıydı.

"Benim empatim yok, Sahara. Ölecek olanlar için bir şey hissedemem. Bu, kanatları çoktan bir şahinden uçmasını istemeye benzer."

* * *

KALEB bir sonraki büyük Saf Psy saldırısına katılmamayı planlamıştı. İnsanların onun güdülerinden şüphelenmesine izin vermeyecekti. Ancak Hong Kong'daki durum, planların köklü bir şekilde değiştirilmesini gerektirecek kadar dehşet verici olma tehdidi taşıyordu.

Bölgedeki kendi ekiplerine karşılık vermelerini emretmenin yanı sıra mevcut tüm telekinetik Oklara aynı emri vererek, önemli bir kişisel askeri güce sahip diğer tek eski Konsey Üyesi olan Ming'in bir Tk ekibiyle ortaya çıktığını keşfetmeye geldi. Normalde yüzünü medyadan uzak tutmayı tercih eden telepat için ilginç bir hareketti ve Ming'in bu savaşın gölgelerde kazanılmayacağını öğrendiğini gösteriyordu.

Çoktan kaybetmiş olması çok kötü.

Kaleb başını sallayarak diğer adamı onayladıktan sonra Aden'e döndü, bir blok ötede yanan ateşten yükselen ısı şakaklarında ter damlacıkları oluşmasına ve uzun kollu tişörtünün sırtına yapışmasına neden olmuştu. Aden konuşmadan önce terden ıslanmış saçlarını geriye itti. Bölgede bulunan ekibin diğer üyeleriyle bir toplantı için çoktan şehre gitmişti ve iletişim ağına bağlanmak için hızlı davranmıştı.

"Pure Psy'ın yüksek kaliteli askeri özellikli patlayıcılar için bir kaynağı olduğu açık," dedi Arrow, kendilerini yormadan içeri girebilecek kadar yakın olan son Tk'lar transferi tamamlarken. "Bu operasyon aylar boyunca planlanmış olmalı. Şehrin merkezi çekirdeğinin tamamı havaya uçurulmak üzere mayınlandı, ancak ilk patlamalar yalnızca küçük hasarlar verdi - asıl saldırı yangınla geldi."

Kaleb, Aden'in harap olmuş şehir merkezine dair elde ettiği görüntülere baktı. Alevler anormal bir yeşil renkle birlikte bembeyaz yanıyordu. "Yangın geciktirici mi?"

"Etkisi yok." Aden parmağını kulağına götürdü. "İtfaiye ekiplerinden birinden gelen rapora göre, gökyüzüne damlatılan su ve geciktiricinin ikisi de başarısız oluyor."

Ming, aynı görüntüleri inceledikten sonra şöyle dedi: "Başarısız olmaya devam edecekler. Bu alevler 'kavurucu' ayırt edici özelliğidir.

Geniş kaya, çöl ya da su alanlarıyla çevrili izole hedefleri silmede kullanılır. Ateş bir kez yakıldığında, mümkün olan tüm sarf malzemeleri bitene kadar yanacaktır."

Yani Hong Kong Adası'nı yuttuktan sonra, su sınırı ile işaretlenmemiş herhangi bir yöne doğru yayılacaktı. "Kowloon'a giden ana köprüler ve tüneller," dedi Kaleb, dört Tk'dan oluşan bir ekibi işaret ederek. "Onları yıkın, sonra ikincil erişim yollarını ve dış adalara olan fiziksel bağlantıları halledin." Diğer köprüler o kadar sağlam değildi, yangının sürünerek geçme riski daha azdı ama onların da gitmesi gerekiyordu.

Dört kişilik ekip ayrılırken Aden, "Ekip," dedi, "böyle bir silahtan habersiz."

"Yirmi yıl önce geliştirildi," diye yanıtladı Ming, "ve vahşiliği nedeniyle rafa kaldırıldı. İncelikten yoksun olduğu için ekibin işine yaramayacağını düşündüm."

Kaleb, Ming'in Okları bu yüzden kaybettiğini düşündü. Onlara son derece zeki, tehlikeli adamlar ve kadınlar olarak değil, kendi kişisel suikastçılar ordusu olarak davranmıştı. Bu ölümcül bir hataydı. "Vasic," dedi Kaleb, Aden'in şimdiye kadar sessiz kalan ortağına, "telekinetik bir test yaptın mı?" Yıkıcı enerjileri manipüle etme yeteneklerine her ateş aynı şekilde tepki vermiyordu.

"Evet, bu uygulanabilir bir seçenek ama" - ışınlayıcının gri gözleri Kaleb'inkilere kilitlendi - "yangının boyutu, senin gücünde bir Tk'nın doğrudan müdahalesi olmadan durdurulamayacağı anlamına geliyor."

Sorulmamış soruya cevap vermeyen Kaleb, bir araya toplanmış telekinetiklerin sorumluluğunu üstlendi. Kimse, Ming bile itiraz etmedi. Vasic'in de belirttiği gibi, Kaleb grup olarak bile yapamayacakları şeyleri yapabiliyordu. "Kurtarma ikincil bir amaç olmalı," dedi ve bu verilmesi gereken acımasız bir karardı. "Eğer alevleri bastırabilirsek, Tk olmayan ekipler yardım sağlamak için içeri girebilir."

"Bu, şu anda yanan ya da tehdit altında olan bölgenin haritası," dedi Aden ve küçük bir cihazı durdukları yolun üzerine koydu. Parmağıyla bir dokunuş yaptı ve holografik bir harita ortaya çıktı. "Merkez çekirdek yok oldu, hayatta kalma umudu yok."

Kaleb, çekirdeğin sıcaklığının bin derecenin üzerinde olması gerektiğini düşündü. Hiçbir bir böyle bir cehennemde olmadan hayatta kalamazdı.

özel ekipman ve giysiler, tek bir nefes boğazı ve ciğerleri yakıp kül eder.

"Evlerden oluşan bu alan"-Aden holo-uyumlu bir kalem kullanarak alevlerin ön kenarının etrafına kabaca bir daire çizdi-"başarıyla tahliye edildi."

"Ateşi içeri doğru itebilir miyiz?" Ming ellerini bir boynu sarar gibi birleştirerek sordu. "Yakıtı boğabilir miyiz?"

Cevap veren Aden'di ama Kaleb cevabın Vasic'e ait olduğunu tahmin etti. "Çekirdek bu kadar şiddetli yanarken olmaz.

-Yangının tüm enerjisini tek bir alanda yoğunlaştırır, büyük bir yangın bombası yaratma riskini alırdık."

Kaleb, Aden'in vardığı sonuca katılıyordu ve geriye tek bir seçenek kalıyordu. "Dışa doğru gidiyoruz," dedi ve ilkinin içine ikinci bir kaba daire çizdi, ikisi arasındaki gerçek hayattaki mesafe yaklaşık beş yüz metreydi. "Bir ekip yangının içinde, ikincisi tahliye edilen bölgede, amaç yangını arada sıkıştırmak ve boğmak." Halkanın geniş yüzey alanı, enerjiyi bu ölçüde yoğunlaştırma riskini ortadan kaldırmasa da azaltacaktır.

"Çekirdeğe ilk ben gireceğim." Kaleb silkindi ve Vasic'in kendisi için hazırladığı yanmaz teçhizatı giydi, Oklar çoktan giyinmişti. "Ben içeri girer girmez yangını dışarı doğru iteceğim. Sizin göreviniz" -tahliye edilen bölgeye yerleştirilecek olan Tk'ları işaret etti- "yangının daha fazla yayılmadığından emin olmak. Ming?"

Grubun geri kalanı teçhizatlarını giymeye başlarken telepat başıyla onayladı. "Tam bir kapsama alanı sağlamak için harici yerleştirmeleri koordine edeceğim."

"İçerideki ekibin pozisyon almasının en kolay yolu," dedi Aden, "dış halkadan beş yüz metre ileriye doğru koşmaktır." Oklarından ölümcül alevler arasında cehennem gibi bir koşuya karşı hiçbir itiraz alamayınca devam etti. "Kaleb ateşi bu noktaya ittiğinde" -iç çembere dokundu- "onu orada tutacaksın. Eğer bastıramazsan, o zaman sönmesine izin vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Bir deniz dolusu baş sallama.

"Eğer," diye ekledi Kaleb, "halkanın çökmek üzere olduğunu hissederseniz, yangının yayılmadığından emin olmak için *hepinizin* dış çevreye geçmesini istiyorum. İç bölümü ben tutarım. Aksi takdirde, yangını boğmaya yardım edeceğim.

Halka sabitlenir sabitlenmez alevleri söndürün." Mesajın duyulup duyulmadığından emin olmak için etrafına bakınarak, "Yerlerinizi alın," dedi.

Tks, şehrin dört bir yanında görev yapan itfaiye ve sağlık ekipleri tarafından sağlanan görüntüleri kullanarak dış noktalara 'port' yapmaya başladı.

Ancak Kaleb'in yanan çekirdeğin içine girmek için kullanabileceği bir görüntü yoktu. Bu yüzden Aden ve Vasic onu bir jet-helikopterle uçurarak yangının tam ortasına getirdiler. Yüksek çözünürlüklü dürbünler kullanarak uygun bir zihinsel görüntü yakaladı ve . . . tam da jet-helikopter sıcaklığın etkisiyle patladığı sırada.

Aden mi?

Biz iyiyiz. Vasic yakıt deposunu izliyordu.

Beyaz sıcak çekirdek tarafından tüketilen, ateş teçhizatının içinde bile tehlikeli düzeyde bir sıcaklık yaratacak kadar şiddetli olan Kaleb, bir dizinin üzerine çöktü ve kollarını dışarı doğru açtı, avuç içleri vücudunun her santimini saran alevlere karşı itti.

Aden'e, *giysilerin beklenen altmış dakika dayanmayacağını* söyledi. *Hava akımına kapılanların en fazla kırk dakikası olacaktır.*

Diğerlerini uyaracağım.

Giysinin içine yerleştirilmiş hava rezervlerinden tek bir sakin nefes aldı, zihni siyah buzdan bir denizdi ... içinde yaşayan gücün kuvvetini serbest bıraktı.

Bölüm 38

"İNANILMAZ."

İletişim istasyonu Hong Kong'u yakınlaştıran ve izleyicilerine metropolde neler olduğunu gösteren bir uyduya başarıyla bağlanırken Sahara donmuş bir sessizlik içinde anonim nefesli yargıyı yankıladı: imkansız. Muhabirlerin, bilimsel uzmanların en son tahminlerine göre en *az* beş bin derece gibi şaşırtıcı bir sıcaklıkta yandığını belirttikleri zehirli çekirdekten çıkan alevler mükemmel bir küre şeklinde dışarı doğru itilirken, yangının düzensiz kenarı sanki hareketsiz bir şekilde duruyormuş gibi sabit kalıyordu.

Korku göğsünü kavradı, damarlarında buz vardı ama alt dudağını sertçe ısırarak, onu dışarı itene kadar o alev kazanının içinde olduğunu bildiği adama uzanma dürtüsüyle savaştı. Şimdi dikkatini dağıtmak onun ölümü anlamına gelebilirdi. Bunun yerine, haber sunucularının bile sustuğu, sadece körfezdeki fokların ve tepesindeki martıların seslerinin duyulduğu olağanüstü bir olayı izledi.

Ateş çekirdekten uzaklaştıkça yangının içindeki siyahlık büyümeye devam etti. Ve sonra durdu, adanın ortasında mükemmel bir alev halkası oluştu ve dünyanın o bölgesindeki gece gökyüzüne karşı şiddetli bir beyaz renkte yandı.

İki dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Ardından yangın, sanki görünmez duvarlar tarafından sıkıştırılıyormuş gibi yavaş ama emin kendi üzerine çökmeye başladı. Tam yirmi yedi dakika sonra, son alev de söndü; yangın bölgesinin dışındaki parıldayan ışıklar, tüten, kararmış çekirdeği çok daha bariz bir yara haline getirdi.

Kollarını kendi etrafında sıkarak Sahara iletişim ekranından uzaklaştı ve sonunda ihtiyaçlarına teslim oldu, onları ayıran uçsuz bucaksız mesafeye uzandı ve Kaleb'in her zaman yaptığı gibi çok daha geniş erişimiyle psişik sinyali almasını umdu. Eğer almazsa, eğer sadece sessizlik olursa... hayır, o iyiydi. İyi olmak zorundaydı. *Kaleb? İyi misin?*

* * *

Kaleb'in soruyu anlaması bir saniye sürdü.

Yedi yıldan uzun bir süredir yaşayıp yaşamadığı kimsenin umurunda değildi ve Sahara'nın her zaman yaptığı gibi umurunda olduğu bilgisiyle ne yapacağını bilemediğini fark etti. Sanki hayatı onunkinden çok farklı bir değere sahipmiş gibi.

Ateş elbisesi kalçalarından sarkarken durdu, vücudunun üst kısmı terden sıırıslam olmuştu, Sahara'nın inancında yanıldığının farkındayken, *"Yaralanmadım"* dedi. Hayatı beşikte sona ermesi gereken bir hayattı, içindeki genetik miras, onu ne hale getirdiğini anlayamayacak kadar gençken ateş gibi boğulmuştu.

Artık sahip olduğu tek değer Sahara'yı güvende tutmaktı.

Bana asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermiştin, dedi, kelimeler onları ayıran mesafeden bile hissedebileceği bir duygu ağırlığı taşıyordu.

Hiç . Bu onun hayatındaki tek lekesiz onur noktasıydı.
Ne bilmek istiyorsun?

Duraksama uzundu, sorusu psişik bir fısıltı gibiydi. *Bu olayın oluşmasına yardım ettin mi?*

Siyah buz titredi, kırıldı. *Hayır. Özür dilerim.*

Olma. Geçmişim göz önüne alındığında mantıklı bir soruydu.

Ama seni incittim ve kimsenin bunu yapmaya hakkı yok. Sert sözler. Ben bile.

Buzda bir çatlak daha, bu seferki daha derin. *Saf Psy bana ulaştı ama hedeflerimiz uyuşmuyor.* Hong Kong Adası'nın enkazına baktı ve Vasquez'in Kaleb'in niyetinden şüphelenerek yüz yüze görüşmeyi nasıl reddettiğini düşündü. Haklıydı da. Kaleb diğer adamı gördüğü yerde infaz ederdi. *Sessizlik konusundaki tavrımı biliyorsunuz; insanlara ya da Dönüşenlere karşı hiçbir zaman bir düşmanlığım olmadı.*

Aden koşarak yanına geldiğinde Okların liderine dönerek hasar raporunu ve kurtarma çalışmalarıyla ilgili gelişmeleri dinledi. "Bana ihtiyaç var mı?"

Aden'in başını sallamasıyla yangın teçhizatını çıkardı ve Okların kendi teçhizatlarını attığı yığının üzerine attı. Kargo pantolonu da tişörtü gibi terden sıırılsıklam olmuştu ama üzerini değiştirmenin bir anlamı yoktu. Ateş sönmüş olabilirdi ama sıcaklık henüz şehrin yıkıntılarından dışarı sızmamıştı.

Kendine iyi bak, Kaleb. Zihnine bir öpücük. Eğer incinirsen kalbim kırılır.

Aden'in gösterdiği yöne doğru koşarken şehir Kaleb'in etrafında harabeye dönmüştü ama o sadece, daha önceki sorusunun da kanıtladığı gibi, onun neler yapabileceğini çok iyi bilen ama yine de onu sahiplenen kadının gece mavisini gözlerini görüyordu. Sahara onu her zaman görmüştü. Ve her zaman çekip gitmeyi reddetmişti.

Son seferinde, hayatının yedi yılına mal olmuştu. Bu sefer, dünyanın kendisini ayaklarının altına serecekti. *Bu iş bittiğinde sana geleceğim.*

Bekliyor olacağım.

Bu söz onu takip eden korkunç saatler boyunca ayakta tuttu, ana görevi binaların yapısal bütünlüğünü korumaya yardımcı olmaktı, bu sırada kurtarma ekipleri, deniz taşıtlarıyla gelen değişken ekipler de dahil olmak üzere, hayatta kalanlar için katları taradılar, yüksek koku alma duyuları paha biçilmez bir avantajdı. Her yanmış ve zar zor hayatta kalan kişi için on ceset buldular.

Vasic, son telekinetik görev tamamlandığında, "Milyonlarca hayat kurtardık," dedi, "ama yine de onların kıvrılmış, derileri ateşten kararmış cesetleri getirdiklerini gördüğünüzde yeterli gelmiyor."

Kaleb çekirdekten geriye kalan tek şeyin kül olduğunu düşündü, ne ceset ne de kemik vardı. "Vasquez bunu Saf Psy'nin gücünün bir göstergesi olarak tasarladı." Uç grubun liderini incelemişti, zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. "Bu yüzden daha büyük bir kara parçası yerine kasıtlı olarak yüksek profilli bir adayı seçti."

"Köprüleri yıkacağımızı ve suyun doğal bir ateş kesici görevi görerek yangını Hong Kong Adası'na hapsedeceğini biliyordu." Vasic başını salladı. "Mantıklı bir plan ama Saf Psy'nin gücünü kanıtlamak yerine size kendi gücünüzü göstermeniz için bir sahne verdi."

Kaleb sorulara cevap verecek, yaptıklarını sadece Sahara'ya karşı haklı çıkaracaktı. Ancak daha önce de belirttiği gibi, Ming'in hatası Okları ortakları yerine hizmetkârları olarak düşünmek olmuştu. "Saf Psy," dedi Vasic'in sorulmamış sorusuna dolaylı bir yanıt vererek, "söndürülmeli. Aden'e bunun artık Oklar'ın değil, ekibin tek önceliği olduğunu söyle."

Vasic, gözlerini bir zamanlar yüksek olan gökdelenin yanmış ve yıkılmış kalıntılarına dikerek, "Öldürmek mi, yakalamak mı?" dedi.

"Öldürmek." Oklar, Kaleb'in amacının, işe yararlıklarını yitirdikten sonra gruptan kurtulmak olduğuna inanabilirdi ama bu, inanılma beklentisiyle reddedebileceği bir varsayım değildi. Ölümcül ekip kendi araştırmasını yapacak, kendi kararını verecekti - elbette artık bulamayacakları tek şey Kaleb'in Ağı yok etme planının kanıtıydı.

"Kişisel ekiplerim Pure Psy'in bir dizi mühimmat ve ikmal üssünü imha etmekle çoktan ilgilendi." Üniversitenin bombalanmasından sonra bir tarama başlatmış ve sonuçta başarılı olduğunu düşünmüştü ama bu saldırının da gösterdiği gibi grup daha önce kimsenin fark etmediği kadar organize olmuştu. "Ekibin liderlerine aşırı baskı yapmasını istiyorum."

"Hata yapacaklarını düşünüyorsunuz."

"Yeterince zorlanırsa herkes yapar." Bu, yedi yıl önce ucuz bir otel odasında öğrendiği ve asla unutmadığı bir dersti. "Vasquez'i ortaya çıkarmak amacıyla liderlerinin üç üyesini ağ üzerinden takip ediyorum - bilgileri size telepatik bir dosya halinde gönderiyorum. Mümkünse sorgulayın; aksi takdirde infaz edin."

"Vasquez'i kaybetme riskiniz var."

"Son kırk sekiz saat içinde, kendisini bu kişilerden herhangi doğrudan ilişkilendirmemek için çok ama çok dikkatli davrandığı açıkça ortaya çıktı. Her halükarda başka seçeneklerin peşine düşmek niyetindeydim."

Vasic, "Dosyayı Aden'e ilettim," dedi. "Bu ajanlar önümüzdeki gün içinde ortadan kaldırılacak. Ayrıca diğer dört kişi hakkında da ipuçlarımız var."

Okların bu meseleyi halledeceğinden hiç şüphesi olmayan Kaleb dikkatini başka bir şeye çevirdi. "Ming nerede?"

"Yangın söndürüldükten dakikalar sonra ayrıldı." Bir duraklama. "Ming, ekip bile bilmezken, yakıcı bombalardan haberdardı."

Kaleb bu ilginç gerçeği zaten düşünmüştü. "Eğer Ming Saf Psy'ı tedarik ettiyse, saldırıyı durdurabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor olmalı." Ve diğer adam Kaleb'e gücünü sergileyebileceği böylesine büyük bir platformu asla vermezdi.

"Saf Psy senaryo dışına çıkmış olabilir. Ming'in ekibi daha küçük bir yangınla başa çıkabilirdi."

"Evet." Kaleb iki adamın en yakın binadan bir ceset çıkarışını izledi. Kemiklerinde hâlâ et olan ölümler hızla işleniyordu, aksi takdirde şehir çürüyen etle beslenen bakteriler için bir seraya dönüşecekti.

Bir ceset daha çıkarılırken Kaleb, "İlerlemenizden beni haberdar edin," dedi. "Ortaya çıkardığım verileri aktaracağım." Fanatik grubun başındaki meçhul adama götürebilecek herhangi bir ipucu bulmak için Ağı taramaya başlamıştı bile. Vasquez'in Ağ'da sadece tek bir güç olabileceğini ve bu pozisyonun çoktan ele geçirilmiş olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

* * *

SAHARA Kaleb'acısını göstermeyeceğini biliyordu ama onu yaraladığını da biliyordu. Bu yüzden gittikten yirmi dört saat sonra balkonunda belirdiğinde, yeni yıkanmış ama

Yüz hatlarında alışılmadık gerginlik çizgileri beliren kadın ona doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Beni affet" dedi.

"Asla sormak zorunda değilsin." Ellerini bileklerinin üzerine kapattı, saçları sabah güneşinde mavi-siyahtı. "Affetmeyeceğim hiçbir şey yapamazsın."

Sahara kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. "Ve yapabileceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Kaleb." Bu amansız, güzel bir gerçektir.

"Böyle söylememelisin." Kaleb'in kolları ona , neredeyse cezalandırıcı bir sıkılıktaydı. "Korkunç şeyler yapabilirim. Seni bulmasaydım milyonları öldürebilirdim."

"Ne istersem söyleyebilirim." Öpücüklerini çenesinden ağzına doğru bastırdı. "Ve seni seviyor olmam, savunulamaz olana göz yumacağım anlamına gelmez." Onu sevmek, kusurlarına karşı kör olmasını gerektirmiyordu. "Seni ışığa çekmek için savaşımaya devam edeceğim."

Kaleb'in gözleri gece yarısı rengiyle parlayan o güzel obsidyendi. "Çağlar boyu sürececek bir savaş olabilir."

Dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sorun değil. Bir keresinde biri bana tanıdığı en inatçı kişi olduğumu söylemişti."

Alınları birbirine değene kadar eğildi. "Ve o zaman sadece dokuz yaşındaydın. Kendimi uyarılmış sayıyorum."

Parmaklarıyla hafifçe ensesini okşadıktan sonra dudaklarını onunkilere değdirerek konuştu. "Bir daha asla böyle bir şey için endişelenmek istemiyorum." Çiğ bir itiraf. "Dahil olduğun her şeyi bana anlatmanı istiyorum, böylece merak etmeme, tahmin etmeme gerek kalmayacak."

Kaleb birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Benden kaçarsan bir Dönüşen sürüsünün seni kokundan takip etmesini planlamıştım," dedi.

Sahara dudaklarında bir gülümseme belirirken gözlerini araladı. "Ne kadar şaşırtıcı. Bu kadar sahiplenici olduğunu fark etmemiştim."

Leopar erkeklerinden birinin verebileceği şakacı tepkiyi vermedi; sadece Kaleb'in verebileceği tepkiyi verdi. "Yeteneğinizin bizim ırkımızdan olanlarla sınırlı olabileceğini tahmin etmiştim."

"Bunu test etmek için hiç nedenim olmadı," dedi, onun zihninin karmaşıklığı karşısında yeniden büyülenmişti, "bu yüzden haklı olabilirsin."

Ensesini okşamaya devam ederek bekledi, bu küçük itirafın geri kalanını nasıl karşılayacağını görmek için bir test olduğunu biliyordu.

"Tatiana'ya duymaktan hoşlanmayacağın bir şey yaptım." Ona işkence yapmayacağına söz ve Kaleb sözünden dönmezdi.

. . ama bu, onunki kadar acımasız bir zekâ için her türlü boşluğu bırakıyordu. "Anlat bana," dedi, bu ilişkinin asla basit olmayacağını kabul ederek. "Bana her şeyi anlat."

Saatlerce konuştular, ona Tatiana'dan ve o sırada Konsey'in en kıdemli üyesi olan Marshall Hyde'ı öldürdüğü gerçeği de dahil olmak üzere pek çok şeyden bahsetti. "Kimsenin benimle ilişkilendiremediği kusursuz bir operasyondur," dedi, aerie'nin zemininde sırtlarını yatağa yaslayarak oturdukları yerde ona yakın durarak.

"Neden o?" Sahara hiç şaşırmadan sordu. Konsey siyasetinin kanlı olduğu biliniyordu ve Kaleb yirmi yedi yaşında Konsey Üyesi olmuştu. Hiç kimse oyunu soğukkanlılıkla oynamaya hazır olmadan bunu yapamazdı. "Eğer mesele Konsey'in kontrolünü ele geçirmekse Ming daha iyi bir hedef gibi görünüyor."

"Konsey Üyesi olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu." Kaleb'in sesi titriyordu. "Marshall Santano'nun ne olduğunu, bana ne yaptığını, benim onun deney olarak yarattığı bir tür oyuncaktan başka bir şey olmadığını biliyordu."

Parmakları kızın saçlarında dolaştı. *"Sadece eğilimlerinizin görevlerinizi etkilemediğinden emin olun.* Yedi yaşımıdayken Marshall'ın Enrique'ye böyle dediğini duymuştum; işte o zaman onu öldürmeye ve değerli Konseyini yok etmeye karar verdim. Bunu yapmanın en iyi yolu da onun bir parçası olmaktı."

"Eğer bildiği halde hiçbir şey yapmadıysa," dedi Sahara, o kadar öfkeliydi ki vücudu titreşiyordu, "bu onu da Enrique kadar suçlu ve ahlaksız yapıyordu. Ben onu öldürürdüm."

"Hayır," dedi, "yapmazsın."

Sahara başını salladı. "Sana yaptıkları için mi? Evet. Yürüyen ölü bir kabuk bırakacak kadar korkunç olan herhangi birinin anılarını silme konusunda tamamen yetenekliyim. Bunu bir kez yaptım," dedi, onun bembeyaz olmadığını anlamasını istiyordu. "Beni çok inciten bir muhafızdı." Emirler Tatiana'dan gelmiş olabilir ama erkek

Silence hakkındaki çirkin gerçeğe ihanet eden bir zevkle görevini yerine getirmişti. "ok yaklaştı ve ben her şeyi aldım, her anıyı, her dileği, her hayali, onu geçmişi ve geleceği olmayan bir kabuk olarak bıraktım."

"Biliyorum," dedi Kaleb, ses tonunda buzgibi bir onay vardı. "Tatiana olayı dosyalarında belgeledi."

"O zaman benim de karanlıkta yürüdüğümü biliyorsun," dedi, eli kalbinin üzerindeydi ve sesi şiddetliydi. "Aynı şeyi yaptığın için seni asla yargılamayacağım." Kimsenin bunu yapmaya hakkı yoktu. *Hiç kimsenin.*

Dünya, bir çocuğu bir canavara terk ettiğinde bu ayrıcalıktan feragat etmişti. "Eğer hatalı olduğunu düşünürsem sonsuza dek savaşırım," dedi dudaklarını tutkulu, sahiplenici bir öpücükle alarak, "ama seni *asla* yargılamam."

Kız ondan rkmeyince gözlerindeki yıldızlar geri geldi ve ona nefretle ilgisi olmayan, tam tersine Hayalet'in isyancı arkadaşları Judd Lauren ve Xavier Perez'le ilk kez nasıl tanıştığını anlattı. "Judd ona, statükoya karşı sessizce isyan etmeye başlamış eğitilmiş bir suikastçı, Hayalet için mükemmel bir ortak olduğu için yaklaştığımı düşünüyor."

"Sebep bu değil miydi?" Sahara, o konuşurken onu izleyebilmek için kalçalarının üzerine oturarak sordu.

"Sadece evresel bir şeydi." Kaleb ellerinden birini onun kalçasına koydu, başparmağı kot pantolonunun i dikişini okşadı. "Asıl önemli olan ailesini asla unutmamasıydı. Riskleri ne olursa olsun, onları korumak için elinden gelen her şeyi yaptı."

Judd'ın bilemeyeceği bir gerçek dile getirilmemişti; diğer adamın ailesinden vazgeçmeyi reddetmesinde, Kaleb kendi amansız Sahara arayışının bir yankısını görmüştü. "Xavier nce Judd'ın bağlantısıydı," diye devam etti, "ve Judd önerdiğinde onu getirmenin bir anlamı olduğunu . Sonuçta bir insan ne sunabilirdi ki?"

Bu üç farklı adamın - kardinal telekinetik, suikastçı, rahip - nasıl bir araya geldiğinin hikyesinden etkilenerek öne doğru eğildi ve kollarını onun boynuna doladı. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Hayalet, Peder Xavier Perez ile bir konuşma yaptı." Obsidyen gözleri anılarla dolu. "Kötülüğü herkesten daha iyi anlıyor.

tanıdığım diğer insanlar. Nasıl ortadan konusunda hemfikir değiliz ama var olduğu konusunda hemfikir değiliz."

"Umarım bir gün ikisiyle de tanışabilirim," dedi Sahara, Judd Lauren ve Xavier Perez'e, bu iki adamın asla anlayamayacağı bir şekilde borçlu olduğunu bilerek. Onlar sadece Kaleb'inin hep yalnız yürümesini engellemekle kalmamış, onun seçimlerini sorgulamış ve böylece içinde yaşayan karanlığa dönüşmesini engellemişlerdi. "Gölge kimliğini korumaya devam edecek misin?"

"Zaman zaman işe yarayabilir." Elini kızın boğazına dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Hayalet birçok insan için bir kahraman, Kaleb Krychek ise bir tehdit. Belki de Hayalet uygun bir süre sonra Krychek'i destekleyecektir."

Adamın yüzündeki hesaplamaya gülerek dudağını ısırıldı. "Hiç düz çizgilerle düşünür müsün?"

"Sadece sana gelince."

Kollarında uykuya dalmak üzereyken, adamın belirli bir konuya, zihninin hâlâ kendisinden sakladığı aynı konuya yaklaşmaktan ustalıklı kaçındığını fark etti. Sahara'nın bunun ne olduğunu bildiğine dair karanlık bir şüphesi vardı ama en son bu özel anıya erişmeye çalıştığında vücudunun verdiği tepkiyi göz önünde bulundurarak konuyu zorlamamaya karar verdi.

Uyku onu ele geçirdiğinde, Kaleb'le dans etmek için zekâsının her zerresini kullanması gerektiğini düşündü. Elini Kaleb'in kalbinin üzerine koyarak gülümsedi ve DarkRiver muhafızlarından birinin bir sürü arkadaşına dostça meydan okurken kullandığını duyduğu bir cümleyi düşündü: *Oyun başlasın.*

PSYNET BEACON: SON DAKİKA HABERLERİ

**Hong Kong yangını kontrol altına alındı. Kayıp sayısı bilinmiyor - tahminler iki ila üç yüz bin ölü arasında değişiyor.*

***GÜNCELLENDİ** Pure Psy tüm büyük iletişim ağlarına mektup gönderdi. Metin aşağıdaki gibidir.**

Absolution in Purity

Hong Kong grevinin tüm sorumluluğunu üstleniyoruz. Yaptıklarımızı saklamak gibi bir niyetimiz hiçbir zaman olmadı; çünkü yaptıklarımız, halkımızı harap olmuş toplumumuzun gerçekliğine uyandırmak için gereklidir.

Dünya güçlü bir Konseyin liderliği altında olsaydı, eylemlerimiz başarıyla tamamlanamazdı. Şu anda bizi yönetenler zayıflar ve bu zayıflık hepimizi yok edecek. Ölümcül bir kusur olduğu kanıtlanan bu duruma karşı koymanın tek yolu sessizliktir.

Sessizlik olmazsa, işte böyle bir halk olacağız - korumasız ve iradesiz bir halk, dünya vahşiler tarafından yönetilene kadar aşağı ırklar tarafından avlanabilecek bir halk. Böyle bir geleceğin gerçekleşmesine izin vermeyeceğiz.

Bu, Sessizliğe, ırkımızın üstünlüğüne inanan herkese bir silahlanma çağrısıdır.

Bize katılın.

PSYNET BEACON: CANLI NETSTREAM

Mektup saçma sapan bir anlamsızlığa sahip. Protokolün neresinde toptan katliam emrediliyor?

Y. Schulz
(Münih)

Bu saldırıyı planlayanlar "aşağı ırklar" değil, bizim . Bu bizi vahşi yapmaz mı?

R. Gueye
(Riyad)

Eylemleri ne olursa olsun, bir şey tartışılmaz: Pure Psy gerçekleri söylemekten korkmuyor. Dünyanın liderleri olarak yerimizi kaybettik ve bu tepedekilerin hatası. Konsey Üyesi Krychek en azından önemli bir güç gösterdi. Böyle bir adam sadece PsyNet'i değil, dünyayı da yönetebilir. Konsey Üyesi Krychek ve Saf Psy'ın birlikte yenilmez bir yönetici cunta oluşturacağına inanıyorum.

K. Choi
(Kingston)

Kaleb Krychek'in Hong Kong'da hayat kurtarmak için yaptığı yardımlar takdire şayandır. Kardinal Tk olarak bu işe karışmak zorunda değildi. Bunu yapmış olması, şüphesiz yönetmeye çalıştığı insanları koruma konusundaki yetenek ve istekliliğinin bir göstergesidir.

J. Jantunen
(Nadi)

Kaleb Krychek'in bu talihsiz olayları kendi güç tabanını sağlamlaştırmak için kullandığı açıktır. Bu da aslında saldırıların arkasında onun olup olmadığı ve Pure Psy'ın yıkıcı iplerini yöneten kukla ustası olup olmadığı sorusunu akla getiriyor.

İsim verilmemiş
(Hohhot)

İrkımız bugün dimdik ayakta durabilir - en kötüsü olduğunda halkımız geri adım atmadı. Ming LeBon ve ekibi gibi Kaleb Krychek ve adamlarını da takdir etmek gerekir.

Öte yandan saf Psy'nin kökü kazınmalıdır. Onlar toplumumuzun yüzünde bir .

B. Oliveira
(Santiago)

Bu saldırının ve daha önceki birkaç saldırının ardından yardım eden, sol omuzlarında tek yıldız bulunan siyah giysili kişilerden bazılarının

Kaleb Krychek'in kişisel güçlerinden ziyade gölgeli ve güçlü Arrow Squad'ın bir parçası olmak.

Eğer öyleyse ve artık Kaleb Krychek'e aitlerse, PsyNet çoktan avucunun içinde demektir. Bugün gördüğümüz gibi, onu kaba kuvvetle ele geçirebilir. Bunu yapmamış olması bana onun mantıklı bir çözüm arayışında olduğunu düşündürüyor ve böyle bir düşünce Saf Psy'nin mantıksız şiddetini destekleyemeyeceğim bir şekilde destekleyebileceğim bir şey.

T. Saowaluk
(*Vancouver*)

"Saf", kurbanlarını tüketenlerle aynı ateşte yakılmalıdır. Eylemlerini gizlemek için bir sebepleri yoksa, neden önümüzde durup davalarını alenen sahiplenmeye istekli değiller?

G. Barrie
(*Tasiilaq*)

Saf Psy

"APTALLAR." VASQUEZ, Hong Kong'un yanmasından bu yana gelen binlerce vatandaş görüşünden bir örnek okuduktan sonra PsyNet'ten ayrıldı.

Büyük çoğunluk şiddetle Saf Psy karşıtıydı, bu da toplumlarını yozlaştıran çürümenin boyutunu gösteriyordu. Saf Psy'da kurtuluş için bir şans görmek yerine, halk sadece zayıf zihinlerinin görmeye programlandığı şeyi görüyordu - çizgiye uymayan, olmaları gereken koyun olmayan Psy.

İş öyle bir noktaya gelmişti ki, sadıklarının sessizliği sorgulanıyordu. Buna izin verilemezdi-

Efendim! Güvendiği yardımcılarından birinin zihinsel sesi, tonu acildi. Bir tuzağa düştüm! Krychek'adamları yaklaşıyor.

Seni almalarına izin verme! Vasquez emretti. Çok şey biliyorsun.

Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim.

İki dakika sonra, son bir mesaj geldi -*Safılıkta Çözüm*- ve ardından, yardımcının davaya ihanet etme riskini almaktansa hayatına son verdiğini gösteren hiçlik.

Vasquez adamın adını zihnindeki listeden sildi. Bu, son otuz altı saat içinde üstünü çizdiği dördüncü isimdi ve hepsi de Pure Psy komuta yapısındaki üst düzey kişilere aitti. Okların Pure Psy'a atıldığına dair herhangi bir şüphesi varsa bile, az önce silinmişti.

Verilmesi gereken bir karar vardı ve bu kadar erken vermeyi düşündüğü bir karar değildi ama düşmanları çok yaklaştı. Pure Psy'ın hedeflerine ulaşabilmesi için hayatta kalması gerekiyordu.

Çünkü Saf Psy'nin Psy ırkını karanlıktan çıkaracak liderliği olmasaydı, halkının soyu yakında tükenecekti.

Hemen ardından parçalarına ayırdığı tek kullanımlık bir cep telefonu aracılığıyla basit bir kod göndererek, bu işlem biter bitmez imha edeceği bir iletişim ünitesine doğru ilerledi. Hayatta kalan tüm yardımcılarını sonraki bir dakika içinde birbiri ardına aradı ve her biri tek kullanımlık bir mobil telsiz kullandı. Yüzlerini görebiliyordu ama onu ya da birbirlerini göremiyorlardı; bu da yakalandıkları takdirde asker arkadaşlarını ele veremeyecekleri anlamına geliyordu.

Hiçbiri konuşmadı, sadece iki dakikalık bir süreleri farkındaydılar.

"Avlanıyoruz," dedi onlara. "Ve düşmanımız çok güçlü.
Anka Kodu'nu başlatmanın zamanı geldi."

Hem erkekler hem de kadınlar başlarını hızlıca salladılar ve o da görevin yerine getirileceğini biliyordu. Bu yüzden her bir yardımcısını özenle seçmiş, planının kritik kısımları için onlara güvenmeyi göze almıştı. Tek seçenek buydu. "Gecikmeyin. Şimdiden dört kardeşinizi kaybettiniz. Taşlarınızı oyuna sokmalı ve ortadan kaybolmalısınız."

Peşlerindeki rakiplerin kalibresini bildiğinden, hızın tek başına yeterli olmayacağını . "Ben, küçük bir ekiple birlikte, size yardımcı olmak için şahsen bir şaşırtmaca başlatacağım. Bunu kullanın." Şaşırtma planının aceleyle ve gerekli keşifler yapılmadan hazırlanmış olması endişe vericiydi ama savaşta işler her zaman plana göre gitmezdi. "Emirlerinizi aldınız."

"Efendim."

Bölüm 39

KALEB cehenneme **ışınlandı**.

Çığlıklar havada yankılandı; tozlu, kanlı, kocaman, çaresiz gözlü çocuklar enkazın içinde oturdu; ilk müdahale ekipleri kaostan düzen çıkarmaya çalıştı. Ancak bundan kolay bir düzen çıkmazdı. İlk bakışta, saldırıyı çoktan üstlenmiş olan fanatik grup Pure Psy'nin her türlü mantık duygusunu ve "görev" anlayışını yitirdiği ve davalarını ilerletebilecek hiçbir hedefe saldırmadığı görülüyordu.

Cenevre'deki Dünya Öğrenci Buluşması, dünyanın dört bir yanından yaşları on iki ile on sekiz arasında değişen en iyi ve en parlak öğrenciler için düzenlenen ve bir hafta süren bir etkinlikti. Alanlarında uzman öğretmenler tarafından denetlenen ve zorlanan öğrenciler bilim, mühendislik, sanat, müzik ve tıp alanlarındaki gelişmeleri tartışmak üzere bir araya geldi.

Bu grup bir lobi grubunun eğitim kolu tarafından oluşturulmuştu ama artık dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerden fon alıyordu. Her ülke en az bir öğrenci gönderiyordu ve bunların çoğu, bir gün bu parlak beyinlerden bazılarını kendi işgücüne katmayı uman büyük şirketler tarafından finanse edilen burslarla geliyordu. Ancak bu şirketlerin hiçbirinin bağımsız bir eğitimciler kurulu tarafından özenle seçilen müfredatı etkilemesine izin verilmiyordu. Kaleb tüm bunları biliyordu çünkü Sahara on dört yaşındayken toplantıya davet edilmişti.

Saf bilgi arayışında çok bölücü olduğu düşünülen, gündemde *olmayan* iki konu siyaset ve dindi. Burada Saf Psişeyi tehdit eden resmi bir tartışma olamazdı. Yine de, saha tahminlerine göre, öğrencilerin ve öğretim üyelerinin dörtte birinden fazlası ölmüş, geri kalanların çoğu yaralanmış ya da tuzağa düşürülmüştü.

Ölenler sadece onlar değildi; patlama ögle vakti, yakındaki ofis kulelerinde çalışan yüzlerce insanın

Kongre merkezini çevreleyen yaya alışveriş merkezindeki restoranlarda, bazıları iş yerlerine bağlı kreşlerden aldıkları küçük çocuklarla birlikte.

Kaleb, katliamı incelerken sıkışıp kalmış kazazedeleri ortaya çıkarmak için enkazın yerini değiştirmeye başlamıştı bile. Çalıştığı ilk beş dakika içinde Fransızca, Almanca, İngilizce ve Rusça'nın yanı sıra tanımlayamadığı birkaç dil duydu ... ve Pure Psy'nin parti meclisini çok mantıklı bir nedenle hedef aldığını anladı: gezegendeki tüm ülkeleri etkileyecek kışkırtıcı bir olay yaratmak.

Durum derhal kontrol altına alınmazsa, birileri, bir yerlerde, bunu kişisel bir saldırı olarak yorumlayacak ve Psy'ye karşı bir saldırı başlatacaktı. Bunu takip eden savaş her ülkeyi, her ırkı ve her bireyi içine çekecekti. Ve nihayet ortalık durulduğunda, yeni dünyayı yaratacak olanlar hayatta kalanlar olacaktı.

"Bazı şeylerin güçlenmesi için kırılması gerekir."

Saf Psy'nin kendisinin de yaptığı gibi aynı oyun kitabından çalıştığı gerçeği gözünden kaçmamıştı. Ancak Kaleb kimsenin yıkım tohumları ekmesine izin vermeyecekti; Sahara ondan daha iyi bir dünya yaratmak için başka bir yol bulmasını istemişken, şimdi değil. Ve çocuklar... çocuklar her zaman gündemin dışında olmalıydı.

Olması gerektiği gibi. Sahara'nın olması gerektiği gibi.

Aden, dedi, Ok'u belirli bir göreve yönlendirdikten sonra, *bilgi sende mi?*

Patlamayan cihazlardan birini inceledim. Bu standart - menzili ya da kayıpları arttırmak için hiçbir iyileştirme yapılmamış. Cihazların yerleştirilmesi de gelişigüzel, aksi takdirde üç ya da dört kat daha fazla kayıpla uğraşıyor olurduk.

Bu, Hong Kong yangınlarının kontrol altına alınmasından bu yana geçen iki gün içinde Oklar ve Kaleb'in üzerlerinde kurduğu baskının altında ezilen Saf Psy'nin bir işareti olabilirdi ama bu çok hızlı bir sonuç gibi görünüyordu. Grup neden böylesine görünürlüğü yüksek bir hedefi beceriksizce bir saldırıyla feda etsin ki? Aden haklıydı, doğru yapılsaydı tüm kongre merkezi delegelerin üzerine çökebilirdi ve kongre önceki gün başladığına göre, Pure Psy'nin planlarını uygulamaya koymak için dört günü daha olacaktı.

Bekle, dedi Aden. İlk ölüm tahminleri önemli ölçüde aşağı doğru revize ediliyor. Delegelerin yüzde ellisi laboratuvar, müze ve uzman firmalara yapılacak ziyaretler için kongre merkezinden uzakta bulunuyordu.

Hedeflerinin yarısı menzil dışında mı? Geriye yüzlerce potansiyel kayıp kalıyordu ama Pure Psy her zaman maksimum hasara yönelmişti. Bu çok büyük bir hataydı. Vasquez'in zekâsı ve eğitimi göz önüne alındığında, bu bir hata olmadığı anlamına geliyordu. *Bu bir şaşırtmaca, onlar daha büyük bir şey hazırlarken dikkatimizi dağıtmak için, dedi, 'yaralı bir kızı doğrudan patlama bölgesinin bir ucundaki triyaj istasyonuna götürüyorlar. Hemen iz sürücülere ihtiyacım var. Bunu gerçekleştiren ekip çok az kaynağa sahip iskelet bir ekip olacak. Onları ve bu kez sorgulama için canlı istiyorum.*

Abbot ve Sione'yi çekiyorum, diye cevap verdi Aden. Onlar ekipteki en iyi iz sürücüler.

Kaleb bu değerlendirmeye katılıyordu ama tek sorun Saf Psy saldırı ekibini bulmak değildi. Daha şimdiden PsyNet'e dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde sıradan Psy'ların taciz edildiğine dair raporlar sızmaya başlamıştı, çünkü öfkeli kişiler Psy'ların da kendi gençlerinden bazılarını kaybettiğini unutarak gençlerinin kanının intikamını almak için çılgılık atıyordu. Eğer küresel bir savaşın önüne geçmek istiyorsa, bunu şimdi yapmalıydı ve öyle bir şekilde yapmalıydı ki, Saf Psy'nın uç bir unsur olduğu ve Psy ırkının tamamını temsil etmediği konusunda kimsenin şüphesi kalmamalıydı.

PsyNet'e girerek, psişik ağın her köşesinde duyulacak ve gücünün şiddetli dalgasıyla taşınacak bir mesaj patlattı

PURE PSY SESSİZLİK İDDİASI OLMAYAN KATİLLERDİR VE BU BİLDİRİM İTİBARIYLA DÜNYANIN EN ÇOK ARANAN FİRARİLERİDİR. PURE PSY İLE BAĞLANTISI OLAN BİRİNİ TANIYORSANIZ, MECLİS ÜYESİ KALEB KRYCHEK'İN KİŞİSEL OFİSİNDEN BİRİYLE İLETİŞİME GEÇİN.

BU SALDIRILARA KARIŞANLARIN CEZASI ÖLÜM OLACAKTIR. SAF PSY'YE YATAKLIK ETMENİN CEZASI, TÜM AİLE BİRİMİNİN TAMAMEN REHABİLİTE EDİLMESİ OLACAKTIR. BU SUÇLAR İÇİN MERHAMET GÖSTERİLMEYECEKTİR.

CAN HAVE HAYIR
SESSİZLİK VEYA

GEREKÇE YA DA İÇİNDE
DUYGUSAL OLARAK.

Sağlık görevlilerine ya da morglara göndermeye devam ettiği çocukların parçalanmış bedenlerinin canlı görüntülerini yayınladı ve yayını kopyalanamayan ya da silinemeyen parlayan platin bir yıldızla damgaladı.

Pure Psy ona meydan okumak istiyorsa, bedelini ödemeye hazır olmalıydı.

Silver, dedi ve ağdan çıktı. Ofislere haber verin.

Zaten devam ediyor. Bir duraklama. Efendim. Ailem telekinetiklerimizi yüksek hızlı hava jetleriyle Cenevre'ye gönderiyor, sizin otoriteniz altında hareket edecekler. Işınlanma yetenekleri yok ama kurtarma çalışmalarının bir kısmını üstlenebilirler, böylece Oklar ve sizin ekipleriniz kaçakları avlamaya odaklanabilir.

Anlaşıldı. Kaleb, Silver'la konuşmaya devam ederken bilgiyi Aden'e gönderdi. Daha fazla sağlık ekibine ihtiyaç duyulacak. Cenevre, Hong Kong'daki yanık kurbanlarının tedavisine yardımcı olmak için büyük bir grup gönderdi, diğer bazı yakın bölgeler de öyle. Kaleb onları almak için Tks'yi yönlendirse bile tüm bu sağlık görevlileri yorgun düşecek ve burada yardımcı olamayacaklardır.

Elbette sorun, dünyanın en güçlü Tk'larının büyük bir kısmının Hong Kong'dan sonra tükenmiş olması ve tehlikeli bir boşluk bırakmasıydı. İşe yarayabilecek kadar yakınlarda kimlerin yedek sağlık görevlisi olduğunu öğrenin ve onları olan her şekilde buraya getirin.

M-Psy Birliği bana bir liste gönderiyor, Silver cevapladı. Ayrıca tüm yararlı personeli Cenevre'ye götürmek için büyük Dönüşen grupları ve İnsan İttifakı ile koordinasyon halindeyim.

İttifak içinde bir bağlantın olduğunu fark etmemiştim.

Bilmiyorum, güvenlik şefleri az önce bağlantı kurdu. Birkaç dakikalık bir duraklama. Efendim, İttifak yayınınızı duydu ve Saf Psy'nin yakalanması için yapılan çağrıya kamuoyu desteği verdi.

Güzel. Faileri yakalamak için ırkların birlikte çalıştığını görmeleri dünyanın artan öfkesini dindirecektir.

Silver sözlerine şöyle devam etti: *"Ayrıca bir saatlik uçuş mesafesinde büyük bir tıbbi depoları var. Bir hava jeti ekipman ve gerekli ilaçlarla birlikte çoktan havalanmış durumda."*

Sahara'nın dokunuşunu hissettiğinde telepatik kanalları değiştirerek Sahara'nın söylediklerini dinledi: *"Mesajını duydum ve Vaughn'u arayıp söyledim. Sürünün herhangi bir şekilde bağlantıda olduğu tüm gruplara iletilmesini söyledi."*

Kaleb, DarkRiver'in stratejik konumu göz önüne alındığında bu iletişimin önemini, parlak zekâsıyla sevgilisi Sahara'ya açıklamasına gerek olmadığını biliyordu.

Sürünün bölgede bir adamı var, diye ekledi beş dakika sonra. *Yerel Değişken iz sürücülerinin bombacıları bulmak için Psy ekipleriyle birlikte çalışmaktan memnun olduklarını doğruladı. Değişken kurtarma ve iyileştirme/tıbbi ekipler de yirmi dakika içinde size ulaşmış olmalı.*

Dış duvarın içe doğru düşen büyük bir parçasını kaldırmaya odaklanarak cevap vermek için bir saniyesini ayırdı. *Silver'in direkt hattı sana verdiğim cep telefonunda. Mevcut kaynakları koordine edebilmesi için onu kurtarma ve sağlıkla ilgili tüm iletişimlere yönlendirin.*

Numarayı alacağım. Geri dönmeden önce bir dakikalığına ortadan kayboldu. Kaleb, Unutulmuşlar'ın da bölgede yardımcı olabilecek birileri var. DarkRiver erkeğiyle birlikte gelecek ve çalışırken kimsenin onu gölgelemeye çalışmamasını rica edecek.

Sessizlik'in başlangıcında PsyNet'ten ayrılan Unutulmuşlar, yüz yılı aşkın bir süredir insanlarla evleniyor ve Dönüşenlerle çiftleşiyorlardı. Sonuç olarak Kaleb, genetik çizgilerinde çok ilginç bazı yeni yeteneklere sahip olduklarının farkındaydı, radarın altında tutmayı tercih ettikleri yetenekler. *Kimse ona müdahale edemez.*

Küçük bedenini ezilmekten kurtaran enkaz parçalarının oluşturduğu boşlukta kıvrılmış, kanlar içinde ama nefes alan bir çocuk gören Kaleb, bir sağlık görevlisi çağırdı. Bir dakika sonra ve iki metre derinde, onun kadar şanslı olmayan bir çocuk buldu, gözleri kör bir şekilde ölüme bakıyordu, irislerinde kum vardı. Tek dizinin üzerine çökerek, boşluktaki sestен geldiğini bildiği bir hareketle göz kapaklarını aşağı indirdi.

Tüm bu süre boyunca Sahara'nın zihnine sokulduğunu, üniversitede olduğu gibi onunla kaldığını hissedebiliyordu.

Hong Kong Adası'nı saran cehennem.

Bir daha asla, diye düşündü, karanlıkta yalnız kalmayacaktı.

* * *

Kaleb'le aralarındaki telepatik bağda hissettiği tanımlanamaz duygu **SAHARA**'nın kalbini sızlattı. Hazır olduğunda onunla bu konu hakkında konuşacaktı, bundan en ufak bir şüphesi yoktu. Tehlikeli aşığı, onun on altı yaşından daha da inatçı olduğunu öğreniyordu; Kaleb'i sahiplenmişti ve ne olursa olsun geri dönmeyecekti.

Şimdi de DarkRiver alfasının kedi yeşili gözleriyle karşılaşmıştı. Lucas Hunter bombalama haberinin yayınlanmasından kısa bir süre sonra, dünyanın bu tarafında sabahın erken karanlığında gözleri parlayarak onun sığınağına gelmişti. Ona söylediğine göre sürünün internete bağlı kimsesi yoktu ve bu yüzden psişik düzlemde neler olup bittiği konusunda bilgi kaynakları oydu.

"Kaleb' yardımcıyla bağlantı kuruyorum Silver," dedi ve Silver, Unutulmuşların lideriyle telefonda konuştuğu yerden ona başını salladı; yüzünün sağ tarafındaki dört kesik çizgi, derisinin altında yaşayan yırtıcının sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Kaleb'in buz sarısı yardımcısı, saçları kusursuz bir şekilde toplanmış, onun aramasını bekliyordu. "Silver daha fazla uzatmadan, "Erişebildiğiniz gruplarda sağlık görevlilerine yardımcı olmak isteyen çevirmenler var mı?" diye sordu. Onları devreye sokabiliriz - sahadaki çevirmenlerin bir kısmı öldüğü ya da ağır yaralandığı için sağlık görevlilerine yardım edecek ve hayatta kalanları sakinleştirecek yeterli sayıda çevirmen yok. Bazıları ezoterik olmak üzere birden fazla dile ihtiyaç var."

"*Ben* bir çevirmenim," dedi Sahara. "Tüm dilleri." Şehirde kendi üzerinde yaptığı testler göz önüne alındığında, bu yeterince güvenli bir iddia gibi görünüyordu. Ne zaman bilmediği bir dil duysa, yeteneğini hiç harekete geçirmeden dinliyor ... ve sonra anlıyordu.

Yapabildiği şey her neyse, bilinçaltı düzeyinde işe yarıyordu. "Küçük bir psişik yetenek," diye açıkladı Silver'a. "Resmi bir tanımlama yok."

Yardımcının gözleri keskinleşti. "Bu, sizi alması için bir Tk'yı yönlendirmemi haklı çıkaracak kadar faydalı."

"İrtibat görevini ben devralacağım," dedi Lucas, Silver'ın onu görebilmesi için iletişim çerçevesine girerek. "Işınlayıcınızın kilit olarak kullanabileceği bir görüntü düzenlemek için bize birkaç dakika verin."

Kısa bir süre sonra Sahara sığınağından biraz uzaktaki ağaçların arasındaydı ve Lucas da sıradan bir çamın gövdesine parlak renkli bir ip bağlıyordu -sürünün yardım etmek istemesi, yabancı bir Tk'nın kendi bölgelerinde kalıcı bir görüntüye sahip olmasını istedikleri anlamına gelmiyordu.

Cep telefonuyla fotoğrafını çekip Silver'a gönderirken Lucas, "İyi şanslar," dedi, gözleri asıktı.

Vasic ışınlanan Tk'ydı - mesafe göz önüne alındığında şaşırtıcı değildi - ve sonuç olarak saniyeler sonra Cenevre'deydi.

Sahra hastanesinden sorumlu adam, ona ne yapabileceğini söylediğinde "Tanrı'ya şükür," dedi. Rosetta Taşı'nın sembolünü omzuna vurarak onu yaklaşık on metre ötede sedyede yatan bir çocuğa doğru yönlendirdi. "Belirsiz bir ana dili var. Büyük dünya dillerinden birine sahip olmalı ama şok sırasında kaybetmiş."

Sahara'nın çocuğun ne dediğini anlaması yarım dakika sürdü. Çocuk onu anladığını fark edip ağlamaya başladığında, "Sorun yok," diye ona güvence verdi. "Artık yalnız değilsin. Şimdi, sana yardım edebilmesi için doktora bazı şeyler anlatmalısın."

Bu, Cenevre gün ışığından karanlığa geçerken, tepesinde yıldızlar parlarken, takip eden saatler boyunca yaptığı birçok benzer konuşmanın ilkiydi. Solmaya başladığında biri ona yemek getirdi ve bu onu sabahın erken saatlerine kadar ayakta tuttu. Çöküşü önlemek için bir saatliğine yatmaya karar vererek, kurtarma personeli için kurulan karyolalardan birine kıvrıldı. *Yemek yedin mi?* diye sordu uyumayacağını bildiği kardinal Tk'ya.

Gün boyunca bana teslim edilen beslenme çubuklarım oldu.

Kimse, diye düşündü, zaten tükenmiş olan telekinetiklerden herhangi birini kaybetmek istemezdi ama Kaleb kendi ligindeydi. *Yapısal hasara dikkat edin. Bazı bölgeler gerçekten dengesiz.*

Bunu ondan çok daha iyi bilmesi rağmen, endişesini reddetmedi. *Dikkatli olacağım.*

*Beni bir saat içinde
uyandıracak mısın? Evet.
Şimdi dinlen.*

* * *

"KONSEY ÜYESİ."

Sese doğru dönen Kaleb, elinde vücudunu beslemek için saatte iki kez içtiği enerji içeceğinden bir şişe tutan yaşlı bir kadınla karşılaştı. "Teşekkür ederim."

"İşin bittiğinde şişeyi alabilirim." Yeterince kibar bir teklifti ama gözleri adamın elindeki şişeden ayrılmadı.

Kaleb'in içgüdüleri anında ve yüksek alarm durumuna geçti. Telekinezi kullanarak kadının vücudunu yerinde sabitledi ve sessiz kalmasını sağlamak için çenesini sıkıştırdı, koklamak için şişenin vidasını açtı. kokan bir şey yoktu. *Vasic, bir saniye.*

Ok kısa bir süre sonra köşeyi döndü. *Ateşim bitmek üzere. Devam etmeden önce en az üç saat dinlenmem gerekecek.*

Kaleb başını salladı. "Bunu hızlıca test edebilir misin?"

Sol kolunu havaya kaldıran Vasic, vücuduna kaynaşmış bilgisayar eldivenindeki küçük bir ekranı geriye kaydırıldı. "Bir damla."

Kaleb numuneyi test yüzeyine yerleştirdi.

Bölüm 40

Vasic bir dakikadan kısa bir süre içinde, "KARMAŞIK BİR ZEHİR," dedi, "seni neredeyse anında etkisiz hale getirirdi." Gözleri müstakbel suikastçıya kaydı. "Bu noktada, seni bileziğindeki boğma ipiyle öldürebilirdi." Bileziği çıkararak, hedefin hava kaynağını sessiz bir etkinlikle kesmek için tasarlanmış ince metal teli çıkardı.

"Seni kim gönderdi?" Kaleb cevap verebilmesi için kadının çenesini serbest bırakarak sordu.

"Ne yaparsanız yapın, Konsey Üyesi Krychek," diye buz gibi bir yanıt geldi. "Zihnim herhangi bir izinsiz giriş girişiminde patlamaya hazır."

"İlginç." Karanlık Zihin'e onu psişik düzlemde kimseyle bağlantı kuramayacak şekilde tuzağa düşürmesini söyledikten sonra bir sinirini sıkıştırarak yere yığılmasını sağladı, ardından olay yerindeki başka bir adamına gözlerini bağlamasını ve onu bağlamasını emretti. "Onu yoldan uzak bir yere koyun. Onunla daha sonra ilgileneceğim."

Vasic'in "Bu sahada kullanılan patlayıcıların izi Avrupa'da Ming'in kontrolü altındaki bir Konsey deposuna kadar sürüldü" dediği sırada zehirli içeceği sahadaki bir biyolojik tehlike konteynerine taşıdı.

Kaleb her zaman Ming'in, artık ölmüş olan Konsey Üyesi'nin Pure Psy'in başında olduğu dönemde Henry Scott'ın arkasındaki dövüş dehası olduğuna inanmıştı ama bu tür ayırım gözetmeyen şiddet Ming'in çalışma tarzına uymuyordu. Pure Psy'in ırkçı gündemi de uymuyordu. Bu fazlasıyla mantıksızdı ve Ming'in mantıklı olmayan hiçbir yoktu; onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

Ancak Ming aynı zamanda derin bir oyun oynama yeteneğine de sahipti ve Pure Psy muhtemelen fanatik grubun hiçbir şey bilmediği bir gündemi ilerletmeye yardımcı olacak bir piyondan başka bir şey değildi. "Adamlarımdan birini

O ipi çek," dedi Vasice, "bakalım ne olacak. Ekibin Saf Psy'da kalmasını istiyorum."

Altı saat sonra, hayatta kalanların aranmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptıktan sonra, Kaleb'in kendisini zehirlemeye çalışan kadınla ilgilenecek zamanı oldu. Ama önce Sahara'yı görmek istiyordu. Onun görüntüsüne kilitlendiğinde, onu hayatta kalanlar ve sahra hastanesinde çalışanlar için kantin işlevi gören çadırda tek başına buldu. Etrafı toparlıyordu, ortalık sessiz ve sakindi.

Geçen saatler boyunca onunla yaptığı telepatik konuşmalardan, hayatta kalanların çoğunun şu anda Cenevre ve yakın şehirlerdeki hastanelerde olduğunu biliyordu. Ayrıca her biri kendi ülkesinden en az bir kişinin desteğine sahipti; çok dilli temsilciler Nikita Duncan tarafından kontrol edilen bir havayolu şirketinin yüksek hızlı jetleriyle dünyanın dört bir yanından getirilmişti.

Eski Konsey Üyesi insancılığıyla ünlü değildi ama bu hareketin ortalık durulduğunda kendisini olumlu bir şekilde göstereceğini bilecek kadar zekiydi. Konsey'de on yıldan fazla kalmış bir kadına yakışan akıllıca ve hesaplı bir hareketti. Nikita'nın her zaman diğer taraftan canlı çıkmanın bir yolunu bulacağını düşünüyordu.

Anthony Kyriakus da iz bırakmıştı. Kimliği açıklanmayan bir NightStar kahini, Lüksemburg ve Paris'te yeni bombalı saldırılar olacağını görmüş ve her ikisinin de önlenmesini sağlamıştı. Olaydan sonra basın mensuplarının soruları üzerine NightStar basın sorumlusu "Aynı şeyi yakın zamanda meydana gelen diğer trajediler için yapamamış olmamız büyük talihsizlik" dedi. "İş dışı öngörü NightStar için yeni bir alan ve her olayın öngörülemeyeceğini ya da önlenemeyeceğini öğreniyoruz."

Sahara başını kaldırıp onu gördüğünde Kaleb bazı şeylerin atlatılması gerektiğini düşündü.

"Kaleb!" Onun kollarına uçu.

Onu yakınında tutarken, nefesi yanağında sıcacıkken, vücudu ince ama güçlü bir şekilde onunkine yaslanmışken, kendini evine gelmiş gibi hissetti. Birbirlerine ne kadar süre kilitli kaldıklarını bilmiyordu ama ayrıldıklarında,

ondan hiçbir şey saklamayacağına dair verdiği sözü tuttu ve ona zehirleme girişimini anlattı.

Sahara nefesini tıslayarak verdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Beni ona götür." *Kimse seni incitemez.*

"Sadece bir geri çağırma, Sahara," dedi çenesini tutarak. "Başka bir şey yok, anılarını etkileyecek bir şey yok." *Beni hatırlamana ihtiyacım var.*

"Hayatımın bir parçasına bile değmez." Sert bir yargı. "Şimdi beni ona götür."

Bu sefer emredileni yaptı. Sahara konuşmadı, sadece eli gözleri bağlı kadının yüzüne bir santim yaklaşacak kadar yaklaştı ve sonra ona başını salladı. Onları doğrudan Moskova'daki eve götürdü. Dil becerilerine tekrar ihtiyaç duyulursa onu geri götürecekti ama uzman olmayan gönüllüler temizlik işlerini halledebilecek durumdaydı.

"O *kadın* Ming'in adamlarından biri," dedi ve ikisine de enerji takviyesi almak için mutfağa yöneldi. "Bölgede bulunan düşük seviyeli bir ajan. İyi planlanmış bir operasyon değildi ama Ming'in değerlendirmeye karar verdiği bir fırsattı."

"İnterneti ele geçirmenin eşiğinde olduğumu biliyor."

Sahara ona kokusuz bir bardak uzattıktan sonra içkisine vişne aroması karıştırdı. "Ona ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Onun açık inanmazlığını görünce parmağıyla üst dudağının şeklini çizdi. "Ming'e karşı daha derin şikayetleri olan başkaları da var. Halledilecektir."

"Kaleb, benden ve iki arkadaşından başka kimseye güvenmiyorsun." Sahara içkisini bitirmesi için onu dürttü. "Öncelikli hak iddia eden düşmüş Ok mu?"

"Yalnızca Judd değil. O sadece benim bağlantı kurduğum kişi." Kaleb boş bardağını yere bıraktı. "Ming, Dönüşen pençeleri ve dişleri tarafından parçalanmazsa çok şaşıırım."

Sahara kendi içkisini ağzına götürmek üzereyken durdu. "Değişkenler mi?"

"Judd'ın yeğeni Ming'in ölmesini ya da kontrol altına alınmasını istediği biri. Ayrıca SnowDancer'ın alfasıyla çiftleşti."

Dünyadaki en tehlikeli Dönüşen sürüsü." Kaleb, Sahara bardağını ağzına götürene kadar bardağına vurdu. "Böyle bir adam, kadınına yönelik tehdidi ortadan kaldırıncaya kadar rahat etmez." Kaleb, kurt alfanın Kaleb Krychek ile ortak bir yönü olduğunu görünce şaşırıp şaşırmayacağını merak etti. "Aç mısın?"

Sahara burnunu kırıştırdı. "Önce duş al."

Cep telefonu çaldığında yatak odasına henüz varmışlardı. Arayan Aden'di. Ok'un açılış sözleri "Vasquez zekâsını kanıtlıyor," oldu. "Cenevre'den sonra tüm ekibi dağıldı ve farklı yönere dağıldı. Birini yakaladık; diğer ikisi köşeye sıkıştırılınca intihar etti. İki kişinin daha firarda olduğuna dair işaretler var."

Etkileyici bir sonuçtu ama ikisi de bunun yeterli olmadığını biliyordu. "Vasquez?"

"İşaretler onun burada olduğunu gösteriyor ama o kaçtı." Aden'in sesi hiçbir şeyi ele vermese de, hedefini reddeden herhangi bir Ok'un buzlu tarzında hayal kırıklığı seviyesi yüksek olmalıydı. "Tutsağın sorgusu bir parça veri sağladı; henüz geçiremediğimiz ekibin bir üyesiyle birlikte Lüksemburg sahasında görevlendirilmiş. Ancak Lüksemburg ve Paris'in ikisi de dikkat dağıtma amaçlıydı."

"Mahkûm Saf Psy'nin neden dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu, değil mi?" Vasquez zekiydi, bilgiyi bilmesi gerekenler temelinde tutacak kadar zekiydi.

"Hayır," diye doğruladı Aden. "Ama her ne ise, yakında ve yakalamak üzere olduğumuz bir teğmenin teslim olmaksızın kendini bir binanın yanından aşağı atmasına neden olacak kadar önemli."

Hiçbir örgüt lider kadrosunun tamamını kaybetmeyi göze alamazdı ve şimdi Vasquez sadece ifşa olma riskini almakla kalmıyor, en iyi adamları sırlarını korumak için kendilerini feda ediyordu. Aden'e "Liderleri canlı olan ekipleri sahada bırak," dedi. "Hızlı müdahale ekibiyle birlikte senin de dinlenmeni istiyorum. Vasquez ortaya çıktığı ya da Pure Psy harekete geçtiği anda harekete geçeceğiz."

"Anlaştık."

Telefonu kapattıktan sonra bilgiyi Sahara'ya ilette. "Vasquez olabilir," dedi, "ama güvenli liman için seçenekleri

sınırlı ve her geçen dakika küçülüyor."

Halkımızı korumak istedik. Ellerimize çocuk kanı bulaşmasını istemedik.

Bu, Kaleb'in Silver'ın kendisine gönderdiği raporlarda defalarca gördüğü bir nakarattı; ya onun uyarısı Ağ'da patladıktan sonra teslim olan ya da başkaları tarafından ihbar edilen küçük oyuncular. "Halk o kadar da sessiz değil," dedi Sahara'nın tişörtünü çıkarışını izlerken, "artan vahşet karşısında dehşete düşmeyecek kadar."

Tişörtünü yere bıraktı ve ayakkabılarını tekmeledi. "Bu beni umutlandırıyor," dedi yumuşak bir sesle, "içimizde daha iyi bir gelecek inşa etme kapasitesi var."

Kaleb umudu anlamıyordu ama Sahara'ya, ona doğru çırılçıplak yürürken gözlerinde kırılğan bir hayal olan geleceği vermek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Ona ulaştığında, uzun kollu siyah tişörtünü çekti, sonra kemerini çözdü.

"Seni duşta bekleyeceğim," diye fısıldadı ve göğsünün ortasına bir öpücük kondurdu. "Sanırım bunca yıldan sonra kimse bize biraz zaman ayırdığımız için kızamaz."

Her zamanki dansçı zarafetiyle ondan uzaklaşırken gözleri onun her santimini okşadı... ve onun en derin şekilde iyileşmekte olduğunu biliyordu. Giysilerinin geri kalanını çıkararak, elleri kalçalarında, onun arkasında duşa girdi. Sıcak su üzerlerine çarpıyordu ama kalbinin atışı daha yüksek, daha derin, daha güçlüydü.

Başını onun boynuna doğru eğerek boğazını öptü, elleri göğüslerini avuçlamak için yükseldi. Kadın bir ürpertiyle ona doğru eğildi, elleri adamın kalçalarında kayganlaştı, Sahara ona hiç sırtını dönmemişti. Kollarını kaldırarak boynuna doladı, ardından sıvı sabunun bir kısmını ellerine döktü. Adam sabunu teninde gezdirirken, Sahara ona karşı kıvrımlı bir duygusallıkla hareket etti, köpük bacaklarından aşağı damlıyordu.

"Ellerini duvara koy."

Onun sessiz emrine aynı anda hem boğucu hem de sahiplenici bir gülümsemeyle itaat etti. "Obsidyen mi oldun?" Ellerini fayansın üzerine koydu,

Adam sabunu sırtına ve kalçalarının kıvrımlarına sürerken inledi.

"Evet." Sabunu bacaklarında gezdirmek için kalçalarının üzerine çökmeden önce, işi aceleye getirmede.

Kalçasına kondurduğu öpücük nefesini kesip arkasını dönmesine neden oldu. Onu ayağa kaldırarak spreyin sırtına vurmasına izin verdi ve sabun için elini uzattı. "Sen de kirlisin."

Her nasılsa, bu basit kelimeler bu bağlamda çok daha farklı bir nüans kazandı. Elini onun boynuna dolayarak yumuşak, ıslak dudaklarından bir öpücük aldı, dili ağzında sıcaktı ve vücudu ereksiyonuna bastırılmıştı. Öpücüğü kestiğinde, ellerini zonklayan sertliğin etrafında kenetledi, sıkı tutuşu gözlerinin olduğu kadar sahipleniciydi.

"Ben," diye fısıldadı, ellerini adamın dişlerini gıcırdatmasına neden olan sıkı darbelerle hareket ettirerek, "kendi araştırmamı yapıyordum."

Önünde yere çöktüğünde, göğüsleri ıslak, elleri kalçalarına yayılmış ... ve onu içine alırken ağzı kıpkırmızı olduğunda zihni kararma tehdidiyle karşı karşıyaydı. Zevk onu karanlık ve vahşi bir gelgit dalgasıyla yuttu ve bu sefer Tk'sının sadece dışarıdaki tarlaları parçalamakla kalmayacağını biliyordu.

* * *

YİRMİ dakika ve bir zevk fırtınasının ardından Sahara yatağında yüzüstü yatarken nemli saçlarını yüzünden itti ve elini yanında yatan adamın göğsünde gezdirdi. "Az önce PsyNet'i kontrol ettim," dedi, kendi nefes alış veriş tam olarak eşit değildi. "Bu bölge az önce orta büyüklükte bir deprem yaşamış."

Kaleb başını yastığa koydu. "Yeraltının derinliklerindeydi, bundan emin oldum. Gerçek bir hasar yok."

Az önce depreme neden olan bir adamla yatakta yatmak gerçeküstü olmalıydı ama bu Kaleb'di ve ona aitti. "Kaleb'in

"Zavallı bilim insanları, önümüzdeki birkaç on yıl boyunca bu bölgedeki ani sismik hareketlilik karşısında kafalarını kaşıyacaklar" dedi.

Kaleb'in dudakları kıvrılmadı ama "Beni gafil avladın" derken gözlerindeki hınzır gülümsemeyi gördü.

"Güzel." Gevşemiş ve doymuştu, akli onun gücünün öfkesindeydi, ona çocukken bunu nasıl kontrol ettiğini soracaktı, sonra bu yatağa ne getireceğini fark etti, kan, dehşet ve ikisinin de yüzleşmekten çekindiği tek olay. Bedeni ve zihni bununla başa çıkmaya hazırdı ama Kaleb onu hiç görmediği kadar genç görünürken bugün değil.

Onun yerine parmağıyla koluna bir desen çizdi ve "Yemek, sonra da dinlenmek" dedi. Öğleden sonra güneşi teras sürgülerinin ötesinde parlak olabilirdi ama ikisi de son iki gündür yeterince uyumamıştı. Dahası, güçlerini korumaları gerekiyordu.

Savaşın henüz bitmediğini bilmek için F olmasına gerek yoktu.

* * *

KALEB gece yarısı Aden'den gelen telepatik bir selamla uyandı. *Vasquez olduğuna inandığımız bir kişi bir Arrow ekibi tarafından ve bağımsız olarak Unutulmuş iz sürücü ve onun şekil değiştiren ortağı tarafından Kaliforniya'ya kadar izlendi. Geçmiş deneyimleri, San Francisco'nun onun varış noktası ve hedefi olduğunu kuvvetle muhtemel kılıyor.*

Evet. Şehir, parçalanmış Psy'lar için bir odak noktası haline gelmiş ve Saf Psy'ların nefretini kazanmıştı. Daha da kışkırtıcı olan, bölgedeki Dönüşenler, insanlar ve Psy'ların fanatik grubun son saldırısını püskürtmek için birlikte çalışmış . Bana tüm verileri gönder.

Geldiği gibi tarayarak, başını göğsüne yaslamış uyuyan kadına baktı, saçları beline doladığı kolunun üzerine dökülüyordu. "Sahara."

"Mmm." Elini ona doğru uzatarak, uyumak için geri yatmadan önce ayağını onun kaval kemiğinin üzerinde gezdirdi.

İçinde acı verecek kadar nazik bir şey hissetti, sadece Sahra için uyanan bir şey. Belki de şefkat denen duyguydu bu. Elini Sahara'nın omurga çizgisinde gezdirdikten sonra ensesinde gezdirdi. "Kalkma vakti geldi."

"Hayır." Kötü huylu mırıldanmasına rağmen, kirpikleri ona doğru titredi. "Neden?"

Ona anlatırken yüzündeki son uykunun da kaybolduğunu gördü. "Ama," dedi oturduğu yerden, "okuduğum kadarıyla Saf Psy, bir orduya sahip oldukları bir zamanda bölgede kesin bir yenilgiye uğramış. Neden böyle ayak takımı bir ekiple geri dönme riskine girsinler ki?"

"İki seçenek var," diye cevap verdi Kaleb, gözleri yanında çırılçıplak oturan ve çarşafı belinde toplanmış olan güzel kadında, sessiz bir güven göstergesiydi.

"Birincisi" -elini kızın kalçasına doladı- "Saf Psy'nin kanatlarda bekleyen bir ordusu var ve bu planladıkları büyük saldırı." Bir önceki yenilginin grup için bir utanç nedeni olması mantıklı olabilirdi. "Bununla birlikte, bölgeyi gözlüyorum ve bölgede veya çevresinde herhangi bir saldırı gücüne dair bir işaret yok."

"O zaman geriye ikinci seçenek kalıyor." Sahara kaşlarını çattı, parmakları adamın karnındaki çıkıntıların üzerinde dalgınca gezindi. "Vasquez'in bu bilinmeyen diğer eylemi örtbas etmek için mümkün olduğunca fazla kaos yaratmak istemesi mi?"

Kadının eli aşağıya doğru kayarken Kaleb mide kaslarını sıktı. "Tek başına çalışan bir adam," dedi, kendini yataktan kalkmaya zorlamadan önce kalçasının kıvrımını bir kez okşayarak, "ya da sadece küçük bir gizli ekiple, özellikle Vasquez'in eğitimini hesaba katarsak, bunu büyük ölçekte yaratabilir."

Kalçalarına gevşekçe oturan bir çift siyah eşofman altını çekerek durumu ve gerekli yanıtı düşündü. "Vasquez'i şehirde köşeye sıkıştırmamız gerekiyor ama davet edilmeden Dönüşen bölgesine girmek siyasi bir durum yaratma riski taşıyor" - Vasquez'in herhangi bir takibi geciktirmek için güvenebileceği bir gerçek - "bu yüzden o daveti almalıyız. Judd'la temasa geçeceğim."

Bölüm 41

"ANTHONY," dedi SAHARA, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Onu arayabilirim. Nikita'ya tavsiyelerde bulunabilir - her ikisi de Pure Psy'nin bölgelerinde istenmediğini açıkça belirttiler ve ellerinde sizin erişemeyeceğiniz veriler olabilir."

Kaleb'in başını sallamasıyla, yatağın yanındaki mobil telsizden sadece sesli bir arama yapmak için döndü, o da Judd'la bağlantı kurmak için cep telefonunu kullandı ve ilk kez konuşmaları Hayalet ile eski bir Ok arasında değil, Kaleb Krychek ile bir SnowDancer teğmeni arasındaydı. Diğer adam konuşmayı bitirdiğinde, alfasıyla konuşmak ve leopar alfasına haber vermek içindi. "Seni beş dakika içinde tekrar arayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Bu arada Kaleb, İnfaz'ın ABD'deki merkez komutanlığıyla temasa geçerek Kaliforniya ve çevre eyaletlerdeki memurlarına güncel bültenler yayınlamalarını istedi. "Onları yaklaştırmaları için uyar Eğer Vasquez o Gördüm." Kaleb dedi. "O a göğüs göğüse dövüş ve keskin nişancılık eğitimi almış yüksek seviyeli bir telepat." "Bu talep Konsey aracılığıyla mı geldi?"

sordu.

"Hayır. Konsey gitti. Bu doğrudan benden geliyor; İcra'nın bu konuda bir zorluk yaşamayacağına inanıyorum."

"Andrea Vasquez adlı suçlunun yakalanmasında emniyet güçlerinin işbirliği yapmak gibi bir sorunu yoktur. Ancak gelecekteki işbirliği koşullara bağlı olacaktır."

"Pekala, Komiser." Kaleb'in içeride o kadar çok köstebeği vardı ki, istediği her şeyi anında elde edebilirdi ama medeni olmamak için bir neden göremiyordu.

Telefonu kapatırken Sahara'ya baktı. "Anthony Nikita'yla temasa geçiyor," dedi Sahara, kot pantolon ve tişörtünün üzerine kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını çekerken. "Söylemedi ama tahminimce bölgedeki diğerleriyle de bağlantıya geçecek, Dönüşen ve insan." Sorgulayıcı bir bakış. "Davetiniz mi?"

Kaleb giyinmeye başladı. "Beklemede." Gerçek şu ki, o olsa da olmasa da içeri girecekti. Vasquez, sürülerin yetenekli ellerine bile bırakılamayacak kadar büyük bir tehditti.

Bu düşüncenin hemen ardından telefonu çaldı. Judd ona "Sen ve Oklar temize çıktınız," dedi. "Strateji toplantısı DarkRiver'ın Çin Mahallesi'ndeki merkezinde, yirmi dakika sonra."

SnowDancer'ın yuvası o yerden biraz uzakta olduğu için Kaleb, Judd ve kurt alfanın toplantıya ışınlanacağını tahmin etti. "Orada olacağım." Telefonu kapattıktan sonra, Ok Mangası'nın giydiği siyah savaş uniformalarından ayırt edilemeyecek, kurşun geçirmez malzemeden yapılmış ve aynı zamanda belirli bir seviyede lazer ateşini de geri püskürten kıyafetlerini giymeyi bitirdi.

Sahara'nın haberi olmadan tüm kot pantolonları ve şu anda giymekte olduğu kapüşonlu sweatshirt, savaş teçhizatıyla aynı özelliklere sahipti. Henüz tişörtlerini ve diğer üstlerini değiştirememişti ama şirketlerinden biri şu anda daha sert, daha ağır savaş kumaşının daha ince bir versiyonu çalışıyordu. "Bu sweatshirt baştan sona üzerinde kalsın," dedi ve ona gülümsediğinde, ne yaptığını çoktan anladığını fark etti.

Zekâsı her zaman onun en çekici yönlerinden biri olmuştu.

"Beni yere götürebilir misin?" diye sordu, botlarını giymek için yatağa oturduğunda, ona her yöne hareket eden insanların olduğu kalabalık bir konser salonunun görüntüsünü gönderdi. "Sanırım bilgi toplamaya yardımcı olabilirim."

Ona başka bir görüntü gönderdiğinde, önerdiği şeyin PsyNet'in veri akışlarının ortasında durmaya benzeyeceğini anladı, ancak fiziksel düzlemde. İnsanlar yanından geçerken yüzlerce, binlerce rastgele düşünce toplayacaktı.

"Ahlaki bir çizgiyi aşmaya yaklaşıyoruz," dedi ciddi bir ifadeyle, "ama bu sayısız hayatı kurtarmak anlamına gelebilir. Ve ben

yanımdan geçip giden zihinlerin kontrolünü geçirmeye hiç niyetim yok, bu kararla yaşayabilirim."

"Emin misiniz?" Sahara'nın vicdanı, yanlış bir yola saparsa onu içten dışa doğru ezebilecek güçlü bir kuvvetti.

Başını salladı. "Bu yeteneğe sahip olmamın bir nedeni olmalı - ve bu vicdana da. Kendime ve zarar vermeme niyetime güvenmek zorundayım." Nefesini üfleyerek, "Yine de sonuçsuz bir egzersiz olabilir," dedi.

"En az diğerleri kadar başarı şansı var." Vasquez gölge olmak için eğitilmiş bir adamdı ve San Francisco milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirdi. "Korunmaya ihtiyacınız var. Bir Arrow eskortu ayarlayacağım." Kaleb onun güvenliğini Vasquez'i püskürtebileceğini düşünmediği hiç kimseye emanet etmezdi.

Ama parmaklarıyla saçlarını düzgün bir örgü haline getirmeye çalışan Sahara başını salladı. "Bir Arrow böylesine değişimin yoğun olduğu bir şehirde göze çarpacaktır; gizli operasyonlar konusunda eğitilmiş olabilirler ama ölümcül olduklarına şüphe yok ve bu da insanları içgüdüsel olarak geriyor. Bunu Cenevre'de gördüm."

Ayağa kalktı. "Bir Dönüşen muhafızı istiyorsun."

"Bu daha güvenli. İnsanlar benim bir insan sürü arkadaşı olduğumu düşüneceklerdir," diye belirtti. "Psy' klişeleşmiş imajı gibi görünmüyor, davranmıyor ya da ses çıkarmıyorum."

Zekice ve fazlasıyla akla yatkın bir argümandı. "Yeteneklerinizi Dönüşenlere ifşa etme riskiniz var." Ne kadar çok kişi bilirse, sızıntı ihtimali de o kadar artardı.

Sahara örgüsünün ucuna elastik bir bağ doladı. "Onlara ne yaptığımı söylemeyeceğim. Kendimi arkamı görebilmek için en iyi pozisyona getirdiğimi söyleyeceğim."

Boşlukta yaşayan, sahiplenici ve saplantılı bir şekilde koruyucu olan parçası, onun planına sesli bir şekilde olumsuz yanıt vermek istiyordu . . ama paradoksal olarak, aynı parçası onun özgürlüğü için ölümüne savaşıyordu. "En ufak bir sorunda bile beni çağırıyorsun."

"Tamamdır." Parmak uçlarında yükselip ellerini adamın omuzlarına koyarak bir öpücük kondurdu, bakışları şefkat doluydu. "Vasquez'i hafife almayacağım."

Kimseye güvenmediği kadar onun sözüne güvenerek, "Aden'in son raporuna göre Vasquez çoktan yere inmiş.

Merkez tren istasyonu sizin için havalimanından daha iyi bir seçenek."

* * *

Kaleb'le konuştuktan **on beş** dakika sonra Sahara yanında duran kehribar sarısı erkeğe baktı. Her ikisi de devasa istasyonun ortası boyunca uzanan kalın sütunlardan birine rahatça , uzun mesafeli bir bağlantıyı bekleyen sıkılmış iki yolcudan başka bir şey değillerdi. Ayaklarının dibindeki spor çantaları da bu izlenime katkıda bulunuyordu; devasa tavan pencerelerinden süzülen parlak öğleden sonra güneşi, yıpranmış kumaşlarını sert bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"Bunun için fazla yakışıklısın," dedi Vaughn'a. Kadın bir eskort talep ettiğinde Vaughn'un çoktan DarkRiver Genel Merkezi'nde olması büyük bir şanstı. "O kadın neredeyse treni kaçıracaktı, o kadar meşguldü ki kocaman kahverengi gözleriyle seni yiyip bitirdi." Sahara da talihsiz esmerin yaptığı gibi kirpiklerini kırıştırdı.

Vaughn ona gülümsemeyen bir bakış attı ama Vaughn bu bakışın ardında yatan eğlenceyi gördü. "İşe koyulun, Bayan Kyriakus."

"Mercy'nin de dediği gibi, kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var." Kolunu omzuyla dürttü, Kaleb dışında çok az erkeğin yanında olduğu gibi onun yanında da rahattı. "Faith miydi? Lüksemburg ve Paris'i gören isimsiz NightStar kahini mi?"

Küçük bir baş sallama hareketi, Vaughn'un tembel kedigil duruşu bir başka hayranlık dolu bakışa neden oldu ama o jaguar sarısı gözlerin hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordu. Kaleb'in davet edilmeden kendisine dokunmaya çalışan herhangi bir kadının boynunu kıracağı gibi, Vaughn'un da pençeleri ve dişleriyle karşılık vereceğini biliyordu. Ten ayrıcalıklarının, bu kalibrede erkeklerle hafife alınmaması gerektiğini düşündü.

"Vaughn, "NightStar'ın basını idare etmesi ve F'nin kendi komutaları altında olduğunu ima etmesi daha iyi," ekledi.

Faith'e dikkat et." Uzanıp kasketinin önünü biraz daha aşağı çekti.

Kaleb ve onunla Kaleb'in ışınlanma kilidi olarak kullandığı ıssız servis koridorunda karşılaştığında ona şapkayı vermişti. Ona göre, şampiyon yerel beyzbol takımının logosunu taşıyan şapka, istasyonda saatler geçirse bile dikkat çekmesini engelleyecekti. Aynı şapkayı takan birkaç kişi daha gördüğü için itiraz edemedi.

"Leon nasıl?"

"İyi. Gerçekten iyi." Sahara babasıyla her gün konuşuyordu ve ne olursa olsun önümüzdeki günlerde bir ziyaret planlamıştı. Ama önce, yeni bir şiddet dalgasını durdurmak için elinden geleni yapmalıydı. "Tamam" -derin bir nefes- "Hazırım."

İlk kez bu büyüklükte bir şeye kalkışıyordu ve benzer durumlarda kalkanlarının düşmesine izin veren telepatlardan duyduklarına göre, binlerce farklı zihin kendi zihnine çarparken ezici bir gürültü patlamasına kendini hazırlaması gerekiyordu. Psy, insan ya da şekil değiştiren olsun, bireylerin yüzde doksan dokuzu "genel" bir zihne, nadiren kalkanla korunan önemsiz düşüncelerin bir üst seviyesine sahipti; bu yeterince kötü olurdu ama Sahara bir sonraki katmanı taramaya niyetliydi.

İşte gidiyorum, dedi kendisine ait olan Tk'ya.

Boğulmana izin vermeyeceğim.

Bu söze tutunarak duyularını en ufak bir şekilde açtı, aşırı yüklenmeye başladığı anda her şeyi kapatmaya hazırdı. Ancak-

Oh!

Telepatlarla aynı şey değildi. Onun yeteneği benzersizdi, zihni diğer zihinlerden gelen verileri akıcı bir şekilde filtrelemek için yaratılmıştı. Zihni her bir bireyi ayrı, anlaşılabilir bir iplikçik olarak görselleştirirken, yoldan geçenlerin düşünceleri net bir şekilde tanımlanıyordu ... Psy için parıldayan gümüş, insanlar için unutulmaz, ışıltılı bir mavi ve Dönüşenler için çarpıcı bir vahşi yeşil.

PsyNet kadar olağanüstü güzellikte, rengârenk bir denizdi.

En ufak bir gerginlik hissetmeden, duyularını yavaş yavaş genişletti ve heyecanını bastırmak için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Onun

Vücudunun etrafında sadece iki ya da üç inç değildi. Çok, *çok* daha genişti. Yüzde elli güçle, istasyonun duvarları içinden geçen her bireyin düşüncelerini anlayabiliyordu.

Yanındaki Dönüşen'inki de buna dahildi ve Dönüşen kalkanlarının aşılmaz olması gerekiyordu.

Yakaladığı şey onu sırtıtmaya itti-Vaughn düşüncelerini gizlemek için olduğu belli olan saçma bir melodi mırıldanıyordu. İşe yaramıştı ve bu ona Faith'in Sahara'nın yetenekleri hakkında şüpheleri olduğunu söylüyordu. Bu onu endişelendirmiyordu. Kuzeni ona asla ihanet etmezdi. Şimdi, Vaughn'un zihnini bilinçli olarak bloke ettikten sonra, telleri vahşi yeşil kıvılcımlarla canlı gümüş mavisi bir jet akımına dönüştüren bir hızda düşünceleri taramaya ve atmaya başladı.

* * *

KALEB, Sahara ve Vaughn'u istasyonda bıraktıktan sonra DarkRiver'in merkezine ışınlanmadı. Bir iyi niyet jestiyle kapıdan içeri girdiğinde leopar alfa tarafından başıyla selamlandı. Yeşil gözlü erkek, Kaleb'in boyu civarındaydı ve kedigillerde çok yaygın olan zarif, kaslı bir yapıya sahipti.

"Krychek. Anthony'yi burada yendin."

İki dakika sonra NightStar'ın başkanı içeri girdi ve Lucas o anda yedi kişinin bulunduğu oval şekilli bir masanın hâkim olduğu geniş bir toplantı odasına girmeleri için eliyle işaret etti. Kaleb'in gözü Judd'a takıldı ve diğer adamın kurt alfa Hawke'in yanında oturduğunu fark etti. Hawke'in yanında Kaleb'in DarkRiver'in en kıdemli teğmeni Nathan Ryder olarak teşhis ettiği bir erkek oturuyordu.

Nikita masanın diğer tarafında, güvenlik şefi Max Shannon'ın yanındaydı. Kaleb'in muhbirlerine göre, Max'in eşi Sophia, geniş bir bağlantı ağına sahip eski bir J'ydi ve sessizce Nikita'nın en güvenilir danışmanlarından biri haline gelmişti. Çiftin 'a olan güveni bir gerçeğiydi Nikita'nın organizasyonundaki pek çok için mücadele ediyordu.

Max ve Sophia'nın Nikita ile anlaştıkları kadar çatıştıkları da anlaşıyordu.

Kaleb anlıyordu. O da zayıfları işe almadı.

Şimdi Max Shannon onun bakışlarını yakaladı ve sessiz bir teşekkürle başını salladı.

Kaleb diğer adama bunun bir gün tahsil edebileceği bir borç olduğunu söylemeyi düşündü ama altı ay önce Sophia'nın hayatını bir deliden kurtarmasına yardım ettiği için bunu yapmadı. Kendisi için her şey olan tek kadına yardım edememişti, zihni öfkeli bir karanlığın içindeydi ama Sophia'yı kurtararak, kefaret olmasa bile, karanlıkta bir anlık zarafet kazanmıştı.

Sahara'nın o gün yaptıklarından dolayı kendisiyle gurur duyacağını düşünmüştü.

Başını hafifçe eğerek teşekkürü kabul ettikten sonra dikkatini Sıçanların alfası ve bölgedeki en iyi casus örgütünün başı olan Teijan'a çevirdi. Keskin giyimli alfanın karşısında Kaleb'in hemen tanıyamadığı bir adam vardı, ta ki bakır tenli erkeğin eskiden uzun olan saçlarını kestirdiğini fark edene kadar: WindHaven Şahinleri'nden Adam Garrett.

"Yardımanız," dedi şahine otururken, "olası hedefleri saptamada çok değerli olabilir." Bir şahin herhangi bir uçaktan daha alçaktan uçabilir,

şüpheli hareketleri bir kanat dönüşüyle takip edebilirdi. "Adam,

"Adamlarım zaten tarama yapıyorlar," diye cevap verdi.

sahadaki ekiplerle ortaklık. Henüz bir şey yok."

Şehrin İcra Komiser Yardımcısı tam o sırada odaya girdi ve yerine oturdu. Cildi alışılmadık bir kâğıt beyazı olan orta yaşlı Psy kadını, Jim Wong olarak tanımlanan Asya kökenli yaşlı bir insan erkek takip etti, Çin Mahallesi'ndeki esnafın temsilcisi, aile, arkadaşlar ve müşterilerden oluşan bir ağ aracılığıyla erişimleri şehir çapında uzanıyordu. Onun arkasından da DarkRiver alfasının İnsan İttifakı'ndan irtibat görevlisi olarak tanıttığı uzun boylu siyah bir erkek geliyordu.

Normalde birbirlerini asla müttefik olarak tanımlamayacak insanlar kendilerini masanın parlak ahşabında karşı karşıya bulduklarında sessizlik gergindi. Kaleb'in düşüncesine göre bu, Saf Psy'yi kızdıracak bir manzaraydı.

Lucas Hunter kapıyı kapattıktan sonra, "Herkes burada," dedi, yüzündeki vahşi izler gözlerindeki bakışla yankılanıyordu. "Hemen işe koyulalım, olası hedeflerin listesini daraltmamız gerekiyor."

Komiser yardımcısı, "Belediye başkanının ofisi," diye önerdi.

Kaleb başını salladı. "Bir okul, bir kreş ya da bir hastane kadar çok değeri yok." Saf Psy acı, kayıp ve öfke yaratarak insanları ve Dönüşenleri Psy'lara karşı kıskırtmak istiyordu. "Vasquez sadece 'saf' olanları ayakta bırakacak bir savaşa neden olmak niyetinde."

Daha sonra konuşan Hawke oldu; buz mavisi gözleri ve gümüş-altın rengi saçları içindeki yırtıcıyı yansıtıyordu -şu anda Ming'i gözüne kestirmiş olan bir yırtıcıyı. "Krychek'e katılmak zorundayım," dedi kurt alfa. "Ama zaten savunmasız olduğu belli olan tüm kurumları yüksek alarma geçirdik, güvenliği artırdık ve Vasquez bunun olacağını fark etmiş olmalı. Bence daha yumuşak bir hedef seçecektir."

"Hawke haklı." Fare alfa masada öne doğru eğildi, kara gözleri hızlı ve dikkatliydi. "Pure Psy'ın San Francisco'ya Hong Kong'a yaptıkları gibi sızmayı başardığını ima *hiçbir* şey bulamadık - Vasquez'in temelsiz çalıştığını kategorik olarak belirtmek için halkıma yeterince güveniyorum. ne planlıyorsa, hızlı ve kirli olacak."

"Hong Kong'da kullanılan yakıcı bombalar," dedi Judd, bağlantılarını . "Sınırlı bir sayı bile şehre ciddi zarar verebilir."

"Uygun konteynerler olmadan taşınamayacak kadar dengesizler: özellikle de kurşun kaplı kutular." Kaleb biliyordu çünkü suçlamalarla ilgili gizli dosyalara erişmeyi bir amaç haline getirmişti. "Vasquez olduğuna inandığımız ajanla ilgili tüm görüntülerde küçük bir sırt çantasından başka bir şey taşımadığı görülüyor. Bununla birlikte, geçmişte şehirde küçük bir zulayı saklayacak kadar zekiyse, başka silahlara erişimi olabilir - örneğin başka bir isimle kiralanmış halka açık bir dolapta." Paketlerin sıkı güvenliğinde bile alarm zillerini bir şey yok.

"Yani"-Lucas Hunter'ın sesi konuşurken acımasızdı-"yumuşak hedef, yüksek kayıp olasılığı, yoğun siyasi serpinti, bunlar

parametreler."

"Havaalanları ve tren istasyonları uygun," dedi Nikita, "ve güvenlik ekibim tarafından uyarıldılar" -Max başıyla onayladı- "ama sürekli yaya trafiği olduğu için buraları izlemek daha zor."

Kaleb. Sahara'nın telepatik sesi öfke ve korkunun birleşimiyle titreşiyordu. Burada bir şeyler olmak üzere. "Arınma "yı trafiğin yoğun olduğu saatlere denk getirmeyi düşündüm.

İlgili kişinin kimliğini tespit ettiniz mi?

Hayır. Görünüşe göre bu algı seviyesinin bir bedeli var. İstasyondaki herkesin düşüncelerini anlayabiliyorum, ancak duyularım bu kadar geniş bir alanı kapsayacak şekilde genişletildiği için, belirli bir düşünce devam ederken bir zihne odaklanmak için yeterince hızlı odaklanamıyorum. Ancak, her kimse, özellikle istasyonun düzeni ve "maksimum stratejik etkiyi" nasıl elde edeceği hakkında düşünüyordu.

Bölüm 42

"MERKEZİ GÖKYÜZÜ TRENİ istasyonu bir hedef," dedi Kaleb yüksek sesle ve devam etmekte olan konuşmayı böldü. "Bugün yoğun saatler."

Nikita soğuk bakışlarını ona doğru çevirdi. "Kaynaklarımızı yanlış hedef ya da hedeflere odaklarsak, diğer savunmasız noktaları açığa çıkarma riskini alırız."

"Bilgi son derece güvenilir." Dikkatini leopar alfasına çevirdi. "Okulları sessizce boşaltmak ve hastaneleri tehditlere karşı kontrol etmek için yeterli adamınız var mı? Elimizi riske atamayız."

"Bu zaten yapılıyor. Anthony ve Nikita'nın ekipleri paketlerle ve Bay Wong'un ağıyla birlikte çalışıyor." Lucas masaya bir göz attı. "Komiser Yardımcısı, Enforcement alışveriş merkezlerini ve sinema salonlarını tarıyor mu?"

Önündeki veri tabletini kontrol etti. "Henüz herhangi bir tehdit tespit edilmedi. Ancak bu bölgeleri temizleyemeyiz ve merkezi tren istasyonuna yardım edemeyiz."

"Oklar ve ben istasyonu halledebiliriz." Kaleb, Aden'in hızlı müdahale ekibine emri çoktan göndermişti.

Değişken alfalar birbirlerine baktı, aralarında sözsüz bir iletişim geçti ve Lucas, "Anlaştık ama size iz sürücülerimizden bazılarını vereceğiz. Eğer saldırı kimyasal bazlı bir şeyse, kokuyu yakalayabilirler."

Kaleb bu iz sürücülerin kendisini ve Okları da izleyeceğini biliyordu ama bu beklenen bir şeydi. Başını sallayarak şartı kabul etti ve ölüm bölgesine dönüşebilecek bir yerin ortasında duran kadına, "Yola ," dedi.

* * *

SAHARA Kaleb'in istasyona girdiğini fark etti, ancak beyzbol şapkası, güneş gözlüğü ve UC Berkeley sweatshirt'ü giymişti. *Güzel kıyafet,* diye alay etti ve hemen devam eden taramalarından onun zihnini engelledi.

Yüzüm tanınıyor ama insanlar ne görmeyi bekliyorlarsa onu görecekler.

Ve hiç kimse, diye düşündü, Kaleb Krychek'i şehrin merkezindeki bir tren istasyonunda görmeyi beklemiyordu, hele de eski bir kazak ve hırpalanmış bir şapka giymişken.

Herhangi bir alarm belirtisi için dinleyin, dedi ona. *Oklar ortama karışmakta sandığınızdan daha iyidir ama Vasquez gizli ajanları tespit etmek için eğitilmiştir.*

Bir şey hissettiğim anda yola çıkacağım. Görevinde başarısız olamazdı. Bu bina yıkılırsa, sadece yüzlerce masum insan ölmekle kalmaz, *Kaleb* de ölebilirdi.

On dakika sonra ondan tekrar haber aldı. *Dönüşenler herhangi bir kimyasal patlayıcı kokusu almıyor. Bombalar küçük ve iyi gizlenmiş olabilir ya da daha sessiz bir şeye bakıyor olabiliriz; Saf Psy'in zehirli gaz kullandığı biliniyor.*

Aralarındaki bağlantı açıkken, onun tüm hava akış kanallarının kontrol edilmesi için telepatik emirler verdiğini duydu. *Ana fanları alıyorum,* dedi ona. *Dışarıdalar, binanın yukarısında, ama görüş alanım var.*

Tehlikenin içine ışınlanabileceği fikri avuçlarını terletti. *Dikkatli ol.*

Her zaman.

Son yarım saattir gizlendiği oyukta kalmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Başından beri ona eşlik eden jaguara baktığında, yüzünde sabırsız bir ifade yakaladı. "Bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Başka bir şey yapmak istediğini biliyorum."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın dudakları kıvrıldı. "Seni izlemek için sabırsızlanmıyorum, bize ipucu verebilecek hiçbir şeyin kokusunu alamadığım için sinirliyim."

Havadan. Kaleb'in sesi zihnini yarıp geçti. *Ana fanlardan birinin altındaki kanala konsantre dozda zehirli gaz bağlanmış ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde patlayacak şekilde zamanlanmıştı.*

Sahara'nın boğazı kurudu, insanlar durdukları yere düşerken kalabalık istasyonun sessizleştiğini gördü. *Onu dışarı mı ışınladın?*

Hayır. Çok zekice ayarlanmış. Nakil tamamlanmadan dağılma riski var. Bir teknisyene ihtiyacım var; kurtların izleme ekibiyle birlikte gelen yetenekli bir dişi var - DarkRiver HQ'da bilgi koordinasyonuna yardımcı oluyor. Vaughn'a onunla iletişime geçmesini söyle.

Teknisyen kısa bir süre sonra Kaleb'le birlikte çatıdaydı, Sahara'nın daha önce tanışmadığı ama Kaleb'in arkadaşının kurtlara olan bağlılığı hakkında anlattıklarından Judd Lauren olduğunu tahmin ettiği siyah saçlı bir telekinetik tarafından oraya götürülmüştü. Bir dakika sonra Vaughn bir telefon aldı ve ondan kendisini en yakın umumi tuvalete kadar takip etmesini istedi.

"Kadınlar tuvaletinde kimse var mı?"
diye sordu. İçeri bakarak başını salladı.

Vaughn içeri girdi ve kabinleri tek tek inceledi. "Kadınlar Batı 2 temiz," dedi cep telefonuna, tam da kırmızı yanaklı yaşlı bir kadın kapıdan içeri girerken.

"Affedersiniz." Burnunu çekti. "Siz gençlerin 'alışılmadık ortamları' sevdiğinizi biliyorum ama gerçekten." Bu sözlerle birlikte, koştura koştura kabinlerden birine girdi ve metal kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı.

Vaughn erkekler tuvaletini temizleyip bir sonraki sete geçmeleri gerektiğini söyleyene kadar Sahara çenesini kapalı tuttu. "Alışılmadık ortamlar' mı?" diye mırıldandı, masum görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Cinsel bir şey mi ima etmek istedi? İnsanlar yatak odası dışında nerede mahrem ten ayrıcalıklarını paylaşırlar?"

"Faith'le konuş."

"O burada değil."

"Sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibisin, bunu biliyor musun?" Sesinde, gözlerinde eski ve yıpranmış bir hüznün vardı. "Hep sorular soruyorsun."

Hüznü dengeleyen gülümsemeyi gören Sahara geri çekilmemeye karar verdi. "Ne olmuş yani?"

Gülümsemesi daha da genişledi, yanaklarında derin oluklar oluştu. "Faith'le konuş."

Gidecekleri yere vardıklarında Sahara etrafın temiz olduğundan emin olmak için kontrol etti. Ancak bu kez, istemeden de olsa kimseyi şok etmediklerinden emin olmak için içeri girer girmez elini kapıya bastırdı. "Küçük yangın çıkarıcı cihazları mı kontrol ediyorsunuz?"

Başını salladı. "Oklar istasyonun diğer ucunda bir tane buldular; ucuz ve yapımı kolay, menzili küçük ama gürültüsü büyük. Vasquez, insanları her yerin havaya uçurulmak üzere mayınladığına inandırmak için istasyonu bunlarla doldurmuş olabilir."

"İnsanlar gazdan çökmeye başladığında kurtarma çalışmalarını geciktirmek için." En psikopatça şekilde zekice.

"Evet-" Vaughn'un ani sessizliği ona bir şey bulunduğunu söylüyordu. "Ben izin verene kadar duvarın arkasında kal."

Sahara itiraz etmedi, ona karşı ne kadar korumacı olursa olsun, Vaughn'un emrine karşı gelirse odaklanamayacağını farkındaydı. Daha önce eline bir çikolata tutuşturmuş ve hepsini yemesini emretmişti. "Psişik kaslar enerji kullanır," demişti. "Ve sakın tartışmaya kalkma. Faith bundan kurtulamaz ve sen de kurtulamayacaksın."

Sahara onun tıpkı Kaleb gibi davrandığını belirtmekten büyük zevk almıştı. O sırada sırtıp çikolata yemiyor, hırlaması vücudundaki tüm tüyleri diken diken ederdi.

"Bitti," dedi şimdi, ondan duvarın arkasında kalmasını istedikten üç dakika sonra. Cihazdan arta kalanları spor çantasına yerleştirdikten sonra ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Daha yeni dışarı adım atmışlardı ki-

"- tehlikeye girmiş olabilir. İtin!"

Son kelime zihninde yankılanırken bile Sahara Kaleb'le konuşuyordu. *Biliyorlar! Kaleb!* Zehre o kadar yakındı ki, maruz kalmaktan asla kurtulamazdı.

Kaleb, *"Her şey yolunda" demeden önce kalbini boğazına götüren küçük bir duraklama oldu. Zehirli bombayı etkisiz hale getirdik. Şu anda konteyniri dışarı ışınlama sürecindeyim.*

Kaleb'in sözlerinin hemen ardından üç küçük patlama sesi duyuldu, ancak insanlar tereddüt edip cevap arasa da kimse paniklemedi. Olası bir panik durumunda planlandığı gibi hareket eden Oklar, başlarını eğerek istasyondaki insan kalabalığının arasına karışırken, değişen ekipler de hasar gören bölgeleri kordon altına almak için harekete geçti.

Vaughn o şekil değiştirenlerden biri olduğu için, meraklılara yasaklı havai fişeklerle oynayan gençlerle ilgili bir hikaye anlattığını duydu. Açıklamaya tam olarak inanılmamıştı ama gezginler, ırkları ne olursa olsun, Dönüşenlerin durumu kontrol altına aldığını fark eder etmez rahatlamışlardı. Bu Sahara'ya San Francisco'nun tam olarak ne kadar değişmiş -özellikle de leopar- bir şehir haline geldiğini gösterdi.

Sonunda, o gün verilen tek hasar buydu ama Vasquez, yüzsüz ve tanımlanamaz bir şekilde rüzgârda kaldı. Kaleb'in ışınlanma teklifini kabul eden Dönüşen iz sürücüler, avlarına başlamak için yelpazede bulunan zayıf kokuyu kullandılar; her Dönüşen'e olası psişik saldırıları tarayabilen ve engelleyebilen bir Ok eşlik ediyordu.

Ayak uyduracak kadar güçlü ya da hızlı olmayan Sahara istasyonda kalmaya karar verdi. Kaleb'e "Vasquez ya da adamları geri dönmeye karar verirse diye," dedi.

Başını salladı, gözleri Vaughn'unkilerle birleşti. "Ona iyi bak."

Jaguar erkeğinin cevap olarak başını sallaması sessizdi, Kaleb gittikten sonra Sahara'ya attığı sert bakış hiç de beklenmedik değildi. "O senin birlikte olmak isteyeceğin türden bir adam değil."

Sahara yüzünü ona çevirdi. "Bu beni ."

"Üzgünüm, öyle olmuyor." Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı, gözleri tamamen jaguardı andırıyordu. "Artık ailedensin, küçük kardeşim."

"Ve bak ne kadar güvendesin," dedi elleri kalçalarında. "Üzgünüm, büyük dişleri ve pençeleri olan yırtıcı bir kediye dönüşen biri tam olarak taş atamaz."

Vaughn gözlerini ona dikti. "Sana tek bir çürük bile yaparsa canını yakarım."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Sahara yumuşak bir sesle. "Bana zarar vermeden önce kendi sonunu getirirdi." Bir zamanlar neredeyse yaptığı gibi... onun güzel Kaleb'i

O kadar çok kan kaybetmişti ki beyinde kalıcı hasar oluşacağını düşünmüştü.

"Hayır! Yapma! Kaleb, dur!"

* * *

Daha da uzun bir geceyle birleşen uzun bir gündü. Kaleb Dönüşen İz Sürücüleri'yle kaldı ve Sahara da onunla kaldı. Gece sessizleştğinde istasyondan ayrılmış ve DarkRiver'in merkezine gitmişti ama telepatik düzlemde Kaleb'e bağlı kalmaya devam etmişti. Bu, onun önemli olduğunu ve gittiğinde birilerinin onu özleyeceğini hatırlatan sessiz bir hatırlatmaydı.

Önünde, Drew adında bir kurt olan iz sürücülerden biri elini kaldırdı. Kaleb bölgeyi taradı ve civardaki birkaç Psy zihnini tespit etti ama kokuyu bırakan kişinin Vasquez mi yoksa iskelet ekibinden biri mi olduğunu söyleyecek bir şey yoktu. Sonra sol taraftaki dört katlı garajdan bir silah sesi duyuldu ve taraması gereken çok daha küçük bir alan vardı.

Net bir görüş olmadan bölgeye ışınlanamayınca, yapının önündeki bir araca koştu ve ardından zihniyle hem Judd'a hem de Aden'e ulaştı. *Korunmam gerek.*

Git. Her taraftan lazer ateşi fışkırıyor, silah sesleri daha da sertleşiyordu.

Sırtını garajın iç duvarına dayadığında Judd'a, *"Daha fazla insan getirebilirim,"* dedi. *Bu katta düşman yok.*

Biz burada kalıp dikkatini çekeceğiz. Tek bir atıcıya benziyor.

Kaleb çoktan hareket etmeye başlamıştı, ayak seslerinin yankılanmaması için ekstra özen gösteriyordu. Dünya sessizliğe büründüğünde neredeyse dördüncü kata ulaşmıştı. *Judd, güncelleme.*

Uyarı yapmadan durdu. Orada olduğunu fark etmiş olabilir.

Kaleb hızını artırdı, Vasquez'in -eğer Saf Psy'in lideriyse ve astlarından biri değilse- yapının yanından aşağı inip bir kez daha yakalanmaktan kurtulacak beceriye sahip olduğunun farkındaydı. Vasquez'in

Nereden geldiği belli olmayan bir kurşun kolunun üst kısmını sıyrıp geçti. Morartıcı acıya karşı dişlerini sıkarak, pırıl pırıl siyah dört çeker bir aracın koruyucu arkasına yuvarlandı.

Kaleb!

Sahara'nın darbeyi nasıl hissettiğini bilmiyordu. *Kurşun geçirmez kumaş işini yaptı. Ben iyiyim.* Kolu işlevsel kaldı.

Köşeden bakma riskini göze alarak, bir başka mermi başının yanından geçerken geri döndü, ancak merminin yörüngesiyle birleşen hızlı bakış, ona ateş edenin yerini tespit etmek için ihtiyaç duyduğu şeyi verdi. Dört tekerden çekişli araç hem mermi atan bir silahtan hem de bir lazerden birden fazla atış aldığı anda kalçalarına doğru yükseldi, güvenlik camı etrafına saçıldı. Silkelenerek ellerini iki yana açtı ve garajın bu katındaki her bir arabayı, tetikçiye gidecek bırakmayan ölümcül bir dalgayla ileri *itti*.

Tetikçi Kaleb'i indirmeye ve telekinetik gücünün akışını kesmeye çalışırken silahlar ateşlendi. Kaleb kurşunlardan kolayca kurtuldu ... ta ki bir tanesi duvardaki metal bir tabeladan sekip, kurşun geçirmez kumaşı delmek için tasarlandığını söyleyen bir etkiyle kalçasına saplanana kadar. Deldi de. Şiddetli acı başka bir Tk'nın konsantrasyonunu bozabilirdi ama Kaleb çocukken daha kötülerıyla başa çıkmayı öğrenmişti.

Dişlerini sıkarak arabaları arka duvara çarptı, metaller otoparkın kenarlarına sürtünerek derin oyuklar açtı. Sonra sessizlik geldi. Tam ve muhtemelen tehlikeli bir sessizlik. Telepatik duyularıyla etrafı tarayarak yaşayan bir Psy zihni buldu ama daha iyi bir kelime bulamadığı için titriyordu ve ağır yaralıydı. Duvarla bükülmüş metal yığınları arasında iki büküm yatan, silahları ezilmiş, vücudunun alt kısmı yapış yapış ve kırmızı, kemikleri kıymık kıymık olan tetikçiye ulaşmak için üç ezilmiş arabayı kaydırmak zorunda kaldı.

Kaleb'in fiziksel olarak dikkat çekmeyen bu adamın Vasquez olup olmadığını anlamasının tek yolu onun zihnini deşmekti. Ama vücudunun alt kısmında biriken yoğun ve koyu renkli kana rağmen adamın gözlerindeki bakış Kaleb'e, zihnine girildiği takdirde çökmeye meyilli olduğunu söylüyordu.

Adamın bıçağını ve kendi ölümünü hızlandırmak için kullanabileceği diğer her şeyi çıkaran Kaleb, Sahara'ya bir uyarı mesajı gönderdikten sonra, yüzünü gölgelemek için eşofmanının kapüşonunu başının üzerine çekti ve onunla birlikte geri döndü.

Onlar geldiğinde sesler garajda yankılanmaya başlamıştı, ekibin geri kalanı yapıda saklanan başka kimse olmadığından emin olmak için kat kat tarama yaptı.

"Soru yok mu?" diye homurdandı ağır yaralı erkek dönüşlerinde, ağzının kenarlarından kan fışkırıyordu.

Kaleb'in bacağı şimdi fena halde kanıyordu, yapışkan sıvı pantolonunun sert kumaşını ıslatmış ve botuna damlamıştı ama bu işi bitirecekti. "Onlara cevap vermen pek olası değil."

Adamın kirpikleri indi, yerleşti, sonra hâlâ hayatta ve bilinçli olduğunu göstermek için kalktı. "Yani orada durup ölmemi izleyecek, bir geri çekilme girişiminde bile bulunmayacak mısınız?" Bu sözlerde bir aşağılama vardı.

Andrea Vasquez, dedi Sahara tanıdık telepatik yolları boyunca. Ama bu onun son saldırısı değildi. Anka Kodu dediği şey buydu: Saf Psy'ı birden fazla hücreye böldü, her birinin amacı PsyNet'in mümkün olduğunca çoğunu çökertmekti, ta sadece "saf" olanlar kalana kadar - onun ve takipçilerinin inanç sistemi, artık gerçekten "saf" olanların daha güçlü olduğunu düşünene kadar değişti. Dolayısıyla ölen herkes saf değildir.

Bu inancın totolojisi, Pure Psy'nin "rasyonel" retoriğini çürütmek için herhangi bir mantıklı argümandan daha fazlasını yaptı.

Cenevre, Sahra devam etti, Lüksemburg, Paris, San Francisco, hepsi de halkına dağılmaları ve derinlere saklanmaları için zaman vermeyi amaçlıyordu, ancak toz yatıştıktan sonra yeniden ortaya çıkacaklardı. Amaçları Ağ'ı saf olmayanlardan temizlemek olsa da, ikincil amaçları zayıf ve "aşağı" olanları ortadan kaldıracak dünya çapında bir savaş başlatmaktır.

Onun düşüncesine göre mirası, başını kesmenin imkansız olduğu çok başlı bir organizasyon: gerçek bir hidra.

Bölüm 43

VASQUEZ'İN PLANI basitliği nedeniyle daha da korkunçtu. Son sayıma göre Oklar'ın teğmenlerinin yüzde yetmiş beşini öldürmüş olması ve şimdi bir sonraki katmana geçmeleri Saf Psy lideri için çok kötüydü. Çok başlı bir hidranın bile bir tür komuta yapısına ihtiyacı vardı ve Kaleb'in kalan teğmenlerin herhangi bir güç üssü kurmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Zayıf üyelere gelince, baş belası olabilirler ama sadece bir böceğin bir ejderha için olduğu ölçüde. Sonunda hepsi ezilir.

Vasquez'e "İrkini yok olmaya mahkûm edeceksin," dedi ve bu bir yargılama değildi. Bir zamanlar PsyNet'i yok etmeyi düşünmüşken bu nasıl olabilirdi? Hayır, bu bir soruydu ve Vasquez'in anladığı bir soruydu.

"Anka kuşu gibi küllerimizden doğacağız. Daha iyi, daha güçlü, daha saf." Gözleri Kaleb'in gözleriyle buluştu, sklera kan hücrelerinin patlamasıyla kıpkırmızı olmuştu. "Anlıyorsun."

"Evet." Ve bunu yaptığı için, Vasquez'de Sahara olmasaydı kim olabileceğini gördüğü için, diğer adamın elini tutmak için çömeldi, böylece ölüme hayattayken olduğu gibi yalnız gitmek zorunda kalmadı. Vasquez'e, uygulamaya koymak için kendini feda ettiği planın asla gerçekleşmeyeceğini de söylemedi.

Sunabileceği tek huzur buydu.

Saf Psy'nin lideri kanlı köpükler çıkararak öksürdü, kanlı parmakları Kaleb'inkileri sıkarken sesi çığ bir fısıltıya dönüştü. "Psiler her zaman hükmetmek için yaratılmışlardır. Her şey sona erdiğinde, geriye kalan tek güç biz olacağız." Son bir sarsıcı soluk, gözleri ölümün hiçliğine bakmak için .

Andrea Vasquez ölmüştü ve onunla birlikte, Psy tarafından köleleştirilmiş bir dünya hayali de yok olmuştu.

Adamın göz kapaklarını kapatan Kaleb, Sahara'yı kendine çekmek için ayağa kalktı. "Bu savaşı kazanmış olabiliriz, ama şimdi çok daha zor bir savaş var; temelden çökmüş ve kendi kendini yamyamlaştırmaya başlamış bir toplumu yeniden inşa etmek."

"Bunu yapmak için hayatta olmanız gerekiyor," diye öfkeli bir yanıt geldi. "Kurşun geçirmez kumaş *işini yaptı mı?*" Daha önceki güvencesini tekrarlarlarken gözlerini adamın kalçasına dikmişti.

Sadece Sahara'ya kendini açıklayabilirdi. "Bu daha sonra çekildi."

Onu görmezden gelerek, daha geniş bir ekipten ilki seviyeyi geçerken arkasını döndü. "Judd yapabilir-"

"Hayır." Onları doğrudan, Kaleb'e ihanet etmeye cesaret edemeyecek kişilerin çalıştığı özel bir tıbbi tesise ışınladı; sadece onlara çok iyi para ödediği için değil, sırlarını söylemeleri halinde çekecekleri acı verici ceza hiçbir şekilde buna değmeyeceği için.

Başlığını geriye iten Sahara sağlık görevlilerine emirler yağdırmaya başladı. Kıpırdamadan *dur*, baş M-Psy tarayıcıya uzandığında ona verdiği telepatik komuttu.

Kaleb itaat etti.

"Mermi silahı. Kurşun dışarı çıkmadı." M-Psy bir cerrahi alet almak için tarayıcıyı bir kenara bıraktı. "Efendim, ağır merkezlerinizi köreltmek isteyebilirsiniz."

Kaleb vurulduğunda bunu yapmıştı. "Git."

M-Psy, neden Kaleb'in yanında çalıştığının sessiz bir kanıtı olan bir verimlilikle çalışmaya başladı. Sahara elini uzatıp Kaleb'in saçlarını alnından çeker gibi yaptı ama sağlık görevlisine hızlıca baktıktan sonra elini bıraktı. *Özür dilerim.*

Her şey . Burada risk yok.

Sessiz ol. Kollarını kavuşturarak, doktor çıkarılan kurşunu bir tepsiye koyarken ve iyileşme sürecini hızlandırmak için başka bir ekipman kullanırken , sessiz ve tetikte durdu.

M-Psy bir süre sonra "İşlem tamamlandı efendim," dedi. "Bölgenizde hafif bir hassasiyet olabilir ama bu bir günden fazla sürmez." Kullandığı aleti yere bıraktıktan sonra başını kaldırdı. "Başka bir yeriniz yaralı mı?"

"Sol üst kolumu tarayın." Sarsıcı kurşunun etkisiyle farkında olmadığı yaralar oluşmuş olabilirdi.

Tarama tamamlandıktan sonra M-Psy, "Yırtık ya da kırık yok," dedi, "ama önemli ölçüde morarma var. Üzerinde çalışabilirim-"

"Hayır, sorun değil." Kaleb yarasını neredeyse hiç hissetmiyordu ve Sahara ile yalnız kalmak istiyordu.

"Evet, efendim." Eldivenlerini çıkarıp tepsinin üzerine bırakan sağlık görevlisi başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Sahara'nın değişmeyen duruşundan konuşacak durumda olmadığını anlayınca, onları doğrudan Moskova'daki evlerinde yatak odaları haline gelen yere ışınladı. Yırtık ve kirli sweatshirt'ünü, doktorun kullandığı kanlı ekipmanı gönderdiği tıbbi yakma fırınına çoktan atmıştı ve şimdi botlarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra duşa hazırlanmak için uzun kollu kurşun geçirmez üstünü yırttı.

Sahara tek kelime etmeden, ilk kurşunun sıyırdığı yeri incelemek için kolunu kaldırdı. Derisi, ağır bir çürük olduğunu gösteren benekli bir renk almaya başlamıştı ama bunun dışında hasar görmemişti. Kadın bir şey söylemedi. Bunun yerine, sağlık görevlisinin yara üzerinde çalışmak için kestiği kargo pantolonunun kumaşını kenara çekmek için uzandı.

Hava gibi narin parmakları o noktanın üzerinde dans etti. "Acıyor mu?"

Onunla tekrar konuştuğu için damarlarında garip bir his fısıldadı. "Hayır. Kötü bir yara değildi."

Kadının ona bakışı öldürücüydü ... ama alt dudağının titrediğini gördü.

Sonunda anlamıştı, onu korkuttuğunu fark etmişti. "Özür dilerim."

Yutkunarak parmak uçlarında yükseldi ve kollarını onun boynuna doladı.

Kendisine sarılmasını kolaylaştırmak için eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim," dedi tekrar, onu kaybetmenin kendisine ne yaptığını hatırlayarak ve onun tepkisinde de aynı kemik uyuşturan dehşeti görerek.

"Kurşun femoral arterine isabet etseydi, ölmüş olurdun." Sesi titriyordu, gözyaşları tenini ıslatıyordu. "Bir inçin çeyreği-"

"Hayır," dedi, bunu düzeltmesi gerekiyordu. "Bu durumda hemen sağlık görevlilerine ışınlanırdım." Tutuşunu değiştirerek onu yatağa taşıdı ve pantolonundaki kurumuş kanı umursamadan kucağına oturttu.

Tutuşunu sıkılaştırarak yüzünü ona gömdü. Başka ne yapacağını, onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece ona sarıldı, dünyada onun için ağlamış olan tek kişiye sarıldı.

İlk kez, ilk tanışmalarından altı ay sonra, adamın kollarından birindeki mavi-siyah morlukları fark ettiğinde, onları unutup eşofmanının kollarını yukarı itmişti. Ne yapacağını bilemediğinden, ağlarken yakalanırsa başının belaya gireceği konusunda uyarmıştı ama ne derse desin, sessiz gözyaşları dökmeye ve kolunu okşamaya devam etmişti.

"Seni düzeltemem. Özür dilerim. Düzeltemem."

Onu yine böyle okşuyordu, eli kolunun üst kısmındaki acıyan yeri nazıkçe okşuyordu. O gün sonunda gözyaşlarını durduran aynı şeyi söyledi. "Lütfen ağlamayı kes. Eğer ağlarsan seni uçururum."

"Seni uçuracağım."

Hafıza Sahara' içinden tek bir yumrukla geçti ve bir anda NightStar arazisinin en uzak köşesindeki küçük, gizli bir göletin kenarında oturuyordu, renkli koi balıkları berrak yüzeyin altında tembelce hareket ediyordu ve dudaklarında tuzun tadı vardı.

"Ne?" fısıldadı bir adım önünde oturan çocuğa, kolu ona sesinin asla anlatamayacağı bir hikâye anlatıyordu.

"Bak." Babasının ona bir eğitim aracı olarak verdiği küçük taş kutusunda bulduktan sonra ona verdiği güzel mavi çakıl taşını kaldırdı. Ona taşların özelliklerini araştırmasını söylemişti ama Sahara bilimsel olmayan anlamlarını da okumuştı. Ulaştığı metinde Lapis lazuli'nin dostluğu temsil eden bir taş olduğu yazıyordu.

Şimdi mavi taş havaya yükseliyordu. "böyle."

Sahara gülümseyerek taşı yakaladı, ellerinin tersiyle yanaklarını sildi ve anılar gerçeğe dönüştü.

Simsiyah olmuş gözlere bakmak için geri çekilerek yüzünü kavradı. "Eğlenceli bir , değil mi?" Onu uçurmuştu, çaldıktan sonra

kimsenin onları göremeyeceği تنها bir yere götürdüler.

"Ormandaki en büyük çamın en yüksek dalına oturmak istedin."

Sahara gözyaşlarının kalıntıları arasında güldü. "Sen izin verdin." Memnuniyetle, hiç umursamadan oraya oturmuş, Kaleb'e el sallarken bacakları yanlardan sarkıyordu. "Sanırım düşeceğimden korktun."

"Dengenizden emin olamamış olabilirim."

Sahara'nın kahkahası diğer anılar netleştikçe soldu, canının yandığı ve bunu ondan saklamaya çalıştığı diğer zamanlar. "Nasıl oldu da," diye fısıldadı, "bir çocukken acı kontrolü olmadan tüm bu gücü kontrol altında tutmayı başardın? Canavar neden senin ona saldırmadan hiç korkmadı?"

Kaleb hareketsiz kaldı ve daha önce yaptığı gibi sözlerini geri almak, onları bastırmak istedi ama bazı sırlar zehirliydi ve ikisini de yaralayan kanlı geceyle yüzleşmelerinin zamanı gelmişti. Ve o gece, acı, yalnızlık ve dehşet dolu bir kâbus olan çocukluğunda başlamıştı.

"Birlikte," diye fısıldadı, ona karanlıkta yalnız olmadığını, asla yalnız olmayacağını söyledi. "Şimdi ve sonsuza dek."

O güzel yüzünde aşılmaz siyah gözleri vardı ama kolu kadının beline dolandı, avuç içi eşofmanın içinden bile kadının sırtının alt kısmını ısıtıyordu. "Santano zihnime boğucu bir tasmanın telepatik eşdeğerini yerleştirdi," dedi sonunda. "Kendisi de bir kardinal olarak, gücümü kesmek için istediği zaman o tasmayı daraltabilir."

Sahara öfkesine hakim olamadı. "Bir yetişkin olarak mı kırdın?"

"Bu daha çok, yeteneklerim olgunlaştıkça tasmanın gücümün altında ilgili bir durumdu ... ama yeterince hızlı değildi." Eli kadının sırtında yumruk oldu. "Ve özgür olduğumu düşündüğümde bile değildim; beni her zaman izlettirebilirdi."

Sahara bu anıları silebilir, onun acısını en azından bu kadar iyileştirebilirdi ama bunu yaparken aralarındaki tarifsiz güveni sonsuza dek zedeleyebilirdi. "Seni kırmaya çalıştı," dedi gururla, "ama sen sadece hayatta kalmadın, dünyanın daha önce görmediği bir güç olmak için geliştin."

Kendisini şeytanlarıyla savaşacak kadar seven bu kadının tutkulu öfkesiyle öpüşen Kaleb, bu işi bitirmesi gerektiğini, ona her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. "Seni nasıl öğrendiğini merak etmiyor musun? Biz bu kadar dikkatliken?" Kaleb, zihninde Santano'nun ulaşamayacağı gizli bir bölme inşa ettiğinden son derece eminken.

Sahara irkilmedi, arkasını dönmedi. "Bir çocuğun kalkanı yoktur ve o bir kardinaldi," dedi, gözlerinin derin mavisi sonsuz bir gece yarısıydı. "Suçlanacak bir şey yok."

"Anlamıyorsun."

"Ne?" Elini kalbinin üzerine koyarak, "Pek çok Dönüşen kadına yaptığını bana da yaptığını mı?" dedi.

Dondu kaldı, her hücresi buz gibi sertti. "Evet." Bu acımasız onaylamayla onu nazikçe kenara bıraktı, ayağa kalktı ve terasa açılan kapıları iterek açtı.

gökyüzü yağmur yüklü bulutlarla kaplıydı, hava griydi ve soğuk rüzgâr çıplak üst kısmına çarpıyordu. Kırık metal parmaklıklara doğru yürüdü, onları metodik bir hassasiyetle sökmeye başladı ve kalıntıları terasın bir köşesine yığı. Sahara'nın kapının girişinde durduğunun farkındaydı, gözleri onun üzerindeydi, ama o yerine koyduğu çiti yıkmayı bitirene kadar hiçbir şey söylemedi.

Terasın en ucuna doğru adım atarak gözlerini karanlığa dikti. "Santano'nun yıllardır senden haberdar olduğu ortaya çıktı," dedi, ona doğru ilerlerken ayaklarının tahtaya sürtünmesi kaburgalarına çekiç darbeleri indiriyordu, "ama müdahale etmedi. Daha sonra bana senin beni dengede tuttuğunu, yani yararlı olduğunu söyledi." *Yararlı.* Hayatındaki en güzel şey Konsey Üyesi Santano Enrique için faydalı olmuştu. "Benim sayemde senin varlığından haberdar oldu."

Sahara'nın eli sırtındaydı. "Dikkatli olmam konusunda beni uyarmıştın," dedi, hafızasının net ve berrak olduğunu söyleyen bir güvenle. "O canavarla asla ama asla yalnız kalmamam gerektiğini söylemiştin. Kaleb, o gün o kadar kötü ki, beynine ciddi hasar vermenden korktum - benim için zorlamalarla o kadar çok *savaştın* ki."

Kaleb kayaların vadiye yuvarlanışını izledi ve bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu, öfkesi bir çıkış yolu arıyordu. "Bu yeterli değildi. Zihnimin derinliklerine inip gerçek yeteneğini ve onu disipline etmeyi ne kadar çabuk öğrendiğini fark ettiğinde değil. Bu sadece

Yakında bir gün onun tüm sırlarını görebileceğinizi, ama sesinizi duyuracak bağlantılara sahip olduğunuzu."

Kaleb, Enrique'ye ona dokunmaması için yalvarmıştı, hayatında yalvardığı tek zamandı bu. Gerekirse ruhunun son kırıntılarından da vazgeçmeye hazırdı ama Enrique'nin başka planları vardı. "Bana, bana *sahip* olduğunu hatırlatma zamanının geldiğini söyledi."

Sahara kollarını ona arkadan doladı. "Bana zarar vermeni istedi."

Bölüm 44

KALEB karanlığa bakmaya **devam etti**, vücudundaki tüm kaslar taştan yapılanaya kadar kilitlenmişti. "O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorsun."

"Neredeyse," dedi ve sırtına bir öpücük kondurdu. "Son yirmi dört saattir bana parça parça geliyordu. Şimdi çoğuna sahibim."

"Hatırlıyorsan neden benden korkmuyorsun? Neden hâlâ Burada mı?"

"Çünkü sen benimsin."

Taş kırıldı, elleri üzerine kapanmak için yükseldi. "Sana zarar verirsem, beni yarattığı yerine Kaleb olarak tutan meydan okumanın kırılacağını biliyordu."

"Kes onu." Bıçak eline doğru itiliyor. "Sen de benim gibisin, hep benim gibi oldun. ne geliyorsa onu yap."

Sahara güvenliğini umursamadan dönüp ona baktı. Adam onu keskin bir azarlamayla kenardan çektiğinde gülümsedi ve "Düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum" dedi. Güveni taşı parçalara ayırırken sol koluna uzandı ve ön kolunun iç kısmındaki izi takip etti. "Neredeyse bir damga gibi," diye mırıldandı. "Ya da hiç tedavi edilmemiş bir yanık ve tasarım, tanıdık."

"Santano'nun o gece için seçtiği otel odasındaki eski moda duvar radyatörünün amblemi." Boştaki elini kızın saçlarına cesaret etti, kız yüzünü okşamaya çevirdiğinde içindeki buzun eridiğini hissetti, dudakları avucunun ortasına tatlı bir öpücük kondurdu. "Oda ucuzdu, izole edilmişti ve evinizden yüzlerce mil uzaktaydı. Ayrıca işi bittiğinde DNA ile kaplanmıştı. Bu yüzden her yeri çamaşır suyuyla sildikten sonra ateşe verdi."

Titiz olan diğer Tk, zeka ve ölümcül patolojinin en kötü birleşimiydi. O gece çıkan yangın

Santano, Sahara'yı gizli bir yere ışınladıktan sonra Kaleb'in ona gitme yeteneğini boğması dışında, tasma henüz takılıyken, üç hafta önce öldürdüğü ve buzda tuttuğu bir şekil değiştiren kızın bedenine ışınlanmıştı.

"Kuyruğunu kovalayan fareleri izlemek beni eğlendiriyor," demişti yıllardır işlediği cinayetler yanına kâr kalan, kurbanları dünyanın dört bir yanına dağılmış bir adamın küstahlığıyla. *"Onlara bu kemiği atalım ve ne yapacaklarını görelim."*

Kızın cesedindeki yangın hasarı DNA teşhisini imkânsız kılmıştı. -Yetkili dedektifin özverili çalışması sayesinde, dış kayıtlarından kimliği tespit edilmişti. Bu dedektif ayrıca, Santano'nun o yıl kullandığı bıçağın kemik üzerinde bıraktığı izler ve o sırada canavarın baş kesme "deneyleri" yapması nedeniyle cinayeti Santano'nun diğer iki kurbanıyla da ilişkilendirmişti.

Her ne kadar bu üç cinayetin arkasında Santano Enrique'nin olduğu gerçeği kamuoyunca bilinmese de, hâlâ çözülememiş suçlara karıştığından şüphelenen o kadar çok insan vardı ki, bir gün birilerinin Kaleb'in kolundaki yara izi ile o yanmış otel odası arasında bağlantı kurma ihtimali vardı. Ne de olsa ağır demir radyatör, büyük bir hasar görmeden hayatta kalan birkaç parçadan biriydi. Gazetecilerin suçlardan bahsederken bu görüntüyü defalarca kullanmasının nedeni, fotoğrafın İcra dosyalarından sızmış olması olabilir.

Kaleb bu yüzden ön kolunu toplum içinde asla açmazdı.

Bir seri katilin çırağı olarak damgalanmakla ilgili hiçbir endişesi yoktu. Konsey'e ilk katıldığında, Santano'nun son infazı ışığında bu sorun yaratabilir, diğerlerinin meydan okumasına yol açabilirdi. O zamanlar Konsey'de olması gerekiyordu. Artık bu geçerli değildi; kimse ona dokunamazdı. Şimdi tek umursadığı şey kamuoyunun gözleri önüne çıkmanın Sahara'ya ne yapacağı. Hiç kimsenin, bilmeden bile olsa, bu kâbusu onun yüzüne vurmaya hakkı yoktu.

"Yarın aldıracağım," dedi ve başarısızlığını kabul etme zamanının geldiğini biliyordu. "Seni bulana kadar, seni o zaman korumadığım gibi koruyana kadar bunu yapamazdım." Onun gözleri önünde defalarca incinmişti.

"Enrique radyatöre bir şey yaptı," diye mırıldandı Sahara, parmakları yanığın kabarık kenarlarında nazikçe gezinirken. "Kinetik enerjisiyle. Kırmızı-sıcak parlıyordu-" Başını kaldırdı. "Kolunu o ambleme o kadar uzun süre ki kolun çalışmayı bıraktı, yanık o kadar derindi ki."

." Acı reseptörlerini körelttiğinden, Santano'ya bu zevki tattırmak istemediğinden ses çıkarmadı. "Seni kesmesini izlemek zorunda kalmak ve tek bir kasını bile oynatamamak dışında hiçbir şey acımadı." Santano onu, her şeyi olan, onu bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmayan, içinde iyi bir şeyler düşünen tek kişinin yardımına koşmak için çaresiz bırakmıştı.

Bu onu kırmıştı ... sonra onu bir kabusa dönüştürmüştü.

Santano'nun istediği sonuç bu değildi.

"Kaleb." Sahara onun kolundaki izi öptü, dudakları kelebek yumuşaklığındaydı. "Bunu gördüğümde ne görüyorum biliyor musun? Benim için bir canavarı korkutacak kadar çok savaştan bir adam görüyorum. O gece ölmem biliyorsun."

Sahara, Enrique'nin kulağına fısıldayan sesini duyabiliyordu; Kaleb'in canını alma planlarını anlatırken çirkin ve heyecanlıydı. Ancak Kaleb, Enrique'nin içine yerleştirdiği dürtülere boyun eğmeyi reddetmişti. "Ona telekinetik bir darbe indirdin, onu duvara çarptırarak kadar sert."

"Hayır," dedi Kaleb kesin bir ifadeyle. "Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım." Elinin onun saçına değdiği yer titredi. "Seni incittim, durmam için bana attığın çığlıkları hâlâ duyabiliyorum."

"*Enrique*'ye zarar verdin, bana değil!" Sahara kollarını tuttu, yedi uzun yıl boyunca böylesine ruhunu yok eden bir yalana inanmış olmasına dayanamıyordu. "Onu öldürmeye çok yaklaştın."

Güzel obsidyen parlaklığını kaybetmiş sonsuz siyah gözlerde tam bir kavrayışsızlık görerek, yüzünü kavradı ve ona hafızasındaki görüntüleri -nüanslı, *gerçek*- gönderdi. Labirentin tahribatından korumak için benlik duygusunu sakladığı mahzenin içindeki mahzene kilitlendiğinden, hafıza bozulmamıştı, o kabus odasının her detayı en ince ayrıntısına kadar seçilmişti.

* * *

Santano Enrique bıçağını göğsünün üst kıvrımına saplarken **SAHARA** çığlık atmamaya çalıştı, çektiği acının Kaleb'in canını yaktığını biliyordu. Canavar görünmez telekinetik kelepçeler kullanarak onu duvara yapıştırmış, Enrique'nin ona işkence ettiğini görmemesi için başını yatağa doğru zorlamıştı.

Kaleb gözlerini kapatıp dehşeti bastırabilirdi ama . Sessizce başka tarafa bakması için yalvardığında bile bunu yapmayacağını biliyordu. Kaleb'i onu asla bir canavarla yalnız bırakmazdı.

Tüm engelleme çabalarına rağmen içinden bir çığlık koptu, vücudu o kadar çok kesikten sonra acıya karşı koyamadı ki Enrique'nin kötülüğünü aydınlatan iki başucu lambasının ışığında derisi kıpkırmızı olduKesmeye devam etmeden önce çığlığın azalmasını bekledi. "neden seçtiğimi biliyor musun? Ne kadar ucuz olursa olsun, odaların hepsi ses geçirmez ve öyle olmasalar bile, yılın bu zamanında başka misafir yok."

Sahara bunu çok önceden anlamıştı. "Lütfen dur," diye mırıldandı, boğazı düğümlenmişti.

Enrique bıçağını daha derine sapladı. Kızın kurtulmak için yalvardığını sanıyordu. Ama yalvarmıyordu. Sözleri Kaleb içindi, güzel, güçlü Kaleb'i içindi, onun bakışlarını siyah bir öfke olan şiddetli bir sessizlikle tutuyordu, güçlerini dizginleyen dürtüyü kırmak için savaşıırken kendi gözleri kanıyordu, ona gelmek için savaşıyordu.

Beynine ölümcül bir baskı uyguladığını biliyordu ama adam onu dinlemiyordu ve Enrique ikisine de telepatilerini engelleyecek bir şey yaptığı için ona zihniyle ulaşamıyordu. Sadece acımasız yoğunlukla dövüşmeye devam etti, yüzü kan maskesine dönmüştü.

"Dur," diye tekrar fısıldadı, Enrique'nin Tk ile bağladığı elleriyle boşuna ona ulaşmaya çalışıyordu. "Yapma." Onun kendine zarar verdiğini görmeye dayanamıyordu, ölümcül bir hasar verebileceğini düşünmeye dayanamıyordu. Kaleb'in olmadığı bir dünyada nasıl var olabilirdi?

"Yalvarmanın sana bir olmayacak," dedi canavar. Elini kızın vahşileşmiş etinin üzerinde umarsızca gezdiren Enrique, parmaklarıyla kurumuş kanın üzerine ıslak kan bulaştırarak kıza doğru eğildi. Kadına nefesi kokuşmuş, zihni gibi iğrenç geliyordu, "Onun son geçiş törenini işaretliyorsun. Bu onun hayatının en tatlı cinayeti olacak, sonsuza dek yeniden yaratmaya çalışacağı bir coşku."

Sahara acı içinde kıvranıyor, tanıştıkları günden beri onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapan bir adama dönüşen çocuk için kalbi parçalanıyordu. "Her şey ," diye fısıldadı, öyle ki Enrique yataktan kalkıp Kaleb'in yanına giderken duymadı.

Ama Kaleb duydu, anladı, gözleri hiçlik, sertlik, ölüm ve öfke dolu siyah havuzlardı.

"Her şey yolunda Kaleb," diye tekrarladı ama o taş gibi sert gözler sözlerini reddetti, beyni inanılmaz iradesinin ve Enrique'nin kötü niyetinin ikiz güçleri arasında ezilirken kulaklarından kan damlamaya başladı.

"Kes onu," diye emretti Enrique, kanlı bıçağı Kaleb'in eline sapladı ve parmaklarını büyük bir acının aleti üzerinde kapanmaya zorladı. "Sen de benim gibisin, hep benim gibi oldun." Kaleb'e dönmeden önce omzunun üzerinden Sahara'ya sinsi bir bakış attı. "Doğal olarak ne geliyorsa onu yap."

Kaleb'in parmakları sivri bir spazmla büküldü, bıçak donuk bir gümbürtüyle halıya düştü.

Enrique'nin yüzündeki değişim bir saniye içinde gerçekleşmiş, sinsiliğin yerini Sahara'nın saf kötülük olduğunu bildiği bir şey almıştı. Her zaman canavarın içinde yaşadı, kusursuz Sessizlik cephesi tarafından gizlendi. Canavar, "Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun?" derken Kaleb ile Santano Enrique'nin çirkinliği arasında artık hiçbir engel yoktu.

Kaleb dizlerinin üzerine öyle sert bir şekilde çöktü ki, yatak çarpmanın etkisiyle titredi. Bir an sonra, gömlekli kolu yanındaki duvarda duran eski moda radyatöre bastırılmıştı. İlk başta ne gördüğünü anlayamadı. . . . sonra radyatör kırmızı-sıcak parladı.

"Hayır! Yapma!" diye bağırmaya çalıştı, metal gömleğinin içinden geçip etine saplanırken . . . ve burnundan kan damlamaya başladı.

"Kaleb, dur!" Onun önünde kendini öldürüyordu. "Lütfen, Kaleb. Lütfen!"

Sesi neredeyse hiç çıkmıyordu ama gözleri kilitlenmiş, başı en ufak bir olumsuz sallantıda hareket ediyordu. Onu anlamak, ondan ne yapmasını istediğini anlamak için telepatiye ihtiyacı yoktu. O gece olan her şey içinde en zoru buydu ama gözlerini yakan yaşları göğsünde acı veren bir düğüm haline gelene kadar yuttu ve konuşmayı kesti.

Kaleb yanık et kokusu havayı doldururken ve kanı gömleğinin beyazına damlarken sessiz kalabilirse, o zaman gözyaşlarının engelleyebilirdi. Santano Enrique onların kanını akıtmış, hatta canlarını almış olabilirdi ama canavar onların acısını daha fazla çekemeyecekti. Enrique'nin Kaleb'in göğsüne çizmeli ayağıyla tekme atması, Kaleb'in kan öksürmesine ve bir yerinin çatlamasına neden olacak kadar sert olması kalbini yaraladı ve morarttı, ama yalnız kalmasın diye yüzünü Kaleb'e doğru çevirdi ve kan kaybından görüşü bozulmaya başlasa bile ağlamadı.

İşte o zaman Enrique ona baktı ... ve radyatörün parlaması durdu, Kaleb'in kolu yanında gevşekçe sallanıyordu. "Teklifimi reddettiğine göre," dedi canavar, "Sahara'nın hayatına son verme zevkine erişeceğim ve görünüşe göre bunun zamanı şimdi olmalı. Gittikçe zayıflıyor ve ölümünü hissetmezse çok yazık olur." Bıçağı eline aldı. "Küçük partimizin daha uzun süre devam edememesi ne yazık."

"Dur," dedi Kaleb, zorlukla kazanılmış bir nefes almak için daha fazla kan öksürerek. "Onu serbest bırakırsan sana istediğin her şeyi veririm. Tam itaat, meydan okuma yok."

Onun hayatı için ruhunu pazarlık konusu yapıyordu. Sahara ona hayır demek, bu pazarlığı asla kabul etmeyeceğini söylemek istiyordu ama kelimeleri oluşturmakta zorlanıyordu.

"Her şey mi?" Santano sordu. "Sürünür müsün? Uyumlu evcil hayvanım olur musun?"

Kaleb tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."

Canavarın kahkahası zihnini tırmalayan sert bir sestti. "Ne kadar dokunaklı." Telekinetik bir eliyle Kaleb'in başını geriye , "Ama bu sefer reddedeceğim. Sana söyledim.

Sana sahip olduğumu hatırladın." Topuklarının üzerinde kayan Enrique yatağa döndü. "Sen izlerken onu parça parça keseceğim." Kaleb'e bir bakış attı. "Seni boğmak, boyun eğmenden çok daha tatmin edici olacak."

Artık o kadar güçsüzdü ki, dünya gözlerinin önünde kaybolmakla tehdit ediyordu, Sahara bilincini kaybetmemek için dilini ısırdı. Bu daha kolay bir ölüm anlamına gelebilirdi ama Kaleb'i bu şekilde bırakmayacak, kalbinin son atışına, ciğerlerindeki havanın son nefesine kadar savaşıyordu.

Kendi kendine açtığı yaranın acısından gözleri yanarken, diğer Tk yatağa doğru yürürken Kaleb'in Enrique'ye baktığını görmek için dünyayı tekrar keskin bir odak haline getirdi. Kaleb'in boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde göze çarpıyor, yüzündeki kemikler deriye karşı beyaz bir baskı oluşturuyor, gözlerinin kenarlarından akan kanlı yaşlar artık daha kalın, kırık kaburgaların arasından sığ nefesler alırken daha yapışkan bir hal alıyordu.

Ona ulaşan Enrique, tenine dokunmamaya dikkat ederek yatağın üzerine çıktı. "Sanırım," diye mırıldandı, "dudaklarını keseceğim-"

Yaşlı kardinal aniden odanın diğer ucuna fırlayarak kapıya çarptı. Bir kemik duyulabilir bir çatırtıyla kırıldı ve bunun dirsek kemiğinin kapı koluna temas etmesi olabileceğini düşündü. Ayağa kalkmaya çalışırken tekrar geriye savruldu, kafası tahtaya çarptı, ses sert ve aynı zamanda ıslaktı.

Telekinetik bağları çözüldü.

O kadar güçsüzdü ki bacaklarını hissetmiyordu, yataktan sürünerek çıkmaya çalıştı, Kaleb'in ona verdiği bileklik kanlı pas tonlarıyla kaplanmıştı ve teninde sıcak bir şekilde duruyordu. Canavarın vücudunun herhangi bir parçasına kendi vücuduyla dokunabilseydi...

Ama Enrique, omzunun çıkık ya da kırık olduğunu söyleyecek şekilde sallanan sağlam elini itti ve aniden vücudu geriye doğru ikiye büküldü, kasları ve kemikleri kırılma noktasına kadar kırıldı. Dizleri patladı, tendonları yırtıldı ve karanlık ufukta belirdi, çığlığı sessiz bir ıstıraptı.

"Sahara!"

Hayır, Kaleb'e onun dikkatini dağıtmasına izin verme demek istedi! Ama artık çok geçti. Enrique onu yatağa geri bırakırken, Kaleb'in tavana çarpmasını ve sonra tekrar yere düşmesini dehşet içinde izledi, her iki bacağı da çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve ağzından kan aktı. Beş saniye boyunca cehennem gibi çırpındı ve durduğunda, canavarın kanlı psişik savaşı kazandığını, güçlü, akıllı, güzel Kaleb'i tekrar kafese tıktığını biliyordu.

Ona gitmeye çalıştı ama sadece parmakları kıpırdadı, kalp atışları o kadar yavaştı ki ölmekte olduğunu biliyordu.

"Yapma!" Kaleb bağırdı, kırık bacaklarına ve parçalanmış kaburgalarına rağmen, canavarın zihnine ve ona gelme yeteneğine yaptığı şeytani şeyle savaşırken gözlerinin kırmızı bir deniz olmasına rağmen, her hareketi iradesinin bir kanıtı olarak ona doğru sürünüyordu. "Sakin pes etme!"

Parmakları son bir inatçı güç dalgasıyla onunkilere doğru ilerledi. "Yapmayacağım," diye söz verdi sessizce, görüşü solmaya başlarken. Başka bir şey onu incitebilirdi ve o Kaleb'ini asla incitemezdi. "İncitmeyeceğim." Yatağın kenarını kavrayan Kaleb'in parmaklarının uçları onunkilere değdi, kanı Kaleb'inkilere sürtündü.

Sonra kız kaba bir telekinetik güçle yukarı kaldırılıp ondan uzaklaştırılıyordu ve canavar sert, ısıklık gibi nefesler alarak, "Fikrimi değiştirdim," diyordu. "Sanırım senin yerine onu evcil hayvanım yapacağım."

"Sahara!" Öfkeli bir ses. "Senin için geleceğim! Hayatta kal! Benim için hayatta kal!"

Zihni kararmadan önce duyduğu son sözler bunlardı.

Bölüm 45

"GÖRDÜN MÜ?" diye sordu. "Nefes almakta zorlanıyordu, Kaleb. İçinde bir şeyi kırdın ve kontrolü ele alabilmesinin tek nedeni beni korumaya çalışmandı."

Kaleb anılarını reddetmedi ama şöyle dedi: "Çığlığını duyabiliyorum, bıçağı avucumda hissedebiliyorum, parmak uçlarıma bulaşan kanı görebiliyorum, Santano'nun seni alıp ışınladığını görebiliyorum. Arada hiçbir şey yok."

"Bana onun zihnine açılan arka kapıları olduğunu söylemiştin," dedi Sahara, onun gerçeğe inanması için mücadele ederek. "O gecenin en önemli kısmını sana unutturmak için bir şeyler yapabildiği açık."

Yüzünü avuçlarının arasında tutmaya devam ederek, "Onu *korkuttun*," dedi. O gece Enrique'nin sesindeki tonu, birinin ona zarar verebilecek güce sahip olmasının yarattığı şoku çok net hatırlıyordu. "Yaşamama izin vermesinin tek nedeni buydu." Bu sözlerle korkunç ve acı verici gerçeği anlamıştı. "Hizada kalmanı sağlamak için beni fazladan bir tasma olarak kullandı, değil mi? Zorlamaya karşı koymadığın sürece, onun izleyicisi olarak kaldığın sürece, ölümümü ayarlamayacaktı."

Cevap vermeyince onu sarsmaya çalıştı. "Konuş benimle!" Ama bu noktada Kaleb ağzını açmadı. Ona ihtiyacı yoktu. O biliyordu. *Biliyordu*. "Beni korumak için o canavarın yıllarca zihnine tecavüz etmesine izin verdin; her şeyin bir hiç uğruna olabileceğini, çoktan ölmüş olabileceğimi bilmen gerekirken bile." Sabırsız eliyle gözyaşlarını silerek, "Ne cüretle hiçbir şey yapmadığını söylersin! Sen her şeyi yaptın."

"Yeterli değildi." Sonunda gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "Hayatta kalmak için zihnini hapsetmek zorunda kalana kadar hapsedildin ve incitildin."

Her nefesinde öfke vardı, elleri kızın saçlarını yumrukluyordu. "Santano ya da Tatiana'yı herhangi bir şekilde destekleyen gezegendeki herkesi sakatlamak ve işkence etmek, yalvarıp sürünene kadar onları kırmak istiyorum. Sonra da onlara bunun asla bitmeyeceğini söylemek istiyorum."

Sahara parmaklarını onun kollarına geçirdi. "Bunu yapmayacaksın," dedi ve bu bir emirdi. "O canavarın birlikte sahip olacağımız hayatı yok etmesine izin verme. Sen benimsin, onun değil. Sen *her zaman* benim oldun."

İddia o kadar mutlak ki, onu savaşmaya cesaretlendiriyordu. Kaleb'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Ürpererek onu kendine doğru çekti. "Evet," dedi öfkeyle savaşarak çünkü ona teslim olursa Sahara'yı kaybedecekti. "Ben seninim. Her zaman senin olacağım."

Dudakları çenesinde, yanağında, sevgisi şiddetliydi. "Bunu unutma. Yaptığınız her eylemin benim adım yazıyor."

Ağızına dokunduğunda, onu korkutacağından endişe edebileceği bir şiddetle öpmek için çenesini kavradı, ancak daha da yaklaşmak için mücadele ederken tırnakları ensesini kazıyordu. Kızın eşofmanının fermuarını çekerek onu çıkardı ve tişörtü yırtarak kızın tenini ortaya çıkardı. Sütyeni de aynı kaderi paylaştı.

"Kaleb, Kaleb, Kaleb." Onu ulaşabildiği her yerinden öperken, göğüsleri göğsüne sürtünürken, vücudunu işaretleyen ter ve kanı umursamadan boğuk, bağımlılık yapan bir litanyaydı. "Seni istiyorum. Seni çok istiyorum."

Telekinezisini kullanarak kadının geri kalan giysilerini parçalara ayırdı. Kendisinininki de fazla dayanamadı. Onu terasın cilalı ahşap zeminine götürerek, altta kendisi kalacak şekilde çevirdi. Kız onun üzerinde yükseldi, sessiz bir fısıltıyla yağmaya başlayan yağmurla kutsanmış bir tanrıça, elastik bandı çıkardığında ellerinin üzerine dökülen saçlar serin, şehvetli ipek. Ellerini göğsüne dayamış, bileziğindeki tılsımlar tenini okşarken, göğüs uçlarında boncuk boncuk biriken yağmurla kayganlaşan göğüsleriyle onun üzerinde yükseldi.

"Belki," diye fısıldadı, "biraz yardıma ihtiyacım olabilir." Utangaç, boğucu bir gülümseme onu kendisiyle oynamaya davet ediyordu. "Bu daha ileri tekniklerden biri olabilir."

Bir eliyle taş gibi sert bedenini kavrayan adam, onu kendisine doğru yönlendirdi; kadının kavurucu sıcaklığı sırtının eğilmesine neden olurken, yağmur

tenine değdiğinde buhara d6nüşüyordu. Sahara onu kabzasına kadar içine alırken, vücudunun kıvrımları ona karşı yumuşak, nefes alış verişı dalgalı, son derece kadınsı bir zevk sesi çıkardı. Adam ellerini kalçalarını okşamak için kalçalarının üzerinden geçirdiğinde, parmakları ipeksi ıslak ete girdiğinde, Sahara titredi ve kendini yukarı çekmeye başladı.

Dizlerinin terasın ahşabına dayandığını fark eden adam ona telekinetik bir yastık verdi, onu burada, fırtınalı gökyüzünün altında istiyordu. Sevgilisi yaptığı şeyi durdurmadı, vücudunun onunkinin üzerinde tatlı, sıkı bir şekilde kayması, iki vuruş için isteyerek teslim olduğu bir ıstıraptı. Belini kavrayarak onu aşağıda tuttu, vücudu onun narin etine sürtündü, ta ki kadın sahiplenerek içinde tuttuğu parçasının etrafında sarsılarak kenetlenene, zevki erimiş bal olana kadar.

"Kaleb."

Nefes nefese inlerken onu sırt üstü çevirdi ve tahtaya hiç dokunmadığından emin oldu. Bacakları adamın kalçalarına kilitlenmiş, kolları boynuna dolanmış, tutkusu sırtına çarparak sertleşen yağmur kadar vahşı bir hal almıştı. Ağzını aldı, diliyle tadına baktı, öpüşmeyi keserek itici bir ritimle içine girip çıktı, kirpiklerinden damlayan su yanaklarına çarptı.

"Her şey, Kaleb," diye soludu, tırnakları adamın omuzlarında en tatlı acıyı yaratıyordu, "bana her şeyi ver."

"Sende." Tüm sırları, istediğı her şey. Yaralı, sakat kalbi bile. "Seni seviyorum."

Derin, masmavi gözleri onunkilere kilitlendi, yüzünden tek bir damla yaş süzüldü. "Biliyorum," dedi Sahara, bu sözleri onun için söylemiş olması kalbini kırmıştı. İnanamayacağı kadar incinmiş ve vahşileşmiş, tanışana kadar zerre kadar sevgi gösterilmemiş biri olarak, bu duyguyu hissedemeyeceğine inanmış olması onu şaşırtmazdı.

Onun bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordu, bunu her nefesinde, her dokunuşunda, her sözünde hissediyordu. Bunun için gerekli kapasiteye sahip olduğunu bilmesi... her şeydi. "Tekrar söyle."

Her iki kolu da kadının vücudunun altında, elleri kadının omuzları üzerinde kavisli bir şekilde, kadının mahrem kaslarının katıksız bir zevkle kenetlenmesine neden olan derin, sert itişler için onu yerinde tutarken, durakladı, saçları

Alnı, alacakaranlığın renklerini taşıyan gözleri ve erkek güzelliğinin bir heykeli olan vücudu. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Adam tekrar hareket etmeye başladığında tepelerinde pürüzlü, tehlikeli ve güzel şimşekler çaktı, ağzı onları birbirine kenetlemek için onunkini arıyordu. Etraflarında yağmur gürleyen bir koza, onlarınki ise özel bir dünyaydı. Öpücük üstüne öpücük, vuruş üstüne vuruş, doyamıyorlardı, asla doyamayacaklardı.

O kadar güçlü, ateşli ve kontrolden çıkmıştı ki, ellerinden biri şimdi boğazındaydı ve vücudunun anında erotik bir sahiplenmeyle ilişkilendirdiği bir okşamaydı. Orgazmın yaklaştığını hissetti, karşı koymaya çalıştı çünkü daha fazlasını , bitmesini istemiyordu ama artık çok geçti, zevk gökyüzünü yaran şimşek kadar vahşi bir his dalgasıyla ikisini de yırttı.

Ancak bu kez, bedenleriyle sınırlı değildi. Zihinleri psişik düzlemde çarpışmış, düşünceleri şaşırtıcı bir renk cümbüşü içinde birbirine karışmış ve Kaleb'in tüm parçalarını gördükçe gözyaşları yağmura dönüşmüştü. "Seni seviyorum, Kaleb."

* * *

KALEB'in eli Sahara'nın saçlarının ıslak ağırlığına dolanmıştı, Sahara yarı göğsünde yarı göğsünün dışında yatıyordu, bacakları iç içe geçmişti ve teninin her santimi yağmurdan kayganlaşmıştı. Devam eden sağanağa rağmen ikisi de içeri girmek istemiyordu ama Sahara'yı aslında buz gibi soğuk olan sudan korumak için üzerlerine ağır bir telekinetik kalkan koymuştu.

Kalkanın içindeki sıcaklık oldukça yüksekti, Kaleb'in kinetik enerji yaratma ve manipüle etme yeteneği çoğu eğitmenin israf olarak göreceği bir şekilde kullanılıyordu. Ama öyle değildi. Eğer Sahara'yı sıcak tutuyorsa değildi.

"Neydi o?" diye sordu, ciğerleri havayı içine çekmekte zorlanırken göğsü inip kalkıyordu. "Sonunda mı?"

"Zihinlerimiz birbirine bağlandı." Bu asla unutamayacağı bir deneyimdi, Sahara'nın sevgisi ve ruhu onun içinde bir ışık yoğunluğu, boşluğu aydınlatan bir mum aleviydi. Hasar görmüş, bükülmüş ve onarılamayacak kadar yara almış *olan* boşluktaki parçası, mum alevine hayretle dokunmuş ve bunun kendisi için olduğuna şaşırmişti.

Onun için. Kaleb için.

Bu saflıktı, Sahara'nın onun için hissettiği acı verici güzellikteki şeydi ve Saf Psy'in asla anlayamayacağı bir gerçektir. Ama-"Görmüş olman gereken şey için üzgünüm."

"Vahşi, tehlikeli bir güzellik gördüm. Bağlılık gördüm. *Seni* gördüm." Başını adamın göğsünden kaldırarak bir elini kalbine götürdü. "Seni derinlerde hissedebiliyorum, inanılmaz derecede güçlü, sevgi dolu ve *benim* olan bir gece yarısı yıldızı." Sesi titriyordu. "Benim olduğun için çok mutluyum. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu kez, "Biliyorum," diyen Kaleb oldu, bu kadar istenmiş olmaktan dolayı yıkılmıştı. "Sen sadece biraz sahiplenicisin."

Sahara güldü, içinde mum alevi yanmaya devam ederken gözleri ıslandı, ışık sıcak, kalıcı bir altındı. Ama dahası da vardı. Zihinlerinin dışındaki psişik düzlemde, Ağ'ın siyahından sadece ışıltılı obsidyen fasetleriyle ayırt edilebilen ince bir gece yarısı ipliği, altın ışıktan bir iplikle iç içe dokunmuştu, bağ onun zihninden Sahara'nınkine gidiyordu. "Birbirimize bağlandık." *Bak.*

Sahara'nın gözleri içe döndü, gülümsemesi ıslı ıslıydı. "*Kaleb.*" Açık bir zevkle gülerek çenesine öpücükler kondurdu, ancak ellerinden birinin parmakları ön kolundaki yara izine dokunduğunda durdu. "Bunu silmeye kararlı mısın?"

"Seni riske atmayacağım." Yağmur yavaş yavaş puslu bir sise dönüşürken, zihinleri arasındaki bağlantı telepatik gücünü bile aşacak kadar açıkken, ona bunun nedenlerini telepatiyle ilettiler. "Ve sen onda ne görüyorsan, ben asla aynısını görmeyeceğim." Bu onun için her zaman onu kaybettiği günün bir hatırlatıcısı olacaktı.

"Pekâlâ." Kirpiklerinde parıldayan damlacıklar, geçişte yakalanan yıldızlar. "Ama benim için bir şeyle değiştirecek misin?"

"Her şeyi yaparım." Vücudu onun vücuduydu.

Parmaklarını onun dudaklarına sürerek, "Bana bir kartal verdin. Ben de sana bir tane vermek istiyorum." Yara izine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Birlikte uçmamızı istiyorum."

"Beni gördün, her şeyimi," dedi onu ağzına doğru çekerek. "Asla iyi olamayacağımı biliyorsun." Ağın kontrolünü ele geçirdikten sonra, bunu sürdürmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bir daha hiç kimse ve hiçbir şey ikisini de hapsedemeyecekti.

"İyi bir adam," dedi, dudakları onunkilere değerken, "yaptığın şeyden sağ çıkamazdı, beni bulamazdı. Kötülükle savaşmak için karanlığı anlamak zorundasın. İkimiz de anlıyoruz."

"Benim vicdanım olmalısın." Kusurlarını ve geri dönülmez bir şekilde kırılmış olan parçalarını biliyordu. "Benimki tekrar büyümeyecek."

Alnındaki ıslak saç tellerini iten Sahara bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Şimdiye kadar hiçbir şeyin kaymasına izin verdim mi? Bu değişmeyecek." Yavaş bir gülümseme. "Seninle binlerce kavga etmeye niyetliyim."

Sahara'nın inatçı iradesini bir ömür boyu hayatında tutacağını düşündü ve onun hayatta kalmasının ödülü olduğunu biliyordu.

"Kaleb?" Adam onun bakışlarıyla karşılaştığında, kadın kendi vücudundaki ince gümüşü yara izlerinden birine dokundu ve adamın öfkesi yeniden alevlendi, damarlarında öfke dolaşmaya başladı. "Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bunları gördüğünde onu düşünmüyorsun. *Beni* düşünüyorsun. Bir savaşçı, bir hayatta kalan, senin sevgilin." Bu bir emirdi ... ve yerine getirmekte hiç tereddüt etmeyeceğini fark etti, işaretler onun onur rozetleriydi.

Eğilerek, kızın kolundaki yara izini öptüğü gibi o da kızın omzundaki yara izini öptü. "Sadece sen," dedi, son bir yemin. "Benim vahşi, zeki, bir canavarın gözüne tüküren güzel Sahara'm."

"Kaleb."

Takip eden dakikalarda birbirlerinin içinde kayboldular; dokunuyor, okşuyor ve sadece birlikte oluyorlardı.

"Bağımız," dedi daha sonra, "üzerine yerleştirdiğim kalkanı düşürürsem Ağ'da görünür olacak." Bu zihninden gelen içgüdüsel bir hareketti, tarif edilemeyecek kadar değerli bir şeyi korumak için verdiği vahşi bir tepkiydi. "Yirmi dört saat - kalkanı kadar süre yerinde tutmayı planlıyorum."

Endişe Sahara'nın gülümsemesini gölgeledi ve onun ne yapmak istediğini anladığını biliyordu. "İnsanlar hazır mı?"

"Bazıları asla hazır olmayacak, ama zamanı geldi." Ağın dokusunu çürüten hastalık her geçen saat daha da güçleniyor, daha da öldürücü oluyordu. "Diğer tek seçenek yavaş bir ölüm."

Sahara, Kaleb'in ona gösterdiği karanlık yerleri, ölü yerleri düşündü ve onun haklı olduğunu anladı. "Oklarla konuşmak için zamana ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet. Sessizliğin çöküşünü ilan ettiğimde benimle savaşacaklarını mı yoksa beni destekleyeceklerini mi öğrenmeliyim. Ağdaki diğer herkesten çok bana benzeyen kadın ve erkekleri infaz etmek istemiyorum ama gerekirse yaparım."

Eğer ekip onunla savaşırsa, diye düşündü Sahara, ortaya çıkacak çatışma Saf Psy'in yaptığı her şeyden çok daha yıkıcı olurdu. "Oklar zekidir; Sessizliğin özünde çürümüş olduğunu görüyor olmalılar."

"Bir asırlık inatçı gelenekle mücadele etmek zordur."

Kaleb'in sözleri Sahara'ya soğuk gri gözlü ışınlayıcıyı düşündürdü. Vasic gibi bir adam Sessizlik'in olmadığı bir dünyada var olabilir miydi? Bu imkânsız bir talep olabilirdi. Kalbi onun için, hiç sahip olmadığı seçenekler için acıyordu ve kolay bir cevap olmasını, ona karanlıktan bir çıkış yolu vermenin bir yolunu diledi.

Sonra gece yarısı yıldızı içinde titreşti ve hayatın kolay olmadığını sessiz bir şekilde hatırlattı. Bazen kalbin kanını ister ve karşılığında sadece dayanılmaz bir acı verir. Bazen sizi kırar. "Kırıldığın zaman," diye fısıldadı onun için dünyayı kurtaracak olan adama, "umudu göremezsin. *Biz* onların umudu olmalıyız."

Başını çenesinin altına sıkıştırırken Kaleb onu kendine yakın tuttu. "Onlarla konuşurken bağımızın etrafındaki kalkanı kaldırmamı istiyorsun."

"Bu bir risk olacak, biliyorum. Bize hemen sırt çevirebilirler ama Kaleb, bu başka bir hayatta biz de olabilirdik." Kaleb'le asla tanışamama, onu asla sevememe fikri kalbinin panik içinde çarpmasına neden oldu. "Sen de herhangi bir Ok kadar ölümcülsün ama kurtulmayı başardın. Hayatın sadece acı ve hayatta kalmak olmadığını görsünler."

"Bize bile, hepsini kurtaramayacağız." Acı bir gerçekti bu.

"O halde," dedi Sahara, bir elinin parmakları Kaleb'inkilerle sıkıca kenetlenmiş halde, "kurtarabildiklerimizi kurtaracağız. Birlikte."

"Her zaman."

Bölüm 46

Kaleb yanında belirttiğinde **ADEN** ağır bir çöl ayının altında, kum tepelerinin ıssız gümüş ve gölge dalgaları arasında **duruyordu**. Vasic gibi kardinalin de insanlara olduğu kadar yerlere de gidebildiğini uzun zaman önce fark etmişti ama diğer adam yeteneği konusunda daha önce hiç bu kadar yüzüstü olmamıştı. Aden onun Oklar'a kur yaptığını düşündü.

Belli ki kur yapma faslı bitmişti.

"Vasic eldiveninin silah kapasitesini mi geliştiriyor?" Krychek gözlerini Aden'in ortağının etrafındaki çalkantılı kumlara dikerek sordu; Vasic, Aden'in gözetleme kulesi olan kum tepesinin ortasında bir pozisyon seçmişti.

"Evet," dedi ve Vasic'in telepatik yardım teklifini aynı anda reddetti. Krychek düşmanca bir niyetle gelmiş olsaydı, çoktan saldırmış olurdu. "Temel telekinetik gücüyle bütünleşmesi gerekiyor ama bazı aksaklıklar var."

Vasic ışınlandı ve yüz metre ötedeki başka bir kum tepesine yerleştirdikleri hedefe küçük, kişisel bir lazer füzesi fırlattı. Füze sadece sapıtmakla kalmadı, ışınlayıcıya doğru iki kat geri gitti. Endişelendiğine dair hiçbir belirti göstermeyen Vasic eldivendeki bir şeye bastı ve füze havada patladı.

Kaleb'in soğukkanlı değerlendirmesi "Hataların önemli olduğunu söyleyebilirim" oldu. "Eğer cihaz bu gelişim seviyesindeyse ona yerleştirilmemeliydi. Yararlılığı riski dengelemiyor."

Aden kendini hazırlıksız yakalanmak gibi alışılmadık bir durumda buldu. Çünkü Kaleb, Vasic'i riskli prosedür için gönüllü olmaktan vazgeçirmeye çalışırken Aden'in kendi argümanını tekrarlamıştı. Hafif bir duraksamadan sonra, "Vasic'in," dedi, "bu

bilim insanlarının canlı bir deneğe implante etmeden daha fazla ilerleme kaydetmesini sağlayacaktır."

"Çıkarılabilir mi?"

"Hayır, vücuduna çok derinden kaynaşmış." Aden, Vasic'in bir füze daha fırlatmasını izledi. "Bizi Vasic'in atış talimi yapmasını izlemek için takip etmedin," dedi bu füze tam olarak yapması gerekeni yapıp gümüş bir gayzer içinde kum patlatırken.

"Neden buradasın?" Kaleb ima edilen soruya cevap vermek yerine sordu. "Bir kazayı durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Aden'in gerçeği söyleyerek cevap vermeye niyeti yoktu. "Testleri izlemek ve sonuçlarla ilgili yedek hesap sağlamak için buradayım."

Kaleb uzun bir süre sessiz kaldı, Vasic eldivenin başka bir ayarını test ederken ikisi de silah ateşinin yaylanan mavi parıltısını izledi. Konuştuğunda Kaleb yine beklenmedik bir şey söyledi. "Bir şeyler ters giderse Vasic yalnız ölmesin diye buradasın. Sınıra o kadar yakın ki ölümcül bir kaza emin değilsin."

Dünyada Vasic'i bu kadar iyi tanıyan çok az insan vardı. Kaleb Krychek onlardan biri değildi ama yine de doğru sonuca varmıştı. Siyah savaş pantolonu ve siyah bir tişört giymiş, sol ön kolunun iç kısmında ince deriden büyük bir bandaj ve ayaklarında yıpranmış botlar olan adama doğru dönen Aden, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kaleb yüzünü ona çevirdi. "Seni çöl kumlarında ölüme terk etmek zorunda kalıp kalmayacağımı bilmek için."

"Yapabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kardinal Tk'nın gözlerindeki beyaz yıldızlar elmas sert parlıyordu. "Sürpriz yapma şansınız olsaydı beni hale getirebilir ya da öldürebilirdiniz ama kaba kuvvet konusunda benim dengim yok."

"Vasic konumunuza kilitlendi." Ortağı, Kaleb ilk ortaya çıktığı anda bu eylemi gerçekleştirmişti. "Bir nefesten diğerine kadar geçen sürede kafana silah dayayabilir. Ve ben doktor ." Kaleb'e bunu söylemesinin tek nedeni, diğer adamın yeteneklerinin gerçek doğasını zaten bildiğinden emin olmasıydı.

Ming'in aksine Kaleb hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdi, özellikle de tüm ekibin sadakatini kazanmış bir saha doktorunu. "Kayıtsız kalmak

Aden, "opak hedefleri ve değişken bağlılıkları olan kardinal bir Tk'nın varlığı aşırı derecede aptalca olur" diye ekledi.

Kaleb'in cevabı "İşte bu yüzden seni öldürmemeyi tercih ederim," oldu. "Eğitimli bir suikastçı bulmak yeterince kolay; öngörü yeteneğine sahip, zeki ve koşullar karşısında planlarını değiştirebilecek kadar esnek bir savaşçı ise çok daha nadir bulunan bir şey." Topuklarının üzerinde kayan kardinal kum tepesinden aşağı doğru yürümeye başladı. "Ortağınızın görmesi gereken bir şey var."

Aden, Kaleb'in bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edemeyerek sessizce onu izledi. Kardinal hem Aden'den hem de Vasic'ten PsyNet'te buluşmalarını istediğinde, tartışmadan bunu yaptılar. Oraya vardıklarında, diğer adam "Kalkanlarımın ilk katmanına girmenizi istiyorum" dedi.

Yine ikisi de tereddüt etmemişti; Krychek'in kalkanları bizans gibiydi ama Aden ve Vasic bu katmandan sorunsuzca çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Aslında Aden, ekip Kaleb'e olan sadakatlerini değiştirmeyi ilk kez düşünmeye başladığında bu katmana *girmişti* - Oklar'ın kimsenin fino köpeği olmadığını açıkça ortaya koyan sınırlı bir anlamda.

O zaman hiçbir şey görmemişti, Kaleb'in kalkanının en dış katmanı, saldırı durumunda alarm zili görevi gören bir fazlalıktan başka bir şey değildi. Bugün ise Kaleb'in zihninden tanımadığı başka bir zihne giden psişik bir bağ gördü; bağın renkleri obsidyen ve parlak açık altındı.

Güç, zorlama, manipölasyon, psişik sahtekârlık belirtileri, Sessizliğin her kuralını çiğneyen bağlantıda bunlara dair herhangi bir ipucu aradı ve hiçbir şey bulamadı. Bu organik bir yapıydı, boşluğun ötesinde birbirlerine uzanan iki zihinden büyüyordu, ışık karanlığı kucaklıyor, karanlık ışığın etrafında koruyucu oluyordu.

Aden daha ne gördüğünü anlayamadan, o ve Vasic çıplak bir güç dalgasıyla dışarı itildiler; Kaleb'in ve kimliği belirsiz diğerinin zihninin üzerine aşılmaz obsidyen kalkanlar çöktü.

"Duygusal olarak birine bağlısın," dedi Aden çöle döndüğünde, gördüklerinden o kadar etkilenmişti ki, kelimeler normalde hava geçirmez olan muhafızlarından dışarı taşı.

Gerçek miydi? Vasic aynı anda, sanki kendi algısına güvenmiyormuş gibi sordu.

Evet.

"Benim gerçek bağlılığım," dedi Kaleb, Aden'in telepatik cevabının hemen ardından, "hiçbir zaman akışkan olmadı."

Bir sonraki konuşan Vasic'ti, çöl rüzgârı o kadar sessizdi ki tek bir kum tanesini bile rahatsız etmiyordu. "Bu bağ Sessiz bir dünyada var olamaz."

"Hayır."

Sonunda Aden, Kaleb'in bu gece neden geldiğini, kardinalin kumları onların kanıyla ıslatmak zorunda kalıp kalmayacağını neden bilmek istediğini anlamıştı. "Oklar," diye başladı Aden, "Sessizlik'in şafağında yaratıldılar, Protokol'ü ne pahasına olursa olsun koruma görevimiz vardı."

Kaleb hiçbir şey söylemedi, yüzü o kadar uzaktı ki, herhangi biriyle bağ kurma kapasitesine sahip olduğuna inanmak imkansızdı.

"İlk Ok," diye devam etti Aden, "Sessizliğin Psy ırkının tek umudu olduğu, o olmadan halkımız korkunç bir anıdan başka bir şey olmayana kadar deliliğe ve çılgınlığa düşeceğimiz söylendi. Zaid inandı. Hepimiz inandık."

"Tamamen yalan değildi." Kaleb'in bakışları Vasic'inkilerle buluştu. "Hepimiz yetişkinliğe kadar hayatta kalamazdık ya da en azından bir tür akıl sağlığımızı koruyamazdık, belli bir düzeyde şartlandırma olmadan."

"Hayır," dedi Vasic, "tamamen yalan değildi, ama özü çürüktü."

"İşte bu yüzden ortadan kaldırılmalı." Her zaman Protokol'ün vücut bulmuş hali gibi görünen bir adamdan gelen acımasız bir bildiri: soğuk, güçlü, hiçbir bağı olmayan. "Sessizlik düşmeli. Oklar da onunla birlikte düşecek mi?"

"Arrow Squad," dedi Aden, "her zaman var olmalı." Vasic, Judd ve Kaleb gibiler için. Sıradan bir dünyada yaşayamayacak kadar tehlikeli olanlar; aykırı kişiler önce ölümcül doğalarını gizlemek için eğitilmezlerse halklarının geri kalanının korkacağı kişiler; halklarını korumak için her zaman ihtiyaç duyulacak kişiler. "Düşemez."

Kaleb'in cevabı . "O zaman uyum sağlamalı."

Bu, herhangi bir Ok'un şimdye kadar çıktığı en zor yolculuk olacaktı ve Aden bazılarının bu iş bitmeden parçalanacağını biliyordu. Ama adamları ve kadınları hazırды. Ekip bir gün Sessizlik'ten, Ağ'ın kendisinden kopmak zorunda kalabileceğini biliyordu; oysa Ağ onların can damarıydı, yüz yılı aşkın bir süredir korumak için savaştıkları psişik bir yuvaydı ... onları öldürse bile.

Ok üstüne ok, onları tek kullanımlık, işe yaramayacak kadar parçalandıkları anda atılan mükemmel askerler olarak görenlerin verdiği kararlar sonucunda kaybedilmişti. Ekip, halkını terk etmek istemiyordu, ancak bunu yapmaya, iltica etmeye, henüz ölümcül hasar görmemiş olanları korumaya istekliydiler.

Judd'ın kendisi için kurduğu hayatı gören Aden, şans verildiğinde genç Okların da -hâlâ uçurumun sağ tarafında olanların- aynı şeyi kurabileceklerini ummuştı: sadece ölüm, izolasyon ve sonsuza dek gölgelerde varoluş içermeyen bir hayat. Yine de Kaleb Krychek başka bir canlıyla bağ kurabildiyse ... Belki de Aden Oklarını eksik satmıştı. Belki de kurtuluş, aralarındaki en kırılmış kişi için bile gelebilirdi.

"Uyum sağlayacağız," dedi Aden, yukarıda nöbet tutan ağır ay, "ama bir şey asla değişmeyecek - sadece aynı fikirde olduğumuz emirlere uyacağız." Körü körüne itaat etmenin, kendilerinden olmayan bir lidere inanmanın zamanı geçmişti. "Ve eğer takım için bir tehdit haline gelerseniz, hiç tereddüt etmeden size saldıracağız."

"Daha azını beklemezdim." Kaleb ellerini savaş pantolonunun ceplerine soktu. "Eğer ikincisi olursa," diye ekledi, "hiç merhamet göstermeyeceğim."

Vasic, Aden'in dilindeki kelimeleri söyledi. "Oklar kimseden merhamet beklemez."

Başka bir tartışma olmadı, pazarlık yapıldı, gelecek geri dönülmez bir şekilde değişti.

Yıldızlarla dolu gece gökyüzünde bir hava jetinin geçişini işaret eden ışık çizgisine bakan Aden, o yükseklikteki soğuğu düşündü. Buzlu, yaşam için zararlı . Ama o o aynı düşmancaydı.

Yavaş zanaatın pencerelerinde kar tanelerinin oluştuğu ortam, narin telkari eserleri ... en acı soğukta doğan güzellik.

* * *

Kaleb'in Oklarla buluşmasını takip eden saatlerde, *çok* az sayıda insan Kaleb Krychek'ten bir ziyaret aldı ve iki adam da Hayalet'ten bir ziyaret aldı, buluşma yerleri küçük bir İkinci Reform kilisesinin son iki sırasıydı, bu bölümün ışıkları Ne Judd ne de Xavier Ağ'da yaklaşmakta olan devrim haberine şaşırmişti.

"Dalga," dedi Judd, "tepe yaptı. Yüzmek ya da boğulmak, bunlar sadece iki seçenek."

Xavier'in sözleri daha sessizdi ve daha fazla endişe içeriyordu. "Yani, amacımıza ulaştık - Konsey artık yok ve Sessizlik düşmek üzere. Yine de görevin daha yeni başladığını düşünüyorum." Cemaatten biri içeri girerken başını kaldıran Xavier, zayıf ve yaşlı adamla konuşmak için ayağa kalkarken, Kaleb yüzünü gölgelerin derinliklerine çevirdi.

"Xavier'in Kaleb Krychek'e bağlı olması güvenli değil," dedi Judd, rahip sözleri duymayacağı kadar uzaklaştığında, "ama Judd Lauren'in başka bir Tk tanıdığını gerçeğine kimse gözünü kırpmayacaktır. Bana ihtiyacınız olursa, orada olacağım."

"Aynı şey geçerli." Kaleb bu iki adamın sadakatine nasıl sahip olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama onların güvenliğini kendi güveniyle birlikte koruyacağını biliyordu. "Xavier'in güvende kalmasını sağlayacağım." Durakladı. "Nina'sının olması gereken dağ köyüne sessiz sedasız bir ziyarette bulundum" -bilinmeden, görülmeden-. Bu Kaleb'e hiçbir şey kazandırmayacak bir eylemdi ama bunu dostluk adına, yanlış bir iz olması durumunda Xavier'i acıdan kurtarmak için yaptığını düşünüyordu.

Judd'ın kahkahası yumuşaktı.

"Ben de öyle." "Xavier'e söyleyelim mi?"

"Hayır, yarın dağlara gidiyor. Bence bir insanın inanması için bazı şeyleri tecrübe etmesi gerekir."

Kaleb boşluktaki mum alevini, güzel ve kopmaz bir bağı düşündü ve Judd'ın doğru söylediğini anladı.

* * *

Nihayet tüm parçaları yerli yerine oturmuş olarak eve döndüğünde, Sahra'yı evin önünde, gözleri gün ışımadan önceki zamanın inci grisi ışıyla öpüşen çayırarda, sis hala yeri yalıyorken buldu. Güzel beyaz bir üst ve sayısız tonda minik çiçeklerle beneklenmiş yaz sarısı, ayak bileğine kadar uzanan dökümlü bir etek giymiş, eteği kumaştan yaratılmış iki kat fırfırla süslenmiş, şafağın önünde koşan bir güneş parçası gibi görünüyordu.

"Kaleb." Onun kollarına koştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Katıldığı toplantılardan bahsetmemiştii; kilise hariç her yerde onunla birlikte olmuştu ve bunu arkadaşlarıyla yaptığı bir tartışma olarak nitelendirmişti. Vasic'in kırılmaya yakın olduğunu bilen Sahara'ydı; Aden'e gelince, güvenini kazanabilirlerse telepatın güçlü bir müttefik olabilecek bir adam olduğu konusunda Kaleb'le hemfikirdi.

"Ben de seni bekliyordum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onu öpmek için kendine çekti ve ona kendisinin olduğunu, başkasının *olmadığını* hatırlattı.

Her dokunuşunda ona geçmişin ikisi üzerinde de hiçbir hak iddia etmediğini söylüyordu.

Onu daha da yaklaştıracakken öpücüğünü keserek, "Beni kışkırtma," dedi ve onu evin içinden getirmiş olması gereken bir sandalyeye doğru itti. "Görmeni istediğim bir şey üzerinde çalışıyordum. Hâlâ var, değil mi?"

"Yarım saat," dedi. "Ama önce" -kolunu kaldırdı, bandaj gitmişti, M-Psy ile geçirdiği iki dakika sayesinde derisi artık kırmızı değildi

-"Birkaç saat önce yaptırdım." Aynı M, orijinal yanığı Kaleb'e sadece en hafif yanık izini bırakan bir ustalıkla kesip çıkarmıştı.

Yara izi artık siyah mürekkeple gizlenmişti. Sıhhiyeye gelince, çalıştığı yıllar boyunca sessizliğini koruduğu için, şimdi de aynısını yapacağından şüphesi yoktu.

Sahara dudaklarını dövmeye bastırmak için eğilmeden önce titreyen bir parmağıyla mürekkebin izini sürdü, dokunuşu şefkatliydi, gözleri duyguyla kararmıştı. "Seni damgaladım."

"Bunu uzun zaman önce yaptın."

"Yaptım, değil mi?" Yanağından bir damla gözyaşı öptü, ellerinden biri boğazına dolandı.

"Sana söyledim," diye fısıldadı onun dudaklarına, "on altı yaşında çok akıllıydım. şimdi otur."

Bunu yaptığında, Sahara geri adım attı, kollarını uzattı ... ve sonra dans ediyordu, uzuvları sanki kanatları varmış gibi görünmesini sağlayan bir zarafet ve g zellekle akıyordu. Nefes alamıyordu, kalbinin attığından emin değildi, ta ki Sahara durup sandalyenin önünde dizlerinin üzerine  kene ve ellerini kalçalarına koyana kadar.

"şimdiye sahip olduğum tek şey bu." Güldüren bir itiraftı bu. "Paslandığımı biliyorum."

Göğsü acıyarak, "ok güzeldin," dedi. Güçlü, bütün ve canavarların ikisine de yapmaya çalıştığı her şeyin ışıltılı bir reddiydi. "Tekrar. Lütfen."

Adamın isteğini yerine getirirken sis narin flamalar halinde etrafında dönüyordu, vücudu ağırlıksız görünüyordu. Adam ona küçük bir kızken yaptığı gibi bir hava yastığı verdiğinde, gözleri parladı ve daha yükseğe uçtu, saçları sırtından aşağı bir gece yarısı yağmuru, uğruna bütün bir medeniyeti yakabileceği Sahra'sı ... ondan kurtarmasını istemesi dışında.

"Kaleb!" Göğsü kabararak ellerini uzattı, sesi ikna ediciydi. "Bir dans."

"Dans edemem," dedi, ona doğru yürümek için ayağa kalkarken bile.

"Sana  ğreteceğim." Adamın ellerinden birini tutarak kalçasına yerleştirdi. "Ve" -ince bir eli omzunda, diğerinin parmakları onunkilerle i içe- "matematik problemlerine cevap almaya bile alışmayacağım."

G l msemesini kanına işleyene kadar öptü, telepatik talimatlarını hareket eden bir Tk'nın beyniyle işledi.

nefes almak gibiydi ve ilk adımlarını attı. Sahara sevinçle nefesini tuttu ve sonra onun kollarında şimşek gibi çaktı, çimenlerin üzerinde ilerlerken vücutları tek bir bütün oluşturdu.

Ufukta, göz kamaştırıcı bir şafağın ilk ışıkları gökyüzüne renk katıyordu.

Şafak

Yeni bir günde şafak **sökerken**, zihni Sahara Kyriakus olarak tanımlanan gizemli bir kadına bağlı olan eski Konsey Üyesi Kaleb Krychek, PsyNet'e Sessizliğin artık ırklarının yol gösterici protokolü olmadığını söyledi.

Yüzyılı aşkın bir süredir Sessizliğin koruyucuları olan Oklar onun yanında durdu.

Gezegenin dört bir yanına dağılmış olan Saf Psy kalıntıları, düşüşle ölümüne savaşmaya, dünyayı yok etmeye ve daha iyi bir dünya için tohum atmaya yemin etti.

Yüz binlerce parçalanmış Psy dizlerinin üzerine çöktü, kalpleri her zaman olmaları gerektiği gibi olma özgürlüğüyle kırıldı. Diğerleri kafa karışıklığı içinde büzüştü, birinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekledi. Ve en zayıfları, boğulma tehdidi oluşturan değişim dalgası altında kırılmamak için mücadele ettiler.

Bu değişim dönemini istismar etmek isteyenler olacaktır; en üstte tek bir platin yıldızla parlayan, Nikita Duncan ve Anthony Kyriakus'u temsil eden iki küçük amblemlerle parantez içine alınan ve siyah bir okla altı çizilen kararnameyi okuyun; ancak statüsü, rütbesi veya yeteneği ne olursa olsun, Ağ'ın herhangi bir bölümünün kontrolünü ele geçirmeye çalışan herkese karşı ölümcül güçle karşılık vereceğiz.

Halkımız bir iç savaş atlattı. İkincisine izin verilmeyecektir.

Otoritenin, kontrolün ifadesi sadece zayıf ve kafası karışık olanlar için değil, daha iyi bir gelecek umanlar için de bir işaretti. Onlara tutunacakları bir yapı, Kaleb Krychek'in gücünün şiddeti paradoksal olarak dengeleyici bir güç veriyordu. Kimse, dünyanın bir ucundan diğer ucuna fısıldanan erkekler ve kadınlar, ona karşı durmaya cesaret edemezdi.

Başka bir halk için böyle bir bilgi onları özgürlükleri için korkutabilirdi, ancak kanatları kırılmış kuşların gökyüzü ne kadar geniş olursa olsun uçamaması gibi, yüz yıldan uzun süredir esaret altında tutulan bir halka ölümcül bir bedel ödemeden tam özgürlük verilemez. Yapı, güç, disiplin, ihtiyaç duydukları şey buydu, Kaleb'in çelik eli ölümcül bir şok dalgasının milyonların hayatına son vermesini engelleyen tek şeydi.

*Geçiş kolay olmayacak, kararname sona erecek ve bedelsiz .
Ancak bizi tanımlayan güçlerden saklanacak kadar korkak değiliz.
Biz Psy'ız ve büyük işler başarabiliriz.*

Karanlıktan çıkmanın zamanı geldi.

- - -

sponsor: www.boox.to

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/singhchecklist](http://www.penguin.com/singhchecklist)

VISIT PENGUIN.COM

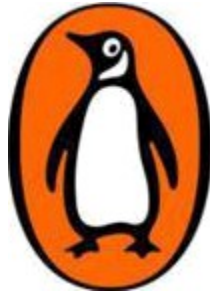
Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

V1S1t

PENGUIN.COM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

PENGUEN COM, W7 HOŞGELDİNİZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.